LOVE STORY

Julie Garwood

CASTLE

PROLOG

Anglia, 1819

Era un adevărat ucigaș de femei.

Sărmana femeie nu avusese nici o șansă de scăpare. Nu știuse niciodată că era pîndită ca un vînat, nu ghicise adevărata intenție a admiratorului său secret.

El credea că o omorîse cu bunătate. Era mîndru de această faptă. Ar fi putut fi crud. Nu fusese. Dorința care-l măcina îi cerea să fie calm și chiar dacă gîndul de a o tortura erotic îi dăduse o stare febrilă, el nu cedase impulsului. Era om, nu animal. El căuta mulțumirea de sine, iar tînăra merita cu siguranță să piară ; totuși, dovedise o reală compasiune. Fusese deci foarte binevoitor.

La urma urmei ea murise cu zîmbetul pe buze. Intenționat o luase așa, prin surprindere, întrezărind numai un fior scurt de groază în ochii ei căprui și blînzi înainte ca totul să se sfîrșească. Începuse atunci să jelească încet, așa cum orice stăpîn bun își jelește cîinele rănit, pentru ca ea să-l audă cum o compătimește, și nu-și încetă cîntecul de jale pînă ce nu o ucise, pînă cînd nu știu că ea nu-l mai putea auzi.

Nu fusese nemilos. Chiar și atunci cînd știu sigur că e moartă, îi întoarse cu blîndețe fața înainte de a-și permite să zîmbească. Voia să rîdă, ușurat, pentru că în sfîrșit totul se terminase, și cu satisfacție, pentru că totul mersese atît de bine, dar acum nu îndrăznea să scoată nici un sunet, deoarece undeva în mintea lui se strecurase gîndul că o asemenea comportare l-ar putea face să semene mai mult cu un monstru decît cu un om și el cu siguranță nu era un monstru. Nu, el nu ura femeile, le admira — aproape pe toate — iar cu cele ale căror suflete credea că pot fi salvate nu era nici crud, nici nemilos.

Era totuși nemaipomenit de inteligent. Nu era nici o rușine să recunoască acest adevăr. Hăituiala îl înviorase și de la început pînă la sfîrșit fusese capabil să intuiască fiecare reacție a ei. Fără îndoială că și vanitatea ei îl ajutase foarte mult. Era o tînără obraznică și naivă, care se credea versată — o concepție greșită și periculoasă — și el se dovedise a fi mult mai șiret decît ea.

Existase o anumită ironie în alegerea armelor. Își planificase să folosească pumnalul pentru a o ucide. Voia să simtă lama pumnalului pătrunzînd adînc în ea, dorea cu înfocare să-i simtă sîngele inundîndu-i mîinile, de fiecare dată cînd înfigea cuțitul în pielea ei moale și fină. „Înjunghie pasărea, înjunghie pasărea", îi răsuna în minte ca o poruncă. Totuși, nu cedase acestei dorințe, deoarece el era mai puternic decît vocea aceea interioară, și sub impulsul momentului hotărîse să nu mai folosească pumnalul. Colierul de diamante pe care el i-l dăruise îi împodobea gîtul. Prinse cu hotărîre în mîinile lui acea podoabă scumpă și o folosi pentru a-i lua viața. Se gîndise că această armă era cea mai potrivită. Femeilor le plac podoabele și acesteia îi plăceau mai mult decît altora. Se gîndise chiar să o îngroape cu colier cu tot, dar tocmai cînd era gata să toarne peste ea varul pe care îl adunase de pe stînci pentru a-i grăbi putrezirea, se răzgîndi și își puse colierul în buzunar.

Se îndepărtă de mormînt fără să mai arunce vreo privire înapoi. Nu avea nici o mustrare de cuget și nu se simțea vinovat. Ea slujise scopurilor lui și acum se simțea mulțumit.

Se lăsase o ceață groasă și el observă praful de var de pe pantofi abia cînd ajunse în șoseaua principală. Nu-l îngrijora faptul că mocasinii lui noi erau probabil distruși. Nimic nu avea să umbrească strălucirea victoriei sale. Se simțea ca și cum ar fi scăpat de toate greutățile. Chiar mai mult — emoția pe care o simțise din nou, acea euforie magnifică pe care o trăise cînd pusese mîinile pe ea... Da, de data asta fusese mai bine decît ultima oară.

Ea îl făcuse să simtă că trăiește din nou. Lumea era din nou plină de șanse pentru un bărbat atît de viril și de puternic.

Știa că va trăi cu amintirea acestei nopți încă multă vreme. Și atunci cînd strălucirea amintirii va scăpăta, va ieși din nou la vînătoare.

CAPITOLUL I

Maica stareță Mary Felicity crezuse întotdeauna în miracole, dar în toți cei șaizeci de ani ai săi petrecuți pe acest scump pămînt, nu fusese martoră, de fapt, la nici unul, pînă în acea zi friguroasă de februarie a anului 1820, cînd sosi scrisoarea din Anglia.

La început, maica stareță se temuse să creadă veștile binecuvîntate. Se temuse că era o înșelătorie a diavolului, care-i dădea speranțe pentru ca mai tîrziu să i se spulbere, dar după ce răspunse așa cum se cuvenea scrisorii oficiale și primise a doua confirmare, cu sigiliul ducelui de Williamshire, ea acceptă darul drept ceea ce era cu adevărat.

Un miracol.

În sfîrșit, urmau să scape de acea copilă nebunatică. În dimineața următoare, la utrenie, maica stareță împărtăși veștile bune și celorlalte călugărițe. În aceeași seară sărbătoriră evenimentul cu supă de rață și pîine neagră aburindă. Maica Rachel era atît de năucită, încît a trebuit să i se facă observație de două ori pentru că izbucnise în rîs în timpul vecerniei.

Copila nebunatică — sau mai precis prințesa Alesandra — fusese chemată în biroul maicii starețe în după-amiaza următoare. În timp ce i se spuneau veștile în legătură cu plecarea ei de la mănăstire, maica Rachel îi împacheta lucrurile.

Maica stareță ședea pe un scaun cu spătar înalt, în spatele unui birou uriaș, mîncat de cari și tot atît de bătrîn ca și ea. Se juca distrată cu mărgelele grele de lemn ale mătăniilor prinse de veșmîntul negru, de călugăriță, în timp ce aștepta să vadă cum va reacționa la această știre copila ce-i fusese încredințată.

Prințesa Alesandra era uluită. Își împreună mîinile într-un gest nervos și-și ținu capul plecat, pentru ca maica stareță să nu-i poată vedea ochii înlăcrimați.

— Te rog, ia loc Alesandra. Nu-mi place să-ți vorbesc cînd stai în picioare.

— Cum doriți, maică.

Se așeză țeapănă pe marginea scaunului, îndreptîndu-și ținuta pentru a-i face plăcere maicii starețe, apoi își încleștă mîinile în poală.

— Ce crezi despre această veste ? întrebă maica stareță.

— E din cauza focului, nu-i așa, măicuță ? Nu m-ați iertat încă pentru acea întîmplare nefericită.

— Prostii, replică maica stareță. Ți-am iertat acea faptă nechibzuită de-acum o lună.

— Maica Rachel v-a convins să mă alungați ? Să știți că i-am spus cît de rău mi-a părut și acum nici nu mai este așa de supărată.

Maica stareță dădu din cap și se încruntă pentru că Alesandra o supăra fără să bage de seamă, amintind de nebuniile ei.

— Nu pot să-nțeleg de ce ai crezut că terciul acela dezgustător putea îndepărta pistruii. Totuși maica Rachel a fost de acord cu experiența aceea. Nu te învinuiește... prea mult, se grăbi să adauge, astfel încît minciuna pe care o spusese să poată fi considerată de Dumnezeu doar un păcat ușor. Alesandra, nu eu i-am scris tutorelui tău, ca să-i cer să te ia de-aici. El a fost cel care mi-a scris. Iată scrisoarea ducelui de Williamshire. Citește-o și vei vedea că-ți spun adevărul.

Mîna Alesandrei tremură cînd luă scrisoarea. Examină rapid conținutul scrisorii și apoi i-o înapoie maicii starețe.

— Vezi că e ceva important, nu-i așa ? Acest general Ivan, de care tutorele tău amintește în scrisoare, pare să aibă o reputație cam proastă. Îți amintești să-l fi întîlnit ?

Alesandra clătină din cap.

— Am vizitat țara tatălui meu de mai multe ori, dar eram mică pe-atunci. Nu-mi amintesc să-l fi întîlnit. Dar, pentru Dumnezeu, de ce vrea să se căsătorească cu mine ?

— Tutorele tău înțelege motivele generalului, replică maica stareță lovind ușor scrisoarea cu vîrful degetelor. Supușii tatălui tău nu te-au uitat. Ești încă prințesa lor iubită. Generalul consideră că dacă se căsătorește cu tine va putea să preia puterea cu sprijinul poporului. Este un plan inteligent.

— Dar eu nu doresc să mă căsătoresc cu el, șopti Alesandra.

— Nici tutorele tău nu dorește, spuse maica stareță. Și crede că generalul nu va accepta totuși un răspuns negativ și te va lua cu forța dacă va fi nevoie, pentru a asigura reușita planului său. De aceea, ducele de Williamshire dorește să fii însoțită de străjeri în călătoria spre Anglia.

— Nu vreau să plec de-aici. Zău că nu vreau.

Suferința din vocea Alesandrei îi frînse inima maicii stareță. Toate uneltirile răutăcioase ale Alesandrei din ultimii ani au fost uitate pentru moment. Maica stareță își aminti vulnerabilitatea și teama din ochii fetiței cînd sosise acolo, împreună cu mama ei bolnavă. Alesandra fusese o adevărată sfîntă cît trăise mama ei. Era atît de mică — avea numai doisprezece ani — și-și pierduse tatăl drag cu numai șase luni înainte. Totuși, fetița se dovedise deosebit de puternică. Își asumase întreaga responsabilitate de a-și îngriji mama zi și noapte. Nu exista nici o posibilitate ca mama ei să se facă bine. Boala îi măcinase trupul și mintea, și către sfîrșit, cînd era înnebunită de durere, Alesandra se suia în patul mamei sale bolnave și o lua în brațe pe femeia aceea firavă. O legăna și îi cînta balade, cu o voce de înger. Era dureros de frumos să observi dragostea și duioșia pe care fetița le arăta mamei ei. Cînd, în sfîrșit, chinurile se încheiară, femeia muri în brațele fiicei sale.

Alesandra nu permisese nimănui să o consoleze. Singură în chilia ei, plînse întreaga noapte; draperiile albe care înconjurau odăița sa nu împiedicau suspinele ei să fie auzite de călugărițe.

Mama ei fusese îngropată în spatele capelei, într-o grotă înconjurată de flori. Alesandra nu putea accepta gîndul să o părăsească. Pămînturile mănăstirii se învecinau cu al doilea

cămin al familiei ei, Stone Haven, dar Alesandra nu mersese niciodată acolo, nici măcar să-l viziteze.

— Crezusem că voi sta aici pentru totdeauna, șopti ea.

— Trebuie să vezi în asta mîna soartei, o sfătui maica stareță. S-a încheiat un capitol din viața ta, și altul e pe cale să înceapă.

Alesandra își plecă din nou capul.

— Mi-aș dori să-mi petrec toate capitolele aici, maică. Ați putea să refuzați cererea ducelui de Williamshire, dacă ați dori, sau ați putea să nu-i mai primiți corespondența pînă ce ar uita de mine.

— Și generalul ?

Alesandra se gîndise deja la un răspuns la această întrebare.

— Nu va îndrăzni să calce în acest sanctuar. Voi fi în siguranță cît voi sta aici.

— Unui om însetat de putere nu-i pasă dacă nesocotește legile sfinte ce guvernează această mănăstire, Alesandra. Cu siguranță că va călca în acest sanctuar. Îți dai seama că îmi sugerezi să-ți înșel tutorele drag ?

Vocea călugăriței avea un ton de reproș.

— Nu, maică, răspunse Alesandra, suspinînd, știind foarte bine că acesta era răspunsul pe care maica dorea să-l audă. Presupun că nu se cuvine să mințiți...

Melancolia din vocea ei o făcu pe maica stareță să clatine din cap.

— Nu-ți voi oferi adăpost chiar dacă ar exista un motiv serios pentru asta...

Alesandra se agăță de această posibilitate.

— O, dar există, izbucni ea.

Respiră adînc și apoi anunță :

— Am hotărît să devin călugăriță.

Simplul gînd de a o avea pe Alesandra în sfîntul lor ordin îi dădea maicii stareță fiori reci.

— Dumnezeu să ne-ajute, murmură ea.

— E din cauza registrelor, nu-i așa, maică ? Doriți să mă îndepărtați din cauza acelei mici... născociri.

— Alesandra...

— Am făcut un al doilea rînd de registre numai pentru ca banca să vă dea împrumutul. Aţi refuzat să folosiţi fondurile mele şi ştiam cît de mult aveaţi nevoie de capela cea nouă... din cauza focului şi a tuturor celorlalte. Şi aţi obţinut împrumutul, nu-i aşa ? Dumnezeu mi-a iertat minciuna, cu siguranţă, şi El trebuie să fi vrut ca eu să modific cifrele şi socotelile, altfel nu mi-ar fi dat o minte atît de pricepută la cifre. Nu-i aşa, maică stareţă ? În inima mea, eu sînt sigură că El mi-a iertat mica mea înşelătorie.

— Înşelătorie ? Hoţie cred că ar fi cuvîntul potrivit, se răsti maica stareţă.

— Nu, maică, o corectă Alesandra. Hoţie înseamnă a fura, eu n-am furat nimic, eu am făcut doar modificări.

Privirea glacială a maicii stareţe îi aminti Alesandrei că nu ar fi trebuit să o contrazică sau să amintească subiectul delicat al contabilităţii.

— În legătură cu focul...

— Maică, mi-am exprimat deja regretul în legătură cu acea întîmplare nefericită, se repezi să spună Alesandra.

Se grăbi să schimbe subiectul înainte ca maica stareţă să se supere din nou.

— Am vorbit foarte serios cînd am spus că vreau să devin călugăriţă. Cred că am această chemare.

— Alesandra, tu nu eşti catolică.

— Mă voi converti, promise Alesandra cu înfocare.

Urmă o lungă clipă de tăcere. Apoi maica stareţă se aplecă spre ea. Scaunul scîrţîi la mişcarea ei.

— Priveşte-mă, îi porunci ea, şi aşteptă pînă ce prinţesa se supuse ordinului înainte de a continua. Cred că înţeleg despre ce este vorba, de fapt. Îţi voi face o promisiune, şopti ea liniştitor. Voi îngriji mormîntul mamei tale. Dacă mi se va întîmpla ceva, atunci maica Justina sau maica Rachel îl vor îngriji. Mama ta nu va fi uitată. Va fi în continuare amintită în rugăciunile noastre de fiecare zi. Asta e promisiunea pe care ţi-o fac.

Alesandra izbucni în plîns.

— Nu o pot părăsi.

Maica stareță se ridică și se îndreptă în grabă către Alesandra. Îi puse mîinile pe umeri și o mîngîie.

— Nu o vei părăsi. Va fi întotdeauna în inima ta. Ea ar dori să-ți vezi de viața ta.

Lacrimile șiroiau pe fața Alesandrei. Și le îndepărtă cu dosul palmelor.

— Nu-l cunosc pe ducele de Williamshire, maică. L-am întîlnit o singură dată și nici nu-mi amintesc cum arată. Ce-o să fac dacă nu mă înțeleg cu el ? Dacă nu mă vrea ? Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni. Vă rog, lăsați-mă să rămîn aici.

— Alesandra, pari a fi convinsă în continuare că eu aș putea alege în această privință, ceea ce nu e deloc adevărat. Și eu trebuie să mă supun cererii tutorelui tău. O să-ți fie foarte bine în Anglia. Ducele de Williamshire are șase copii. Unul în plus nu va fi o problemă pentru el.

— Nu mai sînt copil, îi aminti Alesandra calugăriței, și tutorele meu e probabil foarte bătrîn și ostenit acum.

Maica stareță zîmbi.

— Ducele de Williamshire a fost ales și numit tutorele tău cu mulți ani în urmă de către tatăl tău. A avut motive întemeiate să-l numească tutore pe englez. Ai încredere în judecata tatălui tău.

— Da, maică.

— Poți duce o viață fericită, Alesandra, continuă maica stareță, atîta timp cît îți vei aminti să fii mai reținută. Gîndește înainte de a trece la fapte. Asta e cheia. Ai o minte sănătoasă. Folosește-o.

— Mulțumesc pentru aceste vorbe, maică.

— Renunță la atitudinea asta așa de supusă. Nu-ți stă în fire. Mai am să-ți dau încă un sfat și vreau să fii foarte atentă. Stai dreaptă. O prințesă nu stă cocoșată.

Dacă ar sta mai dreaptă, gîndi ea, și-ar putea rupe șira spinării. Alesandra își împinse umerii și mai în spate ca s-o mulțumească pe maică.

— Cum spuneam, continuă maica stareță, aici niciodată nu a contat faptul că ești prințesă, dar va conta în Anglia. Aparențele trebuie păstrate tot timpul. Sub nici o formă nu

poți permite instinctelor să-ți conducă viața. Acum, spune-mi Alesandra, care sînt cele două cuvinte pe care de atîtea ori ți-am cerut să ți le întipărești în minte ?

— Demnitate și decență, maică.

— Da.

— Mă pot întoarce aici... dacă găsesc că noua mea viață nu-mi place ?

— Vei fi oricînd binevenită aici, promise maica stareță. Du-te acum și ajut-o pe maica Rachel să împacheteze. Vei pleca în zori ; e o măsură de precauție. Te voi aștepta în capelă ca să-mi iau rămas bun.

Alesandra se ridică, făcu o reverență scurtă și apoi părăsi camera. Maica stareță rămase în centrul camerei, privind gînditoare în urma Alesandrei. Crezuse că plecarea prințesei era un miracol. Maica stareță urmase întotdeauna un program strict. Apoi în viața ei apăruse Alesandra și programele dispăruseră. Călugăriței nu-i plăcea dezordinea, dar se părea că dezordinea și Alesandra coexistau. Totuși, din momentul în care prințesa cea îndependentă plecă din birou, ochii stareței se umplură de lacrimi. Parcă soarele ar fi fost acoperit de nori negri.

Dumnezeu s-o ajute, căci avea să-i lipsească fata și năzbîtiile ei.

CAPITOLUL II

Londra, Anglia, 1820

Lui i se spunea Delfinul. El o numea Băieţoaica. Prinţesa Alesandra nu ştia de ce Colin, fiul tutorelui ei, fusese poreclit cu un nume de mamifer marin, dar ştia foarte bine de ce era ea poreclită aşa. O merita din plin. Fusese într-adevăr o băieţoaică pe cînd era fetiţă, şi singura dată cînd fusese în compania lui Colin şi a fratelui lui mai mare Caine, fusese foarte neascultătoare. Bineînţeles era mică şi răsfăţată — normal, pentru că era singură la părinţi. Aşa că era răsfăţată atît de familie şi de rude, cît şi de servitori. Din fericire, părinţii ei fuseseră amîndoi oameni răbdători şi îi ignoraseră comportarea nesuferită, pînă cînd, în cele din urmă, reuşise să-i scoată pe toţi din sărite şi atunci învăţase că există o anumită limită.

Alesandra era foarte micuţă cînd părinţii ei o luaseră într-o scurtă vizită în Anglia. Îşi amintea foarte vag de ducele şi ducesa de Williamshire, de fiicele lor nu-şi amintea deloc şi păstra o amintire confuză despre cei doi fraţi mai mari, Caine şi Colin. În mintea ei, cei doi băieţi erau nişte uriaşi, căci pe-atunci ea era o fetiţă, în timp ce ei erau amîndoi bărbaţi în toată firea. În amintirile ei probabil că le exagerase înălţimea. Era sigură că n-ar fi putut să-i recunoască acum. Spera ca măcar Colin să fi uitat comportarea ei din trecut, precum şi faptul că o numea Băieţoaica. Dacă s-ar fi putut înţelege bine cu Colin, totul ar fi fost mai uşor de suportat. Cele două datorii pe care le avea de îndeplinit erau dificile şi era important pentru ea să se simtă în siguranţă la sfîrşitul fiecărei zile.

Ajunsese în Anglia într-o dimineață mohorîtă de luni și fusese dusă imediat la proprietatea ducelui de Williamshire. Alesandra nu se simțea bine, dar știa că durerea de stomac se datora doar agitației și îngrijorării. Își revenise repede, pentru că fusese primită cu o sinceră afecțiune de către întreaga familie. Atît ducele cît și ducesa o tratară ca făcînd parte din familia lor și stîngăcia ei dispăru curînd. Nu i se acordă o considerație specială și îi era permis să spună oricînd ce gîndește. Nu exista decît o singură neînțelegere între Alesandra și tutorele ei. El și soția lui urmau s-o însoțească pe Alesandra la Londra, unde doreau să deschidă casa de la oraș pe timpul sezonului monden. Alesandra aranjase peste cincisprezece întîlniri, dar chiar cu cîteva zile înainte de ziua în care urmau să plece la oraș, atît ducele cît și ducesa se îmbolnăviră.

Alesandra vru să meargă singură. Insistă că nu voia să fie o povară pentru nimeni și sugeră să închirieze propria ei casă. Ducesa avu palpitații la acest gînd, dar Alesandra nu cedă. Îi aminti tutorelui ei că era de fapt adultă și că putea cu siguranță să-și poarte de grijă. Ducele nici nu vru să audă de așa ceva. Cearta dură cîteva zile. În sfîrșit, se luă hotărîrea ca Alesandra să locuiască la Caine și soția lui Jade, pe timpul cît avea să stea la Londra.

Din nefericire, chiar cu o zi înainte ca ea să ajungă la Londra, Caine și Jade fură atinși de aceeași boală misterioasă care-i afecta pe duce și pe ducesă, precum și pe cele patru fiice ale lor.

Singura șansă era Colin. Dacă Alesandra nu și-ar fi programat deja atîtea întîlniri cu asociați ai tatălui ei, ar fi stat la țară pînă cînd tutorele ei s-ar fi însănătoșit.

Nu voia să-l deranjeze pe Colin, mai ales după ce aflase de la tatăl lui despre ultimii doi ani, deosebit de grei, pe care-i avusese. Ultimul lucru de care avea nevoie Colin în acel moment era dezordinea. Totuși ducele de Williamshire insistase foarte mult ca Alesandra să beneficieze de ospitalitatea lui și nu ar fi fost politicos să-l refuze pe tutorele ei. Pe lîngă asta, locuind cîteva zile cu Colin, i-ar fi venit mai ușor să-l roage ceea ce dorea.

Ajunse la casa lui Colin puțin după cină. El ieșise deja în oraș. Alesandra, urmată de noua cameristă și de doi valeți de încredere, intră în holul îngust cu lespezi albe și negre, pentru a prezenta majordomului, un tînăr cu o înfățișare plăcută, care se numea Flannaghan, scrisoarea dată de ducele de Williamshire. Majordomul nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Era evident că surpriza pe care i-o făcuse sosirea prințesei îl zăpăcise, pentru că îi tot făcea plecăciuni, roșind pînă-n vîrful urechilor, și ea nu mai știa cum să-l liniștească.

— Este o adevărată onoare să avem o prințesă în casă, rosti el bîlbîindu-se.

Înghiți în sec, apoi repetă aceeași remarcă.

— Sper ca stăpînul tău să fie la fel de încîntat, replică ea. N-aș vrea să deranjez.

— Nu, nu, zise el vizibil înspăimîntat de această idee. Nici nu ne-ați putea deranja vreodată.

— Îmi pare bine să vă aud spunînd asta.

Flannaghan înghiți în sec din nou și spuse cu o voce îngrijorată :

— Dar, prințesă Alesandra, nu cred că există camere pentru toți servitorii dumneavoastră.

Majordomul era îngrozitor de fîstîcit și stînjenit.

— Ne descurcăm noi, îl asigură ea zîmbind, încercînd să-l liniștească.

Săracul tînăr părea bolnav.

— Ducele de Williamshire a insistat să-mi aduc și valeții, și, în plus, n-aș putea călători nicăieri fără camerista mea. Numele ei este Valena. Chiar ducesa, personal, a ales-o pentru mine. Valena locuiește la Londra, dar s-a născut și a crescut în țara tatălui meu. Nu e o coincidență extraordinară că tocmai ea s-a prezentat pentru acest post ? Da, bineînțeles că este, răspunse tot ea, înainte ca Flannaghan să apuce să scoată vreun cuvînt. N-o pot lăsa să plece, pentru că de-abia a fost angajată. Nu ar fi deloc politicos, nu-i așa ? Mă înțelegi, nu ? Văd că mă înțelegi.

Flannaghan pierduse șirul explicațiilor ce i se dădeau, dar o aprobă înclinînd capul, numai ca să-i facă plăcere. Într-un

tîrziu reuși să-și dezlipească ochii de frumoasa prințesă, se înclină în fața cameristei, apoi strică prima impresie de comportament demn, exclamînd :

— Dar e doar o copilă !

— Valena e doar cu un an mai mare decît mine, explică Alesandra.

Se întoarse apoi către camerista blondă și-i vorbi într-o limbă pe care Flannaghan n-o mai auzise pînă atunci. Aducea cu franceza, dar știa sigur că nu e franceză.

— Vorbește vreunul dintre servitorii dumneavoastră englezește ? întrebă el.

— Atunci cînd vor, răspunse ea.

Își desfăcu șnurul de la gulerul pelerinei albe, îmblănite și un bărbat din garda ei, înalt, cu părul negru și privire amenințătoare, înaintă pentru a-i lua pelerina. Ea îi mulțumi, apoi se întoarse către Flannaghan.

— Aș dori să ne aranjăm pentru noapte. Călătoria pînă aici ne-a luat aproape toată ziua, din cauza ploii, și am înghețat sloi. E îngrozitor afară, adăugă ea dînd din cap. Era un fel de lapoviță, nu-i așa, Raymond ?

— Da, într-adevăr, prințesă, aprobă valetul, pe un ton surprinzător de blînd.

— Sîntem cu toții epuizați.

— Bineînțeles că sînteți epuizați, aprobă Flannaghan. Vă rog să mă urmați, spuse el și începu să urce scările, alături de prințesă. Există patru camere la etajul doi, prințesă Alesandra, și trei camere la etajul de deasupra, pentru servitori. Dacă valeții dumneavoastră ar dori să stea împreună...

— Raymond și Stefan vor fi încîntați să stea împreună, spuse ea, cînd acesta tăcu. E doar ceva temporar, pînă cînd fratele lui Colin și soția sa se vor însănătoși. Mă voi muta la ei cît mai curînd posibil.

Flannaghan o luă pe Alesandra de braț, ca s-o ajute să urce restul treptelor. Părea atît de încîntat să o ajute, încît prințesa nu avu inima să-i spună că nu era nevoie. Dacă asta îl făcea fericit, să o trateze ca pe o femeie bătrînă, atunci așa să fie, gîndi ea.

Ajunseră sus înainte ca servitorul să observe că nu erau urmați de cei doi valeți. Cei doi bărbați dispăruseră în spatele casei. Alesandra îi explică că cercetau etajul inferior al casei, pentru a se familiariza cu toate intrările și că vor veni sus cînd vor termina.

— Dar de ce ar fi interesați...

Ea nu-l lăsă să termine.

— Ca să fim în siguranță, domnule.

Flannaghan o aprobă înclinînd capul, deși în sinea lui nu înțelegea despre ce era vorba.

— V-ar deranja să stați în camera stăpînului meu în seara aceasta ? Așternuturile tocmai au fost schimbate în această dimineață iar celelalte camere nu sînt pregătite pentru oaspeți. Nu sîntem decît eu și bucătăreasa, tot personalul, datorită perioadei financiare dificile prin care trece stăpînul nostru, și nu avea rost să pun așternuturi pe celelalte paturi, deoarece nu știam că...

— Nu trebuie să-ți faci atîtea probleme, îl întrerupse ea, ne vom descurca, îți promit.

— Ce bine că sînteți atît de înțelegătoare. Vă voi muta mîine lucrurile în camera mare de oaspeți.

— Dar n-ai uitat cumva de Colin ? întrebă ea. Mă gîndesc că poate se va supăra să mă găsească în patul lui.

Flannaghan își imagina tocmai contrariul și imediat roși pentru gîndurile sale rușinoase. Era încă puțin șocat și cu siguranță că de aceea se purta ca un netot. Totuși, surpriza provocată de venirea oaspeților nu era adevărata cauză a zăpăcelii sale. Nu, motivul era prințesa Alesandra. Era cea mai minunată femeie pe care o întîlnise vreodată. De cîte ori o privea, uita de tot. Ochii ei erau de un albastru atît de intens, genele erau negre și foarte lungi, cum el nu mai văzuse niciodată, iar tenul ei era foarte fraged. Avea numai cîțiva pistrui pe nas, care îi umbreau pielea, dar Flannaghan găsi că acest mic defect era absolut încîntător.

Își drese vocea , încercînd să-și alunge gîndurile.

— Sînt sigur că stăpînul meu nu se va supăra dacă va dormi într-una din celelalte camere, în seara aceasta. E posibil să nici nu vină acasă pînă mîine dimineață. S-a dus la

Compania Maritimă Emerald să lucreze la niște acte și deseori rămîne acolo peste noapte. Pierde noțiunea timpului cînd lucrează, înțelegeți.

După ce îi dădu această explicație, Flannaghan o conduse pe prințesă de-a lungul coridorului.

— Acesta este biroul, prințesă, anunță Flannaghan. E un pic cam dezordine, dar stăpînul meu nu-mi permite să mă ating de nimic.

Alesandra zîmbi. Dezordine era puțin spus, peste tot erau mormane de hîrtii. Totuși, era o cameră caldă și primitoare. Un birou de mahon se afla în partea opusă ușii, în stînga era un mic cămin, în dreapta era un scaun din piele maro cu rezemător pentru picioare, iar între ele, o carpetă frumoasă în maro și roșu. Cărțile erau aliniate pe rafturile de pe pereți, iar registrele erau îngrămădite unele peste altele pe un scrin din lemn, înghesuit într-un colț.

Biroul era o cameră tipic masculină. Mirosurile de brandy și de piele umpleau încăperea. Găsi aceste arome chiar foarte plăcute. Se vedea ghemuită în fața focului jucăuș, în halat și papuci, citind ultimele rapoarte financiare despre proprietățile ei.

Flannaghan o conduse în continuare de-a lungul holului. Cea de-a doua ușă era a dormitorului lui Colin. Flannaghan se grăbi înaintea ei, să-i deschidă ușa.

— Stăpînul tău obișnuiește să lucreze atît de tîrziu ? întrebă Alesandra.

— Da, răspunse Flannaghan. Și-a deschis compania cu cîțiva ani în urmă, împreună cu bunul său prieten, marchizul de St. James, și au de luptat pentru a se menține pe linia de plutire. Concurența este acerbă.

Alesandra îl aprobă.

— Compania Maritimă Emerald are o reputație excelentă.

— Da ?

— O, da. Tatăl lui Colin ar dori să cumpere acțiuni. Ar fi un profit sigur pentru investitori, dar partenerii nu vor să vîndă nici o acțiune.

— Vor să mențină controlul absolut, explică Flannaghan.

Apoi făcu o grimasă.

— L-am auzit spunînd asta chiar tatălui său.

Ea dădu din cap și intră în dormitor, renunțînd la discuție. Flannaghan simți că e cam răcoare și se grăbi spre cămin să aprindă focul. Valena își ocoli stăpîna și se duse să aprindă lumînările de pe noptieră.

Dormitorul lui Colin era la fel de masculin ca și biroul. Patul era în partea opusă ușii. Era destul de mare și era acoperit cu o cuvertură ciocolatie. Pereții erau zugrăviți în bej, o nuanță asortată mobilei din lemn de mahon.

De o parte și de alta a tăbliei de la capul patului se aflau două ferestre încadrate de draperii din satin bej. Valena trase draperiile pentru ca încăperea să fie izolată de strada spre care avea vedere.

În stînga Alesandrei se afla o ușă care dădea în birou, iar în dreapta o altă ușă, lîngă un paravan înalt, din lemn. Traversă camera, deschise larg ușa și descoperi un alt dormitor. Totul era asemănător, dar patul era mult mai mic.

— E o casă foarte frumoasă, remarcă ea. Colin a ales-o bine.

— Nu deține această proprietate, îi spuse Flannaghan. Agentul său i-a închiriat-o la un preț destul de bun. Va trebui să ne mutăm iar, la sfîrșitul verii, cînd se vor întoarce proprietarii din America.

Alesandra încercă să-și ascundă zîmbetul. Lui Colin, sigur nu i-ar fi plăcut să-l audă pe servitorul lui dînd atîtea amănunte despre secretele lui financiare. Flannaghan era cel mai expansiv servitor pe care-l întîlnise. Era extraordinar de cinstit și Alesandrei îi plăcu acest lucru foarte mult.

— Mîine vă voi muta lucrurile în camera alăturată, spuse Flannaghan, cînd observă că ea se uită la cealaltă cameră. Se întoarse, aruncă încă un lemn în focul care mocnea, apoi se ridică ștergîndu-și mîinile de pantaloni.

— Aceste două dormitoare sînt cele mai mari, explică el. Celelalte două de pe acest palier sînt destul de mici. Ușa are zăvor, mai adăugă el.

Raymond, valetul brunet, bătu la ușă. Alesandra se grăbi să-i deschidă și-i ascultă explicațiile date în șoaptă.

— Raymond mi-a spus adineauri că una dintre ferestrele salonului de jos are încuietoarea spartă. Cere permisiunea să o repare.

— Acum ? întrebă Flannagan.

— Da, răspunse ea. Raymond își face întotdeauna griji, adăugă ea. Nu se va simți liniștit pînă cînd casa nu va fi sigură.

Alesandra nu mai așteptă permisiunea majordomului și își înclină capul spre valet, în semn de aprobare. Valena desfăcuse deja halatul și cămașa de noapte ale stăpînei. Prințesa se duse s-o ajute, tocmai în momentul în care Valena căscă zgomotos.

— Valena, du-te și culcă-te. Mîine vei avea destul timp să despachetezi celelalte lucruri.

Camerista făcu o plecăciune adîncă în fața stăpînei. Flannaghan o luă înainte și îi propuse să ia ultima cameră de pe coridor. Era cea mai mică, explică el, dar patul era confortabil și odaia era destul de plăcută. Era sigur că Valenei îi va plăcea. După ce îi spuse Alesandrei noapte bună, o conduse pe cameristă de-a lungul holului, ca să o ajute să se instaleze.

Alesandra adormi după nici treizeci de minute. După cum îi era obiceiul, dormi adînc timp de cîteva ore, dar exact la două noaptea se trezi. De cînd se întorsese în Anglia nu fusese în stare să doarmă o noapte întreagă și se obișnuise deja cu asta. Își îmbrăcă halatul, mai puse un lemn pe foc, și se întoarse în pat, cu o mapă plină cu hîrtii. Va citi mai întîi raportul agentului de bursă privind situația financiară la zi a companiei Lloyd din Londra și, dacă tot n-o va lua somnul, va face o nouă schemă a proprietăților.

O agitație puternică ce se auzea dinspre scară îi întrerupse lectura. Recunoscu vocea lui Flannaghan și își dădu seama, după tonul său tulburat, că încerca să-și calmeze stăpînul.

Curiozitatea învinse. Alesandra își puse papucii, își legă cordonul halatului și ieși pe hol, în capul scărilor. Rămase la adăpostul întunericului, dar holul de dedesubt era puternic luminat de lumînări. Îi scăpă un oftat ușor cînd văzu că Raymond și Stefan îi blocau drumul lui Colin, care stătea cu

spatele spre ea. Raymond privi în sus și o văzu. Ea îi făcu un semn discret să plece ; Raymond își înghionti tovarășul, se înclinară în fața lui Colin și părăsiră foaierul.

Flannaghan nu observă plecarea valeților. Nu o văzu nici pe Alesandra. N-ar fi continuat nicidecum dacă ar fi știut că ea stătea acolo și auzea tot.

— Este exact cum îmi imaginam eu o prințesă, îi spunea el lui Colin, entuziasmat. Are părul de culoarea nopții și o mulțime de cîrlionți care par că îi plutesc pe umeri. Ochii ei sînt albaștri, o nuanță de albastru pe care n-am mai văzut-o niciodată. Sînt atît de limpezi și strălucitori ! Și cu siguranță o veți domina. Chiar și eu mă simt ca un uriaș cînd mă privește în ochi. Are pistrui, domnule, spuse Flannaghan și se opri o clipă să-și tragă răsuflarea. E într-adevăr minunată.

Colin nu dădea prea mare atenție remarcilor servitorului său în legătură cu prințesa. Fusese gata să-i dea un pumn unuia dintre străinii care îi blocau drumul și apoi să-i arunce pe amîndoi în stradă, cînd Flannaghan, coborînd în grabă scările, venise să-i explice că cei doi vin din partea ducelui de Williamshire. Colin îi dăduse drumul celui mai solid dintre cei doi străini și căuta acum din nou printre mormanul de hîrtii din mîna sa, raportul pe care-l completase partenerul său. Spera din toată inima să nu-l fi lăsat la birou, pentru că era hotărît să facă transferurile sumelor în registre, înainte de a se culca.

Colin era prost dispus. Era chiar dezamăgit că servitorul său îl oprise. O bătaie bună l-ar fi ajutat poate să scape de nemulțumirea pe care o simțea.

Găsi în sfîrșit hîrtia pe care o căuta, chiar în momentul în care Flannaghan vorbi din nou.

— Prințesa Alesandra e subțirică, dar n-am putut să nu observ ce forme frumoase are.

— Destul, spuse Colin pe un ton slab, dar ferm.

Servitorul își întrerupse imediat litania despre calitățile considerabile ale prințesei Alesandra. Expresia feței sale lăsa să i se citească dezaprobarea. Era prins de acest subiect și de-abia se încălzise. Știa că ar fi putut vorbi neîntrerupt

cel puțin încă vreo douăzeci de minute. Nici măcar nu pomenise de zîmbetul ei, sau de felul ei regal de a se purta.

— Bine, Flannaghan, începu Colin, întrerupînd gîndurile servitorului său. S-o luăm de la început. O prințesă tocmai s-a hotărît să locuiască la noi. Da ?

— Da, domnule.

— De ce ?

— Cum de ce, domule ?

Colin oftă.

— De ce crezi că...

— Nu e treaba mea să cred ceva, îl întrerupse Flannaghan.

— Ți-a interzis vreodată cineva acest lucru ?

Flannaghan zîmbi. Arăta de parcă i s-ar fi făcut un compliment.

Colin căscă. Doamne cît era de obosit ! Nu se simțea în stare să converseze cu cineva în seara aceea. Orele prea multe de lucru la registrele companiei îl epuizaseră, era nemulțumit că nu reușise să facă sumele acelea afurisite să se adune astfel încît să dea un profit și era foarte obosit de lupta cu concurența. I se părea că în fiecare zi o nouă companie maritimă își dechidea ușile, intrînd în afaceri.

În plus, grijilor financiare li se adăugau și durerile sale. Piciorul stîng, rănit într-un accident pe mare, cu cîțiva ani în urmă, îl durea acum îngrozitor și nu dorea decît să ajungă cît mai repede în pat și să tragă un gît de coniac tare.

Dar nu voia să se lase copleșit de oboseală. Mai avea încă de lucru înainte de a se băga în pat. Îi dădu lui Flannaghan pelerina, își lăsă bastonul în suportul de umbrelă și puse pe masă hîrtiile pe care le adusese.

— Domnule, vreți să vă aduc ceva de băut ?

— O să beau un coniac în birou, replică el. Dar de ce-mi spui „domnule“ ? Ți-am îngăduit să-mi spui Colin.

— Dar asta era înainte.

— Înainte de ce ?

— Înainte ca o prințesă adevărată să locuiască la noi, explică Flannaghan. N-ar fi potrivit din partea mea să vă spun Colin, acum. Ați prefera să vă spun sir Hallbrook ? întrebă el, folosind titlul de cavaler al lui Colin.

— Aș prefera Colin.

— Dar v-am explicat, nu se poate.

Colin rîse. Cuvintele lui Flannaghan sunaseră foarte pompos. Se purta din ce în ce mai mult ca Sterns, majordomul fratelui său. De fapt, Colin n-ar fi trebuit să fie deloc surprins, pentru că Sterns era unchiul lui Flannaghan și fusese cel care-l introdusese pe tînăr în serviciul lui Colin, pentru a-și începe pregătirea.

— Devii la fel de afectat ca unchiul tău, observă Colin.

— Mă bucur că spuneți asta, domnule.

Colin rîse din nou. Apoi clătină din cap către servitorul lui.

— Să ne întoarcem la prințesă, te rog. De ce a venit ?

— Nu mi-a mărturisit, explică Flannaghan. Și m-am gîndit că nu sînt în măsură să o întreb.

— Deci ai lăsat-o pur și simplu să intre.

— A venit cu un bilet de la tatăl dumneavoastră.

În sfîrșit, ajunseseră la ceva concret.

— Unde e biletul ?

— L-am lăsat în salon...sau în sufragerie ?

— Du-te și găsește-l, ordonă Colin. Probabil că biletul mă va lămuri de ce are și două gorile cu ea.

— Sînt valeții ei, domnule, spuse Flannaghan, pe un ton protector. Tatăl dumneavoastră i-a trimis cu ea, adăugă el, dînd din cap. Și o prințesă nu ar călători cu gorile.

Expresia feței lui Flannaghan era aproape comică în venerația sa pentru prințesă. Cu siguranță, prințesa îl uluise pe impresionabilul servitor.

Majordomul alergă în salon să caute biletul. Colin stinse lumînările de pe masă, își luă hîrtiile și se întoarse spre scară.

În sfîrșit, înțelesese motivul pentru care sosise prințesa Alcsandra. Bineînțeles, tatăl său era în spatele complotului. Încercările lui de a-l căsători deveneau din ce în ce mai exagerate, iar Colin nu avea chef de o altă ispravă a tatălui său.

Era la jumătatea scării cînd o zări. Balustrada îl salvă de ridicol. Era sigur că ar fi căzut pe spate dacă nu s-ar fi ținut strîns de balustradă.

Flannaghan nu exagerase. Arăta într-adevăr ca o prințesă. O prințesă frumoasă. Cîrlionții îi pluteau pe umeri și părul părea într-adevăr negru ca noaptea. Era îmbrăcată în alb și, Doamne, la prima vedere părea o viziune trimisă de zei pentru a-i încerca fermitatea.

Picase la acest examen. Deși își dădea toată silința, simțea că nu are puterea să-și controleze reacția la vederea ei.

De data aceasta, tatăl său se întrecuse pe sine. Colin va trebui să-și amintească să-l felicite pentru această ultimă alegere — după ce i-o va expedia înapoi, bineînțeles.

Se priviră unul pe altul un timp. Ea aștepta ca el să-i vorbească ; el aștepta ca ea să-i explice de ce era acolo.

Alesandra fu prima care cedă. Merse pînă în marginea scării, își înclină capul în semn de salut și apoi spuse :

— Bună seara, Colin. Îmi pare bine că te revăd.

Avea o voce minunată. Colin încercă să se concentreze asupra spuselor ei. Era ridicol de dificil.

— Cînd m-ai mai văzut ? întrebă el. Doamne, ce aspru sunase !

— M-ai cunoscut cînd eram doar o fetiță. Îmi spuneai Băiețoaica.

Remarca aceasta îi smulse un zîmbet. Dar nu-și amintea nimic.

— Și erai o băiețoaică ?

— O, da, răspunse ea. Mi s-a spus că te-am bătut de mai multe ori, de fapt — dar asta era de mult. Am crescut de-atunci și nu cred că porecla mi se mai potrivește. N-am mai bătut pe nimeni de ani de zile.

Colin se sprijini de balustradă ca să nu se mai lase cu toată greutatea pe piciorul rănit.

— Unde ne-am cunoscut ?

— În casa tatălui tău, la țară, explică ea. Părinții mei și cu mine eram în vizită, iar tu veniseși acasă de la Oxford. Fratele tău tocmai absolvise.

Colin tot nu-și amintea de ea, dar nu era mirat. Părinții lui primeau deseori oaspeți și el abia dacă îi băga în seamă. Cei mai mulți, își amintea el, aveau probleme și tatăl lui,

binevoitor cu cei năpăstuiți, primea în casa sa pe oricine cerea ajutorul.

Alesandra își ținea mîinile împreunate și părea foar relaxată. Totuși, Colin observă cît de albe erau degetele ei înțelese că de fapt și le ținea împreunate foarte strîns teamă, sau într-un gest nervos. Nu era chiar atît de seni cum voia să pară. Îi păru dintr-o dată vulnerabilă și încer să găsească o cale de a o liniști.

— Unde sînt părinții tăi acum ?

— Tatăl meu a murit cînd aveam unsprezece ar răspunse ea. Mama a murit în vara următoare. Mă lași să ajut să strîngi hîrtiile ? adăugă ea grăbită, dorind să schim subiectul.

— Ce hîrtii ?

Zîmbetul ei era fermecător.

— Acestea, pe care le-ai scăpat.

Își coborî privirea și văzu hîrtiile împrăștiate pe scări. simți ca un prost, stînd acolo, cu mîinile goale. Zîmbi forț Nu era cu nimic mai presus de servitorul său, gîndi el, i Flannaghan avea o scuză acceptabilă pentru comportament lui nătîng. Era tînăr, fără experiență și nu-l ducea mintea mai mult.

Dar pe Colin ar fi trebuit să-l ducă mintea. Era mult m în vîrstă decît servitorul său și avea mult mai multă exp rientă. Dar în seara aceea era foarte obosit, își aminti el, cu siguranță că de asta se purta ca un nerod.

Pe deasupra era și al naibii de frumoasă. Oftă.

— Voi lua hîrtiile mai tîrziu, îi spuse. De ce anume venit aici, prințesă Alesandra ? întrebă el scurt.

— Fratele tău și soția lui sînt amîndoi bolnavi, expli ea. Urma să stau la ei cît eram la oraș, dar în ultim moment s-au îmbolnăvit și mi s-a spus să locuiesc la ti pînă se vor simți mai bine.

— Cine ți-a dat instrucțiunile astea ?

— Tatăl tău.

— Și de ce a făcut-o, mă rog ?

— Fiindcă e tutorele meu, Colin.

La auzul acestei veşti nu-şi putu reţine surpriza. Tatăl său nu-i spusese niciodată vreun cuvînt, dar, oricum, Colin consideră că, de fapt, nu era treaba lui. Tatăl său lua hotărîrile singur şi rareori se destăinuia vreunuia dintre fiii săi.

— Ai venit la Londra pentru sezonul monden ?

— Nu, răspunse ea. Deşi mă gîndesc să merg la unele petreceri şi sper să văd împrejurimile.

Colin devenea din ce în ce mai curios. Urcă încă o treaptă spre ea.

— Nu vreau să te deranjez, spuse ea. Mă gîndisem să-mi închiriez o casă în oraş, sau să deschid casa părinţilor tăi de la Londra, dar tatăl tău nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Mi-a spus că nu se poate să fac asta.

Se opri şi oftă.

— Am încercat să-l conving. Dar adevărul e că nu aş fi putut să-l contrazic.

Doamne, ce zîmbet frumos ! Era molipsitor. Se trezi că zîmbeşte şi el.

— Nimeni nu-l poate contrazice pe tata, aprobă el. Dar încă nu mi-ai explicat de ce ai venit, îi reaminti.

— Da, încă nu. E foarte complicat, adăugă ea. Vezi, înainte nu era necesar să vin la Londra, dar acum este.

El o privi atent.

— Explicaţiile date numai pe jumătate mă înnebunesc. Sînt cam greu de cap — o caracteristică pe care am căpătat-o de la asociatul meu, sau cel puţin aşa mi se spune. Admir onestitatea adevărată, pentru că întîlneşti foarte rar aşa ceva şi cît timp eşti oaspetele meu, voi aprecia sinceritatea. De acord ?

— Da, bineînţeles.

Ea îşi împreună din nou mîinile. Probabil că o înspăimîntase. Vorbise probabil ca un căpcăun. Dumnezeule, nu şi simţea ca un căpcăun ! Îi părea rău că o speriase, dar era mulţumit pentru că se impusese. Ea nu încercase să-l contrazică, sau să se poarte cu sfială. Detesta timiditatea la o femeie. Încercă să-i vorbească mai blînd.

— Vrei să-mi răspunzi la cîteva întrebări, acum ?

— Bineînțeles. Ce vrei să știi ?

— De ce sînt cei doi valeți cu tine ? Acum că ai ajuns la destinație, nu ar trebui să renunți la ei ? Sau crezi că aș putea să fiu neospitalier ?

Ea răspunse întîi la a doua întrebare.

— O, niciodată nu m-am gîndit că vei refuza să mă găzduiești. Tatăl tău m-a asigurat că vei fi foarte primitor cu mine. Flannaghan are un bilet pentru tine, adăugă ea. Tatăl tău a insistat, de asemenea, să-mi păstrez valeții. Atît Raymond cît și Stefan au fost angajați mai dinainte de maica stareță a mănăstirii în care am locuit, pentru a călători cu mine în Anglia, iar tatăl tău a insistat să-i păstrez. Niciunul dintre ei nu are acasă o familie care să-i ducă dorul și sînt amîndoi foarte bine plătiți. Nu-ți face griji din pricina lor.

El își stăpîni exasperarea. Părea sinceră.

— Nu-mi fac griji din pricina lor, replică el. Zîmbi și apoi își clătină capul. Știi, pare dificil să obțin vreun răspuns de la tine.

Ea aprobă.

— Maica stareță îmi spunea același lucru. Considera că este unul dintre cele mai mari defecte ale mele. Îmi pare rău că te zăpăcesc. Nu intenționez asta.

— Alesandra, tatăl meu e la mijloc, nu-i așa ? El te-a trimis la mine, nu ?

— Da și nu, spuse ea și ridică repede mîna pentru a-i îndepărta privirea severă. Nu mă ascund. Tatăl tău m-a trimis aici, dar numai după ce a aflat că fratele tău și soția lui sînt bolnavi. Nu cred că punea ceva la cale. De fapt, tatăl și mama ta voiau să stau la țară, pînă cînd s-ar fi însănătoșit și m-ar fi putut însoți în oraș. Și așa aș fi făcut dacă nu aș fi fixat toate întîlnirile aici.

Părea sinceră. Colin, totuși, nu părea convins că tatăl său nu se ascundea în spatele acestui plan. Îl văzuse la un club cu o săptămînă în urmă și atunci arătase perfect sănătos. Își aminti și inevitabila discuție. Tatăl său adusese vorba întîmplător de căsătorie și apoi nu mai încetase și începuse iar să-l bată la cap pe Colin să se căsătorească. Colin se

prefăcuse că îl ascultă, dar, îndată ce termină, îi spusese că era hotărît să rămînă singur.

Alesandra nici nu bănuia ce-i trecea lui Colin prin minte. Încruntarea lui o neliniștea totuși. Era un bărbat frumos, se gîndea ea, cu părul castaniu, des, și ochii mai mult verzi decît căprui, care sclipeau atunci cînd zîmbea. Avea o gropiță adorabilă pe obrazul stîng. Dar cerule, încruntarea lui era înspăimîntătoare. Era mult mai înfricoșător decît maica stareță, și Alesandra considera asta ceva nemaipomenit.

Nu suportă mult timp tăcerea.

— Tatăl tău dorea să vorbească cu tine despre situația mea neobișnuită, șopti ea. Intenționa să fie foarte direct în privința asta.

— Cînd e vorba de tata și de planurile lui, atunci nimic nu e spus direct.

Ea își îndreptă umerii și se încruntă la el.

— Tatăl tău este unul dintre oamenii cei mai onorabili pe care am avut plăcerea să-i cunosc. A fost foarte amabil cu mine și-mi dorește numai binele.

Apărarea pe care i-o lua tatălui său suna mai mult ca o laudă. Zîmbi.

— Nu trebuie să-l aperi pe tata în fața mea. Știu că tatăl meu este un om de onoare. Acesta este unul dintre sutele de motive pentru care îl iubesc.

Ea se liniști puțin.

— Ești foarte norocos că ai un asemenea om ca tată.

— Și tu ai fost la fel de norocoasă ?

— O, da, răspunse ea. Tatăl meu era un om minunat.

Ea începu să se dea înapoi cînd Colin urcă restul scărilor. Se lovi de perete, apoi se întoarse și porni încet pe hol către camera ei.

Colin își încrucișă mîinile la spate și o urmă la un pas distanță. Flannaghan avusese dreptate, se gîndi el. O domina pe Alesandra. Probabil că ținuta lui o intimidase.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

Ea se opri și se întoarse să-l privească.

— Frică ? De ce, pentru Dumnezeu, crezi că mi-ar fi frică de tine ?

Vocea ei era nesigură. Colin se cutremură.

— Te-ai dat înapoi destul de grăbită cînd am urcat scările și am ajuns lîngă tine, îi atrase el atenția.

Nu menționă teama pe care el o văzuse pentru o clipă în ochii ei, sau faptul că își frîngea mîinile. Dacă ea voia să pretindă că nu-i era teamă de el, o va lăsa să creadă asta.

— Nu mi-e... foarte teamă, spuse ea. Nu sînt obișnuită să... fac vizite în cămașă de noapte și halat. De fapt, Colin, mă simt pe deplin în siguranță aici. E un sentiment plăcut. Am fost puțin cam nervoasă în ultimul timp.

Roși, ca și cum această destăinuire ar fi stînjenit-o.

— De ce ai fost nervoasă ? o întrebă el.

În loc să-i răspundă la întrebare, ea schimbă subiectul.

— Vrei să știi de ce am venit la Londra ?

Lui aproape că-i veni să rîdă. Nu-și dăduse oare toată silința să afle tocmai acest lucru, de cel puțin zece minute ?

— Dacă vrei, spune-mi, răspunse el.

— Am două motive pentru care am făcut această călătorie, începu ea. Și amîndouă sînt la fel de importante pentru mine. Primul implică un mister pe care intenționez să-l descifrez. Acum un an am întîlnit o tînără, care se numea Victoria Perry. A stat un timp la mănăstirea Holy Cross. Făcea turul Austriei împreună cu familia ei și s-a îmbolnăvit. Maicile de la Holy Cross sînt foarte cunoscute pentru priceperea lor în îngrijirea bolnavilor și, o dată ce s-a constatat că Victoria se va reface, familia ei a considerat că e mai sigur ca ea să rămînă acolo, în convalescență. Am devenit foarte repede prietene și, cînd s-a întors în Anglia, mi-a scris cel puțin o dată pe lună, uneori chiar mai des. Mi-aș dori să fi păstrat scrisorile, pentru că, în două sau trei dintre ele, făcea referire la un admirator secret, care o curta. Credea că totul era foarte romantic.

— Perry... unde am auzit eu numele ăsta ? se întrebă Colin cu voce tare.

— Nu știu.

— N-ar fi trebuit să te întrerup. Continuă, te rog, spuse el zîmbind.

— Ultima scrisoare pe care am primit-o, era datată 1 septembrie, continuă ea. I-am răspuns imediat, dar n-am mai primit nimic. Eram îngrijorată, bineînțeles. Cînd am ajuns în casa tatălui tău, i-am spus că intenționez să trimit un mesager la Victoria, pentru a-i cere o întrevedere. Voiam să aflu ce se mai întîmplase. Victoria ducea o viață foarte agitată. De aceea îmi plăcea atît de mult să corespondez cu ea.

— Și ai obținut întrevederea ?

— Nu, răspunse Alesandra. Se opri și-l privi pe Colin. Tatăl tău mi-a povestit despre scandal. Se pare că Victoria a fugit cu un bărbat de condiție proastă și s-a căsătorit cu el în Gretna Green. Îți poți imagina o asemenea poveste ? Familia ei crede cu siguranță asta. Tatăl tău mi-a spus că au dezmoștenit-o.

— Acum îmi amintesc. Am auzit și eu de scandal.

— Nu-i nimic adevărat din toatea astea.

El ridică o sprînceană, mirat de vehemența vocii ei.

— Nu e ? întrebă el.

— Nu, nu e, spuse ea. Mă pricep la oameni, Colin, și te asigur că Victoria nu ar fi fugit cu un bărbat. Nu-i genul ei. Vreau să aflu ce i s-a întîmplat cu adevărat. S-ar putea să aibă necazuri și poate are nevoie de ajutorul meu, adăugă ea. Mîine îi voi trimite fratelui ei un bilet prin care îi voi cere o întrevedere.

— Nu cred că familia ei dorește să i se amintească rușinea adusă de fiica lor.

— Voi fi foarte discretă.

Vocea ei arăta că era sincer preocupată de asta. Era o ființă atît de patetică și atît de frumoasă încît era foarte greu să fii atent la ceea ce spunea. Ochii ei îl hipnotizau. Observă că ținea mîna pe clanța dormitorului lui. Era foarte distras de mirosul parfumului ei minunat. Un parfum vag de trandafiri plutea în aer. Colin făcu imediat un pas înapoi pentru a mări distanța dintre ei.

Te superi dacă dorm în patul tău ?

Nu știam că dormi aici.

Flannaghan îmi va muta mîine lucrurile în camera alăturată. Nu credea că vei veni acasă în seara asta. Era vorba

doar de o noapte, dar acum, că a avut timp să pună așternuturi pe patul din camera cealaltă, voi fi fericită să-ți dau patul înapoi.

— Vom face asta mîine dimineață.

— Ești foarte drăguț cu mine. Îți mulțumesc.

Colin observă cearcănele întunecate de sub ochii ei. Fata era evident obosită și el o reținuse cu întrebările lui sîcîitoare.

— Trebuie să te odihnești, Alesandra. E miezul nopții.

Ea confirmă din cap și deschise ușa dormitorului.

— Noapte bună, Colin. Mulțumesc încă o dată pentru că ești atît de ospitalier.

— N-aș putea întoarce spatele unei prințese năpăstuite, spuse el.

— Poftim ?

Nu avea nici cea mai vagă idee ce voise el să spună prin remarca aceea. De unde și pînă unde năpăstuită ?

— Alesandra, care este celălalt motiv pentru care ai venit la Londra ?

Păru tulburată de întrebare. Al doilea motiv nu era probabil foarte important, se gîndi el.

— Eram doar curios, admise el, dînd din umeri. Ai spus că ai avut două motive și mă întrebam... dar, lasă. Du-te și te culcă. Ne vedem mîine dimineață. Somn ușor, prințesă.

— Mi-am amintit motivul, spuse ea precipitat.

Colin se întoarse spre ea.

— Da ?

— Vrei să ți-l spun ?

— Da.

Ea îl privi fix un timp. Ezitarea ei era evidentă. La fel și vulnerabilitatea.

— Vrei să fiu cinstită cu tine ?

El aprobă.

— Bineînțeles că vreau.

— Foarte bine, voi fi cinstită. Tatăl tău mi-a sugerat că nu trebuie să-ți spun, dar din moment ce ai insistat să știi și eu am promis că voi fi sinceră...

— Da ? accentuă el.

— Am venit la Londra ca să mă mărit cu tine.

Pe neașteptate, se simți din nou flămînd. Era ciudat modul în care dorința aceea arzătoare punea stăpînire pe el așa, dintr-o dată. Niciodată nu avusese vreun semn prevestitor. Nu se gîndise de mult, de foarte mult timp la o vînătoare, și acum la ceasul acesta tîrziu din noapte, în timp ce stătea în ușa bibliotecii lui sir Johnston, ascultînd ultimele bîrfe despre prințul regent, sorbindu-și coniacul împreună cu alți domni iluștri, nevoia aceea aproape îl copleși.

Simți cum îi slăbește puterea. Ochii îi ardeau și stomacul îl durea. Era gol, gol, gol.

Avea nevoie să se hrănească din nou.

CAPITOLUL III

Alesandra nu dormi prea mult în noaptea aceea. Expresia feței lui Colin, cînd îi spusese direct al doilea motiv pentru care venise la Londra, îi tăiase respirația. Doamne, ce furios fusese ! În dorința de a adormi din nou, oricît încercase, nu reușise să-și șteargă din minte imaginea furiei lui. Se spune că e bine să fii cinstit, se gîndi ea. Faptul că-i spusese adevărul nu-i servise la nimic. Ar fi trebuit să fi tăcut. Alesandra oftă adînc. Ba nu, trebuia să-i spună adevărul. Maica stareță îi băgase bine în cap acest lucru.

Gîndurile îi reveniră la expresia de furie a lui Colin. Cum poate un om cu gropițe atît de adorabile în obraji să aibă o privire atît de rece ? Colin putea fi periculos cînd era supărat. Își dorea din toată inima ca tatăl lui să-i fi spus și el acest lucru important înainte ca ea să se fi simțit atît de stînjenită și să-l fi enervat atît de mult pe Colin.

Se temea de următoarea întîlnire cu el. Nu se grăbi să se îmbrace. Valena o ajuta. Camerista pălăvrăgea monoton în timp ce o pieptăna. Voia să știe toate detaliile despre programul prințesei în ziua aceea. Ieșea în oraș ? Dorea ca servitoarea să o însoțească ? Alesandra îi răspunse la întrebări cît putu mai bine.

— Va trebui să ne găsim o altă gazdă de mîine, spuse Alesandra. Îți voi spune ce planuri am, după ce le voi formula, Valena.

Camerista termină de încheiat nasturii din spate ai rochiei albastre a Alesandrei, cînd se auzi o bătaie în ușă. Flannaghan o rugă pe prințesă să meargă cît mai repede la stăpînul lui, în salon.

Alesandra se gîndi că nu ar fi bine să-l lase să aștepte. Nu avea timp să-și împletească părul și nici n-avea chef. Nu avusese o cameristă cînd locuise la mînăstire și considera neplăcută această formalitate. Învățase să facă totul singură.

O concedie pe Valena, îi spuse lui Flannaghan că va fi jos într-o clipă și se grăbi spre valiză. Scoase de acolo carnețelul pe care i-l dăduse tutorele ei, își perie părul lăsîndu-l pe spate și apoi ieși din cameră.

Era gata să înfrunte balaurul. Colin o aștepta în salon. Stătea în fața căminului, în partea opusă ușii, cu mîinile la spate. Alesandra era ușurată să vadă că nu era încruntat. Părea numai ușor iritat.

Rămase în ușă, așteptînd să o invite în cameră. El nu scoase nici o vorbă timp îndelungat. Stătea doar privind-o fix. Se gîndi că poate încerca doar să-și adune gîndurile. Sau să-și păstreze cumpătul. Se simți roșind cînd el o cercetă atent și apoi își dădu seama că de fapt și ea îl studia într-un mod la fel de nepoliticos.

Colin era un bărbat pe care nu se putea să nu-l remarci. Era foarte atrăgător. Avea un corp solid, bine făcut. Purta pantaloni din piele de căprioară, brun-roșcați, cizme înalte, maro, bine lustruite, și o cămașă de un alb strălucitor. Personalitatea lui ieșea în evidență după modul în care se îmbrăca, gîndi ea, căci Colin lăsase nasturele de la guler deschis și nu purta una dintre acele îngrozitoare cravate rigide. Evident, era un rebel, trăind în mijlocul unei societăți conservatoare. Părul nu-l purta după modă. Era destul de lung — cel puțin pînă la umeri, gîndi ea — deși nu putea spune exact cît de lung, pentru că și-l prinsese la spate cu o curelușă de piele. Colin era un bărbat înalt, cu umeri și coapse puternice și îi aminti ea Alesandrei de unul dintre grănicerii aceia fioroși pe care-i văzuse desenați, cu cărbune, în ziare. Colin era foarte frumos, dar și oarecum consumat. Ceea ce mai atenua aspectul lui inabordabil, se gîndi ea, era zîmbetul lui cald, cînd era amuzat.

Acum, însă, nu era amuzat.

Intră și ia loc, Alesandra. Trebuie să stăm de vorbă.

Desigur, răspunse ea prompt.

Flannaghan apăru pe neașteptate lîngă ea. O luă de braț ajutînd-o să traverseze camera.

— Nu e necesar, strigă Colin, Alesandra poate merge și fără ajutor.

— Dar e prințesă, îi aminti Flannaghan stăpînului său. Trebuie să-i arătăm toată curtoazia noastră.

Privirea severă a lui Colin îl făcu pe servitor să înceteze comentariile. Cu părere de rău, îi dădu drumul Alesandrei.

Părea zdrobit. Alesandra încercă imediat să-l mîngîie.

— Ești un bărbat foarte atent, Flannaghan, îl lăudă ea.

Flannaghan o prinse din nou de braț. Ea îl lăsă să o conducă spre canapeaua îmbrăcată în brocart. După ce se așeză, Flannaghan îngenunche și încercă să-i aranjeze faldurile rochiei. Ea nu-i acceptă ajutorul.

— Mai doriți ceva, prințesă ? Bucătăreasa vă va aduce micul dejun în cîteva minute, adăugă el. Doriți o ceașcă de ciocolată între timp ?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Doresc un toc și o călimară cu cerneală. Vrei să fii atît de drăguț și să mi le aduci ?

Flannaghan ieși din salon pentru a-i îndeplini cerința.

— Mă mir că nu a mai îngenuncheat, rosti Colin tărăgănat.

Ieșirea lui o făcu să zîmbească.

— Ai noroc cu un servitor atît de binevoitor, Colin.

El nu-i răspunse. Flannaghan intră în grabă aducîndu-i prințesei cele cerute. Așeză tocul și cerneala pe o măsuță apropiată, pe care apoi o luă și i-o duse Alesandrei.

Ea îl mulțumi, bineînțeles, și acea mică prețuire din partea ei îl făcu să roșească de plăcere.

— Închide ușa după tine, ordonă Colin. Nu vreau să fiu întrerupt.

Avea din nou o voce iritată. Alesandra oftă încet. Colin nu era prea amabil. Își concentră toată atenția asupra gazdei sale.

— Te-am supărat. Îmi pare rău...

El n-o lăsă să-și termine scuzele.

— Nu m-ai supărat, îi spuse el scurt.

Ar fi rîs dacă ar fi fost singură. Era supărat și cu asta basta. Își ținea maxilarul încleștat și dacă nu era un semn al adevăratelor lui sentimente, atunci ea nu știa ce altceva ar putea însemna.

— Înțeleg, spuse ea numai pentru a-l împăca.

— Totuși, începu el pe un ton tăios și serios, cred că trebuie să discutăm niște chestiuni importante aici și acum. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai crezut că o să mă însor cu tine ?

— Tatăl tău a spus că o vei face.

— Sînt un om matur, Alesandra, iau singur hotărîrile care mă privesc.

— Da, sigur că ești un om matur, aprobă ea. Dar vei fi întotdeauna fiul lui. E de datoria ta să faci orice îți cere el. Fiii trebuie să-și respecte tații, indiferent de vîrsta lor.

— E ridicol.

Ea ridică ușor din umeri. Colin își păstră calmul.

— Nu știu ce înțelegere ai stabilit tu cu tatăl meu, dar îmi pare rău dacă el ți-a promis ceva în numele meu. Și vreau să mă înțelegi că n-am nici cea mai mică intenție să mă însor cu tine.

Ea își coborî privirea spre carnețelul pe care-l ținea în mînă.

— Foarte bine, acceptă ea.

Aprobarea ei rapidă, spusă pe un ton atît de obișnuit, îl făcu suspicios.

Nu ești supărată că te refuz ?

— Nu, bineînțeles că nu.

Îl privi zîmbind. Colin părea încurcat.

— Sînt dezamăgită, desigur, admise ea, dar nu sînt supărată. Aproape că nu te cunosc. Ar fi o prostie să fiu supărată.

— Exact, confirmă el, dînd din cap. Nici nu mă cunoști. De ce ai dori să te căsătorești cu mine dacă...

Cred că ți-am explicat deja, domnule. Tatăl tău m-a instruit să mă mărit cu tine.

— Alesandra, vreau să înțelegi...

Ea nu-l lăsă să termine.

— Îți accept decizia, domnule.

El zîmbi fără să vrea. Prințesa Alesandra părea atît de pierdută !

— Vei găsi fără nici o dificultate un bărbat potrivit. Ești o femeie foarte frumoasă, prințesă.

Ea ridică din umeri. Cu siguranță nu era afectată de complimentul lui.

— Îmi închipui că ți-a fost greu să mă întrebi, începu el.

Alesandra își îndreptă ținuta.

— Nu te-am întrebat, anunță ea. Pur și simplu ți-am explicat care era obiectivul primordial al tatălui tău.

— Obiectivul lui primordial ?

Vorbise ca și cînd ar fi rîs de ea. Alesandra simți că roșește de stinghereală.

— Nu-ți bate joc de mine, domnule. Discuția aceasta este și așa destul de delicată și fără să mă ridiculizezi.

Colin dădu din cap. Vocea sa păru mai blîndă cînd vorbi din nou.

— Nu-mi băteam joc de tine, spuse el. Înțeleg că ți-e greu și îl consider pe tatăl meu răspunzător atît pentru deranjul tău cît și pentru al meu. Nu vrea să renunțe să-mi caute o soție.

— Îmi sugerase să nu-ți spun nimic despre căsătorie. Spunea că tinzi întotdeauna să devii nechibzuit ori de cîte ori acest cuvînt este folosit în prezența ta. Voia să-ți dau răgaz să mă cunoști înainte ca el să-ți explice care îi sînt intențiile. Se gîndea... că ai putea să mă placi.

— Uite, te plac deja, spuse el. Dar nu pot să mă căsătoresc cu nimeni acum. În cinci ani, potrivit programului meu, voi avea o poziție financiară solidă și atunci voi putea să mă căsătoresc.

— Maica stareță te-ar plăcea, Colin, spuse Alesandra. Adoră programele și consideră că viața ar fi haotică fără ele.

— Cît timp ai stat la mînăstirea aceea ? întrebă el, grăbit să schimbe subiectul.

— Destul de mult, răspunse ea. Colin, îmi pare rău, dar nu te pot aștepta. Trebuie să mă mărit neapărat acum. Din nefericire, adăugă ea. Cred că ai fi un soț acceptabil.

— De unde știi ?

— Tatăl tău mi-a spus.

El rîse. Nu se putu abține. Doamne ce inocentă era ! Observă că își strînse carnețelul în mîini și imediat se forță să fie serios. Era deja stingherită. Rîsul lui nu făcuse decît să-i accentueze stînjeneala.

— O să vorbesc cu tata și o să te scap de acest chin, promise el. Știu că el ți-a băgat ideile astea în cap. Poate fi foarte convingător, nu-i așa ?

Ea nu-i răspunse. Privea fix în poală. Pe neașteptate, Colin se simți ca un bădăran. O dezamăgise. La naiba, se gîndi el, nu avea nici un sens.

— Alesandra, înțelegerea pe care ai făcut-o cu tatăl meu implică și un profit. Cît ?

Fluieră ușor, după ce ea îi spuse suma exactă. Se sprijini de poliția căminului și clătină din cap. Acum era furios pe tatăl său.

— Ei bine, n-o să fii dezamăgită. Dacă ți-a promis aproape o avere, atunci o să ți-o plătească. Tu ți-ai îndeplinit sarcina.

Ea ridică o mînă în semn de tăcere, imitînd inconștient obiceiul maicii stareță. Colin se supuse fără să-și dea seama.

— Nu ai înțeles, domnule. Tatăl tău nu mi-a promis nimic. Eu i-am promis lui. Nu a vrut să accepte așa ceva și de fapt chiar eu am sugerat să plătesc pentru un soț.

Colin rîse din nou. Era sigur că glumește cu el.

Nu e nimic de rîs, Colin. Trebuie să mă mărit în trei săptămîni și tatăl tău nu face decît să mă ajute. La urma urmei, e tutorele meu.

Colin simți nevoia să se așeze. Merse pînă la scaunul îmbrăcat în piele din fața canapelei și se tolăni în el.

Intenționezi să te căsătorești în trei săptămîni ?

Da, răspunse ea. Și de asta am cerut ajutorul tatălui tău

Alesandra...

Ea își flutură carnețelul.

I-am cerut să mă ajute să fac o listă.

O listă cu ce ?

— Cu candidații potriviți.

— Și ? o îndemnă el.

— Mi-a spus să mă mărit cu tine.

Colin se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi și se încruntă.

— Ascultă-mă cu atenție, porunci el, nu mă însor cu tine.

Ea luă imediat tocul, îl băgă în cerneală și trase o linie în susul paginii.

— Ce-ai făcut ?

— Te-am tăiat.

— De la ce ?

Ea părea exasperată.

— De pe lista mea. Îl știi cumva pe contele Templeton ?

— Da.

— E un bărbat bun ?

— Drace, nu, murmură el. E un stricat. A folosit zestrea surorii lui pentru a-și plăti cîteva din datoriile de la jocurile de noroc. Și încă mai frecventează masa de joc în fiecare seară.

Alesandra muie tocul în cerneală și tăie și al doilea nume de pe listă.

— E ciudat că tatăl tău nu cunoștea viciul contelui.

— Tata nu mai frecventează cluburile.

— Atunci e explicabil, replică ea. Doamne, se pare că o să fie mult mai greu decît am anticipat.

— Alesandra, dar de ce te grăbești să te măriți ?

Ea rămase cu tocul în aer.

— Poftim ? întrebă ea, concentrată asupra carnețelului.

El repetă întrebarea.

— Mi-ai spus că trebuie să te măriți în trei săptămîni. Mă întrebam de ce ?

— Biserica, explică ea, dînd din cap. Colin, îl știi cumva pe marchizul de Townsend ? Are și el vreun viciu urît ?

El își pierduse calmul.

— Lasă lista, Alesandra și răspunde-mi la întrebări. Pentru Dumnezeu, ce are a face biserica cu...

Ea îl întrerupse.

— Mama ta s-a ocupat deja de asta. A și făcut toate aranjamentele. E cea mai minunată doamnă. Și, doamne, cît e de organizată ! Va fi o nuntă minunată. Sper să poți veni și tu. Hotărîsem să nu fac nuntă mare, mai mult din cauza părinților tăi. Așa că am stabilit una mică și intimă.

Colin se întrebă dacă tatăl lui își dădea seama că pupila lui își ieșise din minți.

— Spune-mi mai clar. Adică ai făcut toate aranjamentele astea fără un bărbat care să...

— Nu eu, îl întrerupse ea. După cum tocmai ți-am explicat, mama ta s-a ocupat de tot.

— Nu crezi că abordezi problema asta dintr-un unghi greșit ? De obicei, întîi găsești un mire, Alesandra.

— Sînt de acord cu tine. Dar asta nu-i o situație obișnuită. Trebuie neapărat să mă mărit acum.

— De ce ?

— Te rog să nu mă consideri nepoliticoasă, dar din moment ce tu ai decis să nu te căsătorești cu mine, cred că cel mai bine ar fi să nu știi de ce. Aș aprecia totuși ajutorul tău, dacă vei accepta să mi-l dai.

Colin nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe. Va afla adevăratul motiv pentru care ea trebuia să se mărite și o va afla înainte de sfîrșitul zilei. Se decise să folosească o mică șmecherie și să reia întrebarea mai tîrziu.

— Aș fi fericit să te ajut. De ce ai nevoie ?

— Aș vrea să-mi dai numele a cinci, nu, mai bine șase bărbați potriviți. Voi discuta cu ei săptămîna aceasta. Cam pe luna viitoare mă voi fi hotărît asupra cuiva.

Doamne, era exasperantă !

Care-ți sînt pretențiile ? întrebă el calm.

În primul rînd, trebuie să fie onorabil. În al doilea rînd, trebuie să aibă un titlu. Tatăl meu s-ar răsuci în mormînt dacă m-aș mărita cu un bărbat de rînd.

Nici eu nu am nici un titlu, îi aminti el.

Ai fost făcut cavaler. E un titlu.

Colin rîse.

Ai uitat cea mai importantă condiție, nu-i așa ? Trebuie să fie bogat.

Ea se încruntă.

— Cred că m-ai insultat, anunță ea. Totuși, încă nu mă cunoști bine și din acest motiv îți voi ierta cinismul.

— Alesandra, majoritatea femeilor care își caută un soț, vor să ducă o viață confortabilă, continuă el.

— Bogăția nu e importantă pentru mine, răspunse ea. Tu ești sărac ca un rob, și totuși doream să mă mărit cu tine, ai uitat ?

Sinceritatea ei îl irită.

— De unde știi tu dacă sînt bogat sau sărac ?

— Mi-a spus tatăl tău. Știi, Colin, cînd te încrunți parcă ești un balaur. Pe maica Mary Felicity o făceam balaur, deși eram prea lașă ca să i-o spun în față. Încruntătura ta e la fel de fioroasă și cred că porecla e mai potrivită pentru tine.

Colin nu se lăsă păcălit. Nu avea de gînd să renunțe la subiectul pe care-l discutau.

— Ce altceva mai ceri de la un soț ?

— Trebuie să mă lase în pace, spuse ea după ce se gîndi un moment. Nu-mi doresc un bărbat care... să se învîrtească în jurul meu.

El rîse din nou. Regretă însă imediat, cînd văzu expresia ei. Doamne, o jignise ! Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Nici eu nu mi-aș dori o soție care să se învîrte în jurul meu, admise el, gîndindu-se că astfel îi va ușura durerea.

Ea nu-l privi.

— O femeie bogată ar fi potrivită pentru tine ? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Am hotărît cu mult timp în urmă să-mi cîștig singur averea și vreau să-mi țin promisiunea. Fratele meu s-a oferit să ne împrumute bani, mie și asociatului meu. Și, bineînțeles, și tata s-a oferit să mă ajute.

— Dar tu i-ai refuzat, continuă ea. Tatăl tău crede că ești prea independent.

Colin se hotărî să schimbe subiectul.

— Soțul tău va împărți patul cu tine ?

Ea refuză să-i răspundă. Își ridică din nou tocul.

— Începe lista, te rog.

— Nu.

— Dar ai spus că o să mă ajuți.

— Asta era înainte să-mi dau seama că nu ești în toate mințile.

Ea puse tocul înapoi pe masă și se ridică.

— Te rog să mă scuzi.

— Unde te duci ?

— Să împachetez.

Colin o prinse la ușă. O luă de braț și o întoarse spre el. Chiar o supărase, fir-ar să fie ! Nu-i plăcea să vadă lacrimi în ochii ei, mai ales fiindcă știa că erau din cauza lui.

— Vei sta aici pînă voi decide eu ce vei face, spuse el, cu o voce brutală.

— Eu îmi decid viitorul, Colin, nu tu. Dă-mi drumul. Nu stau acolo unde nu sînt dorită.

— O să stai aici, spuse el și o privi tăios ca s-o silească să bată în retragere.

Dar nu-i merse. Ea nu se lăsă intimidată. De fapt îl privi la fel.

— Nu mă vrei, ai uitat ? îl provocă ea.

El zîmbi.

— O, ba te vreau. Numai că nu doresc să mă însor cu tine. Sînt foarte sincer cu tine și văd după roșeața ta că te-am speriat. Ești prea tînără și prea inocentă pentru un asemenea joc periculos. Lasă-l pe tatăl meu...

— Tatăl tău e prea bolnav ca să mă ajute, îl întrerupse ea smulgîndu-și mîna din strînsoarea lui. Dar sînt alții care îmi vor veni în ajutor. Nu trebuie să fii îngrijorat.

Nu-și putea explica de ce, dar se simțea insultat.

— Din moment ce tatăl meu este prea bolnav pentru a-și vedea de îndatorirea sa de a avea grijă de tine, sarcina aceasta cade pe umerii mei.

— Nu, nu-i așa, comentă ea. Fratele tău, Caine, va fi tutorele meu. El este următorul desemnat.

— Dar și Caine este bolnav, nu-i așa ? Convenabil, nu ?

— Nu cred că e nimic convenabil în legătură cu boala lui, Colin.

Nu se obosi să mai discute cu ea chestiunea aceasta și presupuse că nici nu o auzise.

— Și ca tutore al tău, în această perioadă, în care familia este bolnavă, eu voi decide unde te vei duce și cînd. Nu mă privi sfidător, domnișoară, ordonă el. Întotdeauna fac așa cum vreau eu. Pînă la căderea serii voi afla de ce crezi că trebuie să te măriți așa repede.

Ea clătină din cap. Colin o prinse de bărbie și o obligă să stea dreaptă.

— Doamne, ce încăpățînată ești !

O ciupi apoi de nas și îi dădu drumul.

— Mă voi întoarce în cîteva ore. Stai aici, Alesandra. Dacă pleci, voi veni după tine.

Raymond și Stefan așteptau în foaier. Colin trecu pe lîngă ei și apoi se opri.

— N-o lăsați să plece, porunci el.

Raymond îl aprobă imediat. Ochii Alesandrei se măriră.

— Dar sînt valeții mei, Colin, strigă ea.

Ei, drăcie, o tratase ca pe un copil, ciupind-o de nas și vorbindu-i atît de condescendent, iar ea chiar că se purta ca un copil.

— Da, sînt valeții tăi, o aprobă Colin. Dar îmi dau socoteală mie, nu-i așa, băieți ?

Atît Raymond cît și Stefan aprobară din cap. Alesandra se simțea jignită în amorul propriu și aproape că îi venea să izbucnească și să-i spună care era părerea ei despre metodele lui neelegante.

Demnitate și *decență*. Aceste cuvinte răsunară în mintea ei și parcă o simți pe maica stareță în spatele ei privind-o peste umăr. Era un sentiment ridicol, desigur, pentru că maica stareță era atît de departe... Totuși, lecțiile ei prinseseră rădăcini. Alesandra se forță să pară calmă și aprobă din cap.

— Vei lipsi mult, Colin ? întrebă ea, cu o voce cît se poate de calmă.

Lui îi păru că vocea ei era răgușită. Și îl privea de parcă ar fi vrut să țipe la el. Colin zîmbi.

— Probabil, răspunse el. O să-mi duci dorul ?

Ea îi răspunse tot cu un zîmbet.

— Probabil că nu.

Ușa se închise în rîsetul lui.

CAPITOLUL IV

Nu-i simțise deloc lipsa. Colin nu veni acasă decît mult după cină. Alesandra era mulțumită că fusese plecat, pentru că nu-și dorea să se amestece în treburile ei și cu siguranță s-ar fi amestecat.

Era ocupată cu întîlnirile ei. Își petrecu restul dimineții și toată după-amiaza întreținîndu-se cu vechi prieteni ai tatălui ei. Veniseră unul după altul să-și prezinte omagiile și să-și ofere serviciile Alesandrei, cît timp urma să stea la Londra. Cei mai mulți dintre ei erau nobili, oameni cu titluri, dar printre ei erau și artiști, precum și oameni care munceau ca să-și cîștige existența. Tatăl Alesandrei avusese prieteni din toate clasele sociale. Fusese o persoană care se pricepea la oameni, trăsătură pe care Alesandra credea că o moștenise și descoperi că-i plăceau toți prietenii tatălui ei.

Ultima sa întîlnire era cu Mathew Arnold Dreyson. Acel bătrînel burtos fusese agentul de încredere al tatălui ei în Anglia și încă administra proprietăți ale Alesandrei. Dreyson își păstra de douăzeci și trei de ani mult rîvnita poziție de angajat al companiei Lloyd din Londra. Standardele lui, ca agent bursier, erau printre cele mai înalte. Nu era numai cinstit, ci și inteligent. Tatăl Alesandrei își instruise soția, care la rîndul ei o instruise pe Alesandra, ca, în cazul morții lui, ele să se bizuie pe sfatul lui Dreyson, în problemele financiare.

Alesandra îl invită să rămînă la cină. Flannaghan și Valena serviră la masă. Totuși toată treaba o făcuse camerista, deoarece Flannaghan era preocupat să asculte discuția pe teme financiare de la masă. Era uimit că o femeie poate avea

atîtea cunoștințe despre piață și își puse în minte să nu uite să-i spună stăpînului său cele auzite.

Dreyson petrecu mai bine de două ore examinînd diverse recomandări, Alesandra adăugă și ea una și apoi încheie tranzacțiile. Agentul bursier folosise numai inițialele ei cînd arătase hîrtiile giranților de la Lloyd, deoarece era de neînchipuit ca o femeie să investească într-o afacere. Chiar și Dreyson s-ar fi înspăimîntat dacă ar fi știut că de fapt sugestiile pe care i le dădea Alesandra erau ale ei, dar ea înțelegea prejudecățile sale față de femei. Ea evitase acest obstacol inventînd un vechi prieten de familie pe care-l numea unchiul Albert. Îi spuse lui Dreyson că acest om nu-i era chiar rudă, dar ținea atît de mult la el, încît de mulți ani îl considera ca pe o rudă a sa. Ca să se asigure că Dreyson nu va încerca să facă cercetări în legătură cu acel om, mai adăugase că Albert era un prieten foarte apropiat al tatălui ei.

Explicația ei satisfăcuse curiozitatea lui Dreyson. Nu îl deranja faptul că primea instrucțiuni privind acțiunile de la un bărbat, deși comentase, nu numai o dată, că i se părea foarte ciudat că Albert îi permitea Alesandrei să semneze cu inițialele ei în locul lui. Dorise să-l întîlnească pe sfătuitorul și ruda onorifică a Alesandrei, dar ea îi explică foarte repede că Albert se retrăsese în ultimul timp și nu accepta să vadă pe nimeni. De cînd se mutase în Anglia, el descoperise că vizitatorii îi abăteau atenția de la rutina zilelor liniștite, minți se ea. Cum Dreyson scotea un comision frumos din fiecare comandă pe care o încredința giranților și cum sfatul unchiului Albert era foarte bine venit, nu mai comentase. Dacă Albert nu voia să-l întîlnească, așa să fie. Să-și îndepărteze un client era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Albert, decise el, era pur și simplu excentric.

După cină, se întoarseră în salon, unde Flannaghan îi servi pe Dreyson cu un pahar de Porto. Alesandra stătea pe canapeaua din fața musafirului ei și asculta cîteva povestioare amuzante despre semnatarii care se îngrămădeau la Bursă. Ar fi vrut să vadă cu ochii ei pardoselile strălucitoare din lemn de esență tare, pe care erau îngrămădite boxele de

lemn pe care ei le numeau cutii, de unde giranții își conduceau afacerile.

Dreyson îi povesti despre un obicei ciudat inițiat în 1770, care se numea Strigarea în Sală. Un chelner, explică el, cunoscut sub numele de Rinichiul, se urca în ceva care aducea cu un amvon și citea ziarul tare și răspicat, în timp ce gentlemanii care formau audiența stăteau la mesele lor și își sorbeau băuturile. Alesandra trebuia să se mulțumească să-și imagineze doar scena, deoarece femeilor le era interzis accesul la Bursă.

Colin sosi tocmai cînd Dreyson își termina băutura. Îi aruncă pelerina lui Flannaghan, apoi intră în salon. Se opri brusc cînd îl văzu pe musafir.

Atît Dreyson cît și Alesandra se ridicară. Ea îl prezentă pe agent gazdei sale. Colin știa deja cine era Dreyson și era impresionat, pentru că Dreyson avea o reputație foarte bună și în domeniul maritim. Agentul era considerat de mulți un geniu financiar. Colin îl admira pe acest om. În competiția crudă a pieții, Dreyson era printre foarte puținii care puneau afacerile clienților săi înaintea propriilor profituri. Era într-adevăr un om de onoare și Colin considera acest lucru o calitate remarcabilă pentru un agent.

– Am întrerupt cumva o întîlnire importantă ? întrebă el.

– Am terminat cu afacerile, replică Dreyson. E o plăcere să vă întîlnesc, domnule, continuă el. Am urmărit progresul companiei dumneavoastră și trebuie să vă felicit. De la trei nave pe care le aveați la douăzeci în numai cinci ani este foarte impresionant, domnule.

Colin aprobă.

– Asociatul meu și cu mine am încercat să rămînem competitivi, spuse el.

– V-ați gîndit să vindeți acțiuni și altora, domnule ? Pentru că eu însumi aș fi interesat să investesc într-o companie atît de sigură.

Lui Colin îi zvîcnea piciorul și-l durea. Își schimbă poziția, oftă, apoi clătină din cap. Ar fi vrut să se așeze să-și sprijine piciorul rănit și să bea pînă ce-i va trece durerea. Totuși, nu

avea de gînd să se răsfețe și își schimbă din nou poziția, pî cînd se sprijini de canapea și apoi se forță să se concentre asupra conversației pe care o purta cu agentul.

— Nu, anunță el. Acțiunile în Compania Maritin Emerald sînt împărțite egal între mine și Nathan. Nu sînte interesați să existe și alți proprietari.

— Dacă vă veți răzgîndi vreodată...

— Nu mă voi răzgîndi.

Dreyson își înclină capul.

— Prințesa Alesandra mi-a explicat că sînteți tutorele e temporar, cît timp familia dumneavoastră e bolnavă.

— Așa e.

— Vi s-a făcut o adevărată onoare, spuse Dreyson.

Se opri pentru a-i zîmbi Alesandrei.

— Protejați-o cum trebuie, domnule. E o comoară prețioasă.

Alesandra se simți stînjenită de lauda lui Dreyson. Totuși deveni din nou atentă cînd agentul îl întrebă pe Colin ce mai face tatăl lui.

— Am fost recent pe la el, răspunse Colin. A fost foarte bolnav, într-adevăr, dar acum e mai bine.

Alesandra nu-și putu ascunde surpriza. Se întoarse către Colin.

— Dar n-ai...

Se opri la timp. Fusese gata să-i scape un fapt evident și anume că n-o crezuse și că, în realitate, încercase să-l prindă pe tatăl lui cu o minciună. Găsi că purtarea lui era rușinoasă. Problemele personale nu trebuie discutate în fața partenerilor de afaceri. Nu dorea să încalce această regulă sacră, indiferent cît de jignită era.

— Ce nu am făcut ? întrebă Colin.

Rînjetul lui sugera că știa ce avusese ea de gînd să spună.

Își păstră expresia senină, dar privirea ei deveni glacială.

— Nu te-ai apropiat prea mult de mama și de tatăl tău ? întrebă ea. Cred că boala ar putea fi molipsitoare, îi explică ea lui Dreyson.

— Ar putea fi ? spuse el abținîndu-se să nu rîdă.

Alesandra îl ignoră, continuînd să-l privească pe agent.

— Fratele mai mare al lui Colin și-a vizitat familia pentru o oră sau două, cu cîteva zile în urmă, și atît soția lui, cît și el sînt acum bolnavi. L-aș fi avertizat, desigur, dar plecasem să călăresc și, cînd m-am întors, Caine trecuse deja pe acolo.

Dreyson își exprimă compasiunea în legătură cu starea proastă a familiei, apoi Alesandra și Colin îl însoțiră pe agent pînă la ușă.

— Mă voi întoarce peste trei zile, prințesă Alesandra, cu hîrtiile gata de semnat, dacă nu vă stric programul.

Agentul de bursă plecă imediat. Colin închise ușa după el. Se întoarse și o găsi pe Alesandra la un pas în spatele lui, privindu-l fix, cu mîinile în șolduri.

— Îmi datorezi scuze, anunță ea.

— Da, desigur.

— Cînd mă gîndesc că tu... ?

Își ieșise din fire. Colin zîmbi.

— Da, eu, spuse el din nou. Nu te-am crezut cînd mi-ai spus că tatăl și fratele meu sînt amîndoi prea bolnavi ca să aibă grijă de tine.

— Și a trebuit să vezi cu ochii tăi, nu-i așa ?

El nu-i luă în seamă vocea furioasă.

— Admit că am crezut că totul era o invenție, îi spuse el. Și, într-adevăr, am crezut că o să-l aduc pe tata cu mine cînd mă voi întoarce.

În ce scop ?

El decise să fie cinstit pînă la capăt.

Să te ia de-aici, Alesandra.

Ea încercă să nu arate că se simțea jignită.

— Îmi pare rău că șederea mea aici te deranjează atît de mult.

Colin oftă.

Nu trebuie să te gîndești că mă deranjezi tu ca persoană. Numai că sînt prea prins în afaceri acum și nu am timp să fac pe tutorele.

Colin se întoarse către servitorul lui înainte ca ea să-i poată spune că se simțise direct vizată.

Flannaghan, adu-mi ceva de băut. Ceva cald. A fost al naibii de frig astăzi.

— Așa-ți trebuie, interveni Alesandra. Firea ta suspicioasă o să te bage într-un bucluc într-o bună zi.

Se aplecă spre ea și o privi foarte de aproape.

— Datorită firii mele suspicioase am supraviețuit, prințesă.

Ea nu înțelese ce voia el să spună ; nu-i plăcea nici felul în care se încrunta la ea și se hotărî să-l lase în pace.

Se întoarse să urce scările. Colin o urmă. O auzi murmurînd ceva, dar nu prinse nimic. Oricum gîndurile lui erau prea împrăștiate să poată da atenție observațiilor ei. Se străduia să nu-i observe mișcarea grațioasă a șoldurilor sau să recunoască faptul că era ademenitoare.

Auzi un oftat în spatele ei și știu că el urca scările în urma ei. Fără să se întoarcă, îl întrebă :

— Ai trecut și pe la Caine, sau l-ai crezut pe tatăl tău, cînd ți-a spus că și fratele tău este bolnav ?

— Am trecut pe la el.

Se răsuci și se încruntă la el. Aproape că se ciocni de el. Cum ea se afla cu o treaptă mai sus, se priveau acum ochi în ochi.

Ea observă fața bronzată și ochii strălucitori căpătînd o nuanță verzuie, într-un zîmbet neașteptat.

El îi observă pistruii atrăgători de pe nas.

Alesandrei nu-i plăcea panta pe care alunecaseră gîndurile ei.

— Te-ai umplut de praf, Colin. Și probabil miroși asemeni calului tău. Ai nevoie de o baie.

Nu-i plăcu tonul ei.

— Încetează să te mai holbezi la mine, ordonă el cu o voce la fel de tăioasă ca a ei. O pupilă n-ar trebui să-și trateze tutorele cu atîta neobrăzare.

Nu avu o replică promptă la această afirmație. Colin era tutorele ei deocamdată și probabil că trebuia să fie respectuoasă. Totuși nu dorea să-l aprobe și asta pentru că el îi spusese clar că nu o dorea acolo.

— Fratele tău se simte mai bine ?

— E pe jumătate mort, îi spuse el pe un ton vesel.

— Nu ții la Caine ?

El rîse.

— Bineînțeles că țin la fratele meu.

— Atunci de ce păreai atît de fericit cînd ai spus că e pe jumătate mort ?

— Pentru că e într-adevăr bolnav și nu e în cîrdășie cu tata și cu toate uneltirile lui.

Ea clătină din cap către el, se întoarse din nou și urcă restul scărilor.

— Soția lui se simte mai bine ? întrebă ea peste umăr.

— Nu e la fel de fragilă cum e Caine, răspunse Colin. Din fericire, fetița lor nu a fost expusă. Ea și Sterns au stat la țară.

— Cine e Sterns ?

— Servitorul-dădacă, explică el. Caine și Jade vor rămîne la Londra pînă se vor însănătoși. Mama se simte mai bine, dar surorile mele încă nu pot păstra nimic în stomac. Nu-i ciudat, Alesandra, că tu nu te-ai îmbolnăvit ?

Ea nu-l privi. Știa că e de vină și nu-i plăcea să recunoască.

— De fapt, acum, că mă gîndesc la asta, am fost cam bolnavă în timpul călătoriei spre Anglia, remarcă ea.

El rîse.

— Caine îți spune Pacostea.

Ea se întoarse să-l privească din nou.

— Nu am îmbolnăvit pe nimeni cu bună știință. Chiar mă învinuiește pe mine ?

— Da, minți el numai ca s-o necăjească.

Își coborî umerii.

— Sperasem să mă mut mîine la fratele tău și la soția lui

— Nu poți.

— Acum te gîndești că o să-ți rămîn pe cap, nu-i așa ?

Aștepta ca el să nege lucrul acesta. La urma urmei, un gentleman ar fi spus ceva galant, chiar dacă era o minciună, numai pentru a fi politicos.

— Alesandra, mi-ai rămas pe cap.

Ea îl privi fix, șocată, fiindcă el fusese prea cinstit.

— Ai putea la fel de bine să accepți situația și să încerci să fii drăguț.

Ea traversă în grabă holul și intră în biroul lui. El se sprijini de tocul ușii și o privi cum își aduna hîrtiile de pe masa de lîngă cămin.

— Doar nu te-ai supărat că n-am crezut că familia mea e bolnavă, nu-i așa ?

Ea nu-i răspunse.

— Tatăl tău a vorbit cu tine despre situația mea ?

Teama din privirea ei îl surprinse.

— Nu a fost în stare să discute prea mult.

Ea se relaxă vizibil.

— Dar o să-mi povestești tu, nu-i așa ?

Vorbise încet, liniștitor. Ea reacționă totuși ca și cînd ar fi strigat la ea.

— Aș fi preferat să-ți explice tatăl tău.

— Nu poate. O vei face tu.

— Da, aprobă ea, într-un tîrziu. Eu voi fi cea care-ți va spune. Îi blochezi calea lui Flannaghan, adăugă ea, această întrerupere făcînd-o să se simtă mai liniștită.

— Prințesă Alesandra, aveți un musafir : Neil Perry, contele de Hargrave, vă așteaptă în salon pentru a vă vorbi.

— Ce vrea ? întrebă Colin.

— Neil este fratele mai mare al Victoriei, explică ea. I-am trimis un bilet azi-dimineață, cerîndu-i să mă viziteze.

Colin merse pînă la birou ca să se sprijine de el.

— Știe că vrei să-i pui întrebări despre sora lui ?

Alesandra îi dădu lui Flannaghan hîrtiile, îl rugă să le pună în camera ei, apoi se întoarse către Colin.

— Nu i-am explicat exact scopul întîlnirii.

Se grăbi să iasă din cameră, astfel încît Colin să nu mai aibă timp să o dojenească că se folosea de înșelătorii. Îi ignoră somațiile și merse de-a lungul holului către camera ei. Alcătuise o listă de întrebări pe care urma să i le pună lui Neil și nu voia să uite vreuna din ele. Hîrtia era pe noptieră. O împături, îi zîmbi lui Flannaghan și coborî în grabă.

Flannaghan voi să o anunțe, dar ea nu-l lăsă. Neil stătea în picioare în salon. Se întoarse cînd Alesandra ajunse în hol și o salută înclinîndu-se adînc.

— Vă mulțumesc că ați venit atît de repede, începu ea, după ce făcu o reverență.

— Ați menționat că problema pe care vreți s-o discutați este foarte importantă, prințesă. Ne-am mai întîlnit cumva ? Sînt sigur că dacă ne-am fi întîlnit, mi-aș fi amintit.

Fratele Victoriei încerca să fie fermecător, își spuse Alesandra, dar zîmbetul lui era mai degrabă disprețuitor. Contele de Hargrave era cu foarte puțin mai înalt decît Alesandra, și se purta atît de bățos de parcă ar fi fost scrobit o dată cu hainele lui. În afară de culoarea ochilor, Alesandra nu reuși să găsească pe fața lui trasă vreo asemănare cu Victoria. Ochii aveau aceeași nuanță căpruie. Dar Victoria moștenise trăsăturile cele mai plăcute ale familiei. Nasul ei era scurt și drept. Nasul lui Neil era lung, ca al unui vultur, și foarte îngust. Alesandra nu-l găsi deloc atrăgător ; în plus avea și o voce nazală.

Aparențele, își aminti ea, nu înseamnă nimic. Se ruga ca Neil să aibă o fire la fel de plăcută ca a sorei lui. Părea snob. Spera să nu fie așa.

— Vă rog să poftiți înăuntru și să luați loc. Vreau să vă vorbesc despre o problemă care mă privește și vă rog să-mi îngăduiți cîteva întrebări.

Neil consimți, apoi se întoarse și traversă încăperea. O aștepta să se așeze pe canapea, după care luă loc pe un scaun apropiat, picior peste picior, cu mîinile sprijinite pe genunchi. Avea unghiile cam lungi pentru un bărbat și perfect îngrijite.

N-am mai vizitat niciodată această casă, remarcă Neil.

Se uită prin cameră și adăugă disprețuitor :

Zona este minunată, dar înțeleg că este numai o casă închiriată.

Da, aprobă ea.

E îngrozitor de mică, nu-i așa ? Mă gîndesc că o prințesă ar avea nevoie de o reședință mai adecvată.

Neil era într-adevăr snob. Alesandra se străduia să-l placă, dar remarcile lui făceau dificil acest lucru. Totuși, era fratele Victoriei și Alesandra avea nevoie de ajutorul lui pentru a-și găsi prietena.

— Sînt foarte fericită, aici, spuse ea, forțîndu-se să vorbească pe un ton plăcut. Acum, domnule, aș vrea să vă vorbesc despre sora dumneavoastră.

Lui Neil nu-i făcu plăcere să audă acest lucru. Zîmbetul îi pieri imediat.

— Sora mea nu e un subiect de discuție, prințesă Alesandra.

— Sper să vă fac să vă răzgîndiți. Am întîlnit-o anul trecut pe Victoria, adăugă ea. În timpul călătoriei, a stat la mînăstirea Holy Cross cît a fost bolnavă. V-a vorbit vreodată despre mine ?

Neil dădu din cap.

— Sora mea și cu mine vorbeam foarte rar.

— Adevărat ? nu-și putu ascunde surpriza Alesandra.

Neil oftă exagerat de adînc.

— Victoria locuia cu mama noastră. Eu am proprietatea mea, adăugă el pe un ton infatuat. Bineînțeles, acum că-i plecată Dumnezeu știe unde, mama s-a mutat la mine.

Începu să bată ritmic cu degetele pe genunchi, cu o neliniște aparentă.

— Vă rog să mă scuzați dacă vă e greu să vorbiți despre asta, dar mă îngrijorează Victoria. Nu cred că ea ar fugi vreodată ca să se mărite.

— Nu vă faceți griji, se opuse el. Nu merită grijă nimănui. Cum și-a așternut...

— Nu vă înțeleg această atitudine dură. Victoria poate avea necazuri.

— Iar eu nu vă înțeleg atitudinea, prințesă, îi răspunse Neil pe același ton. Nu sînteți de mult timp în Anglia și nu înțelegeți așadar ce poate însemna un scandal pentru statutul social al cuiva. Mama a fost aproape distrusă de faptele necugetate ale Victoriei. Închipuiți-vă, pentru prima oară în cincisprezece ani nu a fost invitată la petrecerea familiei Ashford. Umilința a țintuit-o la pat o lună. Sora mea a pier

dut totul. Este și a fost întotdeauna o nechibzuită. S-ar fi putut mărita cu oricine ar fi vrut. Știu că a refuzat cel puțin trei nobili gentlemeni. Victoria s-a gîndit numai la ea, cu siguranță. În timp ce mama își făcea griji și se zbătea să-i găsească o partidă bună, ea se strecura pe ușa din spate, ca să-și întîlnească iubitul.

Alesandra se lupta din răsputeri să nu-și piardă cumpătul.

— Nu puteți ști asta cu siguranță, replică ea. Cît despre scandal...

Nu apucă să termine ce avea de spus.

— Sigur, nu vă pasă de scandal, bombăni Neil. Nu-i de mirare că dumneavoastră și sora mea v-ați împăcat atît de binc.

— Ce vreți să insinuați, de fapt ?

— Locuiți în aceeași casă cu un bărbat necăsătorit. Umblă deja vorbe.

Alesandra respiră adînc, încercînd să-și păstreze calmul.

— Și ce spun aceste vorbe ?

— Unele spun că sir Colin Hallbrook este vărul dumneavoastră.

Lăsă să-i cadă lista în poală, apoi se ridică.

— Victoria mi-a vorbit foarte rar de dumneavoastră și acum înțeleg de ce. Sînteți un om vrednic de dispreț, Neil Perry. Dacă nu aș fi atît de preocupată de binele Victoriei, v aș da afară în momentul acesta.

Voi avea eu grijă de asta, anunță Colin din ușă.

Stătea sprijinit de tocul ușii, cu mîinile încrucișate. Părea relaxat, dar ochii lui... O, Doamne, ochii lui arătau cît era de furios. Alesandra nu-l văzuse niciodată pe Colin atît de nervos. Văzîndu-l, o trecură fiorii.

Neil păru surprins că fusese întrerupt. Își reveni imediat și se ridică :

Dacă aș fi știut adevăratul motiv pentru care doreați să mă vedeți, n-aș fi venit niciodată aici. Bună ziua, prințesă.

Ea rămăsese cu ochii pironiți asupra lui Colin, fără să-i răspundă. Avea strania senzație că Colin era gata să se năpustească asupra lui.

Senzația ei se dovedi adevărată. Flannaghan ținea ușa deschisă oaspetelui lor. Colin se duse lîngă servitorul său. Pe fața lui nu se putea citi nimic și de aceea Neil nu se gîndi nici o clipă că voia cu-adevărat să-l arunce afară.

Dacă ar fi clipit, ar fi pierdut scena. Neil nu avu timp decît să scoată un scîncet de indignare ce semăna foarte mult cu un grohăit de porc suferind. Colin îl înșfăcă de ceafă și de betelia din spate a pantalonilor, îl ridică și îl aruncă afară. Neil ateriză în șanț.

Alesandra scăpă un oftat, își săltă faldurile fustei și alergă pînă la ușa din față. Flannaghan o lăsă să-l vadă pe contele de Hargrave aruncat în stradă, înainte de a închide ușa.

Se întoarse pentru a-l înfrunta pe Colin.

— Acum ce mă fac ? Mă îndoiesc că se va mai întoarce aici, după felul în care l-ai azvîrlit în stradă.

— Omul te-a insultat. Nu pot permite una ca asta.

— Dar am nevoie de el ca să-mi răspundă la întrebări.

Colin ridică din umeri. Ea își trecu degetele prin păr cu un gest nervos. Nu știa dacă era mulțumită sau indignată de ceea ce făcuse Colin.

— Ce-am făcut cu lista ?

— Ce listă, prințesă ? întrebă Flannaghan.

— Lista cu întrebările pe care voiam să i le pun lui Neil.

Se grăbi din nou să intre în salon, se aplecă și găsi bucata de hîrtie sub canapea.

Colin și Flannaghan o priveau.

— Prințesa Alesandra crede din toată inima în liste, spuse Flannaghan.

Colin nu comentă această afirmație. Se încruntă la Alesandra cînd trecu pe lîngă el și urcă scările.

— Nu-ți voi permite să-l mai inviți pe Neil Perry aici Alesandra, strigă el, clocotind de furie din cauza acelui snob încrezut.

— Ba sigur c-o să-l mai invit, îi strigă ea peste umăr Casa aceasta îmi aparține mie pe cît îți aparține și ție, din moment ce ești ca și tutorele meu. Sînt hotărîtă să aflu dacă

Victoriei îi este bine, Colin, și, dacă asta înseamnă să-l suport pe fratele ei nesuferit, atunci o să-l suport.

Colin se întoarse către servitor.

— Să nu-l lași să intre, înțeles ?

— Perfect, domnule. Este de datoria noastră să o protejăm pe prințesă de bîrfitori.

Alesandra dăduse deja colțul în capătul scărilor, așa că nu auzi nici ordinul lui Colin, nici aprobarea lui Flannaghan. Era complet dezgustată de bărbați, în general, și de Neil Perry în particular. Hotărî să uite deocamdată de existența fratelui Victoriei. Avea destul timp a doua zi să hotărască ce va face în continuare.

Valena își aștepta stăpîna în dormitor. Ea și Flannaghan mutaseră deja lucrurile Alesandrei din camera lui Colin în cea alăturată.

Alesandra se așeză pe marginea patului și-și scoase pantofii.

Se pare că vom mai sta aici cîteva zile, Valena.

Au sosit cuferele, prințesă. Să încep să despachetez ?

Avem destul timp mîine. Știu că e încă devreme, dar știu că o să mă culc acum. Nu trebuie să stai să mă ajuți.

Valena o lăsă singură. Alesandra se pregăti încet de culcare. Se simțea destul de istovită după întîlnirile din ziua aceea.

Faptul că vorbise cu atît de mulți prieteni ai tatălui ei și auzise povești minunate despre el îi trezise dorul atît de tatăl, cît și de mama ei. Poate că ar fi putut să-și păstreze compătimul dacă Neil nu s-ar fi dovedit a fi un om atît de crud și de egoist. Voia să strige la el și să-i spună că ar fi trebuit să fie mulțumit că avea o mamă și o soră pe care să le iubească. Perry n-ar fi înțeles și nici nu i-ar fi păsat, își imagina ea, pentru că era ca mulți alți oameni pe care-i întîlnise, pentru care familia nu însemna nimic.

Prea de cîteva momente se compătimi. Nimănui nu-i păsa cu adevărat de ea. Colin îi spusese că e numai o pacoste, iar adevăratul ei tutore, deși mai blînd și mai înțelegător decît fiul lui, o considera și el, probabil, o pacoste.

Îi era dor de mama ei. Amintirile vieții de familie nu o liniștiră. O făcură să sufere de singurătate. Se sui în pat puțin mai tîrziu, se ascunse sub cuvertură și plînse pînă adormi. Se trezi în mijlocul nopții, fără să se simtă mai bine și începu să plîngă din nou.

Colin o auzi. Era și el în pat. Oricum nu putuse să adoarmă. Zvîcnirea piciorului îl ținea treaz.

Alesandra nu făcea prea mult zgomot, dar Colin era obișnuit cu orice sunet din casă. Imediat dădu cuvertura la o parte și coborî din pat. Era la jumătatea camerei cînd își dădu seama că e complet gol. Își puse o pereche de pantaloni, atinse mînerul ușii și apoi se opri.

Voia să o liniștească, deși în același timp știa că probabil va fi stingherit pentru că o auzise plîngînd. Sunetele erau înăbușite, ceea ce însemna că ea nu-și dorea să fie auzită plîngînd și știa că trebuie să-i respecte intimitatea.

— Drace, murmură el.

Nu se mai putea controla. Nu era atît de nehotărît de obicei. Instinctele îi spuneau să se îndepărteze de Alesandra. Era o complicație pe care nu era pregătit să și-o asume.

Se întoarse și se sui înapoi în pat. Într-un tîrziu, recunoscu nu o proteja pe Alesandra doar de neplăceri. O proteja și de ideile lui desfrînate. Ea era în pat, probabil că purta doar o cămașă de noapte subțire și, la naiba, dacă s-ar fi apropiat, știa c-ar fi atins-o.

Colin încleștă dinții și închise ochii. Dacă micuța inocentă de alături ar fi avut vreo cît de vagă idee despre ce gîndea el, și-ar fi pus valeții de strajă în jurul patului.

Doamne, cît o dorea !

Omorîse o tîrfă. Fusese o greșeală. Nu-l satisfăcuse deloc. Lipsiseră goana după putere absolută și senzația de împlinire. Zile întregi reflectă asupra acestei probleme înainte de a găsi explicația potrivită. Starea aceea de beatitudine venea abia după o vînătoare reușită. Tîrfa se lăsase prea ușor și, deși tipetele ei îl excitaseră, nu fusese totuși același lucru. Nu, nu, avea nevoie să apeleze la inteligență pentru a-și ispiti prada, avea nevoie de acea seducție exercitată de stăpîn asupra unei fiin-

inocente. Acelea erau elementele cheie care dădeau tot farmecul. Tîrfa fusese o murdară. Nu merita să se culce cu ceilalți. O aruncă într-o rîpă și o lăsă pradă sălbăticiunilor.

Avea nevoie de o doamnă !

Colin plecase deja, cînd Alesandra coborî în dimineața următoare. Flannaghan și Raymond se așezară și ei la masa din sufragerie, cînd ea se apucă să sorteze uriașul teanc de invitații sosite în acea dimineață. Stefan dormea, după ce făcuse de pază toată noaptea. Alesandra nu credea că era necesar ca cineva să stea de pază toată noaptea, dar Raymond, cel mai în vîrstă dintre cei doi paznici, nici nu vru să audă. Cineva trebuia întotdeauna să fie în alertă, în caz că se întîmpla ceva, argumentase Raymond, și din moment ce nu îi dăduse lui această slujbă, trebuia să-l lase să facă așa cum credea de cuviință.

— Dar sîntem în Anglia, acum, îi reaminti ea valetului.

— Generalul nu trebuie tratat cu indiferență, îi replică Raymond. Am ajuns aici, nu-i așa ? Dar poate că a trimis oameni cu următorul vapor.

Alesandra puse capăt discuției și se concentră asupra teancului de invitații.

Sînt uimită cît de repede a aflat atîta lume că sînt la Londra, remarcă ea.

Nu mă surprinde, răspunse Flannaghan. Eu am auzit deja de la bucătăreasă, care auzise de la măcelar, că ați făcut senzație. Mă temn că este vorba și de puțină bîrfă pentru că sînteți aici, dar faptul că aveți doi paznici și o cameristă cu dumneavoastră face ca remarcile să fie mai puțin usturătoare. Există și o parte amuzantă a discuției... prostii, de fapt...

Alesandra tocmai scotea un bilet dintr-un plic. Se opri și își ridică privirea către Flannaghan.

Ce prostii ?

Unii cred că dumneavostră și stăpînul meu sînteți iubiți, explică el. Cred că sînteți veri.

Neil Perry a spus ceva de asta. Și a mai spus că alții știu că Colin e iubitul meu.

Flannaghan era cu adevărat îngrozit. Ea întinse mîna și-l bătu ușor pe umăr :

— Nu-i nimic. Oamenii cred ceea ce vor să creadă. Săracul Colin ! De-abia mă acceptă lîngă el și-așa, iar dacă cineva i-ar spune că sînt verișoara lui, nu știu ce ar fi în stare să facă.

— Cum puteți spune un asemenea lucru ? întrebă Flannaghan. Stăpînului meu îi face foarte mare plăcere că sînteți aici.

— Sînt impresionată Flannaghan.

— De ce, prințesă ?

— Tocmai mi-ai spus cu atîta seninătate cea mai cumplită minciună...

Flannaghan nu îndrăzni să rîdă pînă cînd nu zîmbi ea mai întîi.

— Păi i-ar face o foarte mare plăcere să stați aici, dacă n-ar fi așa de ocupat cu registrele, replică el.

Încearcă să dreagă lucrurile, presupuse Alesandra. Aprobă din cap, pretinzînd că-l înțelege, apoi se concentră din nou asupra ocupației ei. Flannaghan o rugă să-i dea voie s-o ajute, și ea îl puse să aplice sigiliul pe plicuri. Sigiliul ei era deosebit. Flannaghan nu mai văzuse niciodată așa ceva. Se vedea conturul clar al unui castel și ceva care părea un vultur sau un șoim în vîrful unui turn.

— Castelul are un nume, prințesă ? întrebă Flannaghan, intrigat de acel detaliu uimitor.

— Se numește Stone Haven. Mama și tata s-au căsătorit acolo.

Îi răspunse la toate întrebările. Firea jovială a lui Flannaghan o însenina. Nu o crezuse cînd auzise că nu stăpînește doar un castel, ci două, iar expresia lui o făcuse să rîdă. Era un om minunat.

Lucrară împreună toată dimineața. Cînd bătu ora unu Alesandra urcă în camera ei, să-și schimbe rochia. Nu i spuse lui Flannaghan decît că aștepta oaspeți și că voia să arate foarte bine.

Flannaghan nu considera că prințesa ar fi trebuit să schimbe ceva. Pur și simplu era imposibil ca ea să devină și mai frumoasă decît era deja.

În seara aceea, Colin veni acasă pe la ora șapte. Era obosit și iritat că petrecuse atîtea ore în birourile companiei maritime. Căra dosarele sale grele, sub braț. Își găsi servitorul întins pe scările ce duceau sus. Raymond îi deschise ușa.

Flannaghan arăta epuizat.

— Ce ți s-a întîmplat ? întrebă Colin.

Servitorul își reveni din amorțeală și se ridică.

— Am avut iar musafiri, astăzi. Și prințesa nu m-a prevenit în nici un fel. Nu o învinuiesc, bineînțeles, pentru că îmi spusese într-adevăr că va avea oaspeți, dar nu știam cine va veni și pe urmă el a venit aici cu toți slujitorii lui și eu am vărsat ceaiul pregătit de bucătăreasă. După ce a plecat, a venit un docher la ușă. Am crezut că a venit să cerșească, dar prințesa Alesandra m-a auzit spunîndu-i să se ducă la ușa din spate, ca să-i dea bucătăreasa ceva de mîncare, și a intervenit. Ei bine, îl aștepta pe omul acela și, știți, domnule, l-a tratat cu același respect ca și pe celălalt.

Care celălalt ? întrebă Colin încercînd să clarifice explicația ciudată a servitorului.

Prințul regent.

A fost aici ? Fir-aș al naibii !

Flannaghan se așeză din nou pe trepte.

Dacă unchiul meu, Sterns, află ceva despre purtarea mea rușinoasă, o să-mi rupă urechile.

Ce purtare ?

Am vărsat ceai pe haina prințului regent.

Bravo ție ! replică Colin. Cînd eu nu-mi pot permite, îl iau inițiativa.

Flannaghan zîmbi. Uitase cît de mult îi displăcea stăpînului său prințul regent.

Pe mine m-a tulburat prezența lui, dar prințesa Alesandra s-a purtat ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. A fost foarte demnă. Nici prințul regent nu a fost grosolan ca de obicei. S-a purtat ca un școlar prost. Se vedea de la o poștă că-i poartă o afecțiune deosebită prințesei.

Alesandra apăru în hol. Colin își ridică privirea și se încruntă imediat. O apăsare pe piept îl făcu să-și dea seama că i se tăiase respirația.

Era superbă, îmbrăcată într-o rochie alb-argintie, care strălucea în lumină la fiecare mișcare. Decolteul nu era prea mare, dar lăsa să se vadă mai mult decît linia gîtului.

Părul îi era prins cu o panglică albă, subțire, care se zărea printre cîrlionți.

Era de-o frumusețe răpitoare. Fiecare nerv al lui Colin reacționă la vederea ei. Voia s-o ia în brațe, s-o sărute...

— Unde naiba crezi că pleci ? întrebă el pe un ton răutăcios.

Furia îi ascundea dorința stîrnită — sau cel puțin așa credea el.

Ochii ei se măriră cînd îl auzi.

— La operă, răspunse ea. Prințul regent a insistat să folosesc loja lui în seara asta. Îl iau pe Raymond cu mine.

— Vei sta acasă, Alesandra, spuse Colin.

— Prințesă, doar nu credeți că eu intru la operă și o să stau lîngă prințul regent, spuse Raymond pe un ton care plîngăreț pentru un om atît de mare și fioros.

— Prințul regent nu va veni, Raymond, explică ea.

— Totuși nu pot intra în operă. Nu se cuvine. Voi aștepta lîngă trăsură.

— Nu mergi nicăieri fără mine, anunță Colin și o privi cu duritate, pentru a o convinge că vorbește serios.

Zîmbetul ei era strălucitor. Și, în acel moment, Colin își dădu seama că ea nu avea nici o intenție să-l tîrască pe Raymond la operă. Îi întinsese o cursă.

— Grăbește-te să te schimbi, Colin. Nu trebuie să întîrziem.

— Urăsc opera, spuse el ca un băiețel care se plînge că trebuie să mănînce legumele.

Alesandra nu-i arătă nici cea mai mică urmă de înțelegere. Nici ei nu-i plăcea opera în mod special, dar nu voia să recunoască acest lucru în fața lui. Ar fi vrut să rămînă acasă, dar nu voia să-l insulte pe prințul regent, nefolosindu-i loja.

— Foarte rău, Colin. Mi-ai promis deja că mergi. Grăbește-te ! Alesandra ridică poala rochiei și coborî scările. Flannaghan o privi cu gura căscată. Zîmbi cînd trecu pe lîngă el.

— Se mișcă asemenea unei prințese, murmură Flannaghan către stăpînul său.

— Chiar e o prințesă, Flannaghan, spuse Colin zîmbind.

Dintr-o dată, zîmbetul îi păli. Rochia Alesandrei era ceva mai decoltată decît văzuse el, lăsînd să se vadă linia sînilor.

— Va trebui să-ți schimbi rochia înainte să plecăm, spuse Colin.

— De ce m-aș schimba ?

— Rochia asta e prea... ademenitoare, mormăi el. Vrei să se zgîiască la tine toți bărbații ?

— Crezi ?

— La naiba, da.

— Bine, zîmbi ea.

— Vrei să le atragi atenția ? întrebă el neîncrezător.

Ea părea exasperată.

— Bineînțeles că vreau să le atrag atenția. Încerc să-mi găsesc un soț, ai uitat ?

— Schimbă-ți rochia !

— O să păstrez pelerina pe umeri.

— Schimbă-te !

Pe Flannaghan începuse să-l doară gîtul tot întorcîndu-și capul cînd într-o parte, cînd în alta, în timpul acelei discuții înverșunate.

— Ești ridicol, spuse ea. Și te porți absolut demodat.

— Sînt tutorele tău. Mă voi purta așa cum vreau să mă port

— Colin, fii rezonabil. Valena a avut mult de furcă și i-a luat mult timp să calce toate cutele.

El n-o lăsă să termine.

— Îți pierzi timpul.

Alesandra clătină din cap. Nu voia să cedeze, indiferent cît de amenințătoare ar fi devenit privirea lui.

Colin veni lîngă ea și înainte ca ea să-i priceapă intenția, apucă partea de sus a rochiei și încercă să tragă materialul spre bărbia ei.

— De cîte ori voi crede că rochia ta are nevoie de vreo ajustare, o voi aranja eu, așa, indiferent unde ne-am afla.

— O să mă schimb.

— Mă gîndeam că o vei face.

Cum îi dădu drumul, ea se întoarse și urcă în grabă scările.

— Ești îngrozitor, Colin.

Nu-l deranjă insulta. Toate mergeau cum voia el și asta era important. Să fie al naibii dacă îi va lăsa pe alți bărbați să-i facă ochi dulci Alesandrei.

Nu-i luă mult timp să se spele și să-și pună un costum de seară. Coborî în mai puțin de cincisprezece minute.

Ei îi trebui mai mult timp. Cînd coborî, Colin se plimba încoace și-ncolo prin sufragerie, mîncînd un măr verde. Se opri cînd o văzu pe scări. Privi fix decolteul rochiei cîtva timp, apoi dădu aprobator din cap, zîmbind cu satisfacție.

Putea fi mîndru de victoria lui, gîndi ea. Era clar că rochia ei i se părea potrivită, dar nu era. Decolteul era un V adînc, dar își îndesase cu iscusință o bucată de dantelă chiar în mijloc, pentru a-l liniști pe tutorele ei. Nu-și alesese rochia ca să-l provoace pe Colin cu bună știință. Rochia era doar unica alternativă posibilă. Celelalte rochii erau prea șifonate ca să fie purtate și Valena tocmai o terminase de călcat pe aceasta.

Colin arăta foarte bine. Negrul îl prindea de minune. Își aranjă papionul alb, în timp ce mînca din măr.

Era foarte atrăgător. Stofa hainei era bine întinsă pe umerii lați, pantalonii erau indecent de strîmți și Alesandra nu se putu abține să nu-i observe mușchii coapselor.

Colin păru deosebit de preocupat cea mai mare parte a drumului. Alesandra stătea în fața lui în trăsură, cu mîinile împreunate în poală, picioarele lui înghesuind-o într-un colț. Statura lui părea mult mai impresionantă în întuneric. Ca și tăcerea lui.

— Nu mi-am dat seama că ești prietenă cu prințul regent, spuse el.

— Nu e prietenul meu. L-am cunoscut abia astăzi.

— Flannaghan mi-a spus că l-ai vrăjit.

Ea clătină din cap.

— L-a vrăjit ceea ce sînt, nu cine sînt.

— Adică ?

Oftă ușor înainte de a răspunde.

— Era o întîlnire oficială, Colin. Prințul a venit pentru că eu sînt prințesă. Nu mă cunoștea personal. Acum înțelegi ?

El dădu din cap.

— Cea mai mare parte a societății te va primi cu brațele deschise pentru ceea ce ești, Alesandra. Îmi pare bine că înțelegi superficialitatea care poate exista în prieteniile ce ți se oferă. Asta demonstrează că ești matură.

Matură ? Nu, asta demonstrează cinism.

Și cinism, spuse el zîmbind.

După cîteva minute de tăcere, Colin vorbi din nou.

Îți place ?

Cine ?

Prințul.

Nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi formez o părere.

Te eschivezi, Alesandra. Spune-mi adevărul.

Eram diplomată, replică ea. Dar îți voi da un răspuns sincer. Nu îmi place în mod deosebit. Acum ești fericit ?

Da, răspunsul tău dovedește că te pricepi la oameni.

Poate că e un om bun, spuse ea, simțindu-se vinovată pentru că recunoscuse că nu-i place.

Nu e.

Ție ce nu-ți place ?

Nu și-a ținut cuvîntul dat — o promisiune făcută tatălui meu, explică Colin. Prințul regent avea în păstrare o mare avere, care-i aparținea soției lui Nathan, dar, în după un timp s-a decis s-o păstreze pentru el. A fost ceva dezonorant.

E o rușine, aprobă ea.

Ție de ce nu ți-a plăcut ?

— Mi s-a părut prea plin de sine, spuse ea.

Colin accentuă.

— E foarte ... izbucni el, dar se abținu să folosească cuvîntul acela crud, tăios, la care se gîndea, înlocuindu-l cu altul : Acru.

Trăsura se opri în fața Operei Regale. Alesandra își aranjă mănușile albe, fiind foarte atentă la Colin.

— Nu i-aș fi permis niciodată să intre în casa ta, dacă aș fi știut ce v-a făcut ție și asociatului tău. Îmi cer scuze, Colin. Casa ta e castelul tău, unde numai prietenii trebuie invitați.

— L-ai fi refuzat ?

Ea dădu din cap în semn că da. Colin îi făcu cu ochiul și imediat inima ei începu să bată năvalnic. Doamne, Dumnezeule era un seducător !

Raymond călătorise lîngă vizitiu, pe capră. Sări de pe locul lui și le deschise portiera.

Colin coborî primul și se întoarse s-o ajute pe Alesandra. Pelerina ei se desfăcu cînd întinse mîna. Batista pe care și-o îndesase în corsaj se desprinse și cînd păși pe trotuar, căzu.

El o prinse. Era furios. Ea încercă să-i evite privirea încruntată și aproape se împiedică. Colin o prinse și o întoarse cu fața spre portiera trăsurii. Îi îndesă batista în rochie.

Ea suportă umilința, răspunzîndu-i cu aceeași privire încruntată. Schimbară asemenea priviri un timp, însă în fine ea cedă și întoarse capul.

Colin îi aranjă pelerina pe umeri, o luă de braț și se întoarse către scări. Se gîndea că ar trebui să fie mulțumit că nu-i făcuse o scenă și credea că nimeni nu observase micile lor confruntare. El o ferise de privirile mulțimii ce intra în operă. Da, trebuia să fie recunoscătoare. Dar nu era. Colin se purta ca un bătrîn.

— Ți-ai petrecut prea mult timp între dosare, domnule. Ar trebui să ieși mai des. Atunci ai observa că rochia mea nu e deloc nepotrivită. Este chiar foarte pudică.

Nu luă în seama grimasa lui dezaprobatoare. Îi venea să dea un picior.

— Ți-ai luat prea în serios datoria de tutore, nu crezi ?

O ținea de umeri în timp ce urcau scările. Ea încercă să-l îndepărteze, dar Colin era hotărît să fie posesiv ; așa că, în final, ea trebui să cedeze.

— Alesandra, tatăl meu m-a însărcinat să am grijă te tine. Nu contează dacă-mi place sau nu acest lucru. Sînt tutorele tău și vei face așa cum spun eu.

— Ce păcat că nu semeni mai mult cu tatăl tău. Este un om atît de drăguț și de înțelegător. Ai putea învăța ceva de la el.

— Cînd vei înceta să te îmbraci neglijent, o să fiu mai înțelegător, promise el.

I se tăie răsuflarea.

— Nimeni n-a îndrăznit pînă acum să-mi spună că sînt neglijentă.

Colin nu comentă indignarea ei. Totuși, zîmbi.

Nu-și mai spuseră nimic cîtva timp. Fură conduși în loja prințului regent și se așezară unul lîngă celălalt.

Sala era arhiplină, dar Colin era sigur că numai Alesandra urmărea spectacolul. Ceilalți o urmăreau pe ea.

Ea se prefăcea că nu le ia în seamă privirile. Chiar și Colin era impresionat. Era minunat de stăpînă pe sine. Stătea dreaptă și nu-și lua ochii de la scenă nici un moment. Îi fi vedea totuși mîinile. Le ținea strîns împreunate, în poală.

Se dădu puțin mai aproape de ea. Apoi întinse mîna și o puse peste mîinile ei. Ea nu-și întoarse privirea spre el, dar își așeză o mînă peste mîna lui și i-o ținu strîns. Rămaseră așa tot spectacolul.

Papionul alb și scrobit din jurul gîtului îl enerva. Voia să-l arunce, să-și pună picioarele sus pe balustrada dinspre scenă și să închidă ochii. Alesandra ar fi avut probabil palpitații dacă el ar fi îndrăznit să se poarte atît de rușinos. Nu voia s-o stînjenească, bineînțeles, dar Dumnezeule, cum mai ura toate formalitățile legate de această ocazie.

Și mai ura și faptul că trebuia să stea în loja prințului regent. Nathan ar fi zbierat la el o săptămînă dacă ar fi aflat. Asociatului său îi displăcea prințul mai mult decît lui Colin,

pentru că acest nu prea nobil prinț pusese mîna pe moștenirea soției lui.

Nici chiar spectacolul oribil pe care trebuia să-l suporte nu-i ameliora dispoziția. Închise ochii și încercă să nu mai audă zbieretele care veneau de pe scenă.

Abia cînd se termină spectacolul, Alesandra își dădu seama că Colin adormise. Se întoarse să-l întrebe dacă-i plăcuse opera la fel de mult ca ei, dar cînd să deschidă gura, el începu să sforăie. Aproape că izbucni în rîs. Îi luă ceva timp pînă să reușească să-și păstreze expresia serioasă. Opera fusese într-adevăr oribilă și și-ar fi dorit și ea să poată adormi. Totuși, nu ar fi admis acest lucru în fața lui Colin, pentru simplul motiv că știa că el ar fi triumfat. Îl înghionti. Colin se trezi brusc.

— Ești într-adevăr imposibil, îi spuse ea în șoaptă.

— Îmi place să cred că sînt așa, spuse el încruntîndu-se somnoros.

Pur și simplu nu era posibil să-l ofenseze. Încetă să mai încerce. Se ridică, își luă pelerina și se pregăti să părăsească loja. Colin o urmă.

Era foarte multă lume în holul de jos. Cei mai mulți așteptau s-o privească mai de aproape. Alesandra se trezi înconjurată de domni care doreau să-i fie prezentați. Îl pierdu pe Colin în îmbulzeală și cînd, în final, îl regăsi, văzu că era înconjurat de femei. Una dintre ele, o femeie cu părul de un roșcat țipător și cu sîni foarte mari, era agățată de brațul lui Colin. Femeia își tot lingea buza de sus, amintindu-i Alesandrei de o pisică înfometată, care tocmai dăduse peste un vas cu smîntînă.

Colin părea o pradă în mîinile ei. Alesandra încercă să fie atentă la ceea ce-i spunea domnul care se prezentase ca fiind contele de nu-știu-cum, dar nu-și desprinse privirea de Colin. Părea foarte fericit că i se acordă atîta atenție și, din anumite motive, acest lucru o înfurie pe Alesandra.

O cuprinse brusc un val de gelozie. Și, Doamne, era un sentiment îngrozitor ! Pur și simplu nu putea să se abțină să nu se uite la mîna femeiii de pe brațul lui Colin.

Era mai mult dezgustată de ea însăși, decît de Colin. Din momentul în care ajunsese în Anglia încercase să se poarte așa cum credea că s-ar putea purta o prințesă. Cele două cuvinte sfinte ale maicii starețe, demnitate și decență, răsunau ca un ecou în mintea ei și nu uitase sfatul maicii de a evita reacțiile necontrolate, dar ar fi putut găsi peste zece exemple de încurcături provocate de reacțiile ei neprevăzute.

Alesandra oftă. Se gîndi că dacă s-ar fi apropiat de Colin și ar fi îndepărtat mîna acelei femei oribile de pe brațul lui, aceasta ar fi fost un exemplu de reacție nestăpînită. Mai mult, știa că bîrfa de a doua zi ar fi făcut-o să-i pară rău de purtarea ei.

Mulțimea aceea parcă o presa. Nimeni nu părea că se grăbește. Din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădeau în acel loc strîmt, să vadă cine e acolo și să fie văzuți.

Simțea nevoia de aer curat. Se scuză față de domnul care îi solicita o întrevedere, dîndu-i permisiunea de a-i trimite un bilet și apoi se îndreptă încet, prin mulțime, către ușa din față.

Nu-i păsa dacă Colin o urma sau nu. Ieși afară, păși pe prima treaptă, respiră adînc aerul nu prea curat al orașului și-și puse pelerina. Trăsura lui Colin era chiar lîngă ea. Raymond o observă imediat și sări de pe capră, unde stătuse lîngă vizitiu.

Alesandra își ridică trena rochiei și începu să coboare treptele. Cineva o înșfăcă de braț. Se gîndi că era Colin, care se întorsese în sfîrșit la ea. Strînsoarea era prea puternică. Încercă să-și îndepărteze brațul și apoi se întoarse să-i spună să n-o mai strîngă așa. Dar nu era Colin. Străinul care o ținea de braț era îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare. Purta o pălărie trasă pe frunte. De-abia îi putea vedea fața.

— Dă-mi drumul, ordonă ea.

— Trebuie să mergeți acasă cu noi, acum, prințesă Alesandra.

I se strînse inima. Omul acela vorbise în limba tatălui ei. De-abia atunci înțelese ce se întîmpla. Încercă să nu intre în panică. Îl împinse, încercînd să fugă, dar fu prinsă de un altul, din spate. Alesandra deveni deodată prea furioasă ca să se

mai gîndească la durere. Cu ajutorul prietenului său, omul începuse să o tragă spre o latură a clădirii. Un al treilea apăru din umbra coloanelor de piatră din față operei și alergă pe scări, ca să-l oprească pe Raymond, care voia să intervină. Raymond îi trase un pumn, dar omul lovit se dădu doar puțin înapoi și apoi se năpusti asupra valetului, ținînd în mînă ceva ascuțit. Alesandra văzu sîngele țîșnind din obrazul lui Raymond și începu să țipe. O mînă îi acoperi gura, împiedicînd-o să mai țipe. Îl lovi pe agresorul ei cu toată puterea. Acesta scoase un icnet de durere și începu s-o strîngă de gît, spunîndu-i să înceteze, dacă nu voia să-i facă vreun rău.

Alesandra era îngrozită. Nu mai putea respira, dar nu încetă lupta, hotărîtă să scape de acei oameni oribili și să fugă către Raymond. Trebuia să-l ajute. Putea fi rănit de moarte și, Doamne Dumnezeule, era numai vina ei. Ar fi trebuit să-l asculte pe Raymond cînd îi spusese că oamenii generalului ar putea veni după ea. Ar fi trebuit să stea acasă... ar fi trebuit... Îl auzi pe Colin înainte de a-l vedea. Un urlet de furie cum nu mai auzise niciodată sfîșie întunericul. Omul care o ținea din spate fu îndepărtat brusc de ea și aruncat cu capul într-un stîlp de piatră, după care căzu ca un cotor de măr lepădat pe jos.

Alesandra tușea și respira cu greutate. Străinul care o ținea de braț încercă să o împingă în față, pentru a o folosi drept scut împotriva lui Colin. Dar Colin nu-l lăsă. Se mișcă atît de repede, că Alesandra nici nu avu timp să-l ajute. Colin îl lovi mai întîi în față. Pălăria agresorului zbură cît colo, iar el se rostogoli pe scări, oprindu-se exact la picioarele lui Raymond. Toată atenția valetului era îndreptată asupra adversarului său și a cuțitului strălucitor pe care acesta îl ținea în mînă.

Colin veni din spate. Omul dădu să se repeadă la el, însă Colin îi aruncă cuțitul din mînă cu o lovitură de picior și se avîntă din nou, înșfăcîndu-i brațul. I-l întoarse la spate, iar osul trosni ; oribilul sunet fu urmat de un țipăt de durere. Colin nu terminase însă cu victima. O îmbrînci cu putere cu capul în spatele trăsurii.

Alesandra coborî scările în fugă. Cu batista din corsajul rochiei încercă să oprească șuvoiul de sînge de pe obrazul drept al lui Raymond.

Colin nu știa dacă mai erau și alții gata să-i atace, dar, după părerea lui, Alesandra nu avea să fie în siguranță decît acasă.

— Urcă în trăsură, Alesandra. Acum, rosti el cu o voce aspră.

Ea își închipui că e furios din cauza ei. Se grăbi să facă ceea ce-i spusese, dar încercă să-l ia și pe Raymond cu ea. Își puse brațul în jurul umerilor lui, își adună forțele și-i șopti să se sprijine de ea.

— Mă descurc, prințesă, spuse Raymond. Urcați ! Nu sînteți în siguranță aici.

Colin o luă de lîngă valet, o ridică și o împinse în trăsură, întorcîndu-se apoi să-l ajute pe Raymond.

Dacă valetul ar fi fost în stare să aibă grijă de Alesandra, Colin ar fi rămas în urmă încercînd să obțină niște răspunsuri de la ticăloșii care îndrăzniseră să o atingă. Dar Raymond pierduse destul de mult sînge și era gata să leșine. Colin înjură încet și urcă și el. Vizitiul mînă îndată caii la trap.

Alesandra era așezată lîngă valet.

— Nu înțeleg de ce nu ne-a ajutat nimeni, murmură ea. N-au văzut că avem necazuri ?

— Erați singură afară, prințesă, răspunse Raymond și se ghemui într-un colț al trăsurii. Totul s-a petrecut prea repede. De ce nu erați escortată ? întrebă Raymond întorcîndu-se spre Colin.

Batista pe care o ținea pe obraz se înroșea din ce în ce mai mult. O potrivi pe rană și se întoarse s-o privească.

— E numai vina mea, spuse ea. Eram nerăbdătoare și era atîta lume înăuntru. Voiam să iau puțin aer. Ar fi trebuit să aștept.

— La dracu', sigur că trebuia să aștepți !

— Te rog, Colin, nu fi supărat pe mine !

— Unde naiba era Hillman ?

— Contele pe care mi l-ai prezentat înainte de a mă părăsi ?

— Nu te-am părăsit, mormăi el. Hillman te prezenta unora dintre prietenii lui și eu am întors spatele pentru un moment, ca să salut niște asociați de afaceri. La naiba, Alesandra, dacă voiai să pleci de ce nu i-ai spus lui Hillman să vină să mă cheme ?

— Nu ajută la nimic dacă ridici vocea la mine. Accept întreaga responsabilitate pentru ceea ce s-a întîmplat. Raymond, mă vei putea ierta vreodată ? întrebă ea întorcîndu-se spre valet. Ar fi trebuit să stau acasă. Te-am pus în pericol...

— Nu trebuie să stai ferecată în casă, Alesandra, o întrerupse Colin. Nu ar fi trebuit să ieși afară fără mine.

— Ne-ar fi atacat chiar dacă ai fi fost cu mine, replică ea.

— Explică-mi, ordonă el.

— Îți voi explica de îndată ce vei înceta să mai țipi la mine.

El nu țipase, dar era prea supărată ca să mai observe asta. Își scosese mănușile albe. El o privi cum le împăturește și se întoarce către Raymond, poruncindu-i să le folosească ca bandaj, în locul batistei pline de sînge.

— La naiba. Alesandra, ai fi putut fi rănită.

— Și tu, Colin, răspunse ea. Raymond are nevoie de un medic.

— Îl voi trimite pe Flannaghan să-l cheme pe Winters, cum ajungem acasă.

— Winters este medicul tău personal ?

— Da, Alesandra. Îi cunoșteai pe oamenii care te-au atacat ?

— Nu, răspunse ea. Cel puțin, nu după nume. Totuși, știu de unde vin.

— Sînt fanatici, interveni Raymond.

Alesandra nu îndrăzni să înfrunte privirea încruntată a lui Colin. Se sprijini pe perna banchetei și închise ochii.

— Oamenii aceia sînt din țara mea. Vor să mă ia înapoi.

— Pentru ce ?

— Ca s-o mărite cu lepădătura lor de general, răspunse Raymond. Îmi cer scuze, prințesă, că am folosit acest cuvînt

de față cu dumneavoastră, dar Ivan e cu siguranță o lepădătură.

Colin trebui să mai aștepte ca să pună și alte întrebări, pentru că ajunseseră acasă. N-o lăsă pe Alesandra să iasă din adăpostul trăsurii decît după ce deschise ușa din față și-l strigă pe Stefan. Stefan ieși afară să-l ajute pe Raymond, iar Colin o ajută pe Alesandra.

Petrecură aproape o oră îngrijindu-l pe Raymond. Medicul lui Colin locuia în apropiere și, din fericire, era acasă în seara aceea. Flannaghan îl aduse cu trăsura lui Colin.

Sir Winters era un bărbat cu părul alb și ochii căprui, cu o voce plăcută și în plus era o persoană deosebit de competentă.

După părerea lui, agresorii erau cu siguranță niște bandiți. Nimeni nu încercă să-l convingă că s-ar fi înșelat.

— Nu mai ești în siguranță în Londra, oriunde ai merge, cu bandele astea de tîlhari care hoinăresc pe străzi. Trebuie să se facă ceva, și asta cît mai curînd, înainte ca femeile și bărbații cumsecade să fie omorîți.

Medicul stătea în mijlocul holului, cu mîna pe falca lui Raymond, studiindu-i rana de pe obraz și deplîngînd starea străzilor Londrei.

Colin îi sugeră lui Raymond să se așeze la masa din sufragerie. Flannaghan aduse mai multe lumînări, pentru ca medicul să aibă destulă lumină. Rana fu curățată cu un lichid rău mirositor și apoi cusută cu ață neagră. Raymond nu schiță nici un gest în timpul acestei dureroase operații, dar Alesandra tresări în locul lui. Stătea lîngă el, iar cînd Winters începu să-i coasă rana, ea îl ținu de mînă.

Colin stătea în ușă și privea. Era atent la Alesandra. Vedea cît de supărată era. Avea lacrimi în ochi și îi tremurau umerii. Colin se luptă cu dorința de a merge s-o liniștească.

Alesandra era o femeie atît de blîndă și înțelegătoare, dar Colin vedea foarte bine și cît era de vulnerabilă. Îi murmura ceva lui Raymond, dar Colin nu putea auzi ce anume. Înaintă, dar se opri brusc, înțelegînd ce spunea.

Alesandra îi promitea lui Raymond că nu i se va mai putea întîmpla nimic rău. Ivan, spunea ea, nu ar fi un soț

chiar atît de îngrozitor la urma urmelor. Îi spuse valetului c se gîndise foarte bine la această problemă și că se hotărîse s se întoarcă în țara ei.

Raymond nu părea prea încîntat de promisiunile e Colin, însă, era furios.

— Nu vei hotărî nimic în seara asta, Alesandra, ordon el.

Ea se întoarse să-l privească. Furia din vocea lui surprinse. Ce-i păsa lui ce-a hotărît ea ?

— Da, prințesă, spuse Raymond, atrăgîndu-i atenți Mîine veți avea destul timp să vă hotărîți ce trebuie făcut.

Alesandra fu de acord. Se hotărîse totuși. Nu voia să m fie rănit nimeni din cauza ei. Pînă în seara aceea nu- dăduse seama pînă unde ar putea merge susținătorii gener lului pentru a-și îndeplini scopul. Dacă nu ar fi interven Colin, Raymond ar fi fost poate mort.

Poate că și Colin ar fi fost rănit. O, da, se hotărîse t această privință.

Winters își termină treaba, dădu instrucțiuni și ap plecă. Colin îi turnă lui Raymond un pahar cu coniac, p care valetul îl goli dintr-o înghițitură.

De îndată ce Raymond se duse la culcare, Flannaghan î începu ritualul de noapte, verificînd toate încuietori geamurilor și ușilor.

Alesandra încercă să se ducă în dormitorul ei, dar Col veni chiar în momentul în care ea ajunsese la ușă. O luă d mînă și o duse în camera de lucru. Nu-i spuse nici un cuvîn o trase numai înăuntru și închise ușa după el.

Venise timpul să-i explice în întregime situația ei ciudat presupuse ea. Se îndreptă spre cămin și rămase acol încălzindu-și mîinile la focul pe care Flannaghan avuse grijă să-l facă.

Colin o privi, dar nu spuse nimic. În sfîrșit, ea se întoar și-l privi. Se sprijinea de ușă și avea mîinile încrucișate p piept. Nu era încruntat și nu arăta deloc furios — doar gînd tor.

— Ți-am pus viața în pericol, murmură ea. Ar fi trebuit să-ți explic totul mai demult, adăugă, așteptînd o aprobare din partea lui.

O surprinse că el clătină din cap.

— Sînt vinovat în aceeași măsură ca și tine, Alesandra. Aș fi putut insista să-mi explici situația. Am fost prea prins de afacerile mele pentru a-ți acorda destulă atenție. Am fost un tutore neglijent. Oricum, lucrurile s-au schimbat. Îmi vei spune totul, nu-i așa ?

— Nu ai nici o vină, spuse ea împreunîndu-și mîinile. Nu credeam că voi sta aici atît de mult, încît să te deranjez cu problemele mele, mai ales după ce mi-ai explicat că nu intenționezi să te căsătorești prea curînd. Credeam, de asemenea, că generalul va trimite un ambasador care să-mi ceară să mă întorc. Am judecat greșit, vezi tu. Am crezut că va fi civilizat. Nu este. Evident, e hotărît... și disperat.

Ochii i se umplură de lacrimi. Respiră adînc, încercînd să-și controleze emoțiile.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat în seara asta.

Lui Colin i se făcu milă.

— Nu ești răspunzătoare.

— Au venit după mine, spuse ea. Nu după Raymond sau după tine.

Colin se îndreptă spre scaunul din spatele biroului, se așeză și-și propti picioarele pe rezemătoare.

— De ce vrea acest general să te duci acasă ?

— Nu e casa mea, corectă ea. Nici măcar nu m-am născut acolo. Tatăl meu a fost rege, știi, pînă s-a căsătorit cu mama. Ea era englezoaică și era considerată o străină. Tata a abdicat pentru a se putea căsători cu ea, iar fratele lui mai mic, Edward, a devenit rege. Totul s-a petrecut normal.

Colin nu făcu nici o remarcă referitoare la explicația ei, iar ca nu-și dădea seama ce credea el.

— Să continui ? întrebă, vizibil îngrijorată.

— Vreau să-mi explici de ce vrea generalul să te duci acolo, repetă el.

— Tata era iubit de supușii lui. Nu l-au condamnat că s-a căsătorit cu mama. De fapt, au găsit că totul era foarte

romantic. El renunțase la regat pentru ea și toți cei care o întîlneau pe mama o adorau. Era o femeie foarte bună la suflet.

— Tu îi semeni mamei tale ?

— Da.

— Atunci era și frumoasă, nu-i așa ?

Îi făcuse un compliment, dar ei îi venea greu să-l accepte. Mama ei fusese extraordinar de frumoasă.

— Un compliment nu ar trebui să te facă să te încrunți, remarcă Colin.

— Mama era frumoasă, spuse ea. Dar avea și o inimă curată. Aș fi vrut să semăn mai mult cu ea, Colin. Gîndurile mele sînt rareori curate. Am fost atît de furioasă în seara asta, încît am vrut să-i rănesc pe acei oameni.

Colin își regăsi zîmbetul.

— Eu chiar i-am rănit, îi aminti el. Acum, te rog, continuă explicația. Sînt nerăbdător să aflu tot.

— Fratele tatălui meu a murit anul trecut, iar în țară au început tulburările. Se pare că unii consideră că trebuie să mă întorc acasă. Generalul vrea să se căsătorească și crede că o să aibă tronul asigurat dacă devin soția lui.

— De ce crede asta ?

— Fiindcă eu sînt singura moștenitoare în viață a tronului, oftă ea. Toată lumea a uitat destul de ușor că tata a abdicat. Cum am spus mai înainte, a fost iubit de supușii săi și această dragoste...

Nu mai continuă. Roșeața ușoară din obrajii ei îl intrigă.

— Și această dragoste ? întrebă el.

— Mi-a fost transferată mie, izbucni ea. Cel puțin asta mi-a spus sir Richards, de la Ministerul de Război, și toate scrisorile pe care le-am primit de-a lungul anilor de la supuși credincioși confirmă acest lucru.

Colin se îndreptă pe scaun.

— Îl cunoști pe sir Richards ?

— Da, răspunse ea. Mi-a fost chiar de ajutor. De ce ești atît de surprins ? E ceva rău ? Ai tresărit cînd i-am menționat numele.

Colin dădu din cap.

— Cum de e amestecat în asta șeful Securității Angliei ?

— Atunci și tu îl cunoști pe sir Richards ?

— Lucrez pentru el.

Veni rîndul ei să tresară. Și păli.

— Dar el conduce serviciul... Colin, dacă lucrezi pentru el înseamnă că ești implicat în acțiuni periculoase. Ce cred părinții tăi despre această viață dublă pe care o duci ? O, nu-i nici o mirare că nu... vrei să te căsătorești. Soția ta ți-ar purta de grijă tot timpul. Da, așa ar fi.

Colin regretă că îi spusese adevărul.

— Am lucrat pentru el, se corectă el.

Putea să jure că o minte. Dovada se vedea în ochii lui. Deveniseră... reci, duri. Se hotărî să nu se certe cu el. Dacă nu dorea ca ea să știe că era implicat în treburile Securității, va pretinde că-l crede.

— Cum și de ce s-a implicat sir Richards ?

Tonul iritat al vocii lui o făcu să se întoarcă la subiectul discuției.

— A venit să mă vadă cu o zi înainte de îmbolnăvirea tatălui tău. El și asociații lui — sau superiorii cum a spus el — doresc să mă mărit cu generalul Ivan.

— Atunci îl cunoaște pe general ?

Ea dădu din cap.

— Știe de el, explică ea. Sir Richards îl consideră pe Ivan răul cel mai mic.

Colin înjură încet. Ea se făcu că nu aude.

— Sir Richards i-a spus tatălui tău că generalul ar putea fi mai ușor de controlat. Anglia dorește continuarea importurilor și generalul ar privi țara ta cu prietenie, dacă eu aș fi convinsă de șefii tăi să mă mărit cu Ivan. Există și un alt bărbat care dorește să obțină tronul, dar sir Richards crede că e și mai nemilos. Și mai crede că nu va coopera în afacerile comerciale.

— Deci tu ești mielul sacrificat, nu-i așa ?

Ea își împreună mîinile.

— Directorul poate fi foarte convingător. Tatăl tău i-a ascultat argumentele și i-a promis că se va gîndi la această

problemă. După ce Richards a plecat, s-a hotărît să nu accepte căsătoria.

— De ce ?

Ea își coborî privirea către mîini, văzu cît de roșie îi devenise pielea și încetă să-și mai frămînte mîinile.

— Am plîns, se destăinui ea. Îmi este rușine să recunosc, dar am plîns. Am fost foarte supărată. Mama ta s-a supărat pe tatăl tău și am fost cauza unei discuții aprinse. Asta m-a făcut să mă simt chiar mai nenorocită. Simțeam că îi dezamăgisem pe toți cu egoismul meu. Singura mea scuză este că părinții mei au avut o căsătorie foarte fericită și eu voiam să trăiesc aceeași bucurie. Nu credeam că aș găsi dragostea sau fericirea căsătorindu-mă cu un bărbat care nu mă voia decît ca să obțină puterea. Nu l-am întîlnit niciodată pe general, dar Raymond și Stefan mi-au povestit despre el. Dacă jumătate din ceea ce mi-au spus este adevărat, atunci el este un bărbat foarte îngăduitor cu el însuși.

Alesandra se opri să respire adînc. Tatăl tău are o inimă bună. N-a putut suporta să mă vadă supărată, știind că-i făcuse o promisiune tatălui meu — aceea de a avea grijă de mine.

— Așa că a decis să te căsătorești cu mine.

— Da, răspunse ea. Asta era speranța lui, dar nu conta pe ea. Altfel, mama ta ar fi scris numele tău pe lista de pretendenți. Înțelegi, îmi făcusem iluzii cînd îi spusesem tatălui tău că vreau să mă mărit din dragoste. Îmi dau seama că nu e posibil, dat fiind faptul că trebuie să-mi găsesc urgent un soț. Așa că m-am hotărît să consider căsătoria o afacere. Și în schimbul considerabilei mele averi, soțul meu a putea accepta să avem vieți separate. Mă gîndeam că voi călători ... și cu timpul, poate, mă voi întoarce la Holy Cross. Era multă liniște acolo.

— Drace !

Alesandra nu știu cum să ia această înjurătură. Își încruntă și spuse :

— Speram totodată ca, eventual, eu și soțul meu să devenim prieteni.

— Și iubiți ? întrebă el.

— Orice e posibil, Colin, dacă ai timp și răbdare, spuse ea ridicînd din umeri. Totuși, am timp să mă mai gîndesc la asta. Cu siguranță, domnii din Anglia par a fi mai civilizați și sperasem să găsesc unul care să fie cel puțin cinstit, dar în seara asta mi-am dat seama că nimic din toate astea nu au importanță. Voi ceda, mă voi mărita cu generalul. Am fost cauza prea multor necazuri. Poate că, în timp, acest om va învăța să-și mai cizeleze manierele.

Colin mormăi.

— Un șarpe nu va înceta niciodată să se tîrască. Nu se va schimba, iar tu nu te vei mărita cu el. Ai înțeles ?

Ea tremură, simțind asprimea vocii lui.

Vreau să fii de acord, Alesandra.

Dar ea nu cedă. Avea în permanență imaginea sîngelui curgînd pe obrazul lui Raymond.

Nu vreau să mai fiu cauza altor...

Vino aici !

Alesandra merse pînă în fața biroului, dar Colin îi făcu semn cu degetul să se apropie. Ea ocoli biroul și se opri la un pas de el.

Generalul ar renunța la planul lui și m-ar lăsa în pace, dacă aș avea un soț... nu-i așa ?

Combinația de teamă și speranță din vocea ei îl scoase din sărite. Era prea tînără să-și facă asemenea griji. Alesandra ar fi trebuit să fie la fel de zvăpăiată ca și surorile lui mai mici.

La dracu' cu toate, fata avea nevoie de un protector. Întinse brațul și o luă de mînă. Ea își dădu seama că-și ținea din nou mîinile. Încercă să se relaxeze, dar nu putu.

Căsătoria cu generalul nu intră în discuție. De acord ?

Îi strînse mîinile, înainte ca ea să aprobe.

Bine, atunci mai ai ceva de adăugat la explicația ta ?

Nu.

Colin zîmbi.

Nimeni nu-l înfruntă pe șeful securității, spuse el, referindu-se la sir Richards.

Tatăl tău a făcut-o.

— Da, a făcut-o, nu-i așa ?

Era extrem de mulțumit de tatăl lui.

— O să vorbesc cu Richards mîine, să văd dacă nu putem obține sprijinul lui.

— Mulțumesc.

El aprobă scurt.

— Din moment ce familia mea răspunde de tine, voi fixa o întîlnire cu tatăl și fratele meu, de îndată ce se vor simți mai bine.

— În ce scop ?

— Ca să clarificăm ce dracu' facem cu tine.

Dorise ca remarca să fie o glumă. Ea o luă în serios, și își smuci mîinile dintr-ale lui. Grosolănia lui o ofensase. Alesandra avea o fire foarte sensibilă. El se gîndise să-i sugereze să învețe să-și ascundă emoțiile, apoi se hotărî să nu-i dea acest sfat pentru ca ea să nu-l considere tot o insultă.

— Nu voi deveni o povară.

— Nu am spus asta.

— Ai sugerat asta.

— Nici măcar n-am sugerat. Întotdeauna spun lucrurile pe nume.

Ea se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Cred că e timpul să mă mai gîndesc.

— Ai făcut deja asta.

— O voi face din nou.

Colin fu deodată cuprins de un val de greață. Închise ochii și respiră adînc. Stomacul îl durea și el puse starea de slăbiciune pe seama faptului că nu mîncase nimic în ajun seară. Făcu eforturi să se gîndească la ultima ei remarcă.

— La ce o să te mai gîndești acum ?

— La aranjamentul nostru, explică ea. Nu merge. Cred că va trebui să-mi găsesc mîine altă locuință.

— Alesandra...

Nu ridicase tonul, dar simțea duritatea vocii lui aspre. Ea se opri în ușă și se întoarse să-l privească. Își adună toate puterile ca să audă ce alt adevăr dureros voia Colin să spună.

— Îmi pare rău, mormăi el, simțindu-se îngrozitor cînd îi văzu lacrimile din ochi. Nu ești o povară. Dar situația ta actuală este în mare cumpănă. Nu ești de acord cu această concluzie ?

— Da, sînt de acord.

Colin își trecu mîna pe frunte, într-un gest absent și rămase surprins, observînd că transpirase. Își scoase papionul. La naiba, ce cald era în camera de lucru ! Focul din cămin dădea mai multă căldură decît era necesar, presupuse el. Se gîndi să-și scoată haina, dar era prea slăbit.

— E o situație foarte serioasă, Colin, adăugă ea, văzînd că el nu-i răspunde.

Doar nu-i sfîrștiul lumii ? Pari colpeșită de toate vînturile.

Sînt epuizată, strigă ea. Raymond a fost rănit în seara asta. Ai și uitat ? Putea fi omorît. Și tu... și tu puteai fi rănit.

Colin se încruntă din nou. Aproape îi părea rău că-i amintise de incident.

Mi-am ieșit din fire, izbucni ea, hotărîtă să nu se despartă certați. Ar trebui să-ți mulțumesc.

Ar trebui ? De ce ?

Pentru că ți-ai cerut scuze, explică ea. Știu că ți-a fost greu s-o faci.

Și cum de știi asta ?

Vocea ți-era aspră și mă priveai fix. Da, ți-a fost greu. Ai spus chiar că-ți pare rău. Asta a făcut ca scuza ta să-mi placă și mai mult.

Se apropie din nou de el. Înainte de a-și pierde curajul, se aplecă și-l sărută pe obraz.

Încă îl mai prefer pe tatăl tău ca tutore, spuse ea, sperînd să-i smulgă un zîmbet. E mult mai ușor de...

A găsit cuvîntul potrivit. I-l dădu el.

Manipulat ?

Da, rîse ea.

Năzdrăvăniile mele l-au îmblînzit. Cu atîtea femei în jurul lui, și a mai pierdut din autoritate.

Colin suspină obosit și își trecu din nou mîna peste frunte. De cîteva minute, avea o durere de cap din ce în ce mai acută.

— Du-te și te culcă, Alesandra. E tîrziu și ai avut o zi grea.

Ea vru să plece, dar se opri.

— Te simți bine ? Ești foarte palid.

— Mă simt bine, spuse el. Du-te și te culcă.

Îi spusese această minciună cu ușurință, dar nu se simțea bine deloc. Măruntaiele îl ardeau și stomacul lui reacționa de parcă ar fi înghițit un cărbune aprins. Pielea îi era lipicioasă și fierbinte și se trezi mulțumind lui Dumnezeu că nu prea mîncase în seara aceea. Era suficient să se gîndească la mîncare ca să i se întoarcă stomacul pe dos.

Colin era sigur că se va simți mai bine după un somn bun.

La ora unu noaptea, spera să poată închide ochii și să moară. La trei, credea că era deja mort. Ardea de febră și la naiba dacă nu vomase de cel puțin douăzeci de ori și nu mîncase decît mărul acela amărît înainte de a pleca la operă.

Stomacul lui acceptă în final faptul că nu mai era nimic de care să scape și se strînse ghem. Colin se întinse în pat, cu fața în jos și mîinile desfăcute.

O, da, moartea ar fi fost o scăpare.

CAPITOLUL V

Ea nu l-ar fi lăsat să moară. Nici nu l-ar fi lăsat singur. În momentul în care fu trezită de gemetele de durere ce veneau din dormitorul lui Colin, se dădu jos din pat.

Alesandrei nu-i păsa de aparențe. Nu conta pentru ea dacă a intra în dormitorul lui ar fi reprezentat un comportament nepotrivit. Colin avea nevoie de ajutorul ei și ea avea să i-l dea.

În timpul în care își puse rochia și merse alături, Colin se întorsese în pat și stătea întins pe burtă, peste cuvertură. Era complet gol. Ea încercă să nu observe asta. Colin deschisese amîndouă ferestrele și acum camera era rece. Atît de rece încît scotea aburi cînd respira. Draperiile se umflaseră ca niște baloane din cauza vîntului aspru și dușmănos, iar stropi de ploaie pătrundeau în cameră.

Doamne, Dumnezeule! Încerci să te sinucizi? întrebă ea.

Colin nu-i răspunse. Alesandra se grăbi să închidă ferestrele, înainte de a se întoarce lîngă pat. Vedea numai o parte din fața lui Colin, dar era de ajuns ca să-și dea seama cît de rău se simțea.

Luptă cîtva timp, dar în final reuși să tragă păturile de sub el și apoi să-l învelească cu ele. El îi spuse să-l lase în pace. Ea ignoră ordinul. Îi puse mîna pe frunte, simți temperatura și se duse imediat să-i pregătească o compresă rece și umedă.

Colin era prea slăbit ca să se certe cu ea. Își petrecu toată noaptea lîngă el, umezindu-i fruntea, la fiecare cinci minute, și ținându-l goala de noapte tot atît de des. Nu mai era în stare

să dea afară nimic, pentru că stomacul lui era gol acum, dar el încă mai încerca, scoțînd niște sunete oribile.

Voia apă. Ea nu-i dădu nici un strop. Încercă să-i explice, dar el nu era în stare să o asculte. Din fericire, era prea extenuat să-și poată lua singur.

— Dacă înghiți ceva, va veni înapoi. Am avut boala asta, Colin. Știu ce spun. Acum închide ochii și încearcă să te odihnești. Te vei simți mai bine mîine.

Voia să-i dea o rază de speranță și de aceea îl minți. Dacă boala evolua la fel ca la ceilalți, Colin avea să se simtă groaznic, cel puțin o săptămînă.

Previziunea ei se dovedi adevărată. Nu se simți mai bine nici a doua zi, nici a treia. Alesandra se ocupă personal de îngrijirea lui. Nu-i lăsă nici pe Flannaghan nici pe Valena să intre în cameră, de teamă să nu se molipsească și ei, dacă s-ar fi apropiat prea mult de Colin. Flannaghan încercă să-i spună că, de fapt, el ar fi trebuit să-l îngrijească. Era nobilul lui datorie, explică el, să se expună riscului.

Alesandra îi răspunse că ea avusese deja boala, așadar era singura potrivită să aibă grijă de Colin. Era îndoielnic că se va îmbolnăvi din nou. Flannaghan risca mai mult și cum s-ar fi descurcat ei, dacă ar fi fost și el bolnav.

Flannaghan fu convins în final. Se ocupă de îngrijirea casei și chiar își luă o sarcină în plus, anume aceea de a răspunde la scrisori în locul Alesandrei. Nici un vizitator nu era primit. Medicul, sir Winters, se întoarse să vadă rana lui Raymond și, în timp ce era acolo, Alesandra îl consultă în legătură cu boala lui Colin. Medicul nu intră în camera lui Colin, pentru că nu dorea să se molipsească, dar lăsă un tonic, care, credea el, putea să calmeze stomacul iritat al pacientului și sugeră să fie spălat cu buretele, pentru a-i potolită febra.

Colin era un pacient dificil. Alesandra încercă să urmeze sfaturile medicului, spălîndu-l pe Colin cu buretele mult în apă rece, noaptea tîrziu, cînd temperatura crescu. Îi udă mai întîi pieptul și mîinile, cu o compresă rece, și continuă spre picioare. Colin părea adormit, dar cînd îi atinse piciorul rănit, aproape că sări din pat.

— Aș vrea să mor în pace, Alesandra. Acum ieși naibii afară de aici.

Înjurătura nu o afectă, pentru că ea îi ștergea încă partea rănită a piciorului. Gamba lui era plină de cicatrice din dosul genunchiului pînă la călcîi. Alesandra nu știa cum de se rănise, dar chinul pe care trebuie să-l fi îndurat îi zdrobea inima.

Se gîndea că era un miracol că putea să meargă. Colin își trase cuvertura peste picioare și-i spuse din nou, pe un ton slab, să părăsească odaia.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Se temea că o văzuse. Nu voia ca el să știe că privirea aceea scurtă asupra piciorului lui îi provocase o asemenea reacție. Colin era un om mîndru și înfrînat. Nu dorea mila ei și era nervos din cauza cicatricelor. Alesandra se hotărî să-i distragă atenția.

Strigătele tale mă supără foarte tare, Colin. Și dacă vei continua să-mi dai asemenea comenzi aspre, voi plînge ca un copil. Oricum, nu voi pleca, oricît de nemilos ai deveni. Și acum te rog frumos să mă lași să-ți spăl piciorul.

Alesandra, jur pe Dumnezeu că te arunc pe fereastră dacă nu mă lași singur.

Colin, nu te-a deranjat deloc noaptea trecută cînd te-am spălat cu buretele. De ce ești atît de nervos acum ? Ai febră cumva mare în seara asta ?

Mi-ai spălat picioarele noaptea trecută ?

Da, minți ea fără rușine.

Și ce dracu' mi-ai mai spălat ?

Știa la ce se referea. Încercă să-i răspundă fără să roșească.

Mîinile, pieptul și picioarele. Am lăsat numai mijlocul. Și ca să nu mai te mai împotrivi, îi ordonă ea, trăgîndu-i piciorul stîng de sub cuvertură.

Colin cedă. Mormăi ceva urît și închise ochii. Alesandra muie compresa în apă rece, apoi îi spălă cu blîndețe rănile. Nu-și pierdu cumpătul și numai după ce termină și acoperi din nou, își dădu seama că el o privea.

Acum, spuse ea oftînd, nu te simți mai bine ?

Îi răspunse cu o privire. Ea se ridică și se întoarse cu spatele la el, ca să nu-i poată vedea zîmbetul. Puse vasul cu apă pe suport, apoi luă paharul pe jumătate plin cu apă și îl duse bolnavului. El o prinse de mînă și i-o ținu strîns.

— Ți-e somn ? întrebă el cu o voce în care încă se mai simțea o urmă de iritare.

— Nu în mod deosebit.

— Atunci rămîi și vorbește-mi.

Îi făcu loc să se așeze lîngă el, pe pat. Alesandra se așeză punîndu-și mîinile în poală și încercînd cu disperare să nu se uite la pieptul lui.

— Nu porți pijama ?

— Nu.

— Învelește-te, Colin, îi spuse ea.

Nu așteptă ca el să facă ce-i spusese, ci îl înveli chiar ea. El se dezveli imediat, se ridică în capul oaselor și se sprijini de tăblia patului, căscînd.

— Dumnezeule, mă simt îngrozitor.

— De ce porți părul atît de lung ? Ți-ajunge pînă la umeri. Îți dă un aer sălbatic, adăugă ea zîmbind, ca să nu facă să creadă că-l insulta. Să-ți spun drept, te face să arăți ca un pirat.

— E o amintire, pentru mine, spuse el ridicînd din umeri.

— O amintire ?

— A faptului că sînt liber.

Nu știa despre ce vorbea el și nu părea că dorea să-i mai dea vreo explicație. Colin schimbă subiectul, cerîndu-i să vorbească despre problemele de afaceri.

— Și-a amintit Flannaghan să-i trimită un bilet lui Borders ?

— Vrei să spui asociatului tău ?

— Borders nu e asociatul meu. S-a retras din afaceri maritime, dar mă ajută cînd am nevoie.

— Da, răspunse ea. Flannaghan i-a trimis un mesaj. domnul Borders se ocupă de afaceri. Trimite rapoarte nice și sînt toate adunate pe biroul tău, ca să te uiți peste cînd te vei simți mai bine. De asemenea, ai primit o scrisoare de la asociatul tău, adăugă ea înclinînd capul. Nu mi-am

seama că voi doi ați deschis un al doilea birou peste ocean. În curînd vă veți extinde în toată lumea, nu-i așa ?

— Poate. Acum spune-mi ce-ai făcut tu. Nu ai ieșit, nu ?

— Am avut grijă de tine. I-am scris un alt bilet fratelui Victoriei, cerîndu-i încă o întîlnire. Neil mi-a răspuns clar că îmi refuză cererea. Mi-aș fi dorit să nu-l fi dat afară.

— Nu vreau să se mai întoarcă aici, Alesandra.

Ea oftă.

— Răscolești o problemă în mod inutil, spuse el încruntat.

Am promis să fiu discretă. Sînt îngrijorată pentru Victoria, adăugă ea, înclinînd capul.

Nimeni altcineva nu este , replică el.

Da, știu, șopti ea. Colin, dacă tu ai avea necazuri, aș face orice să te ajut.

Da ? - întrebă el, mulțumit de această promisiune înflăcărată.

Ea aprobă.

Sîntem ca o familie, acum, nu ? Tatăl tău este tutorele meu, iar eu încerc să mă gîndesc la tine ca la un frate.

Ei, la naiba !

Ochii ei se măriră. Colin părea furios.

Nu vrei să mă gîndesc la tine ca la un frate ?

La dracu', nu !

Ea se simți dezamăgită. Colin o privea fix, cu o expresie amenințătoare. Febra nu-i micșorase dorința de a o poseda. Dar, abia cînd va fi mort și îngropat va scăpa de nevoia tot mai mare de a o atinge. Alesandra habar nu avea de propriul ei farmec. Stătea înfiptă lîngă el, în rochia ei albă, feciorelnică, care nu se voia provocatoare, dar era. Rochia era încheiată pînă la bărbie, dar lui i se păru foarte ispititoare. Îi plăcea și părul ei, care nu era strîns la spate în seara aceea, ci îi cădea în șuvoaie rebeli pe umeri. Își tot dădea părul pe spate, cu o mișcare pe care el o găsea extraordinar de atrăgătoare. Dorința să fie dacă o va lăsa să-l privească ca pe un frate.

În urmă cu mai puțin de-o săptămînă mă priveai ca pe un soț, îți-amintești ?

Furia lui inexplicabilă o indignă.

Dar m-ai refuzat, ți-amintești ?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Alesandra.

Colin oftă adînc. Erau amîndoi epuizați, și cu siguranță acesta era motivul pentru care erau atît de irascibili în seara aceea.

— Ești prințesă. Și eu sînt...

— Un balaur, termină ea propoziția în locul lui.

— Bun, spuse el sec. Atunci sînt un balaur. Prințesele nu se mărită cu balauri.

— Doamne, cît ești de nervos în seara asta !

— Întotdeauna sînt nervos.

— Atunci e o binecuvîntare că nu ne vom căsători. M-ai face teribil de nefericită.

Colin căscă din nou.

— Probabil, spuse el tărăgănat.

— Trebuie să dormi acum, spuse ea și se ridică. Se aplecă deasupra lui și-i atinse fruntea cu mîna. Încă mai are febră, dar nu mai este atît de mare ca aseară. Colin, îți displac femeile care îți spun „ți-am spus eu“ ?

— La naiba, da.

— Bine, zîmbi ea. Mi-amintesc să-ți fi spus că firea ta suspicioasă îți va crea necazuri și am avut dreptate, nu-i așa ?

El nu-i răspunse, dar ei nu-i păsă. Își savura triumful, se întoarse și se îndreptă spre ușa dintre dormitoare. Nu termina se încă să-l necăjească.

— A trebuit să te convingi singur de boala lui Caine și acum uită-te la tine, spuse ea deschizînd larg ușa. Noapte bună, balaurule.

— Alesandra ?

— Da ?

— Am greșit.

Ea tresări auzind acest lucru și așteptă să audă întreaga scuză. Nu era chiar un căpcăun, la urma urmei.

— Și ? îl îndemnă ea cînd el tăcu.

— Ești totuși băiețoaică.

Febra continuă să-l chinuie pe Colin șapte zile la rînd. Se trezi în a opta noapte simțind că trăiește din nou și înțelese că febra îi trecuse. Îl surprinse că o găsi pe Alesandra

patul lui. Era îmbrăcată și adormise sprijinită de speteaza patului nu se mișcă deloc cînd Colin se dădu jos din pat. Colin se spălă, își puse altă pereche de pantaloni și apoi se îndreptă spre pat. O luă în brațe pe Alesandra și nu i se păru că face un efort, chiar dacă era încă slăbit. Zîmbi cînd ea își lipi capul de umărul lui, oftînd încet. Colin o duse înapoi în camera ei, o așeză pe pat și o înveli cu o cuvertură de satin.

Stătu acolo, privind-o stăruitor cîtva timp. Ea nu deschise ochii. Era evident epuizată din cauza lipsei de somn. Știa că stătuse lîngă el cît fusese bolnav. Alesandra îl îngrijise și, Doamne, nu știa ce să simtă în legătură cu asta.

Accepta faptul că îi era dator, dar, la naiba, ceea ce simțea el era mult mai mult decît simplu sentiment de recunoștință. Ea începuse să însemne ceva pentru el. Din momentul în care înțelese acest lucru, încercă să găsească o cale prin care să atenueze influența ei asupra lui. Nu era momentul să se lege de o femeie. Da, momentul era total nepotrivit și era sigur că nu avea de gînd să renunțe la visurile și țelurile lui pentru nici o femeie.

Alesandra nu era o femeie oarecare și știa că, dacă nu se va îndepărta cît mai curînd de ea, va fi prea tîrziu. La naiba ! Era prea complicat ! Mintea îi era plină de sentimente contradictorii. Nu o dorea, își spunea el tot timpul, și totuși gîndul că altcineva ar fi putut s-o aibă îi întorcea stomacul pe dos.

Nu ajungea la nici un rezultat. Colin se strădui să se îndepărteze de patul ei. O luă către dormitorul lui și apoi spre camera de lucru. Pierduse cel puțin o lună de lucru și știa că era sigur că-i va lua timp să transcrie toate sumele în registre. Știa că numai dacă se va cufunda în munca sa, va putea să își o scoată pe Alesandra din minte.

Cineva făcuse, însă, toată treaba. Nu-i veni să creadă cînd văzu registrele. Toate înregistrările erau la zi, inclusiv sumele din ziua respectivă. Își petrecu o oră verificînd din nou, ca să se asigure că sumele totale erau corecte, apoi se sprijini de spătarul scaunului pentru a parcurge mormanul de scrisori pe care le avea de citit.

Caine preluase într-adevăr sarcina asta, își spuse Colin. Va trebui să-și amintească să-i mulțumească fratelui său pentru ajutor. Trebuie să-i fi luat o săptămînă, doarece acolo erau adăugate peste cincizeci de pagini de transferuri și Colin nu fusese atît de la zi de peste un an.

Se concentră asupra mesajelor pe care le primise. Lucră din zori pînă după-amiază tîrziu. Flannaghan era mulțumit să vadă că stăpînul său arăta mult mai bine. Îi aduse micul dejun și, mai tîrziu, la prînz, îi aduse din nou mîncare. Colin se spălase și se îmbrăcase cu o cămașă albă și pantaloni negri, iar Flannaghan observă că stăpînului său îi revenea culoarea în obraji. Servitorul se agita ca o cloșcă și, la curînd, lucrul ăsta începu să-l deranjeze pe Colin.

Flannaghan îl deranjă din nou, pe la ora trei, după-amiază, pentru a-i da mesajele din partea mamei și tatălui său.

În biletul său, ducele de Williamshire își exprima îngrijorarea pentru siguranța prințesei Alesandra. Auzise de atacul de la Operă și cerea o întîlnire de familie pentru a stabili ce va face Alesandra în viitor, rugîndu-l pe Colin să-l anunțe îndată ce se va simți mai bine, ca s-o aducă pe prințesă la casa lor din Londra.

Biletul lui Caine era asemănător, dar neclar, deoarece nu menționa nimic de ajutorul pe care i-l dăduse la registru. Colin se gîndea că fratele său era pur și simplu modest.

Flannaghan îl întrebă :

— Vești bune, nu ? Familia dumneavoastră s-a însănătoșit în întregime. Bucătăreasa a vorbit cu grădinarul tatălui dumneavoastră, care i-a spus că toată lumea se simte din nou bine. Tatăl dumneavoastră a ordonat deja să se deschidă casa de la oraș, și pînă diseară vor fi acolo. Ducele va veni cu el, dar surorile dumneavoastră trebuie să rămînă la țară încă vreo săptămînă sau două. Vreți să trimit un mesaj în care să le spun că v-ați însănătoșit ?

Informațiile debitate de servitor nu-l surprinseră pe Colin. Zvonurile circulau foarte repede între cele două case.

— Tatăl meu vrea un consiliu de familie. Sau ai și aflat asta de la grădinar ? spuse el iritat.

Flannaghan confirmă din cap.

– Auzisem, dar nu știam cînd.

– Stabilește întîlnirea pentru mîine după-amiază, spuse Colin clătinînd din cap, supărat.

– La ce oră ?

– La două.

– Și fratele dumneavoastră ? întrebă Flannaghan. Să-i trimit și lui un mesaj ?

– Da, aprobă Colin. Sînt sigur că va dori și el să fie acolo.

Flannaghan se îndreptă spre ușă, grăbindu-se să-și îndeplinească sarcinile. Se opri la intrare :

Domnule, putem primi oaspeți ? Pretendenții prințesei Alesandra au încercat toată săptămîna să vină.

Vrei să spui că nemernicii ăia au început deja să se învîrtă pe-aici ? se încruntă Colin.

Flannaghan tresări cînd auzi vocea plină de mînie a stăpînului său.

S-a răspîndit foarte repede vestea că o prințesă frumoasă și necăsătorită locuiește la noi.

La naiba !

Exact, domnule.

Nimeni nu are voie să intre aici pînă nu va avea loc întîlnirea de familie, spuse Colin, apoi zîmbi. Pari la fel de enervat ca și mine din cauza pretendenților Alesandrei. De ce, Flannaghan ?

Servitorul nu se prefăcu indiferent.

Sînt la fel de enervat, se destăinui el. Prințesa ne aparține nouă, Colin, izbucni el, revenind la forma lor anterioară de adresare, folosind prenumele. Și e de datoria noastră să-i ținem la distanță pe desfrînații ăștia.

Colin aprobă din cap. Flannaghan schimbă apoi puțin subiectul.

– Ce trebuie să fac în legătură cu asociatul tatălui ei ? Dreyson îmi trimite cîte un bilet în fiecare dimineață, cerînd să fie primit. Are hîrtii de semnat, adăugă el. Dar într-unul din bilețele pe care din întîmplare le-am citit peste umărul prințesei Alesandra, Dreyson insista că are să-i dea vești importante.

Colin se sprijini de scaun.

— Și cum a reacționat Alesandra la acest bilet ?

— Nu s-a supărat deloc, replică Flannaghan. Am întrebat-o, bineînțeles, dacă faptul ăsta n-ar trebui s-o preocupe puțin. Mi-a răspuns că poate vestea alarmantă a lui Dreyson era legată de scăderea acțiunilor la bursă. N-am înțeles despre ce vorbea.

— Vorbea despre pierderile financiare, explică el. Trimite-i un bilet lui Dreyson în care spune-i că e invitat să o viziteze pe Alesandra în casa tatălui său. Pe la trei, Flannaghan. Pînă atunci vom rezolva problemele de familie.

Servitorul nu părăsi încă încăperea.

— Mai vrei ceva ?

— Prințesa Alesandra ne va părăsi ? spuse el, vizibil îngrijorat.

— Tot ce se poate, pentru a se muta la părinții mei.

— Dar, domnule...

— Tatăl meu este tutorele ei, Flannaghan.

— Așa o fi, replică servitorul. Dar dumneavoastră sînteți singurul potrivit să aibă grijă de ea. Îmi cer scuze, domnule, că sînt așa de necioplit, dar tatăl dumneavoastră este înaintat în vîrstă, iar fratele dumneavoastră are o soție și-un copil de care trebuie să aibă grijă. Așa că rămîne dumneavoastră, domnule. Acesta-i adevărul. Aș fi foarte afectat dacă i s-ar întîmpla ceva prințesei noastre.

— Nu i se va întîmpla nimic.

Vocea convingătoare a lui Colin îl liniști pe Flannaghan. Colin se purta acum ca un protector. Era un om posesiv din fire, încăpățînat și puțin cam obtuz, după părerea lui Flannaghan, deoarece el considera că stăpînul său ar trebui să-și dea seama că el și prințesa Alesandra erau făcuți unul pentru celălalt.

Colin se întoarse la dosarele lui. Flannaghan tuși pentru a-l face să înțeleagă că îl va mai sîcîi.

— La ce te mai gîndești ?

— Mă gîndeam că ar trebui să amintesc... adică incidentul din fața Operei...

— Da ? îl îndemnă Colin închizînd dosarul.

— A afectat-o. Nu mi-a spus nimic, dar știu că nu a uitat acel incident. Încă se mai învinuiește de rănirea lui Raymond.

— E ridicol.

Flannaghan înclină din cap.

Îi tot cere scuze valetului, iar azi-dimineață, cînd a coborît, aș fi putut să jur că plînsese. Cred că ar trebui să vorbiți cu ea, domnule. O prințesă nu trebuie să plîngă, spuse Flannaghan, ca o persoană cunoscătoare în materie de regalitate.

Bine, o să vorbesc cu ea mai tîrziu. Acum lasă-mă în pace. Pentru prima dată după atîtea luni sînt aproape la zi și vreau să termin de calculat sumele pentru astăzi. Nu vreau să mai fiu deranjat pînă la cină.

Pe Flannaghan nu-l supără grosolănia stăpînului său. Colin va avea grijă de prințesă și asta era tot ceea ce conta.

Răbdarea majordomului a fost încercată din plin tot restul după-amiezii. Își petrecu tot timpul în fața ușii, îndepărtîndu-i pe posibilii pretendenți. Erau o adevărată paradă.

La șapte seara sosi sir Richards. Nu, nu se rugă să fie primit. Șeful Securității Angliei ceru să fie lăsat să intre. Flannaghan îl conduse pînă în camera de lucru a lui Colin. Distinsul domn cu părul grizonat așteptă ca servitorul să plece, înainte de a-i vorbi lui Colin.

Nu arăți rău deloc, spuse el. Voiam să te văd, să știu cum te mai simți și de asemenea, să te felicit pentru că ți-ai făcut datoria foarte bine. Afacerea Wellingham ar fi putut să se fi descurcat bine.

Colin se sprijini de speteaza scaunului.

Dar a căzut, reaminti el directorului.

Da, dar ai descurcat-o cu obișnuitul tău tact.

Colin se stăpîni să nu rîdă. Se descurcase cu tact ? Cum îi plăcea directorului să rezume în termeni generoși necesara ucidere a unuia dintre dușmanii Angliei !

De ce ai venit, de fapt, Richards ?

Să te felicit, bineînțeles.

Colin rîse, iar Richards zîmbi.

— Mi-ar face bine un pahar cu coniac, spuse el arătînd spre barul din perete. Vrei și tu ?

Colin refuză invitația. Se ridică să-i îndeplinească cererea dar Richards îi făcu semn să stea la locul lui.

— Mă descurc singur.

Directorul își turnă băutura, apoi se așeză pe scaunul îmbrăcat în piele din fața biroului.

— Va veni și Morgan în cîteva minute. Voiam să vorbesc cu tine mai întîi. A apărut o mică problemă și mă gîndesc că poate ar fi de datoria lui Morgan să o descurce. Este pentru el o ocazie să se implice.

— Deci va intra în serviciul tău ?

— I-ar face plăcere să facă un serviciu țării sale, îi spuse directorul. Ce crezi despre el, Colin ? Lasă diplomația la o parte și spune-mi adevărata ta părere despre acest om.

Colin ridică din umeri. Îi înțepenise gîtul tot uitîndu-se în dosare atîta timp și își mișcă umerii încercînd să se relaxeze.

— Am înțeles că a moștenit titlul și averea tatălui său cu cîțiva ani în urmă. Este conte de Oakmount acum, nu-i așa ?

— Da, replică sir Richards. Dar ai numai pe jumătate dreptate. Titlul și averea vin de la un unchi de-al său. Tatăl lui Morgan a dispărut mai demult. Băiatul a fost dat de la o rudă la alta pînă a crescut. Se spunea că ar fi copil nelegitim și unii credeau că tatăl și-a abandonat fiul. Mama sa a murit cînd Morgan avea patru sau cinci ani.

— O copilărie dificilă, comentă Colin.

— Asta l-a făcut să fie omul de astăzi, aprobă directorul. A învățat să se descurce destul de devreme, înțelegi ?

— Știi mai multe despre trecutul său decît mine, spuse Colin. Tot ceea ce pot adăuga este că e superficial. L-am văzut în diverse funcții. E agreat în lumea bună.

Directorul sorbi o înghițitură lungă de coniac.

— Nu mi-ai spus încă părerea ta.

— Nu mă eschivez. Nu-l știu destul de bine ca să-mi formez o părere. Pare potrivit. Deși lui Nathan nu-i plac într-un mod deosebit. Mi-amintesc că a făcut remarca asta.

— Asociatului tău nu-i place de nimeni, zîmbi directorul.

— Așa e.

— Are motive speciale pentru care nu-i place Morgan ?

— Nu. Zicea despre el că este un băiat drăguț. Morgan e un bărbat bine, cel puțin așa mi-au spus femeile.

— Nathan nu-l place din cauza înfățișării lui ?

Colin rîse. Sir Richards părea neîncrezător.

— Asociatului meu nu-i plac bărbații atrăgători. Spune că niciodată nu știe ce gîndesc.

Directorul reținu această informație.

Morgan are tot atîtea relații ca și tine și ar putea fi o achiziție pentru departament. Totuși, sînt hotărît să-l iau aici. Încă nu știu cum se va descurca într-o criză. L-am invitat aici să discute cu tine, Colin. Mai e o problemă delicată de care ai putea să te ocupi pentru noi. Dacă vei hotărî să-ți iei acest angajament, aș vrea să se implice și Morgan. Ar putea învăța de la tine.

M-am retras, ai uitat ?

Și eu, spuse directorul zîmbind. De patru ani încerc să las hățurile din mînă. Sînt prea bătrîn pentru afacerea asta.

Nu vei renunța niciodată.

Nici tu, prezise Richards. Cel puțin atîta timp cît compania ta nu va putea supraviețui fără veniturile suplimentare. Spune-mi ceva, fiule. Asociatul tău nu s-a întrebat încă de unde vin fondurile adiționale ? Știu că nu vrei să afle dacă ai încă putut să ajuți din nou departamentul.

Colin își puse mîinile la ceafă.

Nu știe, explică el. Nathan a fost ocupat cu deschiderea celor de-a doua filiale. Soția lui, Sara, trebuie să nască primul lor copil, zilele astea. Mă îndoiesc că Nathan a avut timp să observe.

Și cînd va observa ?

O să i spun adevărul.

Cum am putea folosi pe Nathan, din nou, spuse directorul.

Nici nu poate fi vorba de asta. Acum are o familie.

Sir Richards aprobă cu părere de rău. Reveni la misiune pe care voia să i-o încredințeze lui Colin.

— În legătură cu misiunea ta, începu el. Nu e așa de periculoasă ca ultima, dar... a, bună seara, prințesă Alesandra. Mă bucur să vă întîlnesc din nou.

Alesandra stătea în ușă. Colin se întrebă cît o fi auzit din discuție.

— Îmi pare bine să vă văd din nou, domnule, replică ea în șoaptă. Sper că nu deranjez. Ușa era deschisă, dar dacă erați în mijlocul unei discuții, voi veni mai tîrziu.

Directorul se ridică grăbit și se îndreptă spre ea. Îi luă mîna și se înclină adînc.

— Nu m-ați deranjat, o asigură el. Veniți și luați loc. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră înainte de a pleca.

O luă de braț și o conduse pînă la un scaun. Alesandra se așeză și-și aranjă fusta, așteptînd să se așeze și el.

— Am auzit de incidentul nefericit din fața Operei Regale, spuse directorul încruntîndu-se.

Se așeză, înclină din cap către Colin și apoi își întoarse din nou privirea către ea.

— V-ați revenit ?

— Nu eu a trebuit să-mi revin, sir Richards. Valetul meu a fost rănit ; Raymond a avut nevoie de opt copci, care i-au fost scoase ieri. Se simte mult mai bine acum. Nu-i așa, Colin ?

Nu-și luă privirea de la sir Richards cînd i se adresă lui Colin. El nu se supără că nu-i dăduse atenție. Era foarte preocupat să-și ascundă amuzamentul. Sir Richards roșise. Lui Colin nu-i venea să creadă. Directorul cu inima de piatră, care-și vîra nasul peste tot și care conducea operațiile secrete, roșise ca un școlar.

Alesandra îl vrăjise. Colin se întrebă dacă ea avea vreo idee despre efectul pe care-l avusese, sau dacă o făcuse cu bună știință. Zîmbetul ei era foarte dulce și inocent, avea o privire directă, nesovăielnică, și dacă ar fi început să clipească din gene, atunci Colin ar fi fost sigur că seducția ei nu era atît de nevinovată.

— Ați avut cumva ocazia să vă gîndiți la cealaltă problemă despre care am discutat ? întrebă ea. Îmi dau seama că nu e frumos din partea mea să cer ceva unui om atît de important, sir Richards, și vreau să știți cît de recunoscătoare vă sînt pentru că v-ați oferit să trimiteți pe cineva în Gretna Green.

— Am îndeplinit deja această datorie, replică directorul. Omul meu, Simpson, s-a întors chiar noaptea trecută. Ați avut dreptate, prințesă. Nu e nici o înregistrare nici la Robert Elliot, nici la rivalul său, David Laing.

Știam eu, spuse Alesandra.

Își împreună mîinile ca-ntr-o rugăciune și se întoarse, încruntîndu-se, către Colin.

Ți-am spus eu.

Entuziasmul ei îl făcu să zîmbească.

Ce mi-ai spus ?

Că lady Victoria nu ar fugi pe ascuns. Directorul tău nu-mai mi-a confirmat bănuielile.

Acum, prințesă, există o posibilitate — vagă, desigur — că s-a măritat acolo. Atît Elliot cît și Laing dețin dosare, ca fiecare să se poată lăuda cu numărul căsătoriilor. E o competiție. Totuși ei nu sînt singurii oameni din Gretna Green care pot căsători un cuplu. Unor oameni cu reputație mai proastă nu le pasă de dosare. Ei completează certificatul și i-l dau soțului. Așa că vedeți, se poate totuși să fi fugit, pînă la urmă.

Nu, nu ea, spuse Alesandra stăruind asupra părerii sale.

Scormonește un cuib de viespi, Richards. I-am spus cu iase baltă, dar nu vrea să mă asculte.

Nu scormonesc nimic, spuse ea, încruntîndu-se la Colin.

Ba da, replică Colin. Vei face familia Victoriei să cadere din nou, dacă-i pisezi cu întrebările tale.

Critica lui o răni. Își plecă capul.

Trebuie că ai o părere proastă despre mine, dacă îți închipui că aș vrea să rănesc cu bună știință pe cineva.

Nu trebuia să fii atît de dur cu ea, fiule.

Fiolin exagerase.

— Nu am fost dur, ci doar cinstit.

Sir Richards dădu din cap. Alesandra îi zîmbi. Er mulțumită că el era de partea ei.

— Dacă ar fi ascultat măcar motivele pentru care sîn îngrijorată, sir Richards, Colin nu s-ar grăbi să socotească îngrijorarea mea un amestec în treburile altora.

Directorul îl privi fix pe Colin.

— Nu i-ai ascultat motivele ? Are un argument forte Colin. N-ar trebui să judeci fără să știi toate faptele. ,

— Mulțumesc, sir Richards, mormăi Colin.

Alesandra încercă să-i ignore grosolănia.

— Care va fi următorul pas în ancheta noastră ? întrebă ea pe director.

Sir Richards arăta puțin nedumerit.

— Anchetă ? Nu m-am gîndit la acestă problemă în felu ăsta.

— Ați spus că mă veți ajuta, îi aminti ea directorulu Nu trebuie să vă descurajați atît de repede.

Printr-o privire sir Richards îi ceru ajutorul lui Colin Colin zîmbi.

— Nu-i vorba de o renunțare, spuse sir Richards. Numa că nu sînt sigur ce anchetez. E clar că prietena dumneavoastră a fugit cu cineva și cred că Colin are dreptate cînd v sugerează să renunțați.

— De ce este așa de clar ?

— Victoria a lăsat un bilet.

— Oricine ar fi putut scrie un bilet.

— Da, dar...

— Sperasem că mă veți ajuta, sir Richards, îl întrerup ea. Vorbea pe un ton disperat. Erați ultima mea speranț Victoria ar putea fi în pericol și numai eu și dumneavoastr o putem ajuta. Dacă cineva poate descoperi adevărul, atun dumneavoastră sînteți acela. Sînteți un om inteligent.

Lui sir Richards îi crescu inima. Colin trebui să clatin din cap. Alesandra îl făcuse praf cu un singur compliment.

— Veți fi mulțumită dacă găsesc un registru de căsătorii ?

— N-o să găsiți.

— Dar dacă găsesc ...

— Mă voi mai gîndi.

— Foarte bine, aprobă sir Richards. Voi începe cu familia ei. Voi trimite mîine un om să vorbească cu fratele ei. Într-un fel sau altul, voi afla ce s-a întîmplat.

— Vă mulțumesc foarte mult, murmură ea. Trebuie să vă previn totuși că am trimis un bilet fratelui Victoriei și el a refuzat să-mi acorde o nouă întrevedere. Colin a fost nepoliticos cu el și e clar că nu l-a iertat.

— Pe mine nu mă va refuza, spuse sir Richards, dînd din cap.

Colin auzise destul despre ceea ce el considera a fi un subiect ridicol. Nu-i plăcea ideea ca directorul Serviciului Securității Angliei să se coboare într-atît, încît să se amestece într-o afacere de familie.

Era gata să schimbe subiectul, cînd următoarea remarcă a lui sir Richards îl făcu să fie atent.

— Prințesă Alesandra, după ce ne-ați sprijinit, cercetarea acestei chestiuni delicate este un gest minim pe care-l pot face pentru dumneavoastră. Fiți liniștită, voi avea cîteva răspunsuri pentru dumneavoastră, înainte de a părăsi Anglia.

Colin se aplecă în față.

— Stai puțin, sir Richards, spuse el cu o voce aspră. Fii mai clar, cum ne-a sprijinit Alesandra ?

Directorul păru surprins de întrebare.

— Nu ți-a explicat...

— Nu credeam că era necesar, izbucni Alesandra. Se ridică în grabă. Dacă vreți să mă scuzați, acum vă voi lăsa singuri, domnilor, să discutați afacerile dumneavoastră.

— Stai jos, Alesandra, spuse Colin, pe un ton care-i sugeră să nu se împotrivească.

Ea oftă încet și făcu ceea ce i se ordonase. Refuză totuși să-l privească și-și ațintì privirea în poală. Prefera să fugă și să se ascundă undeva decît să vorbească despre hotărîrea ei, dar asta ar fi fost o lașitate, iar Colin merita să știe ce se hotărîse.

Demnitate și decență, gîndi ea. Colin nu va ști niciodată cît de supărată era ea ; și asta era o mică victorie, nu-i așa ?

— Explică-mi de ce este Richards așa de mulțumit de sprijinul tău.

— Am hotărît să mă întorc în țara tatălui meu, explică ea în șoaptă. Mă voi căsători cu generalul. Tatăl tău și-a dat acordul.

Colin nu spuse nimic cîtva timp. O privi fix pe Alesandra. Ea stătea cu privirea ațintită în poală.

— Toate astea s-au hotărît cînd am fost bolnav ?

— Da.

— Uită-te la mine, Alesandra, îi porunci el.

Ea era gata să izbucnească în plîns. Respiră adînc și în final se întoarse pentru a-l privi.

Colin știa că e tulburată. Își frîngea mîinile și încerca să nu plîngă.

— Nu a fost constrînsă, interveni sir Richards.

— La dracu', nu a fost.

— A fost hotărîrea mea, insistă ea.

— Richards, nu s-a hotărît nimic. Ai înțeles ? Alesandra este încă sub influența incidentului de săptămîna trecută. Valetul ei a fost rănit și ea se simte vinovată.

— Sînt vinovată, strigă ea.

— Ba nu, o contrazise el pe un ton stăruitor. Ai fost speriată.

— Contează care au fost motivele mele ?

— La naiba, da, contează, spuse el. Se întoarse către director. Alesandra a uitat promisiunea pe care mi-a făcut-o săptămîna trecută.

— Colin ...

— Taci.

Ochii ei se măriră neîncrezători.

— Să tac ? E vorba despre viitorul meu, nu al tău.

— Sînt tutorele tău, o contrazise el. Eu decid viitorul tău. Se pare că ai uitat.

Privirea lui încruntată era înfricoșătoare, ca flăcările pe care un balaur le aruncă pe nări. Alesandra se hotărî să nu se certe cu el. Nu era deloc rezonabil și dacă nu înceta să se uite atît de insistent la ea, era gata să se ridice și să părăsească încăperea.

Din nou, Colin îl privi atent pe director.

— Alesandra și cu mine am discutat despre această problemă săptămîna trecută, explică el. Am hotărît că nu se va căsători cu generalul. Le poți spune asociaților tăi financiari că afacerea a căzut.

Colin era atît de furios încît nu observă că directorul aproba din cap, și continuă.

— Nu se va căsători cu el. Generalul e foarte drăguț, nu-i așa ? A trimis o bandă de ucigași să-i răpească mireasa. Halal curte, nu-i așa ? Cum mi-aș mai dori să vină în Anglia. Aș vrea să rămîn cîteva minute singur cu el.

Alesandra nu putea înțelege de ce se enervase Colin. Niciodată nu-l văzuse atît de supărat. Era prea uimită ca să se sperie. Nu știa ce să facă sau ce să spună pentru a-l liniști.

— Nu va renunța, Colin, murmură ea, cu o voce tremurătoare. Va trimite alții.

— Asta-i problema mea, nu a ta.

— Da ?

Teama pe care o zări în ochii ei îi alungă o parte din furie. Nu dorea să-i fie frică de el. Își înmuie vocea intenționat cînd îi răspunse.

— Da, este.

Se priviră cîtva timp. Tandrețea din expresia lui o făcea să plîngă ușurată. Nu o va lăsa să părăsească Anglia.

Trebui să se forțeze să-și desprindă privirea de el, ca să nu-i vadă lacrimile din ochi. Își ținu capul plecat, respiră adînc și încercă să-și controleze emoțiile, apoi spuse :

— Încercam să fac un gest nobil. Nu voiam ca cineva să mai fie rănit și sir Richards spunea că există ocazia unui acord comercial mai bun.

— Asociații mei cred că generalul va coopera, interveni sir Richards. Eu personal nu cred asta. Gîndesc la fel ca și Colin, adăugă el dînd din cap. Generalul nu e un om de încredere. Așa că, vedeți, nu trebuie să faceți acest gest nobil.

— Și dacă Colin va păți ceva ? izbucni ea.

Atît sir Richards cît și Colin fură uimiți de această întrebare. Se vedea din nou teama în ochii Alesandrei. Colin se

sprijini de scaun și o privi stăruitor. Alesandrei nu-i era teamă pentru ea, ci era îngrijorată pentru el. Asta ar fi trebuit să-l enerveze. Putea avea grijă de el însuși și se simți oarecum jignit că ea îi purta de grijă.

Acest lucru era, pe de altă parte, măgulitor. Sir Richard ridică o sprînceană și-l privi pe Colin, așteptînd ca acesta să-i răspundă.

— Îmi pot purta singur de grijă, spuse Colin. Nu vreau să-ți faci tu griji, ai înțeles ?

— Da, Colin.

Îl mulțumi faptul că ea îl aprobase imediat.

— Lasă-ne acum, Alesandra. Richards și cu mine avem alte probleme de discutat.

Alesandra nu știu cum să iasă mai repede din cameră. Nici măcar nu-i spuse „Rămas bun" directorului. Se purtase cam ciudat, nu ca o lady, dar nu-i păsa. Tremura atît de tare că de-abia putu să închidă ușa în spatele ei.

De ușurare i se înmuiaseră picioarele. Se sprijini de perete și închise ochii. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Respiră adînc, încercînd să se calmeze.

La urma urmei nu va trebui să facă un gest nobil și să se căsătorească cu acel om oribil. Colin trebuia să hotărască pentru ea și era atît de mulțumită, încît nu se mai supără deloc pentru că el se înfuriase. Pentru motive pe care ea nu le putea defini, Colin hotărîse să pună la inimă datoria de tutore. Se purtase ca un protector și Alesandra era atît de îndatorată să aibă pe cineva de partea ei, încît spuse o rugăciune de mulțumire.

— Prințesă Alesandra, vă simțiți bine ?

Alesandra tresări, apoi izbucni să rîdă. Flannaghan, însoțit de un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată, stătea la o mică distanță de ea. Nici nu-i auzise cînd se apropiase.

Simți că roșește. Străinul, care stătea în spatele servitorului, îi zîmbea. Se gîndi că o fi crezut că-și pierduse mințile. Alesandra se îndepărtă de perete, se forță să nu mai rîdă, apoi spuse :

— Mă simt bine.

— Ce faceți ?

— Mă gîndesc, replică ea. „Și mă rog“, adăugă ea în gînd.

Flannaghan nu înțelese ce voise ea să spună prin această remarcă. Continuă să o privească fix, perplex. Ea se întoarse către oaspete.

Bună seara, domnule.

În cele din urmă, servitorul își aminti cum trebuia să se poarte.

Prințesă Alesandra, permiteți-mi să vi-l prezint pe Morgan Atkins, conte de Oakmount.

Alesandra zîmbi, salutîndu-l.

Mă bucur să vă cunosc.

El se îndreptă spre ea și îi luă mîna.

Plăcerea e de partea mea, prințesă. Eram foarte nerăbdător să vă întîlnesc.

Da ?

Da, o asigură el zîmbind, observînd surprinderea din ochii ei. Sînteți subiectul preferat al Londrei. Dar îmi imaginez că vă dați seama de asta.

Nu, nu mi-am dat seama, mărturisi ea clătinînd din cap.

Prințul regent v-a lăudat, explică Morgan. Nu trebuie să vă încruntați, prințesă. Am auzit numai lucruri minunate despre dumneavoastră.

Ce lucruri minunate ? îndrăzni Flannaghan să întrebe.

Morgan nu-și luă privirea de la Alesandra cînd îi răspunse :

Mi s-a spus că e foarte frumoasă și acum știu că e adevărat. E frumoasă — de fapt, minunată.

Era stingherită de complimentele lui. Încercă să-și retragă mîna, dar el nu-i dădu drumul.

Roșiți încîntător, prințesă, îi spuse el, apropiindu-se de lumina lumînărilor, ea văzu firele argintii din părul lui [illegible] închis. Ochii lui, de un căprui foarte închis, străluceau [illegible]. Morgan nu era mult mai înalt decît Flannaghan, [illegible] că-l domină pe servitor. Aura de putere din jurul [illegible], probabil, poziției sale importante în societate,

se gîndi ea. Titlul său îi permitea să fie arogant și stăpîn p sine.

Era o persoană fermecătoare, totuși, care știa că e plăcu de ceilalți. Știa și că o făcea să se simtă stingherită, studiind de aproape.

— Vă place să locuiți în Anglia ? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Colin deschise ușa chiar în momentul în care Morgan întreba pe Alesandra dacă ar putea să-i permită să o viziteze după-amiaza următoare. Observă imediat roșeața Alesandre și faptul că Morgan o ținea de mînă. Nu se putu abține să nu reacționeze. Se apropie, o înșfăcă pe Alesandra de braț și trase lîngă el. Apoi, își puse brațul pe umerii ei, într-un ge pe care ea îl găsi teribil de posesiv, și se încruntă la oaspete.

— Alesandra va fi ocupată mîine, spuse el. Intră, Morgan Directorul te așteaptă să-ți vorbească.

Morgan nu păru să observe iritarea din vocea lui Coli sau dacă o observase preferase s-o ignore. Aprobă din cap apoi o privi din nou.

— Cu permisiunea dumneavoastră, prințesă, voi încerc în continuare să-l conving pe vărul dumneavoastră să m lase să vă vizitez.

În momentul în care ea aprobă, el se înclină și intră birou.

— Încetează să mă strîngi, Colin, murmură Alesandra.

O auzi rîzînd și o privi.

— De unde dracu' i-a venit ideea asta ? I-ai spus tu că sînt văr ?

— Nu, bineînțeles că nu i-am spus, replică ea. Vrei să l mîna de pe mine, te rog ? Trebuie să merg în camera mea să-mi iau carnetul de însemnări.

El nu-i dădu drumul.

— Alesandra, de ce dracu' ești atît de fericită ?

— Sînt fericită pentru că se pare că nu va trebui să m mărit cu generalul, spuse ea.

Se eliberă din strînsoare și plecă în grabă spre hol.

— Și, spuse ea peste umăr, trebuie să trec un nou num pe lista mea.

În timp ce se îndepărta, Morgan ieși în hol și o privi cu un zîmbet viclean înainte ca Colin să-l cheme pe un ton nepoliticos înapoi, în birou.

Toate femeile căsătorite sînt niște ființe nefericite. Afurisitele le simt toate neglijate de soții lor. Se plîng, scîncesc și nimic nu le mulțumește. Văzuse el, că așa stăteau lucrurile. E drept, că și bărbații își ignoră soțiile, dar el nu le găsea vreo vină în asta. Toată lumea știe că afecțiunea și atenția este rezervată amantelor ; soțiile sînt necesare pentru reproducerea moștenitorilor.

Suporți o soție cînd n-ai încotro, stai pe lîngă ea cît e necesar, pînă cînd rămîne însărcinată și-apoi o uiți.

Ignorase cu bună știință femeile căsătorite, deoarece credea că vînătoarea nu va fi cine știe ce. Nu ar fi nici o satisfacție să hăituiești un cîine care nu fuge. Totuși, femeia aceasta îl intriga ; arăta atît de nenorocită ; o urmărea de mai mult de o oră. Se agăța de brațul soțului ei și încerca în toate felurile să spună sau să facă ceva pentru a-i atrage atenția. Era un efort fără rost. Soțul, galant, era angajat într-o conversație cu prietenii lui de la club. Nu-i dădea nici o atenție micuței și simpaticei lui soții.

Sărmana fetiță ! Era clar, pentru oricine ar fi privit-o, că își iubea bărbatul. Era atît de nefericită ! Dar el va schimba toate astea. Zîmbi atunci, hotărîndu-se. Vînătoarea începea din nou. Curînd, foarte curînd, o va salva pe noua lui cățelușă de această nenorocire.

CAPITOLUL VI

Colin, sir Richards și Morgan discutară cîteva or Alesandra luă cina, singură, în sufragerie. Așteptă jos a timp cît reuși să stea trează, sperînd că va veni și Colin. Vo să-i mulțumească pentru că-i arătase atîta interes în legătu cu viitorul ei și voia să-i pună cîteva întrebări despre conte de Oakmount.

Renunțînd să mai aștepte, pe la miezul nopții, se duse se culce. Valena ciocăni la ușa ei, un sfert de oră mai tîrziu.

— Sînteți rugată să fiți pregătită să ieșiți mîine dim neață, prințesă. Trebuie să fiți gata de plecare la ora zece.

Alesandra se sui în pat și se acoperi cu pătura.

— Colin ți-a spus unde mergem ?

Camerista înclină din cap.

— La sir Richards acasă, spuse ea. Pe strada Bowers, nr. 12.

Alesandra zîmbi.

— Ți-a dat și adresa ?

— Da, prințesă. Instrucțiunile lui au fost foa amănunțite. Dorea să vă spun că nu vrea să aștepte, spuse încruntîndu-se. A vrut să-mi mai spună ceva... O, da, acu îmi amintesc. Întîlnirea programată pentru după-amiază, ducele și ducesa de Williamshire, s-a contramandat.

— Ți-a spus Colin de ce s-a anulat ?

— Nu, prințesă, nu mi-a spus.

Valena căscă teatral, apoi imediat își ceru scuze stăpî

— Sînt foarte obosită în seara asta, șopti ea.

— Bineînțeles că ești obosită, spuse Alesandra. E de de tîrziu și ai avut o zi plină, Valena. Du-te și te culcă. So ușor ! spuse ea cînd camerista se îndreptă în grabă spre u

Alesandra adormi cîteva minute mai tîrziu. Era atît de epuizată din cauza acelei săptămîni lungi în care avusese grijă de Colin, încît dormi noaptea întreagă. Se trezi puțin mai tîrziu de opt, în dimineața următoare și se grăbi să fie gata. Își puse o rochie roz pal. Colin va aprecia decolteul pătrat, foarte decent.

Alesandra coborî cu douăzeci de minute înainte de ora la care stabiliseră să plece.

Colin nu veni decît la cîteva minute după zece. În momentul în care îl auzi coborînd scările, ea strigă :

— E deja tîrziu, Colin, grăbește-te.

— A intervenit o schimbare de plan, Alesandra, răspunse Colin, făcîndu-i cu ochiul cînd trecu pe lîngă ea în sufragerie.

— Ce schimbare ? îl întrebă ea din nou.

— Întîlnirea a fost contramandată.

— Întîlnirea cu sir Richards sau întîlnirea de după-amiază ? Valena spunea...

Colin împinse scaunul și îi făcu semn să stea jos, la masa din sufragerie.

— Ambele întîlniri au fost contramandate, spuse el.

— Doriți ciocolată sau ceai fierbinte, prințesă ? întrebă Flannaghan.

— Ceai, mulțumesc. Colin, cum ai aflat că întîlnirea a fost contramandată ? Am așteptat în hol și n-a venit nici un mesager.

Colin nu-i răspunse. Se așeză, luă un ziar și începu să citească. Flannaghan apăru lîngă el cu un coș cu biscuiți, pe care i-l așeză în față.

Alesandra era enervată și derutată.

— Mai exact, de ce dorea sir Richards o întîlnire ? Amîndoi am vorbit cu el seara trecută.

— Mănîncă, Alesandra.

— N-ai de gînd să-mi explici, nu-i așa ?

— Nu.

— Colin, e nepoliticos să fii grosolan de dimineață.

El coborî ziarul ca să-i zîmbească. Alesandra își dădu seama că afirmația ei fusese prostească.

— Voiam să spun că întotdeauna este nepoliticos să fii grosolan.

Colin dispăru din nou în spatele ziarului și ea începu să bată ușor cu vîrful degetelor în masă. Raymond intră în sufragerie și Alesandra îi făcu imediat semn să vină lîngă ea.

— A venit vreun mesager...

— Alesandra, mă verifici ? interveni Colin.

— Nu, răspunse ea, încerc numai să înțeleg. Vrei să încetezi să te ascunzi în spatele ziarului ?

— Întotdeauna ești prost dispusă dimineața ?

Alesandra încetă să încerce să aibă o conversație directă cu el. Mîncă jumătate de biscuit apoi se scuză, ridicîndu-se de la masă. Raymond o privi înțelegător cînd trecu pe lîngă el.

Alesandra urcă în camera ei și lucră la corespondență toată dimineața. Îi scrise o scrisoare lungă maicii stareță povestindu-i despre călătoria spre Anglia. Îi descrise pe tutorele ei și familia lui și îi relată, pe trei pagini pline, cum ajunsese ea să locuiască la Colin.

Lipea plicul cînd Stefan bătu la ușă.

— Sînteți chemată jos, prințesă Alesandra.

— Avem oaspeți, Stefan ?

— Ieșim în oraș. Vă va trebui pelerina. Bate vîntul astăzi.

— Unde mergem ?

— La o întîlnire.

— Ba mergem, ba nu mergem, ba mergem, remarcă ea.

— Ce-ați spus, prințesă ?

Alesandra închise călimara, aranjă biroul și se ridică.

— Mă plîngeam mie însămi, zise ea zîmbind. Întîlnirea asta e cu tatăl lui Colin sau cu sir Richards ?

— Nu știu sigur, spuse Stefan. Dar Colin așteaptă în hol și pare nerăbdător să plecați.

Alesandra promise valetului că va coborî imediat. Stefan se înclină și apoi plecă. Ea se grăbi să-și perie părul, apoi se îndreptă către garderobă să-și ia pelerina. Cobora scările cînd își aminti că uitase lista. Dacă mergeau la ducele de Williamshire acasă, va avea nevoie cu siguranță de carnețel

hotărî ea, ca să poată trece în revistă numele de pe ea împreună cu tutorele ei și cu soția lui. Se îndreptă grăbită spre birou, luă lista și o îndesă în buzunarul pelerinei.

Colin aștepta în hol. Alesandra se opri pe palier să-și pună pelerina pe braț.

— Colin, mergem să ne întîlnim cu tatăl tău sau cu sir Richards ?

El nu-i răspunse. Alesandra coborî în grabă scările, apoi repetă întrebarea.

— Mergem să ne întîlnim cu sir Richards, explică el.

— De ce vrea să ne întîlnim din nou, atît de curînd ? Abia a fost aici seara trecută, îi aminti ea.

— Are motivele lui.

Valena aștepta cu Stefan și Raymond la intrarea în salon. Ea se grăbi să-și ajute stăpîna.

Colin i-o luă înainte. Îi puse pelerina pe umeri, o luă de mînă, apoi ieși, trăgînd-o după el. Ea trebui să alerge pentru a ține pasul cu el.

Raymond și Stefan îi urmară în spate. Cei doi valeți se urcară pe capră, așezîndu-se lîngă vizitiu. Colin și Alesandra se așezară față în față, în trăsură.

El închise portiera, apoi se sprijini de perne și îi zîmbi.

— De ce te încrunți ? întrebă el.

— De ce te porți atît de ciudat ?

— Nu-mi plac surprizele.

— Vezi, ăsta a fost un răspuns ciudat.

Colin își întinse picioarele sale lungi. Alesandra își aranjă fusta și se trase în colț, pentru a-i face mai mult loc.

— Știi despre ce vrea să vorbească sir Richards cu noi ? întrebă ea.

— Nu mergem să ne întîlnim cu el, explică el.

— Dar ai spus ...

— Am mințit.

— Ai mințit ? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, am mințit, înclină el încet din cap.

— De ce ?

Furia ei îl făcu să rîdă. Era așa de dulce cînd era îmbufnată ! Doamne, era chiar îmbufnată, acum. Îi ardeau obrajii

și dacă și-ar mai îndrepta puțin umerii, ar putea să-l pocnească șira spinării.

— Îți voi explica mai tîrziu. Încetează să te mai încrunți, băiețoaico ! E o zi prea frumoasă ca să fii supărată.

Observă, în sfîrșit, cît de vesel era.

— De ce ești atît de fericit ?

El nu răspunse decît ridicînd din umeri. Ea oftă. Încerca să o zăpăcească, gîndi ea.

— Unde mergem de fapt, Colin ?

— La o întîlnire de familie, ca să decidem ce facem...

— Cu mine ? termină ea explicația în locul lui.

El confirmă din cap. Alesandra își coborî privirea în poală, dar Colin îi prinse expresia. Părea copleșită. Sentimentele ei fuseseră rănite, dar nu știa ce anume spusese ca să producă o asemenea reacție.

— Acum ce s-a întîmplat ? întrebă el pe un ton aspru.

— Nimic.

— Nu mă minți.

— Tu m-ai mințit.

— Ți-am spus că o să-ți explic mai tîrziu, o contrazise el.

Încercă să-și rețină enervarea cînd spuse :

— Acum explică-mi de ce pari gata să plîngi.

— Îți voi explica mai tîrziu.

Colin se aplecă în față. O apucă de bărbie, forțînd-o să-l privească.

— Nu-mi întoarce vorbele, porunci el.

— Foarte bine, spuse ea împingîndu-i mîna. Am fost puțin supărată, dar acum îmi dau seama de ce ești atît de fericit.

— La naiba, vorbește clar.

Trăsura se opri în fața casei ducelui de Williamshire. Colin descuie portiera ațintindu-și privirea asupra ei.

— Ei bine ? întrebă el.

Ea își aranjă pelerina în jurul umerilor.

— Înțeleg perfect, îi spuse ea, dînd din cap.

Raymond le deschise portiera și întinse mîna să o ajute. Ea păși imediat afară, apoi se întoarse încruntată spre Colin.

— Ești fericit pentru că în sfîrșit vei scăpa de mine.

El deschise gura, gata să se certe cu ea. Alesandra ridică mîna făcîndu-i semn să tacă.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji, domnule. Mi-a trecut supărarea. Intrăm ?

Încercă să fie demnă. Colin nu o lăsă. Începu să rîdă. Ea se întoarse și urcă în grabă scările, încadrată de Raymond și Stefan.

— Încă mai pari supărată, băiețoaico !

Majordomul deschise ușa, în momentul în care ea se întoarse să-i spună lui Colin ce crede despre această remarcă grosolană.

— Dacă îmi mai spui băiețoaică, jur că voi face ceva mult mai grosolan. Nu sînt supărată, spuse ea, cu o voce ce ascundea minciuna. Mă gîndisem la tine ca la un prieten. Da, într-adevăr, începuseși să devii ca un văr pentru mine și eu...

— Nu sînt vărul tău, spuse Colin răspicat, aplecîndu-se spre ea.

Fratele lui Colin, Caine, preluase îndatorirea de servitor și stătea în ușă așteptînd să fie băgat în seamă. Vedea numai spatele prințesei Alesandra. Era micuță și totuși destul de curajoasă, se gîndea el. Colin o domina, privind-o fioros, dar ea nu era înspăimîntată. Nu părea deloc intimidată.

— Toată lumea crede că sîntem veri, rosti ea scurt.

— Nu dau doi bani pe ce crede lumea.

Ea respiră adînc.

— Conversația asta e ridicolă. Dacă nu vrei să fim rude, foarte bine.

— Nu sînt rudă cu tine.

— Nu trebuie să țipi, Colin.

— Mă înnebunești.

— Bună ziua, salută Caine în cele din urmă, ca să se facă auzit.

Alesandra fu atît de uimită de această intervenție, încît îl luă de braț pe Colin. Își reveni însă repede. Se desprinse de brațul lui Colin și se întoarse. Încercă să aibă o expresie demnă și solemnă. Bărbatul acela care arăta incredibil de bine și stătea în ușă trebuia să fie fratele lui Colin. Aveau același zîmbet. Părul lui Colin era totuși ceva mai deschis la

culoare, iar ochii aveau o culoare diferită. Avea ochii cenuși și după părerea ei nu atît de atrăgători ca ochii mai mult verzi decît căprui ai lui Colin.

Alesandra încercă să facă o reverență. Colin nu o lăsă. O luă de braț și o împinse pe ușă.

Ea îl ciupi ca să-l silească să-i dea drumul. Urmă o mică bătălie cînd Colin încercă să-i ia pelerina. Ea încercă să-i îndepărteze mîna ca să-și poată lua carnețelul din buzunarul hainei. Caine stătea în spatele fratelui lui, cu mîinile la spate, încercînd cu disperare să nu rîdă. De mult timp nu-l mai văzuse pe fratele lui atît de tulburat.

Pînă la urmă, Alesandra reuși să-și ia carnețelul.

— Acum poți să-mi iei pelerina, mulțumesc.

Colin își ridică privirea spre tavan. Aruncă pelerina înspre Caine. Fratele lui o prinse din zbor tocmai cînd Colin lua carnețelul din mîna Alesandrei.

— Pentru Dumnezeu, de ce-ai adus chestia asta cu tine ?

— Voi avea nevoie de el, explică ea. Pur și simplu nu-l înțeleg aversiunea față de lista mea, Colin. Ostilitatea ta nu e deloc rezonabilă.

Se întoarse către fratele lui.

— Va trebui să scuzi grosolănia fratelui tău. A fost bolnav.

Caine zîmbi. Colin clătină din cap.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze în locul meu. Caine, asta e femeia pe care tu o numeai „Pacostea". Alesandra, fratele meu.

Ea încercă din nou să facă o reverență, dar nu reuși, tot din cauza lui Colin. Se aplecase tocmai să-și ridice rochia cînd Colin o înșfăcă de mînă și începu s-o tragă după el în salon.

— Unde e soția ta, Caine ? întrebă el peste umăr.

— Sus, cu mama, răspunse el.

Alesandra își trase mîna din strînsoarea lui Colin încercînd să se desprindă.

— Aruncă-mă pe un scaun și pleacă. E clar că te grăbești să scapi de mine.

— Ce scaun preferi ?

În cele din urmă, îi dădu drumul. Ea se dădu un pas înapoi și se ciocni de Caine. Se întoarse, cerîndu-și iertare pentru stîngăcia ei și întrebă unde e tatăl lor. Voia să vorbească cu el cît mai curînd posibil, explică ea.

Deoarece arăta atît de serioasă și îngrijorată, Caine nu îndrăzni să zîmbească. Prințesa Alesandra era drăguță, se gîndea el. Ochii ei de o nuanță strălucitoare de albastru și pistruii de pe nas îi aminteau de soția lui, Jade. Era chiar foarte frumoasă, observă el.

— Jenkins a urcat să-i spună tatălui meu că sînteți aici, prințesă Alesandra. De ce nu încerci să te faci comodă, cît aștepți ?

Ea se gîndi că e o idee splendidă. Caine fusese înzestrat într-adevăr cu toate manierele bune ale familiei. Era foarte politicos și galant. Nu semăna deloc cu fratele lui.

Colin stătea lîngă cămin, privind-o. Ea îl ignora. Nu dăduse vreo atenție exteriorului casei tutorelui ei, dar își imagina că este la fel de măreț ca și interiorul. Salonul era de patru ori mai mare decît al lui Colin. Lîngă căminul din marmură de culoarea fildeșului se aflau trei canapele, așezate în semicerc. Era o cameră plăcută, plină de comori, pe care ducele de Williamshire le adunase din toată lumea. Privirea ei cercetă camera, apoi se întoarse către un obiect strălucitor de pe polița căminului. Tresări de plăcere. Era o replică din aur a castelului tatălui ei. Reproducerea casei copilăriei ei era de mărimea unui mic clondir pentru coniac și avea toate detaliile unui castel adevărat.

Privirea încîntată a Alesandrei îi tăie lui Colin respirația.

— Alesandra ? întrebă el, gîndindu-se oare ce îi provoacă această reacție.

Ea se întoarse spre el zîmbind. Apoi se îndreptă în grabă spre cămin. Mîna îi tremură cînd ajunse și atinse cu blîndețe castelul din aur.

— E replica palatului meu, Colin. Se cheamă Stone Haven. Am locuit acolo cu mama și tata.

— Credeam că tatăl tău a renunțat la regat cînd s-a căsătorit cu mama ta, spuse Colin.

— Da, așa e, înclină ea din cap. A cumpărat Stone Have înainte de a se căsători. Generalul nu-l poate atinge. Se află în Austria și el nu va avea nici o putere acolo, chiar dacă va fi în stare să obțină tronul. Castelul va fi în continuare în siguranță.

— Cui îi aparține acum ? întrebă Caine.

Ea nu-i răspunse. El bănui că nu auzise întrebarea. I interesa castelul la fel de mult ca și pe Colin. Cei doi frați se apropiară de o parte și de alta a Alesandrei, privind reproducerea.

— Detaliile sînt chiar impresionante, spuse Caine.

— Tatăl meu l-a dăruit tatălui vostru, explică ea. A fost o mică șmecherie — bine intenționată, desigur — și au căutat castelul cît am stat în casa de la țară, dar nu l-au găsit. Credeam că se pierduse. Mă bucur să văd că are un loc de onoare.

Colin se pregătea să întrebe ce vrea ea să spună prin șmecheria despre care fusese vorba, dar fură întrerupți.

— Bineînțeles că are un loc de onoare, spuse ducele de Williamshire din ușă. Tatăl tău a fost prietenul meu, Alesandra.

Se întoarse cînd auzi vocea tutorelui ei și îi zîmbi, întinzîndu-i. Ducele de Williamshire era un bărbat distins, cu părul argintiu și ochi de un cenușiu închis. Fiii lui semănau foarte bine la înfățișare cu el și, bineînțeles, la înălțime.

— Bună ziua, tată, îi spuse Colin.

Tatăl lui îi întoarse salutul, apoi se îndreptă spre ușă. Se opri în mijloc și deschise brațele spre Alesandra. Ea ezită. Se îndreptă spre el și se aruncă în brațele lui. El o ținu strîns și o sărută pe frunte.

Colin și Caine schimbară priviri nedumerite. Erau uimiți de afecțiunea tatălui lor pentru pupila lui. Bătrînul era de obicei foarte rezervat, dar pe Alesandra o trata ca pe o fiică de mult pierdută.

— Colin s-a purtat bine cu tine ?

— Da, unchiule Henry.

— Unchiul Henry ? repetară Colin și Caine în același timp.

Alesandra se îndepărtă de tutorele ei și îl privi pe Colin.

Pe unchiul Henry nu-l supără să fie rudă cu mine.

Dar nu e rudă cu tine, îi reaminti Colin cu încăpățînare.

– I-am cerut să-mi spună unchi, explică tatăl lui, zîmbind. Alesandra face parte din familia noastră acum, fiule, spuse el întorcîndu-se din nou spre pupila lui. Așezați-vă să vorbim despre căsătorie.

Ea se grăbi să facă ce i se ceruse. Scăpă carnețelul pe podea și îl ridică imediat. Colin aștepta pînă cînd ea se așeză în mijlocul canapelei acoperite cu brocart, apoi merse și se așeză lîngă ea, înghesuind-o într-un colț. Alesandra îl înghionti în coapsă ca să-și poată aduna fustele de sub el.

Sînt atîtea locuri libere, șopti ea ca să nu audă unchiul Henry că-i critica fiul. Stai în altă parte, vărule !

Dacă îmi mai spui o dată vărule, jur că te strîng de gît, spuse el pe ton morocănos, și încetează să te mai foiești.

O înghesui, fiule. Mută-te.

Colin nu se mișcă. Tatăl lui se încruntă, apoi se așeză lîngă Caine, pe canapeaua mai mare, din fața Alesandrei.

Cum v-ați înțeles voi doi ? întrebă el.

Colin a fost bolnav toată săptămîna, spuse Alesandra. Mă voi muta la dumneavoastră astăzi, unchiule ?

Nu, negă Colin scurt și aspru.

Tatăl lui se încruntă la el înainte de a o privi din nou pe Alesandra.

Vrei să te muți aici ? întrebă el.

Credeam că așa vrea Colin, răspunse ea cu o expresie de confuzie aparentă. Se pare că sînt o povară, pentru că trebuie să aibă grijă de mine. A fost foarte nervos astăzi. Presupun că din cauza nerăbdării.

Să ne întoarcem la subiectul principal, mormăi Colin, ridicîndu-și privirea spre tavan.

Colin, nerăbdător ? o întrebă tatăl lui pe Alesandra, ignorîndu-i invitația de a schimba subiectul.

Da, unchiule, răspunse ea, împreunîndu-și mîinile în poală. E nerăbdător să scape de mine, așa că puteți înțelege graba mea. Acum cîteva minute era să mă arunce într-un

scaun și să mă părăsească, iar acum îmi spune că trebuie să locuiesc cu el.

— Asta e o contradicție, interveni Caine.

Colin se aplecă în față. Își sprijini coatele de genunchi și îl privi pe tatăl său.

— Nu cred că este o idee bună să se mute chiar acum. A fost un incident în fața Operei, adăugă el dînd din cap.

Alesandra îl întrerupse înghiontîndu-l. El se întoarse și o privi.

— Nu trebuie să vorbești despre asta, murmură ea. Îi voi face griji.

— Trebuie să-și facă griji, îi spuse Colin. Dacă are de gînd să-și asume responsabilitatea de a avea grijă de tine, va trebui să înțeleagă ce-l așteaptă.

Colin n-o lăsă să-l contrazică, ci se întoarse spre tatăl lui. Îi explică repede ce se întîmplase, adăugînd detalii pertinente pe care le obținuse din discuția cu sir Richards și încheie spunînd că agresorii nu se vor opri pînă ce Alesandra nu se va mărita.

— Sau pînă cînd generalul nu va cîștiga sau va pierde campania pentru tron, interveni Caine.

— Drace, asta ar putea dura un an, mormăi Colin.

— Poate, aprobă fratele lui.

Se întoarse apoi către tatăl său.

— Cred că Colin are dreptate. Alesandra ar trebui să stea în continuare la el. Este mult mai experimentat în aceste chestiuni și ar fi mult mai puțin periculos pentru dumneata și pentru mama.

— Prostii, îl contrazise tatăl său. Știu și eu să fac cîte ceva pentru a-mi apăra familia. Mă pot descurca în fața oricărui pericol. Bîrfa trebuie, totuși, evitată. Acum, că mama ta și cu mine ne simțim bine din nou, Alesandra va putea să se mute la noi. E inacceptabil ca un bărbat și o femeie să locuiască împreună, fără să fie căsătoriți.

— A fost posibil săptămîna trecută, îi reaminti Caine tatălui lui.

— Din cauza bolii noastre, îi replică tatăl. Cu siguranță oamenii vor înțelege.

Colin părea neîncrezător. Nu știa ce să spună în fața naivității tatălui lui. Se întoarse către fratele său, cerîndu-i să-i susțină argumentele în favoarea mutării Alesandrei și văzu că și Caine era la fel de neîncrezător.

— Ai auzit ce se bîrfește ? îl întrebă ducele pe Caine, încruntîndu-se îngrijorat.

Caine clătină din cap. Colin încerca să fie calm.

— Tată, bîrfa nu e o problemă importantă acum, spuse el. Nu poți compara pericolul în care îți pui familia cu niște vorbe. Bineînțeles că oamenii vorbesc. Însă Alesandrei și mie nu ne pasă.

— Nu te voi lăsa să mă abați de la hotărîrea mea, insistă tatăl lui cu încăpățînare. Mă insulți crezînd că nu pot avea grijă de pupila mea. Am avut grijă de o soție și șase copii, în toți acești ani, fără nici o problemă și n-am să mă opresc acum.

— Dar nimeni nu dorea să o răpească pe mama sau..., începu Colin.

— Destul ! ordonă tatăl lor. Subiectul e închis.

Își înmuie vocea adăugînd :

— Mama voastră a avut dreptate cînd a spus că Alesandra ar trebui să se mărite cît mai curînd posibil. Asta ar sfîrși toate nimicurile care se spun.

— Are lista aia nenorocită, spuse Colin privindu-l pe Caine.

— Eu i-am dat lista, fiule.

Colin nu știa ce să răspundă la asta.

— O listă cu ce ? întrebă Caine.

— Chiar trebuie să-i explici lui Caine ? șopti ea, îmbujorîndu-se, stingherită. E deja căsătorit.

— Știu că e căsătorit, răspunse Colin rînjind.

Caine pretinse că nu auzise protestul Alesandrei.

— O listă cu ce ? întrebă el din nou.

— Bărbați, răspunse Colin. Ea și tata au făcut o listă cu bărbați potriviți pentru căsătorie.

Caine nu reacționă în nici un fel la această explicație. Își putea da seama după expresia Alesandrei că se simțea stînje-

nită din cauza subiectului pe care îl discutau. Se hotărî să încerce să o facă să se simtă mai la largul ei.

— Mi se pare normal, spuse el.

— Normal ? E o barbarie, îi spuse Colin.

Caine nu se putu abține să nu zîmbească.

— Nu e nimic amuzant, rosti Colin.

— Nu, aprobă Caine. Nu e amuzant.

— E foarte serios, domnule, interveni Alesandra.

— Așadar, scopul acestei întîlniri este să alegem un nou de pe listă. Am înțeles bine ? întrebă Caine, înălțîndu-și puțin.

— Da, răspunse Alesandra. Am vrut să-i interoghez pe candidați săptămîna trecută, dar Colin s-a îmbolnăvit și am fost ocupată să-l îngrijesc.

— L-ai îngrijit tu ? întrebă Caine zîmbind.

— Zi și noapte, rosti ea, dînd din cap. Avea nevoie de mine.

— N-aveam nevoie de tine, spuse Colin exasperat.

Ea nu luă în seamă tonul lui aspru. Se sprijini de spetează canapelei.

— Ești foarte nerecunoscător, șopti ea.

Colin îi ignoră remarca și înclină capul spre Caine.

— Asta îmi amintește că voiam să-ți mulțumesc pentru ajutor. Registrele nu au mai fost atît de bine organizate de peste un an.

— Ce registre ? întrebă Caine.

— Registrele companiei maritime, explică el. Îți apreciez ajutorul.

Caine scutură din cap. Alesandra îl înghionti pe Colin pentru a fi atent la ea.

— N-am putea să ne întoarcem la subiectul care ne preocupă ? Aș vrea să termin cu asta cît mai curînd posibil.

— Nu m-am atins de registrele tale, îi spuse Caine fratelui lui.

— Atunci cine... ?

Nimeni nu spuse nimic cîtva timp. Alesandra se concentră să-și îndrepte cutele rochiei. Colin se întoarse încet și o privi.

– L-ai angajat pe Dreyson sau pe altcineva să lucreze la registrele mele ?

– Bineînțeles că nu. Registrele tale sînt private. N-aș lăsa pe nimeni din afară să se uite în ele. În plus, nimănui nu i-a permis să intre cît ai fost bolnav.

Atunci cine dracu' a făcut treaba asta ?

Eu.

Colin clătină din cap. Ea confirmă din cap.

Nu glumi cu mine, Alesandra. Nu sînt într-o dispoziție favorabilă pentru așa ceva.

Nu glumesc. Eu am făcut treaba asta. Ți-am organizat toate registrele și le-am completat.

Cine te-a ajutat ?

Nimeni. Mă pricep la cifre, îi spuse ea simțindu-se foarte insultată de întrebare. Îți permit să-i scrii maicii starețe dacă nu mă crezi. Am făcut pentru ea un al doilea set de registre ca să-i dea bancherul... Vai, dar poate că nu trebuia să pomenesc de asta. Maica stareță a spus că-i un secret, dar nu cred că era. Nu era nici furt, am schimbat doar numele, pentru ca ea să obțină împrumutul.

Colin avea o expresie de uimire pe față. Ea crezu că el considera destăinuirea ei rușinoasă. Încetă să mai încerce să explice ceva și respiră adînc.

În ceea ce privește registrele tale, continuă ea, să adaugi niște numere și să faci totalul coloanelor nu necesită o pregătire specială. Nu a fost dificil, ci numai obositor.

Și procentele ? întrebă Colin încă neîncrezător.

Oricine, cît de cît priceput, poate să calculeze niște procente, ridică ea din umeri.

Dar ești femeie, scutură el din cap.

Voia să mai adauge că nu-și putea imagina unde învățase să se ocupe cu registrele, dar ea nu-l lăsă să termine.

Știam că așa se va întîmpla, se plînse ea. Numai pentru că sînt femeie crezi că nu ar fi posibil să mai înțeleg și altceva decît ultima modă, nu-i așa ? Ei bine, domnule, vei avea o surpriză. Nu dau doi bani pe modă.

Colin n-o văzuse niciodată atît de tulburată ; ochii ei erau de un albastru arzător. Se gîndi că i-ar plăcea s-o

strîngă de gît. Dar mai întîi ar săruta-o, își spuse el. Caine îi veni în ajutor Alesandrei.

— Și maica stareță a obținut împrumutul, Alesandra ?

— Da, spuse ea cu o voce plină de mîndrie. Stareța nu știa că bancherul se uita la al doilea set de registre, bineînțeles, pentru că altfel credința ei ar fi făcut-o să se destăinuiască. Călugărițele urmează un program foarte strict. Nu a aflat decît cînd era prea tîrziu. Deja cheltuise banii pentru a doua capelă. Deci totul a mers foarte bine.

— Pun pariu că i-a părut rău că pleci, spuse Colin obraznic.

— Putem să ne întoarcem la motivul pentru care sîntem aici ? sugeră Caine, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre Alesandra. Pot să mă uit pe listă ?

— Da, bineînțeles.

Caine luă carnețelul și se așeză din nou.

— Nu e completă, explică Alesandra. Sînt zece nume pe listă, dar dacă vrei să mai adaugi unul sau două, te rog să faci.

— Cred că ar trebui să-i dăm drumul și să începem fără Gweneth, spuse tutorele ei. Caine, citește primul nume, ca să putem discuta despre primul bărbat.

Caine desfăcu hîrtia, aruncă o privire peste ea și apoi se uită la fratele său.

— Începe, fiule ! insistă tatăl lui.

— Primul nume de pe listă este Colin, spuse Caine cu privirea ațintită asupra fratelui său.

— Da, dar l-am tăiat, explică Alesandra. Vezi linia trasă peste numele lui ? Te rog să continui cu numele pe care nu le-am tăiat.

— Numai puțin, spuse Caine. Alesandra, vreau să știu de ce a fost eliminat. Tu i-ai scris numele pe listă sau ți l-a sugerat tatăl meu ?

— Eu i-am dat numele, răspunse tatăl lui. Nu-l întîlnisem încă pe Colin cînd am făcut lista. Mă gîndeam că ar fi fost o partidă bună, dar acum văd că nu e. Nu se potrivesc.

Caine era de altă părere. Privirile pe care și le aruncau Alesandra și Colin erau incandescente și fiecare încerca cu disperare să priceapă motivul frustrării celuilalt.

— Cum ai ajuns la concluzia că nu sînt potriviți ? îl întrebă Caine pe tatăl său.

— Privește-i numai cînd sînt împreună, fiule. E clar pentru oricine i-ar vedea. Alesandra pare teribil de stînjenită, iar Colin nu încetează să se încrunte de cînd s-a așezat. E clar că nu se înțeleg. Și vezi tu, ăsta e un element important pentru o căsătorie bună.

— Putem să trecem peste asta, Caine ? întrebă Colin.

— Colin, de ce trebuie să fii atît de irascibil ? întrebă Alesandra.

El nu-i răspunse. Ea se întoarse spre Caine.

— A fost bolnav, îi aminti fratelui lui, drept scuză pentru acreala lui Colin.

— Acesta nu este un motiv, interveni tatăl lor, încruntîndu-se la Colin.

— Dacă Colin ar fi de acord să se căsătorească cu tine, îi face- o ?

— A refuzat deja, explică Alesandra, și oricum nu l-aș accepta.

— De ce ? întrebă Caine.

— Vrei s-o lași baltă ? întrebă Colin.

Caine îi ignoră protestul. La fel și Alesandra. Ea se încruntă cînd se gîndi la răspunsul pe care avea să i-l dea. Nu voia să-l dezorienteze pe Caine, dar nici nu voia să intre într-o explicație amănunțită.

— Nu-l accept pentru că nu s-ar atinge de averea mea.

— La dracu', nu m-aș atinge.

— Acum înțelegi ?

Caine nu înțelegea nimic. Cînd îl privi pe fratele său, își dădu seama că nu era cazul să mai insiste. Colin părea gata să strîngă pe cineva de gît și Caine nu voia să fie el victima.

— Nu există un alt mod de a rezolva situația asta ? întrebă Caine. Alesandrei ar trebui să i se dea răgaz.

— Dar nu-i timp, interveni tatăl său.

— Îți mulțumesc pentru grija ta, Caine, adăugă Alesandra.

— Continuă, fiule. Citește al doilea nume de pe listă.

Caine renunță. Și următorul nume fusese tăiat. Trecu l cel de-al treilea.

— Horton, citi el. Contele de Wheaton.

— L-am întîlnit o dată, spuse tatăl lui. Părea un indiv cumsecade.

Caine aprobă, pe cînd Colin începu să clatine din cap.

— Ce nu e-n regulă cu el, Colin ? întrebă fratele lui.

— E un beţivan. Nu e bun.

— E beţiv ? întrebă tatăl lui. Nu mi-am dat seama niciod Taie-l, Caine, adăugă el. N-o voi lăsa să se căsătorească un beţivan.

— Mulţumesc, unchiule Henry.

Colin simţea că explodează. Îi luă foarte mult timp să controleze. De fapt, nu înţelegea de ce era atît de agi Hotărîse să nu se căsătorească cu Alesandra, dar, la dru gîndul că altcineva ar putea s-o atingă nu-i dădea pace.

Colin se sprijini pe perne şi îşi puse braţul după um Alesandrei ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lu pe care ar fi putut să-l facă. Ea se apropie instinctiv de el simţi cum tremură şi înţelese atunci că ura la fel de mul şi el chinul prin care trebuia să treacă.

Caine avusese dreptate. Trebuia să existe o cale bună.

Fratele lui îi atrase atenţia cînd citi următoarele num

— Kingsford, conte de Lockwood.

— Gweneth mi l-a sugerat pe Kingsford, spuse tată Îl consideră un om foarte politicos.

— O fi politicos, dar are reputaţia unui om cu pl sadice, spuse Colin scuturînd din cap.

— Doamne, Dumnezeule ! mormăi tatăl lui. Pl sadice ? Elimină-l, Caine.

— Da, tată, aprobă Caine şi citi următorul n Williams, marchiz de Coringham.

— Eu i l-am sugerat, explică tatăl lor.

Vorbise cu entuziasm.

— E un om bun. Îi cunosc familia de mulţi ani. Ha trage dintr-o familie bună.

Caine abia își mai putea menține o mină serioasă. Colin deja scutura din cap.

— Harry este un afemeiat ! spuse Colin.

— Nu mi-am dat seama niciodată de asta, murmură tatăl său. Gweneth și cu mine ar trebui să ieșim mai des. Aș mai remarca asemenea lucruri, dacă am ieși mai mult în societate. Bine, deci nu e potrivit. N-o putem mărita cu un viitor soț adulter.

Caine îl privi pe Colin cînd citi următorul nume de pe listă.

Johnson, conte de Wentzhill.

Nu reuși să rostească întregul nume, căci Colin începuse deja să scuture din cap.

Și continuă tot așa. Colin găsea întotdeauna ceva rău în legătură cu cel menționat. În momentul în care Caine ajunse la ultimul nume de pe listă, ducele de Williamshire era prăbușit în colțul canapelei, cu mîna pe frunte, arătînd complet terminat. Caine se străduia să nu arate că se amuză. Fratele lui nu izbuti să găsească nici un viciu cînd Caine citi ultimul nume, Morgan Atkins, conte de Oakmount, și Caine de abia aștepta să audă ce avea de spus despre el.

L-am întîlnit pe Morgan, spuse Alesandra. A venit la Colin să discute o afacere. Părea foarte drăguț.

Din vocea Alesandrei lipsea convingerea. Îi era foarte greu să-și ascundă nefericirea. Ura ceea ce se întîmpla. Știa că nu-și mai poate controla viitorul și destinul. Era atît de oribil, încît începuse să se simtă la mila publică.

Nu pot să-mi dau o părere despre Morgan, spuse Caine. Nu l-am întîlnit niciodată.

Nu l-am întîlnit, spuse tatăl lui. Îmi place destul de mult. I am putea invita la... Pentru numele lui Dumnezeu, scuturi iar din cap, Colin ?

Da, frate, ce-i rău cu Morgan ?

Colin oftă. Îi venea foarte greu să găsească ceva în nere-gulă în legătură cu omul acela. Caine nu se mai putea stăpîni. Începu să rîdă.

Nu e amuzant, rosti răspicat Colin.

— Ba da, este, îl contrazise Caine. Ia să vedem, spuse el. Pînă acum am eliminat nouă posibili candidați din cauza beției, avariției, lăcomiei, geloziei, perversiunii, incestului și așa mai departe și de-abia aștept să aud motivul pentru care Morgan e nepotrivit. Cred că ai folosit toate cele șapte mari păcate, Colin.

— Ce vrei să spui, Caine ? întrebă Colin.

— Nu-ți place nici unul din ei.

— La dracu', nu. Mă gîndesc la fericirea Alesandrei. E prințesă. Merită ceva mai bun.

Ultima remarcă îl făcu pe Caine să înțeleagă ce voia. Acum înțelegea de ce se simțea Colin așa de prost. Era clar pentru Caine că fratele lui o dorea pe Alesandra, dar în mintea lui se hotărîse că nu o merită. O, da, asta era, îi spuse Caine. Colin era al doilea fiu și așadar nu moștenea titlul sau averea. Obsesia de a-și construi un imperiu făcea parte din dorința lui de a reuși singur în viață. Caine era mîndru că fratele lui era un om independent, dar la naiba mîndria asta îl va face s-o piardă pe Alesandra. Numai dacă n-ar fi forțat să se căsătorească, bineînțeles.

— Dar cum rămîne cu Morgan ? întrebă tatăl lui din nou. Ce defecte are ?

— Niciunul, rosti Colin.

Tatăl lui începu să zîmbească cînd Colin adăugă :

— Doar dacă pe Alesandra n-o supără să aibă copii crăcănați.

— Pentru numele lui... Tatăl lor se prăbuși înapoi pe perne, simțindu-se terminat.

— Morgan e crăcănat ? o întrebă Caine pe Alesandra.

Se simțea mîndru de el. Reușise să pună întrebarea asta fără măcar să zîmbească.

— Trebuie să recunosc că nu i-am observat picioarele. Dar dacă spune Colin că e crăcănat, așa trebuie să fie. Vor trebui să am copii ?

— Da, îi răspunse Colin.

— Atunci nu-i potrivit. Nu vreau să am copii crăcănați. Se întoarse să-l privească pe Colin.

— Este un defect îngrozitor ? îl întrebă ea pe Colin, în şoaptă.

— Da, minţi el.

Discuţia continuă încă o oră. Caine şi tatăl său încercară să se întoarcă la numele posibililor soţi, dar Colin găsi ceva rău în legătură cu fiecare dintre ei.

Caine se amuza pe cinste. Împinse sprijinitoarea de picioare şi-şi propti picioarele ca să stea mai comod. Colin devenea din ce în ce mai agitat. Îşi luase braţele de pe umerii Alesandrei şi îşi sprijinea acum coatele pe genunchi, aşteptînd ca tatăl lui să se gîndească la un alt candidat.

Pe măsură ce discuţia se lungea, Alesandra se enerva tot mai mult. Se ascundea sub o mască de seninătate, dar îşi frîngea mîinile în poală.

Tocmai cînd se gîndea că nu mai putea suporta să audă un alt nume, Colin se lăsă pe spetează canapelei şi-şi puse mîna pe mîinile ei.

Nu dorea ca el s-o liniştească, dar îl luă de mînă.

Alesandra, tu ce vrei să faci în viaţă ? o întrebă Caine.

Ea se simţea prea stingherită să-i spună adevărul, să mărturisească că mai mult decît orice îşi dorea să se căsătorească cu un om pe care să-l iubească. Dorea o căsătorie ca a părinţilor ei, dar asta nu era posibil.

Am crezut că vreau să devin călugăriţă, dar maica stareţă nu m-a lăsat.

Avea lacrimi în ochi şi din această cauză nimeni nu rîse.

De ce nu te-a lăsat ? întrebă Caine.

Nu sînt catolică, explică Alesandra. E o condiţie importantă.

Caine zîmbi. Pur şi simplu nu se putu abţine.

Nu ai fi fost fericită dacă ai fi devenit călugăriţă, spuse el.

Nu era nici acum fericită, dar se gîndea că nu ar fi politicos să spună asta.

Alesandra, de ce nu te duci la Gweneth, îi sugeră tatăl lui. Nu ai cunoscut-o încă pe Jade, nu-i aşa ? Du-te şi prezintă-te minunatei soţii a lui Caine.

Ea se purtă de parcă fusese mustrată. Toți îi văzură expresia de ușurare de pe față. Alesandra se ridicase înainte de a-și da seama că nu dăduse, încă, drumul mîinii lui Colin. Ea o îndepărtă repede, apoi părăsi camera.

Cei trei bărbați se ridicară, înainte ca ea să iasă din salon, apoi își reluară locurile. Colin împinse sprijinitoarea de picioare, își întinse picioarele și se lăsă pe spateaza canapelei.

— E îngrozitor de dificil pentru ea, mormăi el.

— Da, aprobă tatăl lui, aș dori să aibă timp să se adapteze situației, dar nu are, Colin.

Caine se decise să schimbe subiectul.

— Sînt curios, tată, spuse el. Cum l-ai cunoscut pe tatăl Alesandrei ?

— La petrecerea anuală de la Ashford, explică tatăl lui. Nathaniel și cu mine ne-am împrietenit pe dată. Era un bărbat adevărat, adăugă el, înclinînd din cap.

— Și deci ți-ai asumat responsabilitatea în privința fiicei lui.

Chipul ducelui căpătă dintr-o dată o mină tristă.

— Nu, greșești, spuse el. Nici unul din voi nu știe un anumit lucru și îmi imaginez că este timpul să-mi mărturisesc păcatele. Veți afla oricum mai devreme sau mai tîrziu.

Vocea gravă a tatălui lor îi făcu pe cei doi fii să înțeleagă că era vorba despre o chestiune foarte importantă. Deveniră foarte atenți și așteptară să-și adune gîndurile. Trecură cîteva minute înainte ca el să vorbească din nou.

— Am avut niște necazuri imediat după ce mama ta a murit, Caine. Nu o întîlnisem încă pe Gweneth și începusem să beau — destul de mult, de fapt.

— Tu ? Dar tu nu bei niciodată, îl contrazise Colin.

— Nu mai beau acum, aprobă tatăl lui. Atunci, da. Jucam și jocuri de noroc. Datoriile crescuseră, bineînțeles, și eu mă amăgeam, crezînd că voi cîștiga din nou îndeajuns pentru a-mi acoperi pierderile.

Colin și Caine erau prea uimiți ca să mai spună ceva. Îl priveau pe tatăl lor ca și cînd ar fi devenit dintr-o dată complet străin.

— Mi-e destul de greu să fac această mărturisire. Nici unui tată nu-i place să vorbească despre păcatele lui în fața fiilor.

— Trecutul e închis, îi spuse Colin. Uită-l

— Nu e atît de simplu, îi explică tatăl lui. Aș vrea să înțelegeți. Eram aproape ruinat și aș fi fost complet ruinat dacă nu intervenea tatăl Alesandrei. Tot ceea ce moștenisem și clădisem cu atîta trudă intrase pe mîinile cămătarilor ca gaj pentru împrumuturi. Da, aș fi putut ajunge la faliment.

— Ce s-a întîmplat atunci ? întrebă Caine, cînd tatăl lui făcu o pauză.

— Nathaniel mi-a venit în ajutor. Mă aflam la „White", la un moment dat iar în clipa următoare îmi amintesc că eram acasă. Mi s-a spus că leșinasem la masă fiindcă băusem prea mult. Cînd am deschis ochii, Nathaniel era lîngă mine și era foarte supărat. Eram copleșit de toate și voiam să fiu lăsat singur, dar el nu m-a lăsat. M-a și amenințat.

— Cum ? întrebă Caine.

Era atît de surprins de confesiunea tatălui lui, încît se lăsase pe speteaza canapelei și-și împreună mîinile, așteptînd.

— Mi-a spus că tu erai jos, spuse tatăl lui. Erai atît de mic și de impresionabil și Nathaniel m-a amenințat că te va aduce sus să vezi în ce hal ajunsese tatăl tău. Bineînțeles că amenințarea asta m-a trezit. Mai degrabă aș fi murit, decît să îl las să mă vezi într-o poziție atît de umilitoare.

Nimeni nu scoase un cuvînt, timp de cîteva minute. Caine nu-și amintea nimic despre perioada de beție a tatălui său.

— Cîți ani aveam ? întrebă el.

— Aproape cinci.

— Dacă eram așa de mic, probabil că nu mi-aș fi amintit dacă te-aș fi văzut beat, spuse el.

— Nathaniel știa cît de mult te iubesc, spuse tatăl său. O, era deștept ! Era de asemenea perioada cea mai neagră a vieții mele, momentul de cotitură.

— Ce-ai făcut cu datoriile ? întrebă Colin.

Tatăl lui zîmbi. Cum îi mai plăcea lui Colin să fie cel care punea întrebarea asta. Fiul lui mai mic era cel mai practic membru al familiei lui și cel mai disciplinat.

— Nathaniel s-a dus la toți creditorii. A cumpărat polițele. În mai puțin de o zi nu mai aveam nici o datorie. Încercase să-mi dea mie polițele, dar i-am refuzat acest gest de caritate. Nu l-am lăsat nici să le distrugă. Voiam să le păstreze pînă cînd îi voi putea plăti. Insistasem, de asemenea, să adauge și o dobîndă.

— Și ai plătit datoriile ? întrebă Caine.

— Nu, Nathaniel s-a întors cu soția lui la Stone Haven. Mi-a dat această frumoasă comoară înainte de a pleca, spuse el, arătînd cu capul spre castelul de pe polița căminului. Imaginați-vă, mi-a mai dat și un dar după toate cîte făcusem. Am ținut legătura prin scrisori, bineînțeles, și cînd a venit împreună cu soția lui în Anglia, au adus-o și pe Alesandra cu ei. Am încercat să-i dau jumătate din ceea ce aveam, dar el n-a vrut să ia. Era îngrozitor de jenant. Și pentru că el s-a purtase atît de onorabil cu mine, nu am putut să-l întreb unde sînt polițele. A murit în iarna următoare. Plîng și acum moartea lui. Era prietenul meu cel mai drag.

Amîndoi fiii aprobară. Nathaniel fusese un prieten bun.

— Cine păstrează acum polițele ? întrebă Caine.

— Asta e dilema, fiule. Nu știu.

— Ai întrebat-o pe Alesandra ? întrebă Colin.

— Nu, răspunse ducele. Mă îndoiesc că ea știe ceva despre această tranzacție. Ca tutore al ei, am acces la cîteva din conturile ei. Dreyson, agentul ei, se ocupă de investiții, dar nu cred că el știe ceva despre polițe.

— Ai fi în stare să plătești tot, dacă polițele și dobînda ar fi reactualizate ? întrebă Caine.

— Nu tot, replică ducele. Dar acum am o situație financiară bună. Dacă ar fi reactualizate polițele, aș putea împrumuta ceea ce am nevoie. Nu vreau să vă dau vreunuia dintre voi impresia că sînt îngrijorat. Nathaniel era metodic și grijuliu. A pus polițele într-un loc sigur. Sînt numai curios să știu unde sînt.

— Și eu sînt curios, aprobă Caine.

— Scopul mărturisirii mele este de a dezvălui două lucruri. În primul rînd, vreau să știți amîndoi ce fel de om era tatăl Alesandrei și să înțelegeți cît îi datorez. În al doilea rînd, vreau să înțelegeți ce simt eu pentru fiica lui. E singură pe lume acum și e de datoria mea să știu că e ocrotită de rele.

— E și datoria noastră, interveni Caine.

Colin aprobă dînd din cap. Cei trei bărbați tăcură din nou, fiecare prins de propriile sale gînduri. Colin încerca să ia în considerare toate datele.

Nu avea nimic să-i ofere. Trebuia să-și construiască un imperiu, la naiba, și nu era loc sau timp pentru o soție, care l-ar fi abătut de la principalele sale preocupări.

Dar datoriile trebuiau plătite și ei trei aveau datoria să aibă grijă de prințesa Alesandra.

Tatăl lui era prea bătrîn pentru a-și asuma sarcina de a-i asigura protecția. Iar el nu avea experiența necesară pentru a ține piept acelor ticăloși, își zise Colin.

Nu mai rămînea decît Caine. Fratele lui mai mare era ocupat cu averea lui. Și mai era și căsătorit, deci avea o familie de care trebuia să se ocupe.

Mai rămînea un singur fiu.

Colin își ridică privirea și observă că atît tatăl cît și fratele lui îl priveau fix. Oftă adînc. Știuseră de la început, bineînțeles, îl așteptau numai să ajungă la aceeași concluzie.

Drace ! Va trebui să mă căsătoresc cu ea, nu-i așa ?

CAPITOLUL VII

Tatăl lui Colin dori să fie el acela care să-i dea Alesandrei vestea cea bună. Dar Colin nu voia să-l lase; dorea să-i spună el însuși hotărîrea luată.

— Pot să-ți dau un sfat, frate ? întrebă Caine.

Așteptă aprobarea lui Colin și apoi îi spuse :

— Nu cred că ar trebui să-i spui tu...

Tatăl lui nu-l lăsă să termine.

— Va trebui să afle, Caine.

— Da, desigur că va trebui să afle, încuviință Colin zîmbind. Dar, din experiența mea destul de limitată în ceea ce privește femeile, am reușit să înțeleg cît de cît că nu le place să li se impună ceva. Colin ar trebui s-o ceară în căsătorie.

— Păi, atunci fă asta în timpul cinei, sugeră tatăl lui.

— Eu voi decide cînd și unde, anunță Colin zîmbind.

— Îmi promiți că rezolvi totul în seara asta ? ceru tatăl lui. Eu nu pot să spun nimic, pînă nu o ceri în căsătorie. Gweneth va trebui să înceapă pregătirile.

— Mama s-a ocupat deja de toate, replică Colin.

Ducele se ridică și își frecă mîinile cu satisfacție.

— Nici nu pot să-ți spun ce încîntat sînt. Și sînt sigur Alesandra va fi fericită.

Era atît de mîndru, încît nici Colin nici Caine nu-i amintiră că în urmă cu o oră se opusese căsătoriei fiului cu Alesandra, considerîndu-i total nepotriviți.

Caine dorea să discute între patru ochi cu fratele lui mama lor veni grăbită în salon, distrăgîndu-le atenția.

Ducesa de Williamshire era o femeie măruntă, cu blond, cîrlionțat și ochi caprui. Soțul și fiii ei o do-

Viața fusese blîndă cu această femeie frumoasă. Avea doar câteva riduri și numai o umbră de păr cărunt.

Gweneth era de fapt mama vitregă a lui Caine, dar nimeni nu acorda atenție acestui fapt. Îl trata ca pe fiul ei și Caine o acceptase de mult timp ca pe propria sa mamă.

Jade și Alesandra vor coborî într-o clipă. Veniți vă rog în sufragerie. Se răcește mîncarea. Băieți, veniți s-o sărutați pe mama voastră. Vai de mine, Caine, ai slăbit, nu-i așa ? Colin dragă, ce-ți mai face piciorul ? Te mai doare ?

Fiii ei știau că nu aștepta răspuns la întrebările acestea. Știau că-i place să-i răsfețe și se purta ca o mămică grijulie, fără să bage de seamă că erau bărbați în toată firea.

Gweneth era singura care îndrăznea să-l întrebe pe Colin de piciorul rănit. Toți ceilalți știau că trebuiau să ignore acest subiect.

Caine, prințesa Alesandra este cea mai încîntătoare ființă, spuse soția lui Caine intrînd în salon.

În drum spre soțul ei, se opri să-l sărute pe ducе, în semn de salut, și apoi pe Colin.

Ești încîntat de Alesandra, Delfinule ? îl întrebă ea pe Colin, folosind porecla pe care și-o cîștigase de pe vremea când era pe mare.

Unde e ? întrebă Colin.

În biblioteca tatălui tău, răspunse Jade.

Ochii ei verzi străluceau amuzați.

A văzut toate cărțile lui și aproape că a leșinat de plăcere. Când am plecat, se uita prin jurnalul cu cele mai noi progrese în domeniul naval.

Gweneth se întoarse imediat spre majordom și-i ceru să meargă sus să-i spună Alesandrei că era așteptată la cină.

Jade îl luă de braț pe soțul ei. Murea de nerăbdare să-l întrebe ce se hotărîse la întrunirea de familie, dar nu putea, știind că părinții lui și Colin stăteau prea aproape.

Caine mîngîie părul roșcat închis al soției sale și se aplecă spre ea s-o sărute.

Cred că ar trebui să mergem, anunță Gweneth, luîndu-l pe soțul ei de braț și ieșind din salon, alături de el.

Colin îi urmă.

— Vreau să vorbim între patru ochi, mai tîrziu, îi strigă Caine lui Colin.

— Nu avem ce vorbi, replică Colin. Era sigur, după expresia fratelui său, că avea de gînd să discute iar despre Alesandra.

— Eu cred că avem, spuse Caine.

— Iertați-mă că vă întrerup, interveni Jade, dar tocmai mi-a venit în minte cine ar putea fi un soț potrivit. V-ați gîndit la Johnson ? Îl cunoști, Colin, prietenul lui Lyon, îi aminti ea cumnatului său.

— Îl cunosc, încuviință Colin.

— Și ? insistă Jade, pentru că el se oprise.

— Pot să-ți spun de acum că nu e bun, spuse Caine tărăgănat.

— De ce ? Îmi place.

— Și mie, încuviință Caine. Dar Colin îi va găsi nod în papură. Și, de fapt, totul s-a rezolvat.

Caine înclină din cap spre soția lui cînd aceasta începu să protesteze, îi făcu semn cu ochiul ca să nu se simtă jignită apoi pentru a o anunța că îi va explica totul cînd vor fi singuri, îi șopti :

— Mai tîrziu.

Colin se întoarse și ieși din salon, dar nu se duse în sufragerie, ci o luă în sus, pe scări.

— Luați-o înainte, îi strigă el lui Caine. Trebuie să vorbesc puțin cu Alesandra.

Colin știa că nu-i va lua mult timp să-i explice Alesandrei că o va lua de soție. Nu va dura mai mult de un minut. Restul timpului era pentru speranțe. Ale lui.

Biblioteca era la capătul unui coridor lung. Alesandra stătea în fața ferestrei, privind afară. Ținea în mînă o carte groasă. Se întoarse cînd Colin intră.

Colin închise ușa după el și se sprijini de ea. O privi pe Alesandra și se încruntă. Ea îi zîmbi.

— Ați terminat consiliul ? întrebă ea.

— Da.

— Înțeleg, șopti ea.

Se îndreptă spre birou și puse cartea pe sugativă.

— Ce ați hotărît ? întrebă ea, încercînd cu disperare să nu pară prea interesată.

Dădu să-i spună că o va lua de soție, apoi urmă sfatul lui Colin și-i formulă hotărîrea într-o întrebare :

Vrei să fii soția mea, Alesandra ?

Nu, răspunse ea în șoaptă. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

După nuntă, tu și eu... cum adică nu ? O să mă căsătoresc cu tine, Alesandra. Totul a fost hotărît.

Nu, n-o să te căsătorești cu mine, replică ea. Și nu te mai încrunta, Colin. Gata. M-ai întrebat și ți-am răspuns. Poți să respiri din nou.

Alesandra... începu el pe un ton amenințător, dar ea îl ignoră.

Știu exact ce s-a întîmplat jos după ce am plecat, se grăbi ea. Tatăl tău a reușit să te convingă să mă accepți. Ți-a spus de cadoul pe care l-a primit de la tatăl meu, nu ?

Colin zîmbi. Alesandra era într-adevăr ageră.

Da, răspunse el. Dar nu era un dar. Era un împrumut.

Se îndepărtă de ușă și se apropie de ea. Alesandra se încordă imediat.

Era un împrumut numai în opinia tatălui tău, comentă ea.

Lasă împrumutul, ordonă el, clătinînd din cap. Și gîndește-te cu judecată. Trebuie să te căsătorești, fir-ar să fie de treabă, și eu am acceptat să fiu soțul tău. De ce îngreunezi situația ?

Pentru că nu mă iubești.

Îi scăpase acest adevăr, înainte să se poată controla. Colin era uimit. Era atît de stînjenită acum, încît îi venea să spargă fereastra și să sară afară. Trebuia să-și controleze mai bine reacțiile, își spuse ea.

Ce legătură are dragostea ? Chiar crezi că orice bărbat de pe listă te-ar iubi ? Dar pe oricine ai alege, nici unul nu te cunoaște îndeajuns pentru a avea o părere...

Nu, sigur că nu m-ar iubi, îl întrerupse ea. Nici n-aș vrea. Era vorba să fie un aranjament strict financiar. Dar tu mi-ai explicat foarte clar că nu ai de gînd să te atingi de banii

mei. Mi-ai spus că ești hotărît să reușești singur, îți mai aduci aminte ?

— Îmi aduc aminte.

— Te-ai răzgîndit în ultimele cinci minute ?

— Nu.

— Ei, acum înțelegi ? Întrucît nu ai nimic de cîștigat căsătorindu-te cu mine, și întrucît nu mă iubești, — singurul motiv pentru a ne căsători în condițiile acestea — atunci nobilul tău sacrificiu nu are nici un rost.

Colin se sprijini de birou și o privi fix.

— Ia explică-mi, tu chiar ai crezut că-ți poți cumpăra un soț ?

— Sigur că da, strigă ea exasperată. Toate femeile o fac.

— Pe mine nu mă cumperi.

Era furios. Ea oftă și încercă să-și păstreze calmul.

— Știu că nu te cumpăr, spuse ea. Și asta mă pune într-o situație dificilă. Nu-mi pot permite.

Colin începu în sfîrșit să înțeleagă.

— Vorbim de căsătorie, nu de contracte de închiriere, izbucni el. Aveai de gînd să te culci cu soțul tău ? Dar copiii Alesandra ?

Îi punea întrebări la care ea nu voia să răspundă.

— Poate... cu timpul. Of, nu știu, șopti ea. Nu mă privește.

Colin făcu o mișcare, și înainte ca Alesandra să-i ghicească intenția, o strînse în brațe.

O ținea cu un braț de mijloc și cu mîna cealaltă o apuca de bărbie, ca s-o forțeze să-l privească.

Se gîndi să țipe la ea, dar cînd îi văzu lacrimile din ochi uită de tot.

— O să te ating tot timpul, o anunță el în șoaptă.

— De ce ?

— Să spunem ca profit, zise el tărăgănat, neluînd în seamă surpriza din ochii ei.

Avea de gînd să o sărute cast, o pecete a nunții ce urma, dar ea îl zgîndări iar, cînd îi dădu un răspuns negativ.

— Ba da, îi răspunse el tot în șoaptă coborîndu-și gura spre a ei.

Sărutul trebuia să-i cîștige supunerea. Era apăsat, puternic și hotărît. O simți că încearcă să se tragă înapoi din prima clipă, cînd gura lui o atinse pe a ei, dar nu-i luă în seamă zbaterile și o strînse mai tare. O forță să-și deschidă gura, apăsîndu-i bărbia cu mîna și apoi limba lui pătrunse înăuntru, învingîndu-i rezistența.

Sărutul nu era deloc blînd. Dar, Doamne, era pasional. Alesandra nu mai știa dacă se zbate sau nu. Nici nu mai putea gîndi. Gura lui Colin era atît de plăcută, nici nu mai voia să se termine sărutul. Alesandra nu mai fusese sărutată înainte și de aceea nu cunoscuse niciodată pasiunea. Era copleșită. Colin avea însă experiență. Gura lui se îndrepta ca și iar spre a ei și-i simțea limba atingîndu-i-o pe-a ei, într-un ultim joc amoros.

Colin înțelese că era cazul să se oprească, atunci cînd o auzi gemînd ușor. Scoase un sunet înăbușit și o sărută din nou. Doamne, cum o dorea ! Îi atinse sînii, caldura și plinătatea pe care o simți prin materialul rochiei îl făcură să simtă o dureroasă nevoie de a face dragoste cu ea.

Se forță să se desprindă de ea. Alesandra i se prăbuși în brațe. Nici nu-și dăduse seama că-l ținea de mijloc, pînă cînd el nu i spuse să-i dea drumul.

Era atît de amețită de ceea ce se întîmplase, încît nu știa ce să facă și ce să spună. Încercă să se îndepărteze de el, dar mîna atît de tare, încît de-abia se putea ține pe picioare.

Știa că o zăpăcise. Zîmbetul de pe fața lui era elocvent și elegant totodată.

Acesta a fost primul meu sărut, spuse ea scuzîndu-se.

Colin nu rezistă. O prinse din nou în brațe și o sărută din nou.

Și acesta a fost al doilea, șopti el.

Mă scuzați, strigă Jenkins din pragul ușii. Ducesa dorită să veniți în sufragerie.

Alesandra se smulse de lîngă Colin și se înroși toată de stînjeneală. Privi pe lîngă Colin la majordomul care-i [illegible]

Venim, Jenkins, spuse Colin, continuînd să o privească pe Alesandra, amuzat de stînjeneala ei.

Ea încercă să treacă pe lîngă el, dar el o prinse de braț.

— Voi anunța vestea în timpul cinei, îi spuse el, trăgînd-o după el, afară din cameră.

— Nu, se opuse ea. Colin, sărutările tale nu au schimbat nimic. Nu am de gînd să mă căsătoresc cu tine și să-ți stric planurile respectate cu atîta grija pînă acum.

— Alesandra, eu cîștig întotdeauna, să știi. Înțelegi ?

Ea icni deloc elegant. Colin o strînse de mînă și începu să coboare scările. Alesandra trebuia să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Îmi displac bărbații aroganți, care cred că au întotdeauna dreptate comentă ea.

— Și mie, încuviință el.

— Mă refeream la tine.

Îi venea să țipe.

— Nu mă căsătoresc cu tine.

— O să vedem.

Colin nu avea de gînd să renunțe ; era prea încăpățînat. Dar și ea era la fel de încăpățînată, își spuse ea în sinea ei. Tutorele ei își dăduse cuvîntul că îi va permite să-și aleagă singură soțul, așa că încercările lui Colin de a o intimida nu contau.

Cina se dovedi o adevărată încercare a nervilor. Alesandra simțea un ghem strîns în stomac și nu putea înghiți nimic. Ar fi trebuit să-i fie foame, dar nu-i era. Îl aștepta pe Colin să spună ceva și în același timp se ruga să nu spună nimic.

Jade o atrase în conversație.

— Am înțeles că te-a vizitat prințul regent, remarcă ea.

— Da, răspunse Alesandra. Dar nu l-aș fi primit în casa lui Colin, dacă aș fi știut că l-a înșelat pe asociatul lui și i-a luat moștenirea soției lui.

— Asociatul lui e fratele meu, spuse Jade zîmbind și se întoarse spre ducesă ca să-i explice despre ce vorbește. Prințul regent avea în păstrare moștenirea soției fratelui meu, în timpul disputei dintre familii și cînd aceasta a fost rezolvat, a hotărît să păstreze totul pentru el. Era o sumă considerabilă.

— N-ar fi trebuit să-l primești pe prințul regent ? întrebă Caine.

— Nu, n-ar fi trebuit, spuse din nou Alesandra. De ce atît de surprins ? Casa lui Colin este castelul lui. Numai oaspeții trebuie primiți.

Alesandra se întoarse spre Jade și nu văzu zîmbetul pe care îl schimbară cei doi frați.

— O cunoști pe Victoria Perry ? întrebă ea

— Numele îmi este cunoscut. De ce mă întrebi ?

— Sînt îngrijorată pentru ea, recunoscu Alesandra și îi povesti cum o întîlnise pe Victoria și ce aflase de cînd primise ultima scrisoare.

— Draga mea, nu cred că este o idee bună să continui, spuse ducesa. Mama ei este cu siguranță zdrobită. Ar fi o cruzime să răscolești totul din nou.

— Și Colin mi-a spus același lucru, răspunse Alesandra. Poate că aveți dreptate. Ar trebui să renunț. Dar aș vrea să mai fac griji pentru ea.

Ducesa vorbi atunci despre fiica ei cea mare. Era anul în care Catherine își făcuse intrarea în societate și era foarte ocupată de primul ei bal.

Caine nu mai scoase nici un cuvînt tot restul cinei. Îl privea doar insistent pe fratele lui.

Dar Colin nu lăsa să i se citească nimic pe față. Chipul părea tăiat în stîncă.

Alesandra se simți mai liniștită în timpul desertului și văzu că tot nu adusese vorba despre căsătorie. Poate că voia să o chibzuiască, se gîndi Alesandra.

— Ai avut timp să vorbești cu Alesandra, băiete ? întrebă ducele de Williamshire.

— Da, spuse Colin. Am hotărît...

— Că nu ne căsătorim, izbucni Alesandra.

— Ce înseamnă asta, Colin ? Credeam că totul a fost stabilit, protestă ducele.

— A fost hotărît, încuviință Colin. Ne căsătorim, spuse cuprinzînd mîna Alesandrei cu a lui. Alesandra a acceptat de voia mea.

Alesandra clătină din cap în semn de refuz, dar nimeni nu-i dădu atenție.

— Felicitări, îi spuse tutorele ei. Gweneth, trebuie să bem pentru ei.

— Nu credeți că Alesandra ar trebui să accepte mai întîi întrebă Jade, cînd socrul ei se ridică ținînd paharul în mînă

— Da, sigur, spuse el reașezîndu-se.

— Se va căsători cu mine, spuse Colin cu voce aspră.

— Nu te las să faci acest nobil sacrificiu, spuse Alesandra întorcîndu-se spre el. Tu nu dorești să te căsătorești cinci de-acum încolo. Cum rămîne cu planurile tale ?

Nu așteptă răspunsul lui Colin și se întoarse spre duce

— Nu doresc să mă căsătoresc cu el, unchiule, și mi promis că o să-mi dai voie să aleg.

— Am fost de acord să-ți alegi tu soțul, într-adevă spuse ducele. Ai un motiv anume pentru care îl refuzi Colin ?

— Nu dorește un aranjament financiar, explică Dorește alte avantaje.

— Avantaje ? întrebă Caine curios. Ce beneficii ?

Alesandra roși. Îl privi pe Colin, sperînd să dea el cați. Dar el îi făcu semn că nu avea de gînd să spună nim

— Tu ai început, tu explici, îi ceru el cu o scînteie amuzament în ochi.

— Foarte bine, spuse ea îndreptîndu-și umerii.

Nu-l putea privi pe Caine în ochi în timp ce vorbea, că își țintì privirea spre peretele din spatele lui.

— Colin are pretenția să fim intimi.

Nimeni nu găsi nimic potrivit de spus la această mărt sire. Tutorele ei era nelămurit. Deschise gura să spună și apoi se răzgîndi.

— Nu așa sînt, oare, majoritatea căsniciilor ? întrebă Caine. Te referi la patul conjugal, nu, Alesandra ?

— Da.

— Și ? insistă el.

— Căsnicia mea nu va fi intimă, anunță ea emfatic

Și adăugă, încercînd să schimbe subiectul :

Colin nu a dorit să se căsătorească cu mine, decît după ce a vorbit cu tatăl lui. Acum consideră asta o datorie de onoare. Este clar că se căsătorește cu mine din datorie.

Ți-am promis, spuse tutorele ei oftînd, și dacă nu dorești să te căsătorești cu Colin, eu nu te voi forța.

Ducesa își făcea vînt cu șervetul de masă.

Jade, dragă, cred că tu ar trebui să vorbești între patru ochi cu Alesandra. Ești mai tînără decît mine, și o fiică ca tine ar trebui să discute cu ea. Alesandra are anumite temeri în ceea ce privește... patul conjugal... și nu mă simt tocmai în măsură să-i explic eu... adică...

Nu-și putu încheia rugămintea. Ducesa își făcea tot mai puternic vînt și fața parcă îi luase foc.

Mamă, ai adus pe lume copii. Cred că ești în măsură să explici, interveni Colin.

Jade îi trase un ghiont soțului ei ca să înceteze să rîdă.

Cred că Morgan Atkins este foarte potrivit, spuse Alesandra. Dacă are nevoie de moștenirea mea, îmi va accepta defectele și n-o să mă supăr dacă voi avea copii cu picioare strîmbe. Nu mă deranjează deloc.

Dacă nu ai de gînd să fii intimă cu soțul tău, cum naiba îți mai faci copii ? întrebă Colin.

Mă gîndeam în perspectivă, se bîlbîi Alesandra.

Înțelesese contradicția din explicația ei, dar nu reușea să găsească nici o modalitate de a îndrepta lucrurile. Și de ce ar fi intimă cu un bărbat pe care nu-l cunoaște ? Numai gîndul la așa ceva îi întorcea stomacul pe dos.

Jade, cred că ar trebui să stai de vorbă cu Alesandra, imediat după cină, izbucni ducesa.

Da, mamă, se supuse Jade.

Ți-a vorbit cineva vreodată despre viața conjugală ? întrebă Caine.

Alesandra roșise atît de tare, încît ar fi putut arde și fața ei mască.

Da, sigur că da. Maica stareță mi-a spus tot ce trebuie știut. Am putea acum să schimbăm subiectul, vă rog ?

Ducele se îndură de ea.

Deci l-ai ales pe Morgan ? întrebă el.

Aşteptă aprobarea ei, apoi continuă.

— Prea bine. Îl vom invita la cină şi vom discuta cu el.

— Doresc să vorbesc şi eu cu el, anunţă Colin. Va trebui să ştie, desigur.

— Ce să ştie ? se interesă tatăl lui.

Caine zîmbea deja. Ştia că fratele lui pregătea ceva, dar nu-şi putea imagina ce. Un lucru era însă cert pentru Caine. Colin se hotărîse să se căsătorească cu Alesandra şi nu avea de gînd să renunţe cu nici un chip.

— Da, fiule, spuse mama lui. Ce trebuie să ştie Morgan ?

— Că m-am culcat cu Alesandra.

Ducesa scăpă şervetelul cu un strigăt. Jade rămase cu gura căscată, iar Caine izbucni în rîs. Ducele de Williamshire tocmai luase o înghiţitură de apă şi se înecă la auzul acestei veşti.

Alesandra închise ochii şi simţi nevoia să ţipe.

— Te-ai culcat cu ea ? întrebă ducele cu voce răguşită.

— Da, răspunse Colin cu o voce plăcută, chiar veselă. Nu părea deloc afectat de indignarea tatălui său. De nu multe ori, chiar.

— Cum poţi, intenţionat, să...

Alesandra nu putu continua. Era prea jignită şi indignată.

— Cum aş putea să mint ? o întrebă Colin. Doar ştii foarte bine. Eu nu mint niciodată. Am dormit împreună, nu ?

Toată lumea o privea, aşteptînd să nege.

— Da, şopti ea, dar...

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă tutorele ei.

— Henry, linişteşte-te. O să ţi se facă rău, îi spuse soţia lui, văzînd cît de aprins era la faţă.

Ducesa începu din nou să-şi facă vînt cu şervetul peste masă, încercînd să se stăpînească.

Colin se lăsă pe speteaza scaunului, lăsînd să răspîndească scînteile în jurul lui.

Părea plictisit. Caine se distra de minune, iar Jade încerca neîncetat să-l facă pe soţul ei să ia problema în serios, lovindu-l cu cotul.

Colin, n-ai nimic de spus ca să lămurești această neînțelegere ? întrebă Alesandra aproape strigînd ca să acopere hohotele de rîs ale lui Caine.

Ba da, răspunse Colin.

Ea răsuflă ușurată și recunoscătoare. Dar acest sentiment nu dură mult.

Dacă Morgan mai dorește să te ia de soție după ce îi voi povesti cum ne-am petrecut ultima săptămînă, e un bărbat mai potrivit ca mine.

Nu trebuie să-i spui nimic, spuse Alesandra, încercînd să-și stăpînească furia.

N ar fi vrut să-și piardă aerul de demnitate, dar era foarte dificil din cauza lui Colin. Nu știa cît se mai putea ține calmă și simțea nevoia să țipe.

Vai, dar trebuie să-i explic lui Morgan cum stau lucrurile, spuse Colin. E singurul lucru onorabil pe care-l poți face. Nu-i așa, Caine ?

Categoric, încuviință Caine. Este singurul lucru onorabil pe care-l poți face.

Iubito, nu cred că mai e nevoie, pînă la urmă, să vorbești în particular cu Alesandra despre patul conjugal, îi spune Caine soției lui.

Alesandra îl străfulgeră pe Caine cu privirea pentru acest comentariu, fiindcă își dădea seama după zîmbetul lui că glumea.

Doamne, Dumnezeule, ce-o fi crezînd Nathaniel ? Ne privește de-acolo din ceruri și, probabil, regretă că ne-a încredințat-o pe fiica lui.

Unchiule Henry, tatăl meu nu ar avea nici un regret, spuse Alesandra.

Era furioasă pe Colin pentru că-și întrista tatăl și vocea îi răsuna de supărare.

N am comis nici un păcat. M-am dus într-adevăr în camera lui și am dormit cu el, dar asta numai pentru că el avea nevoie și eu eram foarte obosită...

Ducele de Williamshire își sprijini fruntea în palme și oftă adînc. Alesandra știa că explicația ei era prost construită și o ia de la capăt.

— Eram îmbrăcată, spuse ea repezit. Și el...

Voia să spună că el era bolnav și avea nevoie de ajutorul ei, dar Colin o întrerupse înainte.

— Eu nu aveam nimic pe mine, își informă Colin familia, pe un ton vesel.

— Asta e, vociferă ducele și pumnul lui lovi puternic masa, făcînd să zăngăne paharele de cristal.

Alesandra sări de pe scaun și se întoarse spre Colin. Niciodată în viața ei nu fusese atît de furioasă. Colin răstălmăcise cu bună știință adevărul în favoarea lui și acum tutorele ei o considera o tîrfă. Era hotărîtă să nu mai rămînă acolo nici o clipă. Își aruncă șervetul pe masă și vru să plece, dar Colin o prinse înainte să-și împingă scaunul. Îi puse un braț în jurul umerilor și o strînse lîngă el.

— O să vă căsătoriți exact peste trei zile. Caine să te ocupi de dispensa de vîrstă, iar tu, Colin, să nu spui nimic din cele întîmplate. Nu vreau ca reputația Alesandrei să devină motiv de bîrfă din cauza poftelor tale.

— Trei zile, Henry ? întrebă Gweneth. Programarea la biserică e pentru sîmbătă, peste două săptămîni. N-ai putea amîna ?

— Trei zile, repetă soțul ei dînd din cap. Nici așa nu o poate lua mîinile de pe ea, adăugă el văzîndu-l pe Colin ținînd-o de umeri.

— Dar, Henry... insistă ducesa.

— Hotărîrea mea a fost luată, Gweneth. Poți invita cîțiva prieteni apropiați dacă dorești, dar asta-i singura concesie pe care o îngădui.

— Nu, tată spuse Colin. Nu doresc să se afle despre nuntă înainte. E mai sigur pentru Alesandra.

— Uitasem, încuviință tatăl lui. Da, ar fi mai sigur. Atunci, numai familia va fi de față. Doresc să accepți să te căsătorești cu Colin, spuse el, întorcîndu-se spre Alesandra. Acum.

— Accepți ? întrebă Colin.

Cîștigase și era conștient de asta. Ea confirmă din cap. Colin se aplecă și o sărută. Era atît de mirată de această dovadă de afecțiune, încît nu se feri.

— Ajunge, se răsti Henry. Nu te mai atingi de ea pînă când nu vă căsătoriți.

O să-ți pară rău că te-ai căsătorit cu mine, îi spuse Alesandra lui Colin.

El nu păru prea îngrijorat de această posibilitate. Și chiar dacă ar fi fost într-adevăr îngrijorat, n-ar fi pregetat.

Jenkins apăru în ușă.

Vă rog să mă iertați, înălțimea voastră, dar este un vizitator la ușă. Sir Richards cere permisiunea să vorbească de urgență cu fiul dumneavoastră, Colin.

Poftește-l în salon, Jenkins, strigă Colin.

De ce ar dori să-ți vorbească directorul Securității ? întrebă tatăl lui Colin. Mi-ai spus că nu mai lucrezi pentru departament.

Îngrijorarea din vocea lui o nedumeri pe Alesandra. Deschise gura să-l întrebe pe tutorele ei de ce era atît de îngrijorat, dar Colin o strînse mai tare de umeri. Se întoarse și îl privi. Expresia feței lui nu arăta nimic și nimeni altcineva de la masă nu înțelese că îi ordona, în tăcere, să nu vorbească.

După ce-ai pățit la picior, nu înțeleg de ce ai continua să lucrezi pentru director, interveni mama lui.

Directorul nu are nimic de-a face cu rana mea, spuse el răbdător.

A trecut mult de-atunci, îi aminti Jade ducesei.

Pe Dumnezeul meu, a terminat-o cu afacerea asta de pușcă și spadă, anunță tatăl său.

Caine se aplecă în față, atrăgîndu-i atenția lui Colin.

De ce a venit Richards ? întrebă el.

Eu i-am cerut ajutorul, răspunse Colin. Și trebuia să-mi dea niște informații.

În ce privință ? întrebă Caine.

Despre Alesandra.

Ducele se lumină.

Ei, atunci e bine. Da, într-adevăr, Richards este omul potrivit pentru a-ți da informații despre general. Mergem în bibliotecă să auzim ce are să ne spună ?

Mergem și noi, Henry, anunță soția lui.

Ea rîdea și îl privi pe soțul ei.

— Vino, Jade. Și tu, Alesandra. Dacă problema îl privește pe unul dintre noi, atunci ne privește pe toți. Nu-i așa, Henry ?

Apoi ea și ceilalți părăsiră camera.

Colin îi dădu drumul Alesandrei, care se ridică o dată cu el și-l prinse de mînă.

— Tatăl tău crede acum că sînt o tîrfă, șopti ea. Ți-ar fi recunoscătoare dacă l-ai lămuri care este adevărul.

Colin se aplecă și-i vorbi la ureche.

— Îi voi explica totul după căsătorie.

Răsuflarea lui caldă îi dădu fiori de plăcere pe gît și se simți tulburată. Pînă în urmă cu o oră, cînd Colin o sărutase atît de pătimaș, încercase cu disperare să se gîndească la el ca la un prieten... un văr. Se minți se, bineînțeles, dar fir-ar să fie, mergea. Colin schimbase totul cînd o atinsese. Acum numai dacă stătea aproape de el, simțea că inima îi bate gata să-i spargă pieptul. Mirosea atît de plăcut, de masculin. Doamne, trebuia neapărat să-și controleze gîndurile.

— Ești un ticălos, Colin.

— Îmi place să cred că sînt.

Ea renunță să mai încerce să-l enerveze.

— De ce nu vrei ca familia ta să știe că lucrezi pentru...

N-o lăsă să termine. Îi acoperi gura cu gura lui, într-un sărut pătimaș. Ea scoase un suspin slab cînd el se retrase apoi repetă întrebarea. El o sărută din nou.

— O să-mi explici după ce ne căsătorim, spuse ea, înțelegînd în sfîrșit și renunțînd să-l mai întrebe.

— Da.

Jade reveni în sufragerie.

— Colin, aș vrea să vorbesc ceva cu Alesandra. Veniți noi într-un minut.

Alesandra așteptă pînă ce Colin ieși din sufragerie, apoi ocoli masa și se opri lîngă Jade.

— Chiar îți displace să te căsătorești cu Colin ?

— Nu, răspunse Alesandra. Și vezi tu, tocmai asta e problema.

— Cum adică ?

Colin este forțat să se căsătorească cu mine. O face din datorie. Și nu pot controla asta.

Nu înțeleg, spuse Jade.

Alesandra își dădu părul pe spate cu un gest nervos.

Voiam să fiu stăpînă pe situație, șopti ea. Cînd a devenit clar că va trebui să mă căsătoresc, m-am simțit foarte bolnavă. M-am simțit atît de... neputincioasă. Nu mi se părea corect. M-am obișnuit pînă la urmă cu situația mea, pentru că am început să mă gîndesc la căsătorie ca la o tranzacție financiară, și nu o relație personală. Am considerat că dacă îmi voi alege un soț și voi impune condițiile mele, atunci nu va mai avea nici o importanță dacă mă iubește sau nu. Ar fi doar un aranjament financiar și atît.

Și Colin nu a fost de acord cu condițiile tale, nu ? Nu mai mirată. E un bărbat independent. E mîndru pentru că se descurcă de unul singur, fără ajutorul familiei sau al prietenilor. Nu va fi ușor să-l îmblînzești, dar cu timpul o să-ți vină bine. Ai încredere în el, Alesandra. Va avea grijă de tine.

Da, gîndi Alesandra. Colin va avea grijă de ea.

Și ea va fi o povară pentru el.

Pe el nu-l interesa moștenirea ei și, de fapt, spusese foarte clar că nu se va atinge de moștenire.

Nu era impresionat nici de titlul ei. Îi va fi foarte greu să se căsătorit cu o prințesă, pentru că va trebui să suporte mai multe recepții pe parcursul anului. Va trebui să-l întîlnească pe prințul regent și, Doamne, ea știa cît de mult îi displăcea acest lucru.

Colin respinsese tot ce avea ea să-i ofere.

Nu, nu era un tîrg cinstit.

CAPITOLUL VIII

Sir Richards tocmai terminase să-i salute pe toți cei prezenți, cînd Jade și Alesandra intrară în salon. Directorul se întoarse către cele două doamne. O cunoștea pe Jade și după ce îi spuse cît era de încîntat s-o întîlnească din nou, i se adresă Alesandrei.

— Henry mi-a spus veștile bune. Felicitări, prințesă. Ați ales un bărbat minunat.

Alesandra se străduí să zîmbească. Îi mulțumi, încuviință că într-adevăr Colin era un bărbat minunat și îl întrebă dacă va veni la nuntă.

— Da, răspunse sir Richards. N-aș vrea să lipsească, păcat că trebuie făcută în secret, dar înțelegi motivele. Haideți să ne așezăm. Am cîteva informații care vă vor interesa.

Sir Richards o conduse spre o canapea. Jade și Colin stăteau în fața ei, iar ducele și ducesa se așezară pe cea de a treia canapea.

Colin stătea singur lîngă cămin. Nu era atent nici la director nici la familia lui. Stătea cu spatele la ei și studia atent miniatura de pe polița căminului. Alesandra îl văzu ridicînd castelul pentru a-l vedea mai bine. Nu reuși să citească nimic pe fața lui și se întrebă la ce se gîndea.

Ducesa vorbea despre planurile de nuntă. Era hotărîtă să facă în așa fel încît nunta, chiar dacă era făcută în intimitate, să fie cît mai frumoasă. Soțul ei o întrerupse, strigîndu-i lui Colin.

— Ai grijă de miniatură, băiete. E neprețuită pentru mine.

Colin înclină din cap, dar nu se întoarse. Tocmai observase că podul mobil era legat cu un lanț delicat.

E într-adevăr opera unui maestru, remarcă el trăgînd de podul mobil. Portița căzu imediat. Colin ridică mai sus castelul pentru a putea privi înăuntru.

Alesandra văzu surpriza din ochii lui zîmbitori. Zîmbi și ea. Colin descoperise mica festă pe care le-o jucase tatăl ei cu mulți ani în urmă.

Colin se întoarse spre Caine și-i făcu semn cu capul. Caine se ridică și se duse lîngă cămin. Colin nu-i spuse nimic castelul lui. Îi întinse doar castelul, apoi se duse să se așeze lîngă Alesandra.

Ducesa dădea în continuare amănunte despre planurile de nuntă. Soțul ei și directorul o ascultau răbdători.

Caine scăpă un hohot de rîs zgomotos și atrase atenția tuturor. Se întoarse spre Alesandra.

Știai de asta ?

Mama mi-a spus, răspunse ea înclinînd din cap.

Îi arăți și tatei, mai tîrziu cînd rămîneți singuri ? întrebă Caine.

Da, desigur.

Lasă aia, ordonă tatăl lui. Mă deranjează să o văd în mîinile cuiva. Ai idee cît valorează, Caine ?

Fiul său rîse.

Da, tată, îi înțeleg valoarea.

Închise podul mobil și puse castelul la loc, pe polița șemineului.

Mamă, nu cred că pe sir Richards îl interesează detaliile de nuntă, spuse Colin. A fost îndeajuns de politicos. Să-l lăsăm să ne spună pentru ce a venit.

Gweneth se întoarse către director.

Ascultați doar din politețe ?

Nigur că da, Gweneth, îi spuse soțul ei.

Apoi îndulci duritatea replicii strîngîndu-i mîna.

Caine se reîntoarse la locul său lîngă Jade. O luă de umeri și o apropie de el.

Alesandra observă că atît tutorele ei cît și fiul său mai mare îi arătau în mod deschis afecțiunea pe care o purtau

soțiilor lor. Caine strîngea brațul soției sale, distrat, în timp ce unchiul Henry lăsase mîna soției sale. Alesandra invidia aceste perechile care se iubeau. Știa că tutorele și soția lui se căsătoriseră din dragoste și, după modul în care Jade și Caine se priveau, era sigură că fuseseră îndrăgostiți unul de celălalt înainte de a se căsători.

Ea și Colin nu erau așa. Ar fi vrut să știe dacă Colin știe la ce renunță căsătorindu-se cu ea și aproape că era gata să-l întrebe.

Sir Richards o împiedică să se pună într-o situație stînjenitoare, luînd cuvîntul.

— Colin m-a rugat să-l ajut să facă un mic experiment. Avea motive să creadă că servitoarea Alesandrei era în legătură cu ticăloșii care au încercat s-o răpească pe prințesă.

Alesandra rămase uimită de explicațiile directorului.

— Ce motive aveai să o suspectezi pe acea dulce... spuse ea întorcîndu-se spre Colin.

— Lasă-l să termine, Alesandra, o întrerupse Colin.

— Colin avea dreptate, anunță sir Richards zîmbind gazdei sale. Cei doi fii ai dumneavoastră sînt oamenii cu cele mai bune intenții pe care i-am întîlnit în întreaga mea activitate la departament.

Henry radia de încîntare.

— E o caracteristică pe care-mi place s-o consider moștenită de la mine, remarcă el.

— Da, încuviință Gweneth.

Loialitatea față de soțul ei era totală.

— Henry a fost întotdeauna șiret ca un leu.

Colin își stăpîni zîmbetul. Îl credea pe tatăl lui mai degrabă miel decît leu, dar nu considera asta un defect. De fapt, îi invidia inocența. El și-o pierduse demult. Tatăl său era într-adevăr un om deosebit. Părea să nu fie afectat de latura întunecată a vieții. Și acum, după ce-i ascultase mărturisirea despre perioada grea prin care trecuse în tinerețe, îi părea cu atît mai deosebit. Experiența aceea nu-l transformase într-un cinic. Era un om deschis și Colin știa că dacă

mai avea vreo urmă de blîndețe rămasă, aceea venea de la tatăl lui.

Deci, cum spuneam, continuă directorul, Colin i-a spus cameristei s-o anunțe pe prințesă că ne vom întîlni la mine acasă și a stabilit ca întîlnirea să aibă loc la ora zece a doua zi. Valena s-a strecurat afară în timpul nopții și i-a anunțat pe complicii ei. Colin a pus pe unul dintre oamenii în garda prințesei s-o urmărească. La fel de punctuali ca ziua de a doua zi, erau acolo, toți patru, ascunzîndu-se în apropierea casei mele, ca s-o răpească pe prințesă.

Deci erau patru cu toții ? întrebă Colin.

Nu era deloc surprins de cele auzite. Alesandra era însă plină de uimire. Se considerase întotdeauna pricepută în citirea oamenilor, dar acum recunoscu că se înșelase în privința Valenei. Apoi gîndurile Alesandrei se îndreptară speriat spre Victoria și se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința ei.

Doamne, Dumnezeule, eu am angajat-o pe Valena, spuse ducesa. A venit la mine și ar fi trebuit să mă gîndesc de două ori, dar eram prea încîntată pentru că se născuse în apropierea casei tatălui Alesandrei. M-am gîndit că ar ajuta-o pupila noastră să se simtă mai bine, avînd pe cineva care i amintească de trecut. Știți, Valena vorbea limba Alesandrei. M am uitat la recomandările ei, Henry, zău, m-am uitat, dar acum îmi dau seama că ar fi trebuit să o fac mai temeinic.

Nimeni nu te acuză, mamă, îi spuse Colin.

De ce nu mi-ai spus nimic despre bănuielile tale ? îl întrebă Alesandra pe Colin.

Fu surprins de întrebare.

Pentru că era o problemă pe care trebuia s-o rezolv eu însu

Părea convins de cele spuse, și Alesandra nu știu ce să răspundă acestei afirmații arogante.

Dar de unde ai știut ? Ce anume ți-a stîrnit bănuielile ?

Încuietoarea ferestrei era deschisă la o oră după ce majordomul verificase, explică el. Și cineva i-a anunțat probabil oamenii aceia că vom merge la operă.

Ar fi putut-o face prințul regent...

Colin îi tăie vorba.

— Da, ar fi putut, încuviință el. Dar el n-ar fi putut deschide fereastra.

— Ia-ți prins pe toți ? întrebă Henry.

— Da, răspunse Richards. Sînt închiși bine acum.

— Voi vorbi cu ei mîine dimineață, spuse Colin.

— Pot să vin cu tine ? întrebă Alesandra.

— Nu.

Tonul lui nu admitea comentarii. Tatăl lui îi sprijini hotărîrea :

— Nici vorbă, Alesandra.

Discuția luase sfîrșit. Sir Richards își luă rămas bun cîteva minute mai tîrziu și Colin îl conduse pînă la ușă. Jade și Caine își luară și ei rămas bun. Ducele și ducesa îi conduseră la ușă. Alesandra rămase lîngă cămin, privindu-i pe membrii familiei vorbind și rîzînd și, dintr-o dată, se simți copleșită de dorința arzătoare de a face parte din această familie unită și iubitoare. Clătină din cap gîndindu-se la această posibilitate. Colin nu se căsătorea cu ea din dragoste. Nu trebuia să uite asta, își spuse ea.

Ușa se închise după Caine și Jade. Abia atunci își dădu seama că și Colin plecase.

Nici nu se deranjase să-i spună la revedere. Alesandra se simți atît de rănită de grosolănia lui, încît se întoarse cu fața spre cămin pentru ca tutorele ei să nu-i vadă lacrimile.

Demnitate și decență, își spuse ea. Va suporta totul înveluită în mantia ei de seninătate. Dacă Colin era hotărît să fie atît de stupid de nobil încît să se căsătorească cu ea, atunci așa să fie.

Castelul de pe poliță îi atrase atenția și toată mînia cu care o simțea față de metodele neelegante ale lui Colin se domoli. Simți un dor puternic de casă și de părinți.

Doamne, se simțea îngrozitor. N-ar fi trebuit niciodată să plece de la mînăstire. Își înțelese greșeala. Acolo fusese în siguranță și amintirile despre mama ei nu o alinau așa de acum.

Alesandra respiră adînc, încercînd să nu se lase cuprinsă de panică. Înțelese de ce era atît de speriată. Se îndrăgostise de Balaur.

Era inacceptabil pentru ea. Colin nu va ști niciodată ce simte pentru el. Nu se va agăța ca o iederă de un bărbat care nu o iubește. Nu se va învîrti în jurul lui, oricît de mult și-ar dori s-o facă, și se va strădui să privească această căsătorie ca pe o tranzacție. Colin avea motivele lui să se căsătorească cu ea, așa nebunești cum erau, și în schimbul numelui și protecției pe care el i le oferea, ea îi va oferi toată libertatea de a se feri de programului său. Nu se va amesteca în planurile lui și astfel, el o va lăsa să-și urmeze soarta.

Alesandra își șterse lacrimile. Acum, că avea un plan de acțiune, se simțea mai bine. Mîine îi va cere lui Colin o întrevedere și-i va spune ce hotărîse.

Va accepta chiar și negocieri, dar bineînțeles numai pentru problemele minore.

Alesandra, valeții tăi îți vor aduce lucrurile aici imediat, o anunță tutorele ei intrînd în salon.

Ea se întoarse să-i mulțumească. Unchiul Henry se încruntă văzîndu-i lacrimile din ochi.

Ce înseamnă asta ? Te deranjează chiar atît de mult pe care l-am ales să-ți fie soț...

Am văzut castelul și mi-am adus aminte de acasă, spuse ea dînd din cap.

Unchiul păru ușurat. Se apropie de ea.

Cred că o să-l duc înapoi la țară. Nu-mi place să-l împart toată lumea. Colin și Caine l-au tot studiat, nu ? întrebă el zîmbind. Sînt foarte neîndemînatici cîteodată. Aș vrea ca această comoară să fie distrusă. Se întoarse și se uită la miniatură. Știi povestea acestui dar ? întrebă el.

Mama mi-a spus că ți l-a dat tata, răspunse Alesandra.

Castelul era un dar, îi explică unchiul Henry. Dar eu voiam să știi dacă știi despre împrumutul pe care mi l-a dat tatăl tău. Ai tot dreptul să știi cum m-a ajutat tatăl tău, spuse el cu vocea răgușită de emoție.

Alesandra clătina din cap.

— N-a fost un împrumut, unchiule, și știu ce s-a întîmplat. Mama mi-a spus, pentru că i s-a părut inteligent amuzant modul în care tata te-a păcălit.

— Nathaniel m-a păcălit ? Cum ?

Alesandra se întoarse și luă castelul de pe poliță dînd din cap înțelegătoare la avertismentul instinctiv al ducelui de a avea grijă. Ea desprinse podul mobil și-i înmînă castelul.

— Au fost tot timpul aici, îi explică ea, șoptind blînd Uită-te, unchiule Henry. Chitanțele sînt aici.

El nu părea să înțeleagă. O privi uimit.

— Toți anii aceștia... reuși el să spună cu o voce frîntă de emoție și ochii i se încețoșară.

— Tata a preferat așa, îi explică Alesandra. El a susținut că e un dar, iar dumneata că e un împrumut. Mama mi-a spus că ai cerut ca acele chitanțe să fie semnate și tata a făcut pe plac. Dar el a avut ultimul cuvînt atunci cînd ți-a dăruit castelul.

— Împreună cu chitanțele.

— Dumneata ai chitanțele, spuse ea punîndu-i mîna pe braț. Și de aceea trebuie să accepți că datoriile au fost plătite.

Ducele ridică miniatura și privi înăuntru. Zări imediat hîrtiile.

— Datoria va fi plătită cînd te vei căsători cu fiul meu, spuse el.

Nici nu-și dădu seama cît de mult o afectară vorbele lui. Era atent la castelul în miniatură și nu-i văzu expresia feței.

Ea se întoarse și ieși din salon. Trecu pe lîngă mătușa Gweneth, în hol, dar nu-i spuse nimic pentru că nu era în stare.

Gweneth se grăbi spre salon, în timp ce Alesandra urca scările în fugă.

— Henry, ce i-ai spus Alesandrei ? întrebă ea.

— Alesandra n-are nimic, Gweneth, spuse Henry, făcîndu-i semn să vină lîngă el. Îi e doar dor de casă. O lăsăm puțin singură. Uită-te aici, îi spuse el apoi, privind din nou chitanțele ascunse în interiorul castelului.

Alesandra era uitată pentru moment. Iar ea era mulțumită că n-o urmase nimeni. Intră în biroul unchiului Henry, închise ușa și izbucni în plîns. Plînse vreo douăzeci de minute; îi era milă de ea. Știa că e o copilărie, dar nu-i păsa.

Nu se simți însă mai bine cînd încetă să plîngă. Tulburarea și îngrijorarea o istoviseră.

Dreyson sosi o oră mai tîrziu. Ea semnă documentele pregătite de Dreyson, apoi îi ascultă lunga explicație privind transferarea fondurilor din țara tatălui ei către Banca Angliei. Agentul pe care Dreyson îl angajase să se ocupe de această tranzacție întîmpinase dificultăți în obținerea banilor, dar o asigură că nu era nici un motiv de îngrijorare. Era nevoie de timp și de răbdare.

Alesandra nu se putea concentra asupra problemelor financiare. Se duse devreme la culcare și se rugă să-i dea Dumnezeu putere să treacă de următoarele trei zile.

Dar timpul trecu repede. Mătușa Gweneth o ținu ocupată cu pregătirile de nuntă. Fără știrea familiei sau a soțului, Gweneth invită cîțiva prieteni apropiați să ia parte la ceremonie — treizeci și opt de fapt — și erau atîtea de făcut înainte de nuntă încît abia avea timp să-și îndeplinească și sarcinile. Trebuiau comandate flori proaspete, trebuia pregătită mîncare pentru masa de nuntă, și Millicent Norton, mereu prost dispusă, dar foarte inventivă, trebuia să aibă rochia de mireasă. Croitoreasa și cele trei ajutoare ale ei ocupară una dintre cele mai spațioase camere de la etajul trei și lucrau zi și noapte, cosînd metri și metri de mătase din import, păstrată de Millicent Norton pentru o rochie de ocazie.

Dar nu trebuia să facă probe, Alesandra se ocupa de altceva dată de Gweneth — scria ferpare. Avea peste două sute de nume pe listă și trebuiau trecute și adresele pe plic, iar Gweneth ceruse ca acestea să fie gata repede pentru a fi trimise prin mesageri, imediat după nuntă.

Alesandra nu înțelegea de ce era nevoie de atîta agitație. Știa că numai familia, preotul și sir Richards vor veni la nuntă. O întrebă pe mătușa ei de ce își dădea atîta osteneală

și i se răspunse că era prea puțin pentru a răsplăti ceea ce făcuse tatăl ei pentru familiile lor.

În sfîrșit, sosi și ziua nunții. Spre încîntarea lui Gweneth vremea se dovedi plăcută. Deci, se putea sta în grădină. Soarele strălucea și era destul de cald pentru o zi de primăvară. Musafirii nici nu vor avea nevoie să poarte pelerine. Ducesa ordonă să fie deschise ușile dinspre terasă și puse servitorii să curețe pavajul din piatră.

Ceremonia era pregătită pentru ora patru după-amiază. Florile începură să sosească de la prînz, iar cortegiul mesagerilor părea nesfîrșit. Alesandra stătea în sufragerie singură. Mătușa Gweneth înnebunise de tot, gîndi ea, când văzu două vaze uriașe cu flori care erau transportate afară. Înțelese că și biblioteca urma să fie decorată. Probabil că Gweneth se gîndise că soțul ei va dori să se întrețină cu Richards în bibliotecă.

Alesandra tocmai se îndrepta spre camera ei pentru a se pregăti de ceremonie, cînd fu întoarsă din drum de sosirea surorilor lui Colin. Cea mai mică, Marian Rose, avea numai zece ani și era atît de emoționată că putea lua parte la petrecere, încît nu putea sta o clipă liniștită. Marian fusese o surpriză fericită pentru părinții ei. La aproape patru ani de la nașterea celei de-a treia fiice, crezuseră că Gweneth nu mai putea avea copii. Era așadar iubită enorm de părinți și frații ei mai mari, dar datorită surorilor ei, nu era cunoscută de răsfățată. Alison avea paisprezece ani, Jennifer cincisprezece, iar Catherine tocmai împlinise șaisprezece.

Alesandrei îi plăceau toate surorile lui Colin, dar favorita ei era Catherine. Era însă atentă să nu se vadă preferința pentru Catherine, temîndu-se să nu supere pe cineva.

Catherine era încîntătoare. Era total diferită de Alesandra și probabil că de aceea o plăcea atît de mult. O invidia pe sora lui Colin. Era atît de deschisă ! Nu era niciodată nevoie să ghicești ce gîndește, pentru că își mărturisea fiecare gînd. Acțiunile ei erau cîteodată exagerate și mereu făcea câte o boroboață împreună cu cea mai bună prietenă a ei, lady Michelle Marie. Catherine nu-și bătea capul să fie reținută. Alesandra se îndoia că înțelegea ce înseamnă demnitate.

dreptă, dar o considera cea mai cinstită persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Catherine avea să fie o domnișoară foarte drăguță, cu părul ei blond închis și ochii albaștri. Era mai înaltă decît Alesandra cu cel puțin cinci centimetri.

Nici uneia dintre surorile lui Colin nu i se spusese de ce fusese adusă la Londra, și cînd mama lor le adună în jurul ei și le spuse despre nuntă, Catherine fu prima care-și manifestă bucuria și se aruncă în brațele Alesandrei, ținînd-o strîns.

Cred că Michelle Marie va încerca să te ucidă pentru că i-ai stricat planurile, o informă ea veselă, pe Alesandra. Credea că ea o să se căsătorească cu Colin. De ani de zile se tot gîndește la asta.

Gweneth clătină din cap exasperată.

Dar Colin nici n-a cunoscut-o pe prietena ta. De ce Dumnezeu să creadă că el s-ar căsători cu ea ? E de-o seamă cu tine, iar Colin e prea mare pentru ea. Are de două ori vîrsta ei.

Alison și Jennifer se grăbiră și ele s-o îmbrățișeze pe Alesandra. Se agățară toate trei de ea, și Alesandra abia își mai putea păstra echilibrul. Toate trei vorbeau deodată, copleșind-o.

Marian Rose nu mai avea loc și ea lîngă Alesandra, așa că se dădu puțin înapoi, dar nu pentru mult timp. Bătu din picior, cerînd să i se dea atenție, și cum nimeni nu o băgă în seamă, scoase un țipăt înfiorător. Toată lumea se întoarse să vadă ce se întîmplase, iar Marian Rose se folosi de acest prilej pentru a se năpusti spre Alesandra.

Raymond și Stefan auziră țipătul și veniră în fugă, Gweneth își ceru scuze pentru comportarea fiicei ei, îi spuse lui Marian Rose să tacă și apoi îi puse pe cei doi la treabă, ordonîndu-i să aducă lăzile cu paharele de vin din pivniță.

Raymond îi făcu semn Alesandrei, care se scuză față de familia lui Colin, și se duse lîngă el.

Ducesa vrea să deschidă ușile dinspre terasă, domnișoară, iar noi vrem să le ținem închise. Ați putea sta de vorbă cu ducesa ? Colin va fi furios cînd va veni și va vedea ușile și ferestrele deschise.

— Voi încerca să vorbesc cu ea, promise Alesandra. Dar mă îndoiesc că mă va asculta. Cred că va trebui să sperăm că totul va fi bine. Mai sînt doar cîteva ore şi nu vom mai avea motive de îngrijorare.

Raymond se înclină în faţa prinţesei. Dar nu avea de gînd să stea cu mîinile încrucişate, cu speranţa că totul va fi bine. Atît lui cît şi lui Stefan le venea să-şi smulgă părul din cap văzînd cîţi străini se învîrteau prin casă aducînd flori, tăviţe cu daruri. Fusese aproape imposibil să verifice cine era fiecare dintre aceştia. Raymond se duse în bucătărie, înşfăcă un servitor şi îi ordonă să-i ducă un mesaj lui Colin. Ducesa nu dădea atenţie unui valet, dar cu siguranţă că îşi va asculta fiul.

Raymond nu se opri la atît. Urcă să-l caute pe ducele de Williamshire şi să-i aducă la cunoştinţă pericolul la care se expuneau.

Timpul zbură pentru Alesandra. Millicent Norton şi ajutoarele ei veniră şi o opriră din drum tocmai cînd voia să urce scările. Croitoreasa o anunţă că rochia de mireasă era agăţată în faţa şifonierului din dormitorul ei şi că, fără îndoială, era cea mai elegantă rochie pe care o crease. Alesandra o aprobă. Îşi petrecu mult timp complimentînd pe croitoreasă şi promiţîndu-i să fie foarte atentă cînd va îmbrăca delicata rochie.

Gweneth intră grăbită în hol tocmai cînd Millicent şi ajutoarele ei plecau.

— Dumnezeule, Alesandra ! E deja ora trei şi încă n-ai început să te pregăteşti ! Ai făcut baie ?

— Da, mătuşă.

— Fetele se pregătesc acum, îi spuse Gweneth.

O luă apoi pe Alesandra de mînă şi începu să urce scările.

— Janet va veni să te ajute imediat ce termină de împletit părul lui Marian Rose. Simţi fiori în stomac, Alesandra ? Ştiu că trebuie să fii foarte agitată. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Totul este pregătit. Va fi o nuntă frumoasă. Dacă nu te grăbeşti, o s-o pierzi.

Ducesa rîse de propria ei glumă. Îi strînse mîna Alesandrei, [illegible] semn de afecțiune, cînd ajunseră în dreptul camerei ei, [illegible] deschise ușa și intră.

Dormitorul Alesandrei era ultimul de pe coridor. [illegible] închise ușa și intră. Era atît de grăbită încît nu dădu atenție [illegible] nimic altceva decît la dezbrăcarea rochiei. Nasturii erau în [illegible] și și-i deschise înainte chiar de a închide ușa în spatele [illegible] își scoase hainele de pe ea, se spălă din cap pînă-n picioare [illegible] nou și apoi îmbrăcă halatul alb, din bumbac. Își fixă [illegible] nodul în jurul taliei, cînd ușa se deschise în spatele ei. [illegible] să se întoarcă, dar cineva o prinse din spate. O mînă îi [illegible] gura pentru a-i reține țipătul instinctiv.

Auzi zăvorul închizîndu-se și înțelese că cel puțin doi [illegible] oameni intraseră în cameră.

Avu nevoie de multă hotărîre pentru a-și păstra calmul. [illegible] Voia să nu se zbată. Era îngrozită, dar încercă să-și [illegible] mintea limpede. Avea timp să devină isterică mai [illegible] tîrziu, după ce va fi scăpat de oamenii aceia îngrozitori.

Va trebui să aibă răbdare, își spuse ea, și să aștepte o [illegible] posibilitate de scăpare. Nu va țipa, oricît de speriată va fi. [illegible] Oamenii lui Colin ar veni imediat și Doamne, Dumnezeule, [illegible] nu voiau ca vreuna dintre ele să pățească ceva.

Alexandra se liniști de îndată ce își făcu un plan de [illegible] acțiune. Va fi supusă pînă vor fi departe de casă. În felul [illegible] acesta nu va exista nici un pericol pentru familia lui Colin. [illegible] Ea se va lupta, va țipa și va mușca, și îi va face să le pară [illegible] rău au îndrăznit să se atingă de ea.

[illegible] Cineva bătu la ușă. Rebelul din spatele ei își spori [illegible] strînsoarea. Îi ordonă, în șoaptă, să-i spună celui care era la [illegible] ușă să plece.

[illegible] Ea dădu din cap în semn de încuviințare și el își luă mîna [illegible] de pe gura ei. Cel de-al doilea trase zăvorul de la ușă. [illegible] Alexandra îl văzu bine. Era un bărbat brunet, cu sprîncene [illegible] groase și pielea unsuroasă. Expresia sinistră de pe fața lui o [illegible] făcu să tremure de spaimă. Înțelese de pe fața lui că n-ar a-[illegible] vea un regret dacă ar face rău cuiva.

[illegible] Bărbatul din spatele ei îi flutură un cuțit în față și îi [illegible] spuse că o va omorî dacă strigă.

Nu era speriată de posibilitatea aceasta, pentru că știa că nu era adevărat. Generalul avea nevoie de o mireasă în viață, nu de una moartă. Vru să-i spună mizerabilului că nu e temea pentru viața ei, dar se răzgîndi. Era mai înțelept să nu comenteze. Dacă o credeau gata să coopereze, puteau deveneau mai puțin vigilenți.

Alesandrei i se permise să întredeschidă ușa. Jade era pe hol și-i zîmbea.

— Dumnezeule, Alesandra, nici nu te-ai îmbrăcat. Vrei să te ajut ?

Alesandra clătină din cap.

— N-am nevoie de ajutor, Catherine, mulțumesc. De ce nu te duci jos, la soțul tău ? Sînt sigură că Henry ar vrea să fie aibă lîngă el în timp ce întîmpină oaspeții.

Expresia lui Jade nu se schimbă. Continuă să zîmbească pînă cînd ușa se închise din nou. Auzi zăvorul închizîndu-se în timp ce se întorcea, și alergă pînă în capătul holului.

Colin tocmai intrase în hol cînd Jade ajunse în vîrful scărilor. Marian Rose veni în fugă din salon și se aruncă în brațele fratelui ei mai mare. El o ridică în brațe, o sărută pe obraz și apoi se aplecă s-o ridice pe fiica lui Caine, Olivia, în celălalt braț. Fetița de patru ani îi dădu unchiului ei un sărut umed.

Jade coborî grăbită scările. Caine o prinse cînd ajunse jos.

— Ușurel, iubito. O să-ți rupi...

Groaza pe care o văzu în ochii ei îi îngheță vorbele.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Alesandra... mi-a spus Catherine.

Colin auzi cuvintele pline de îngrijorare ale cumnatei lui. Le lăsă pe fetițe și se apropie. Observă atunci că ușile dinspre grădină erau larg deschise și se încruntă. Oare părinții lui chiar nu înțelegeau că era nevoie să fie precauți ?

— E dezorientată, îi sugeră Caine soției sale. E ziua nunții ei și e normal să fie zăpăcită.

Jade clătină din cap și se întoarse să-i explice lui Colin

Alesandra mi-a spus să vin jos și să stau cu soțul meu, [illegible]. E cineva la ea în cameră. Sînt sigură de asta. A încercat [illegible] mă prevină.

Colin urca deja scările.

Raymond și Stefan să stea jos în dreptul ferestrei [illegible]ndrei, ordonă el. Caine, tu ocupă-te de scările din [illegible]. Vor încerca probabil s-o scoată pe acolo.

Ajunse sus înainte de a termina de dat toate instrucțiunile, [illegible] pe lîngă mama și tatăl lui, care tocmai coborau scările [illegible] continuă drumul pe coridor.

[illegible]ia exact ce avea de făcut și-și păstră calmul. Furia îl [illegible]a pe dinăuntru, dar nu-și lăsă judecata copleșită de [illegible]ța sentimentelor. Nu-și va revărsa furia decît după ce [illegible]ndra va fi în siguranță.

Ajunse în dormitorul ei, încercă rapid ușa, să vadă dacă [illegible] încuiată, apoi izbi cu umărul în lemnul ușii, cu toată [illegible]. Ușa ieși din balamale, zăvorul plesni și resturile ușii [illegible] în dormitor.

Alesandra încercă să strige la Colin, să-l prevină, dar cel [illegible] o [illegible]inca o făcu să tacă, acoperindu-i din nou gura cu [illegible]

[illegible] de-al doilea bărbat se repezi la Colin, cu cuțitul în [illegible] Colin făcu o mișcare atît de rapidă încît agresorul lui [illegible]nțelese decît prea tîrziu că pumnalul îi zburase din mînă. [illegible] Colin nu-i dădu drumul la mînă. I-o întoarse la spate și [illegible] o răsuci în sus, pînă cînd osul de la umăr îi plesni din [illegible]. Bărbatul urlă de durere, dar Colin nu-i arătă [illegible] un pic de milă. Îl aruncă cu capul în peretele de lîngă [illegible]

Furia îl făcea puternic cît patru. Era aproape orb de furie [illegible], pentru că Alesandra arăta atît de speriată și nemernicul [illegible] atins, iar halatul pe care îl purta se desfăcuse îndeajuns [illegible] a și da seama că nu purta nimic pe dedesubt.

[illegible]a mîinile de pe mireasa mea.

Colin urlase pronunțînd aceste cuvinte și se îndreptă [illegible] Omul care o ținea pe Alesandra înțelese că era prins [illegible] Așteptă pînă cînd Colin veni foarte aproape de el,

apoi o împinse în față pe Alesandra încercînd să fugă din cameră.

Cu o mișcare rapidă, Colin o împinse pe Alesandra spre pat și apoi se întoarse și-l apucă pe agresor de gît.

Se gîndi să-i rupă gîtul nemernicului, acolo, pe loc, dar Alesandra îl privea și nu voia s-o sperie și mai mult.

— E o cale mai rapidă să ajungi jos, spuse el.

Vocea îi sunase atît de calmă și înțelegătoare, încît Alesandra nu se aștepta deloc la ceea ce urmă. Colin îl apucă pe bărbat de turul pantalonilor și-l aruncă pe fereastră.

Fereastra nu era deschisă și bucățile de sticlă zburară spre pereți și podea, iar cîteva panouri de lemn care nu se înfipseră în umerii bărbatului căzură pe terasă. Colin nu părea să fi făcut vreun efort.

— Drace ! murmură el cînd văzu praful de pe pantaloni apoi oftă și se întoarse spre ea.

Alesandra nici nu știa ce să creadă. Cu cîteva clipe înainte Colin fusese înfricoșător, iar acum se purta de parcă nu se întîmplase nimic deosebit.

Oare nu-și dădea seama că poate îl omorîse pe omul acela ? Sau își dădea seama și pur și simplu nu-i păsa ?

Alesandra era hotărîtă să afle. Sări din pat și alergă spre fereastră. Colin o prinse înainte să calce, cu picioarele goale pe bucățile de sticlă. O trase înapoi spre pat și o strînse cu putere în brațe.

— Doamne, Dumnezeule, Colin, îți dai seama că l-ai omorît ?

Teama sinceră din vocea ei îl făcu să regrete că fusese martoră la luptă. Era prea tînără și inocentă pentru a înțelege că unii oameni meritau să ajungă în iad. După ce tremura în brațele lui, înțelese că-i era frică de el.

— Nu, nu l-am omorît, îi spuse el șoptind răgușit. Sînt sigur că Raymond l-a prins.

Colin era mîndru de el. Spusese acea minciună destul de bine încît să rîdă.

Alesandrei nu-i venea să creadă că el își închipuia că ea ar crede o asemenea prostie. Îl simțea tremurînd și știa

reacția după lupta care-l enervase. Se hotărî să-i facă pe

Dacă spui tu, acceptă ea.

Oftă ușor și se destinse sprijinindu-se de el.

Ai uitat să deschizi fereastra, nu-i așa ?

Da, minți el. Am uitat.

Ea se ridică puțin să privească peste umărul lui.

Ești sigur că l-a prins Raymond ?

Absolut sigur, spuse el, fără să simtă amuzamentul din vocea ei.

O strînse mai puternic în brațe și se aplecă s-o sărute pe

Te-au lovit ? întrebă el, îngrijorat.

Nu, șopti ea la pieptul lui, mulțumită că era îngrijorat

Prinse o mișcare cu colțul ochiului și privi din nou pe

Celălalt a început să se tîrască.

Îl așteaptă Caine, răspunse el.

Se aplecă s-o sărute din nou și în același timp ea își ridică

Tentația era prea puternică pentru a putea rezista. Gura

pe-a ei, într-o mîngîiere ușoară, dar nu fu de-ajuns

el. O sărută mai puternic, încîntat că nu trebuia să-i

gura cu forța. Limba lui o atinse pe-a ei și nu-și

un geamăt primitiv de plăcere.

o prinsese cu totul. Era complet lipsită de expe-

și de aceea nu-și putea controla reacția la atingerea lui

Nu se putea sătura de el și Doamne, Dumnezeule,

lui — atît de curat, atît de masculin — era extraordinar

Răspunsul ei neinhibat aproape că-l făcu să-și piardă

Colin știa că era timpul să se oprească. Încercă să

înapoi, dar Alesandra nu dorea să-l lase să-și continue

plan. Își încolăci brațele în jurul gîtului lui și-l prinse

pentru a-l sili s-o sărute din nou cu patimă.

Se supuse. Ea oftă și apoi îl sărută. Colin simți că-și

stăpînirea de sine. Gura lui se apleca iar și iar peste a

mai insistent.

— E totul... pentru numele lui Dumnezeu... lasă-mă pentru după nuntă, Colin.

Vocea lui Caine rupse vraja care-i cuprinse pe Colin și Alesandra. El se trase încet înapoi. Ei îi fu mai greu să-și revină. Colin trebui s-o ajute să-și desprindă mîinile de jurul gîtului lui, și îi strînse cordonul halatului. Ea nu făcu nici o mișcare, urmărindu-l cum îi aranja halatul, ca să-i ascundă gîtul.

— Ar trebui să te îmbraci, îi sugeră el în șoaptă, zîmbind cînd îi văzu expresia de nedumerire de pe față.

Ea încă nu-și revenise și Colin se simți teribil de mulțumit.

— Nu m-ai auzit ? întrebă el cînd văzu că ea nici nu clinti.

Știa că trebuie să-și vină în fire. Făcu un pas înapoi, îndepărtîndu-se de cauza stării ei de amețeală.

— Da, ar trebui să mă îmbrac, încuviință ea dînd din cap.

Dar se contrazise imediat, clătinînd din cap.

— Nu pot să mă îmbrac. Ei...

— Aș fi încîntată să te ajut, se oferi Jade.

Cumnata lui Colin se încruntase, îngrijorată și compătimitoare.

— N-o să dureze mult, promise ea.

Alesandra se întoarse și se forță să zîmbească. Surprinse îi văzu pe Caine și Jade la numai cîțiva pași distanță. Nu-i auzise intrînd în cameră.

Sărutul lui Colin o izolase de întreaga lume și, Dumnezeule, oare o văzuseră cum se agăța de el ? Roși numai gîndindu-se la posibilitatea aceasta.

Era atît de năucită, încît parcă nu mai gîndea. Voia să spună ceva, dar nu-și mai amintea ce. Își trecu degetele prin păr, într-un gest distrat și halatul se desfăcu puțin la orice mișcare. Colin veni imediat lîngă ea și i-l trase la loc. Nu ca un soț posesiv. Ea ar fi crezut că era un gest de drăgălășie dacă el nu s-ar fi încruntat la ea.

— N-ar trebui să te plimbi așa, în halat, îi spuse. Călugărițele nu te-au învățat chiar nimic ?

Nu glumea. Ea îi îndepărtă mîna și se mai retrase un pas

L-ai prins pe bărbatul care se tîra pe scări ? îl întrebă pe Caine.

Da.

Bravo, șopti ea. Au intrat ca să aducă flori, adăugă ea din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Cînd au adus florile sus, dar eu...

Toți o așteptau să termine explicația. După vreo două-trei minute, înțeleseră că ea nu va mai continua.

Ce s-a întîmplat cu celălalt ? întrebă Caine.

Colin l-a aruncat pe fereastră.

L-a prins Raymond, spuse Colin.

Lui Caine îi veni să rîdă, dar îl văzu pe fratele lui mișcîndu-și capul spre Alesandra. Încuviință imediat, dînd din cap.

E bine că știm asta.

Ar mai putea fi și alții, ascunși în vreo cameră ? întrebă Alesandra.

Nu, îi răspunse Colin.

Valeții tăi au verificat peste tot, spuse Caine, încercînd s-o liniștească. Nu mai sînt alții.

Lui Jade îi scăpă o exclamație, atrăgîndu-i atenția soțului ei. Se întoarse spre ea și-i văzu lacrimile din ochi.

Ce s-a întîmplat, iubito ? întrebă el în șoaptă.

Jade îi indică un loc pe podea, în fața șifonierului. Caine se întoarse, văzu rochia de nuntă și scăpă o înjurătură.

Alesandra nu era atentă decît la Colin. Tocmai observase ceva puțin schimbat, dar nu-și dădea seama de ce.

Ne căsătorim peste zece minute, Alesandra. Dacă nu-ți schimbi rochia, o să te căsătorești așa. Caine, dă-mi haina ta. Mea e ruptă.

Nu cred că ar fi bine să ne căsătorim astăzi, șopti Alesandra.

Peste zece minute, repetă Colin.

După cum își încleștase maxilarul, Alesandra înțelese că n-o să asculte de nimic. Totuși mai încercă o dată.

Nu, anunță ea răzvrătită.

Ba da, spuse el aplecîndu-se și privind-o foarte de aproape.

Ea oftă, apoi acceptă. Colin era atît de încîntat că în sfîrșit nu se mai împotrivea, încît o sărută apăsat, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— I-au stricat rochia de mireasă, Colin, anunță Jade.

Alesandra izbucni în plîns. Toți crezură că era supărată din cauza rochiei, bineînțeles, dar adevăratul motiv al deznădejdii ei era altul. Abia acum văzuse ce schimbat era Colin.

— Ți-ai tăiat părul.

Furia din vocea ei îl uimi pe Colin. Se întoarse, îi văzu lacrimile șiroindu-i pe obraji și simți imediat nevoia să o mîngîie. Dar de la prima încercare de a se apropia, ea se retrase. Se opri, pentru ca ea să stea pe loc. N-ar fi vrut să din greșeală să calce pe cioburile de sticlă și nici n-ar fi vrut s-o sperie.

Alesandra trecuse printr-un adevărat coșmar, la care se adăuga obișnuita nervozitate a zilei nunții, pe care majoritatea mireselor o trăiesc, și toate acestea o făceau acum să se poarte nerațional, gîndi el.

Colin știa că n-o va convinge să coboare și să se mărite cu el, pînă nu o va calma. Așa că o lăsă să vorbească despre părul lui în locul adevăratei probleme care o preocupa.

— Da, spuse el pe un ton cît mai liniștitor. Mi-am tăiat părul. Te deranjează ?

Ea aprobă.

— Oh, da, mă deranjează, spuse ea cu vocea tremurînd de furie. De fapt chiar mă înfurie.

Alesandra înțelese după expresia lui că nu înțelegea de ce era atît de supărată. Era clar că nu-și mai amintea ce spusese cînd îl întrebase de ce poartă părul lung.

Libertate. Da, asta-i spusese. Își amintea fiecare cuvînt al lui. Părul lung pînă la umeri îi amintea că este un bărbat liber.

Alesandra își îndreptă atenția spre picioarele lui.

— De ce nu porți lanțuri, Colin ?

— Ce tot spui ? întrebă Colin, fără a-și putea ascunde exasperarea.

— E supărată din cauza rochiei, hotărî Caine.

Te rog, nu te amesteca, îi ordonă Alesandra.

Caine fu uimit de acest ordin. Alesandra se purta acum ca o adevărată prințesă și îl trata pe Caine ca pe unul dintre supușii ei. El nici nu îndrăzni să zîmbească, temîndu-se ca nu cumva amuzamentul lui să nu o enerveze și mai mult ; era și așa prea furioasă și amărîtă.

Of, Doamne, uite ce m-ai împins să fac, îi spuse ea lui Colin. Își încrucișă brațele și îl privi un timp, apoi se întoarse spre fratele lui. Te rog să mă scuzi că te-am repezit. De obicei nu las să se vadă că sînt supărată, dar omul acesta mă face să uit regulile de aur ale maicii starețe. N-aș fi așa, dacă el nu și-ar fi tăiat părul.

Omul acesta ? repetă Caine cu un zîmbet.

Ce reguli de aur ? întrebă Jade, curioasă.

Nu ești supărată din cauza rochiei de mireasă ?

Demnitate și decență, îi explică Alesandra lui Jade, înainte de a se întoarce spre Colin. Nu, nu din cauza rochiei, spune ea.

Respiră adînc și-și impuse să se calmeze. Colin se purta ca un prostănac insensibil și renunța la libertate. Ei, n-avea importanță.

Da, sigur că sînt supărată din cauza rochiei. Dar mama ta se va supăra cel mai tare. A plătit o avere pentru rochia asta. I se va rupe inima cînd va afla că rochia a fost folosită.

Deci ești îngrijorată pentru mama ? întrebă Colin, încercînd să ajungă la fondul problemei.

Nu asta am spus adineauri ? Colin, cum poți zîmbi în asemenea împrejurare ? N-am cu ce să mă îmbrac.

Sigur...

Dar ea nu-l lăsă să termine.

Promite că nu-i vei spune mamei tale, ceru Alesandra. Trebuie să-ți dai cuvîntul. Dacă află, o să-i strice plăcerea nunții

E nunta ta, Alesandra, nu a ei.

Dar ea nu asculta.

Promite-mi.

Colin oftă.

— Nu-i voi spune.

Nu mai adăugă faptul că mama lui va observa oricum că Alesandra nu poartă rochia. Era prea agitată ca să se gîndească la asta, gîndi el și nu-i mai atrase atenția.

Alesandra le ceru și lui Jade și Caine să-i promită același lucru. Încuviințarea rapidă a tuturor o liniști. Colin clătină din cap, nedumerit de comportamentul ei ciudat. O luă de umeri, o trase aproape de el și o sărută. Apoi îi dădu drumul și ieși din cameră. Fratele lui îl urmă.

— Pare cam nervoasă, nu ? îi spuse Colin lui Caine.

Fratele lui izbucni în rîs.

— Mă întreb de ce, replică el cu asprime. Mireasa lui a fost maltratată, aproape răpită de doi dintre cei mai urîți nemernici pe care i-am văzut vreodată și cu siguranță a fost terorizată. A mai spus, totodată, într-o manieră foarte clară că nu vrea să se mărite cu tine și rochia ei de mireasă a fost ruptă în bucăți. Nu, zău, că nu-mi imaginez de ce ar putea fi nervoasă.

Lui Colin i se încovoiară umerii.

— A fost o zi grea, murmură el.

— Nu poate decît să se îmbunătățească, prezise Caine sperînd din toată inima să aibă dreptate.

Nici unul dintre frați nu mai scoase nici un cuvînt pînă nu ajunseră în hol. În timp ce coborau scările, își schimbară hainele între ei. Se potriveau aproape perfect, căci Colin își dezvoltase mult umerii în ultimii ani și acum era aproape la fel de musculos ca și fratele lui.

Colin văzu mulțimea adunată în salon, vru să intre, dar se opri brusc și se întoarse spre Caine.

— Greșești.

— Nu o să se îmbunătățească ?

Colin clătină din cap.

— Ai spus că Alesandra nu vrea să se mărite cu mine. Greșești. Vrea.

Caine zîmbi.

— Deci ți-ai dat seama că e îndrăgostită de tine.

Făcuse această remarcă sub forma unui enunț al unei stări de fapt, dar Colin răspunse de parcă ar fi fost o întrebare

Nu, nu mă iubește încă, dar mă va iubi. Peste cinci [illegible], după ce voi face avere, își va da seama că nu a greșit.

[illegible] ui Caine nu-i venea să creadă că fratele lui putea fi atît [illegible] obtuz.

Are deja avere, Colin. Are nevoie...

Să se căsătorească, îi sfîrși Colin propoziția. Ce fac [illegible] toți oamenii aceia ?

[illegible] himbase desigur subiectul în mod deliberat, Colin nu [illegible] să se angajeze într-o discuție aprinsă despre motivele [illegible] Alesandrei. Și nici nu ținea în mod deosebit să se gîndească [illegible] propriile sale motive pentru care se căsătorea cu ea.

[illegible] eremonia avu loc o oră mai tîrziu. Colin stătea alături [illegible] fratele lui, în fața preotului. Așteptarea miresei îl chinuia [illegible] dădea o adevărată luptă ca să-și păstreze calmul. Și chiar [illegible] ipotia sa agitație îl îngrozea, pentru că se considera un om [illegible] și stăpînea firea întotdeauna. Nimic nu-l putea scoate [illegible] ale lui, își spunea el. Dar, la naiba, recunoscu el cu un [illegible] acum chiar că era neliniștit, și sentimentul acesta îi era [illegible] de străin, încît nici nu știa cum să lupte împotriva lui. [illegible] vina pe Alesandra pentru lipsa lui de stăpînire. Pînă în [illegible] în care apăruse ea în viața lui, numai gîndul la căsătorie [illegible] să pălească. Acum, totuși, neliniștea lui avea o cauză [illegible]. Dorea ca totul să se sfîrșească, înainte de a mai [illegible] veni ceva. O mai putea pierde, încă.

Pentru Dumnezeu, Colin ! E o nuntă, nu o [illegible] înmormîntare. Nu mai sta așa încruntat.

[illegible] olin nu avea chef să-i facă pe plac fratelui său. Era [illegible] upat de nenorocirile care s-ar mai fi putut întîmpla.

[illegible] ucele de Williamshire o conduse pe Alesandra în salon. [illegible] ă ținea de braț pe duce, dar Colin nu avea ochi decît [illegible] ea. Pe măsură ce se apropia de el, Colin se liniștea [illegible] se în ce mai mult. Un sentiment de mulțumire îi alungă [illegible] ijonarea și cînd ea ajunse lîngă el, nu mai era deloc [illegible] upat.

[illegible] va aparține.

Alesandra tremura de emoție. Purta o rochie de satin, de [illegible] ulei fildeșului, cu o croială simplă, dar elegantă. Decolteul [illegible] era prea adînc, dar era provocator. Nu purta nici o bijuterie,

nu ținea flori în mînă și părul nu-i era strîns. Buclele neg ce-i cădeau pe umeri erau singura podoabă de care av nevoie.

Doamne, cît de mult îi plăcea ! Zîmbi cînd văzu cît e de sfioasă. Nu îndrăznea să-l privească și își ținea privir plecată. Nu-și ridică privirea nici cînd tutorele ei o sărută p obraz. Și nu voia să-i dea drumul. Ducele trebui să-i desprin mîna de pe brațul lui și să i-o așeze pe brațul lui Colin.

Mulțimea, formată din prieteni și membri ai familiei înconjură. Alesandrei îi veni să fugă. Se simțea prinsă capcană, era copleșită și îngrozită de gîndul că ea și C făceau o greșeală căsătorindu-se. Începu să tremure din ce ce mai tare și aproape că nu se mai putea stăpîni. Nici mai putea respira normal. Colin o luă atunci de mînă strînse cu fermitate. Ciudat, dar atingerea lui îi mai don tremuratul.

Fetița de patru ani a lui Caine o ajută să-și alunge te Micuța nu vedea ce se întîmpla și se strecură prin mulț ca să ajungă lîngă Alesandra. Nu luă în seamă semnul d făcut de mama ei și-și ridică mînuța ca s-o ia de mînă Alesandra.

Preotul tocmai își deschisese cartea de rugăciuni privind în jos, o văzu pe fetiță. Tuși, ca să-și ascundă am mentul.

Alesandra nu era însă la fel de stăpînită. Arunc vire spre fetița neastîmpărată, cu părul negru și ochii izbucni în rîs. Era clar că Olivia se distra de minune îngrozitor. Partea de jos a fustiței era plină de noroi, faptul că își petrecuse o parte din timp alergînd prin și avea o pată mare roșie, de punch — cel pe care pregătise să-l servească după slujbă — arătînd că trecuse și prin bucătărie. Eșarfa îi atîrna pe șolduri, dar ceea ce o făcu pe Alesandra să izbucnească în funda mare, roz, ce-i prindea părul. Îi căzuse pe drept și, în timp ce-i zîmbea Alesandrei, tot încerc împingă pamponul înapoi pe creștet.

Probabil că Jade avea palpitații privind-o pe Olivia. [illegible] se aplecă și încercă să o prindă pe fiica sa prin spatele [illegible] Colin și al Alesandrei. Dar ea se feri și chicoti încîntată.

Alesandra luă măsuri. Nu-i putea curăța petele de pe [illegible], dar îi putea corecta înfățișarea. Îi aranjă eșarfa și [illegible] de pe cap. Olivia suportă cu greu cele cîteva momente [illegible] îi luă Alesandrei să facă ajustările necesare, dar cum [illegible], o luă din nou de mînă.

Alesandra își îndreptă spatele și se întoarse spre preot. [illegible] îndrăzni încă să-l privească pe Colin, dar întinse ușor [illegible] și i atinse degetele. El înțelese și o luă de mînă.

Acum era stăpînă pe sine. Nu-i tremură vocea cînd [illegible] la întrebările preotului. Observă că de îndată ce [illegible] să fie soția lui, Colin se liniști vizibil. Privi în sus, [illegible] el, și îl văzu zîmbind. Sclipirea din ochii lui îi făcu inima [illegible] mai repede.

În cele din urmă, totul luase sfîrșit. Colin îi întoarse încet [illegible] spre el și se aplecă s-o sărute. Toți aplaudară și Colin [illegible] doar o sărutare, fiind imediat asaltat de musafiri [illegible] îl felicitat.

[illegible] luă și pe Alesandra cu el. Nu voia s-o scape din [illegible] sau din mîini. O prinse de mijloc și o strînse lîngă

Alesandra nu reținu prea multe din petrecerea care urmă [illegible] următoarea. Mergea ca prin ceață. Se bău în sănătatea lor [illegible] în timpul mesei și după aceea, dar nu putu reține [illegible] din ceea ce se spunea. Era înconjurată de familia și [illegible] lui Colin, și faptul că o acceptaseră imediat era [illegible] deosebit de plăcut și de copleșitor în același timp.

[illegible] Richards insistă să vorbească cu Colin și fratele lui în [illegible], dar Colin îl tot amîna. Directorul nu se lăsă însă [illegible] în urmă Colin acceptă, dar numai după ce Alesandra [illegible] să stea numai lîngă valeții ei. Caine și Colin îl urmară [illegible] pe scări. Vorbiră, și în mai puțin de cincisprezece [illegible] era deja înapoi.

Colin își regăsi mireasa în salon, încercînd să asculte trei [illegible] deodată. Marian Rose îi cerea voie să meargă [illegible], Catherine o întreba cînd o va vedea din nou, iar

tatăl lui Colin povestea oricui asculta o întîmplare amuzantă din copilăria fiilor săi.

Alesandra era complet ameţită. Colin hotărî că era timpul să o ducă acasă. Ea nu obiectă, ba chiar păru uşurată.

Le luară douăzeci de minute să mulţumească şi să-şi ia la revedere şi, în sfîrşit, cînd Colin îşi pierdu răbdarea, le văzură în trăsură, în drum spre casa lui.

Tăcerea din trăsură contrasta puternic cu nebunia din care plecaseră. Colin îşi întinse picioarele, închise ochii şi zîmbi satisfăcut.

Se gîndea la noaptea nunţii.

Alesandra stătea în faţa lui. Ţinuta îi era rigidă şi mîinile îi erau împreunate strîns, în poală.

Şi ea se gîndea la noaptea nunţii.

Colin deschise ochii şi o văzu încruntată. Observă că îşi frîngea mîinile.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă el, bănuind despre ce era vorba.

— Astă seară...

— Da ?

— O să insişti să împărţim patul ?

— Da.

Umerii i se lăsară, sîngele îi îngheţă în vine şi, fir-ar să fie, părea disperată. Lui îi veni să rîdă. Se stăpîni la timp şi se simţi ca un nemernic, pentru că se distra pe seama disperării ei. Era pură, evident speriată de necunoscut şi era de datoria lui s-o ajute să-şi învingă teama, nu să i-o sporească.

Se aplecă în faţă şi îi luă mîinile într-ale lui.

— Totul o să fie bine, îi spuse el şoptind răguşit.

— Deci nu te interesează să renegociem ?

— Ce să renegociem ?

— Profiturile tale.

El clătină din cap. Ea îşi trase mîinile dintr-ale lui.

— Alesandra, totul va fi bine, îi spuse el din nou.

— Mi-ai mai spus, răspunse ea cu glas stins. Dar n-am nici o garanţie că ai dreptate. N-ai cumva vreo carte care tratează acest subiect, ceva ce să pot citi înainte de a mă culca ?

El se lăsă pe spate, își sprijini piciorul de bancheta din față și o privi fix. Spre lauda lui, nu zîmbi.

— Ce fel de carte ?

— Mă gîndeam că ai poate un manual... sau ceva în genul ăsta, explică ea.

Încerca să nu-și mai frîngă mîinile pentru ca el să nu-și dea seama cît era de nervoasă.

— Ceva, acolo, care să-mi explice ce urmează să se întîmple, adăugă ea ridicînd din umeri, intenționat. Sînt doar puțin curioasă, știi.

El înțelese că era complet îngrozită. Înclină din cap pentru a-i da impresia că îi crezuse minciuna, apoi întrebă pe un ton obișnuit :

— N-ai spus că maica stareță ți-a spus tot ce ai nevoie să știi ?

Mult timp ea nu-i răspunse nimic. Colin aștepta răbdător. Alesandra se întoarse și privi pe fereastră. Afară era întuneric, dar luna strălucea destul de puternic ca să poată recunoaște pe ce stradă mergeau și să-și dea seama că aproape ajunseseră acasă. Doar n-o să intre în panică, își spuse ea. Era o femeie în toată firea și era ridicol să fie așa de tulburată.

— Alesandra, răspunde-mi, ceru Colin.

Ea încercă să-și ascundă stinghereala și să pară indiferentă cînd vorbi în sfîrșit :

Maica stareță a vorbit cu mine, într-adevăr, dar acum îmi dau seama că nu mi-a dat suficiente informații.

— Ce ți-a spus, exact ?

Nu dorea să continue discuția pe această temă și îi părea rău că deschisese subiectul.

— El, una, alta... șopti ea ridicînd din umeri.

Dar Colin nu o lăsă.

— Ce înseamnă una, alta ?

Trăsura se opri în fața casei. Ea întinse mîna spre închizătoarea ușii. Colin i-o prinse.

— Nu mi-ai răspuns încă, îi aminti el.

Ea privea fix mîna care o acoperea pe-a ei. Era cel puțin de două ori mai mare decît a ei și Doamne, Dumnezeule,

cum de nu se gîndise pînă acum, cît era el de mare față de ea. Nu se gîndise că va împărți patul cu el, își spuse ea. Cel puțin nu ani la rînd, pînă cînd ea se va obișnui cu ideea... Și cît de naivă și ignorantă fusese ! Alesandra se simți dintr-odată o proastă.

Într-adevăr, ar fi trebuit totuși să insiste să devină călugăriță.

— Maica stareță a spus că nu sînt potrivită pentru sfînta viață de la mînăstire.

Era un gînd spus cu voce tare, care fu urmat de un oftat.

— Nu sînt destul de smerită. Așa mi-a spus.

Încerca să schimbe subiectul. Dar, bineînțeles, Colin știa ce vrea ea.

— Și ce ți-a spus despre patul conjugal ?

Cînd răspunse în sfîrșit, îi privea din nou mîna.

— A spus că trupul unei femei este ca un templu. Uite, că ți-am spus. Acum îmi dai drumul ? Vreau să cobor.

— Nu încă.

Blîndețea din vocea lui îi mai reduse stînjeneala.

— O să mă faci să-ți spun tot, nu ?

El zîmbi cînd o văzu atît de tulburată.

— Da, recunoscu el. O să te fac să-mi spui tot.

— Colin, poate nu ți-ai dat seama, dar subiectul ăsta mă stinghерește.

— Am observat.

Alesandra percepu nota de amuzament din vocea lui, dar refuză să-l privească, pentru că știa că, dacă îl va vedea zîmbind, probabil că va începe să țipe.

— Tu nu ești stînjenit ? Întrebă ea.

— Nu.

Încercă din nou să-și retragă mîna, dar el o ținu strînsă. Doamne, ce încăpățînat era ! Era sigură că n-o să-i dea drumul să coboare din trăsură înainte să-i fi explicat tot.

— Bărbații vor dori să se închine acolo, izbucni ea.

— Unde ? întrebă el, evident nedumerit.

— La templu, spuse ea aproape țipînd.

El nu rîse. Îi dădu drumul la mînă și se lăsă pe speteaza banchetei. Piciorul lui îi bloca ieșirea, în caz că mai dorea să coboare.

— Înțeleg, replică el.

Își păstră un ton cît mai neutru posibil, sperînd că atitudinea lui indiferentă îi va ușura supărarea.

Obrajii ei roșiră de furie. Acum arăta de parcă fusese arsă de soare. Colin găsi inocența ei incredibil de plăcută.

— Și ce altceva ți-a mai spus ? întrebă el.

— Că nu trebuie să-i las.

— Să se închine ?

— Nu trebuie să las pe nimeni să mă atingă înainte de a mă căsători, spuse ea dînd din cap. Maica stareță m-a asigurat că după aceea, se poate, pentru că rezultatul unirii este vrednic de laudă și nobil.

Își ridică privirea să-i vadă reacția, îi observă expresia de neîncredere de pe față și se gîndi că nu înțelesese prea bine.

— Un copil este rezultatul vrednic de laudă.

— Asta am înțeles și eu.

Alesandra se sprijini de rezemătoare și-și concentră atenția asupra faldurilor rochiei. După un lung minut de tăcere, Colin vorbi din nou :

— A lăsat deoparte cîteva detalii, nu crezi ?

— Ba da, șopti Alesandra.

Se simțea ușurată că, în sfîrșit, Colin înțelesese lipsa ei de cunoștințe.

— Dacă ar exista o carte sau un manual, aș putea citi...

— N-am nimic despre subiectul ăsta în biblioteca mea, îi spuse el. Nici nu știu dacă s-a publicat așa ceva.

— Dar sigur că...

— A, da, sînt unele cărți, dar n-am de gînd să-ți îngădui vreodată să le citești, spuse el dînd din cap. Nici nu se vînd, decît pe sub mînă.

Colin întinse mîna să deschidă ușa, nedezlipindu-și privirea de pe fața miresei sale, care roșise.

— Ce sugerezi să fac ? întrebă ea privind în jos.

El o prinse de bărbie și o forță să-și ridice privirea. Ochii lui albaștri erau umbriți de îngrijorare.

— Sugerez să te încrezi în mine.

Sunase mai mult ca un ordin decît ca o sugestie. Ea se hotărî să se încreadă, totuși, în el, pentru simplul motiv că nu avea alternativă. Dădu din cap.

— Bine, atunci. O să mă încred în tine.

Acceptarea ei rapidă îi făcu plăcere. Colin înțelegea de ce dorea ea să știe dinainte exact ce avea să urmeze. Era o posibilitate a Alesandrei de a deține controlul. Cu cît știa mai mult, cu atît i-ar fi fost mai puțin frică.

Obiceiul era ca tinerele să obțină informațiile acestea de la mamele lor, desigur. Cel puțin așa credea Colin. Presupunea că mama lui vorbise cu Catherine despre căsătorie. Dar mama Alesandrei murise înainte ca fiica ei să aibă vîrsta necesară pentru asemenea cunoștințe.

Așa că una dintre călugărițe încercase să preia această sarcină.

— Cîți ani are maica superioară ? întrebă el.

— Arată cam de optzeci, dar cred că e mai tînără, replică Alesandra. N-am îndrăznit niciodată s-o întreb. De ce mă întrebi ?

— Așa... Alesandra, o să-ți explic tot ce trebuie să știi, spuse el, revenind la subiectul de bază.

Blîndețea din vocea lui avu efectul unei mîngîieri pe obraz.

— O să-mi explici ?

— Da, promise el distrat.

Încercă să și-o imagineze pe bătrîna călugăriță explicîndu-i Alesandrei despre viață, folosind cuvinte descriptive precum „templu" și „închinare". Și-ar fi dorit să fi fost acolo ca să asculte discuția.

Alesandra văzu sclipirea din ochii lui Colin și imediat crezu că naivitatea ei îl amuza.

— Îmi pare rău că mă port așa... fără experiență.

— Chiar n-ai experiență, îi reaminti el, blînd.

— Da, și îmi pare rău.

Colin rîse.

— Mie nu.

— Chiar o să-mi răspunzi la toate întrebările ? întrebă ea, încă nesigură că el o credea. N-o să omiți nimic ? Nu-mi plac surprizele.

— N-o să omit nimic.

Ea oftă și încetă să mai frămînte în mîini materialul rochiei. Promisiunea lui Colin a ajutase să-și învingă frica. Nici nu-i mai păsa dacă el îi considera amuzantă stînjeneala. Îi va de toate informațiile necesare și asta era tot ceea ce conta. Ușurarea o umplu de gratitudine.

— Păi, atunci totul va fi minunat, anunță ea. N-ar trebui să coborîm din trăsură ?

Colin aprobă. Sări primul din trăsură, apoi se întoarse să o ajute pe Alesandra. Raymond și Stefan erau îngrijorați pentru Alesandra. De-abia așteptau s-o vadă închisă sub cheie.

Flannaghan se învîrtea prin fața ușii, așteptînd să-și salute noua stăpînă. O ajută să-și scoată pelerina, și-o aranjă pe braț și apoi o felicită călduros.

— Dacă doriți să urcați acum, vă pregătesc baia, prințesă, sugeră el.

Gîndul unei băi fierbinți, tihnite, după toată agitația zilei, o încîntă. Ar fi fost a doua în ziua aceea, dar maica Margareta îi spusese că a fi curat era echivalentul sfințeniei, așa că nu se gîndi că ar fi decadent.

— Colin și cu mine vom sta de vorbă în birou, îi spuse ea lui Flannaghan. Voi face baie după aceea.

— Mai bine fă baie întîi, sugeră Colin. Trebuie să mă uit peste niște acte.

Mintea, bineînțeles. Colin nu avea nici cea mai mică intenție să lucreze în noaptea nunții, dar se gîndi că o baie ar ajuta-o pe Alesandra să se relaxeze, pentru că se vedea că avea nevoie de așa ceva.

Fusese o zi mult prea agitată pentru ea și, deși părea acum mai puțin îngrijorată și mai stăpînă pe ea, Colin știa că liniștea ei era încă foarte fragilă.

— Cum dorești, acceptă Alesandra și se întoarse să-l privească pe majordom. Colin venea imediat în spatele ei.

— A fost o nuntă frumoasă ? întrebă Flannaghan.

— O, da, răspunse Alesandra. Nu-i așa, Colin ?

— Era cît pe-aci să fii rapită, îi aminti el.

— Da, dar în afară de asta, totul a fost minunat, nu ?

— Și înspăimîntător.

— Da, dar...

— Ți-au distrus rochia de mireasă.

Alesandra se opri pe ultima treaptă de sus și se răsuci spre el. Nu-i plăcea că i se aminteau toate acestea.

— Orice mireasă vrea să creadă că nunta ei a fost perfectă, îi spuse ea.

— Atunci, a fost perfectă, îi răspunse el făcîndu-i cu ochiul.

Ea zîmbi mulțumită.

Flannaghan așteptă pînă cînd rămase singur cu Alesandra în dormitorul ei ca să afle toate detaliile. Raymond și Nicolas aduseră mai multe găleți cu apă fierbinte pentru baie. Cît timp majordomul îi despachetase bagajele și pregătise o cămașă de noapte albă și un halat, pe care le puse pe pat.

Alesandra nu se grăbi să iasă din baie. Apa fierbinte o relaxă și o ajută să uite toate grijile. Își spălă părul cu săpun cu miros de trandafiri și apoi se așeză în fața căminului ca să-și-l usuce. Nu se grăbea, pentru că știa că soțul ei era ocupat și probabil nu-și dădea seama de trecerea timpului.

De-abia după mai mult de o oră, se hotărî să-i întrerupă lucrul. Părul îi era uscat, dar după ce-și puse halatul, mai petrecu zece minute pieptănîndu-se. Căsca des ; baia fierbinte și apoi căldura focului o moleșiseră, dar nu voia să adoarmă înainte de a auzi explicația lui Colin.

Traversă holul spre birou, bătu la ușă și intră. Colin nu era la birou. Alesandra nu-și putea da seama dacă se retrăsese la el în dormitor sau coborîse în salon. Se hotărî să-l aștepte, gîndindu-se că el ar dori să stea de vorbă cu ea acolo, așa că se apropie de birou și luă o foaie de hîrtie. Tocmai lua un toc și o călimară, cînd el apăru în ușă.

Alesandrei i se tăie respirația. Colin făcuse și el baie ; părul îi era încă umed. Nu era îmbrăcat ; purta doar o pereche de pantaloni negri, ai căror nasturi nu erau închelați.

Avea un trup foarte puternic, iar mușchii ce se conturau sub pielea bronzată îi aminteau de o panteră. Fiecare mișcare îi punea în evidență musculatura perfectă. Pieptul îi era acoperit cu păr cîrlionțat, de un negru mat, rărit spre talie.

Alesandra nu îndrăzni să privească mai jos.

Colin se sprijini de tocul ușii, își încrucișă brațele pe piept și îi zîmbi. O ușoară roșeață îmbujoră obrajii Alesandrei. Își împăturea foaia de hîrtie pe care o ținea în mîini și încerca din răsputeri să se poarte degajat ; Colin înțelese că nu trebuia s-o bruscheze, dacă nu voia s-o sperie. Era o situație dificilă pentru el. Nu mai făcuse dragoste cu o fecioară de mult atunci și simpla apariție a Alesandrei, în halatul ei alb, îl provoca deja fiori în tot corpul. Era excitat doar privind-o. Își concentră privirea asupra gurii ei, gîndindu-se la ce senzații i-ar da buzele ei dulci și senzuale.

Colin, la ce te gîndești ?

El se gîndi că n-ar fi o idee bună să-i spună adevărul.

Mă gîndeam ce vrei să faci cu foaia aia de hîrtie, îngeraș!

Alesandra se simțea atît de încurcată, încît trebui să-și îndrume privirea spre mîini pentru a înțelege ce voia el să spună

Notițe, răspunse ea brusc, cu o înclinare a capului.

Notițe ? se miră el.

Da. M-am gîndit să-mi iau notițe, în timp ce-mi explici, ca nu uit ceva important. Ai ceva împotrivă, Colin ?

Ingrijorarea din vocea ei îi domoli amuzamentul.

Ce isteață ești de organizată ! spuse el.

Mulțumesc pentru apreciere, zîmbi ea. Tata a fost primul care m-a învățat cît de important este să fii organizat și mama cea stareță s-a ocupat de educația mea.

Hmmm, dacă ar fi putut să-și stăpînească emoția !

Ce vîrstă ani aveai cînd a murit tatăl tău ?

Unsprezece.

Și îți mai amintești...

Da, îmi amintesc tot ce m-a învățat. Așa îi arătam mama mea și m-am simțit minunat în timpul pe care

l-am petrecut împreună. Îi făcea plăcere să-mi vorbească despre afacerile lui, iar mie îmi făcea plăcere să mă simt inclusă în lumea lui.

Foaia de hîrtie se transformase într-un ghemotoc în mîinile ei și Colin se îndoia că ea își dădea seama de asta.

— N-o să scriu decît cuvintele cheie, promise ea.

— N-ai nevoie să-ți notezi nimic, o asigură Colin clătinînd din cap. O să reții tot ce o să-ți spun.

Colin era mîndru de el. Simțea nevoia să rîdă în hohote dar reuși să se stăpînească.

— Bine, atunci, spuse ea. Se întoarse spre birou să pună la loc foaia de hîrtie și abia atunci își dădu seama ce făcuse. Aruncă hîrtia în coșul de gunoi și se întoarse spre el.

Caldura din privirea lui îi dădu fiori de plăcere, iar zîmbetul din colțul gurii lui îi făcu inima să bată năvalnic. Respiră adînc și-și ordonă să se calmeze.

Doamne, ce frumos era ! Și fără să-și dea seama, își spuse gîndul cu voce tare.

Colin rîse, dar amuzamentul lui nu o supără și ea zîmbind și ea.

— Pentru un balaur, îl tachină ea.

Privirea lui insistentă o emoționa și simți un ghem în stomac. Simțea nevoia să facă ceva cu mîinile și imediat le împreună.

— O să stăm de vorbă, acum ?

— Toate la timpul lor, anunță el. Tocmai mi-am dat seama că nu te-am sărutat așa cum trebuia, la nuntă.

— Nu ?

El clătină din cap și apoi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Ea traversă, încet, camera și se opri în fața lui.

— O să mă săruți acum ? întrebă ea în șoaptă.

— Da, spuse el tărăgănat.

Se desprinse din cadrul ușii și se apropie de ea, făcîndu-o să se simtă foarte măruntă pe lîngă el. Instinctiv, Alexa făcu un pas înapoi. Dar se opri pe dată. Doar nu-i era frică de Colin, gîndi ea, și, la urma urmei, chiar dorea să fie sărutată de Colin. Așa că făcu un pas înainte.

— Îmi place cum mă săruți, șopti ea.

— Știu, răspunse el zîmbind arogant.

Știa că era emoționată ; nu avea nici cea mai mică îndoială în privința asta și îi plăcea stînjeneala ei.

— De unde știi ? întrebă ea, gîndindu-se să-i spună ceva inteligent, după ce-i va auzi răspunsul.

— Felul în care răspunzi la sărutul meu îmi arată că îți face plăcere să te ating.

Alesandra nu găsi nimic inteligent de replicat și de fapt nici nu se prea mai putea concentra — bineînțeles din cauza lui Colin. Căldura din privirea lui o emoționa prea mult.

Îi simți mîinile atingîndu-i mijlocul ; privi în jos și îl văzu desfăcîndu-i cordonul. Încercă să-l oprească, dar pînă să-i prindă mîinile, el îi scosese deja halatul.

— De ce ai făcut asta ?

— Ești foarte caldă.

— Ah !

Halatul căzu pe covor. Cămașa de noapte era îndeajuns de transparentă pentru ca el să ghicească formele dulci ale trupului ei. Stînjenită, încercă să se adăpostească de privirea lui. Dar Colin o trase spre el și o strînse puternic în brațe.

— Strînge-mă în brațe, Alesandra.

Își încolăci brațele în jurul gîtului lui și el se aplecă spre ea și îi mușcă ușor buzele. Limba lui urmă conturul buzei de sus, înfiorînd-o, iar ea se prinse mai puternic de el, ridicîndu-se pe vîrfuri, pentru a-l săruta mai puternic. Sînii striviți de pieptul lui în strînsoarea îmbrățișării îi provocară o senzație necunoscută, făcînd-o să suspine. Nu era o senzație neplăcută ; simți sînii foarte tari și i se păru ciudat, dar încîntător. Se lipi din nou lîngă el ca să-i simtă din nou atingerea, dar o făcu foarte ușor pentru ca el să nu-și dea seama că o face intenționat. Nu dorea să o creadă prea îndrăzneață. Dar voia să fie îndrăzneață, căci căldura arzătoare a trupului lui părea asupra ei ca un afrodisiac și i se părea că nu este destul de aproape de el.

Mîngîierile acelea, foarte ușoare, o înnebuneau și nu mai voia mult chinul acela. Grăbită, îi prinse părul în mîini, făcîndu-i, fără cuvinte, că aștepta mai mult.

În sfîrșit, gura lui o acoperi pe a ei, într-o atingere blîndă, ca o mîngîiere și îi simți limba atingînd-o pe-a ei. Încet, fără nici o grabă, fără să o forțeze cîtuși de puțin. Colin aprinse în ea focul pasiunii.

Geamătul ei ușor îi dădu de știre că se simțea foarte bine. Se trase puțin înapoi, îi văzu dorința arzătoare din ochi și știind-o oglindită în ochii lui, gemu și el.

— Atît de dulce, șopti el aproape atingîndu-i buzele. Primește-mă, porunci el, răgușit.

Nu avu răbdare ca ea să se supună și-și apăsă bărbia ca s-o facă să-și deschidă gura. Limba lui pătrunse înăuntru, apoi se retrase pentru a pătrunde din nou. Ea îl acceptă, docilă, și răspunsul ei inocent îl făcu să uite că nu trebuie să se grăbească. Îi era foame de ea și nu se mai putea controla. Gura lui se apleca din ce în ce mai puternic și mai insistent asupra gurii ei și jocul acesta amoros — îndrăzneț din partea lui, timid din partea ei — îi făcu pe amîndoi să se cutremure de dorință. Alesandra era prea copleșită de focul dorinței pe care Colin îl aprinsese în ea, pentru a-i mai fi teamă de ceea ce avea să urmeze. Nu mai putea gîndi ; răspundea doar și se strîngea lîngă el, inconștientă atît de ceea ce făcea ea cît și de ceea ce făcea el. Își trecea neîncetat degetele prin părul lui. Colin simți că-și pierde orice urmă de control cînd începu să suspine și trupul ei îi atinse penisul în erecție. Sărutul deveni carnal, lacom.

Pasiunea se transformă în instinct primar ; foamea lui de stîrni pe-a ei.

Sărutul părea nesfîrșit și totuși prea scurt. Colin se trase înapoi și îi văzu gura înroșită și umedă de sărutările lui. Încă simțea încă aroma, dar nu-i era de ajuns.

Alesandra se prăbuși la pieptul lui și-și ascunse fața în bărbia lui, respirînd sacadat.

Colin o luă în brațe și o duse în dormitorul lui. O așeză pe pat și se așeză lîngă ea, privind-o. Privirea lui, încărcată de dorință, o încălzi și o făcu să tremure în același timp.

Era ametită de sărutările lui, dar își reveni cînd îl văzu că-și scoate pantalonii. Închise ochii și încercă să se dea

din pat. Dar Colin i-o luă înainte. Își scoase repede pantalonii și veni în pat, lîngă ea, înainte ca ea să se ridice.

O prinse de cămașa de noapte al cărei material se rupse când o trase din nou lîngă el. Într-o clipă cămașa de noapte fu complet îndepărtată și Colin o acoperea cu tot trupul.

Alesandra deveni rigidă și încordată. Colin îi desfăcu încet picioarele cu genunchiul, apoi puse stăpînire pe ea, așa cum își imaginase în visele lui, încă din prima clipă cînd o întîlnise.

Membrul său în erecție presa cîrlionții mătăsoși dintre coapsele ei și senzația era atît de plăcută, încît Colin gemu de plăcere.

Realitatea era chiar mai încîntătoare decît fantezia, căci nu reușise să-și imagineze cît de netedă și catifelată era pielea ei și cît de plăcută va fi atingerea ei ; sînii ei erau mai mari decît își imaginase el și nu fusese în stare să-și imagineze sensibilitatea plăcerii de a o simți tremurînd în brațele lui. Niciodată nu se simțise atît de fermecat.

— Colin, n-ar trebui să discutăm, acum ?

El se sprijini în cot și o privi. Ochii ei oglindeau îngrijorarea, ai lui, victoria.

— Categoric, răspunse el, prinzîndu-i fața în mîini pentru a o ține nemișcată și o sărută pătimaș, îndelung.

Ea începu să tremure, plină de dorință. Nu se putu abține să nu-și pună brațele în jurul lui, să-i simtă căldura corpului cît mai aproape de ea. Îi atinse picioarele cu tălpile, dar o dată nu-i mai era de-ajuns să-l țină doar în brațe ; simți nevoia să-l atingă, să-l mîngîie. Mîinile ei urcară într-o mișcare ușoară pe spatele lui și apoi alunecară într-o mîngîiere pe brațe.

Atingerea ei era ușoară ca un zbor de fluture și, totuși, era mai erotică mîngîiere pe care Colin o simțise vreodată. Își concentră atenția asupra gîtului ei, și ea își întoarse încet capul pentru a-l lăsa să o sărute.

Dinții lui îi mușcară încet lobul urechii, făcînd-o să se cutremure de cascada de senzații ce îi străbăteau trupul.

Alesandra începu să se miște, cerînd, tăcută, mai mult. El își schimbă poziția și începu să o sărute pe gît, coborînd

încet către adîncitura dintre sîni. Pielea ei mirosea a trandafiri și a femeie. Era o combinație amețitoare ; Colin îi inhală parfumul dulce și apoi o atinse cu limba, dorind s-o și guste

Își lua prea multe libertăți cu trupul ei, dar Alesandra nu gîndi că ar muri dacă s-ar opri. Mîinile lui îi cuprinseră sînii și imediat dori și mai mult. Nu înțelegea sentimentul de frustrare ce creștea în ea. Simțea ceva rupîndu-se în ea. Apoi Colin îi atinse sfîrcurile sînilor cu limba și ea țipă de spaimă și plăcere. Era prea mult, nu mai putea suporta, și totuși senzația era extraordinară. Mîinile îi căzură în lături și ea strînse pumnii, agățîndu-se de cearșaf, încercînd să se ferească de furtuna de senzații ce se dezlănțuise în ea.

— Colin ! strigă ea suspinînd și agățîndu-se crispată de el.

Dar el se ocupa insistent de sfîrcul ei, înnebunind-o. Îl simțea mîinile alergîndu-i pe tot trupul și, respirînd adînc, începu să geamă. Apoi gura lui o prinse din nou pe-a ei, iar mîna îi alunecă printre cîrlionții mătăsoși ce-i adăposteau virginitatea. Încercă să-l oprească, dar nu reuși. Degetele lui pătrunseră încet prin deschizătura îngustă și umedă, apoi se retraseră. Cu vîrful degetului mare îi atinse exact locul care știa că o va aținta cel mai mult.

Degetele lui continuară s-o dezmierde și s-o excite pînă cînd ea nu mai dori decît să-și găsească împlinirea. Colin nu mai cunoscuse nici o femeie care să-i răspundă cu atîta sinceritate și faptul acesta îl împiedică să se controleze.

— Iubito, ești prea încordată, șopti el răgușit.

Dar ea nu-i mai putea urmări cuvintele.

— Mă doare. Te rog...

Nu înțelegea ce vrea de la el, dar înțelegea că va înnebuni dacă el nu va face ceva care să-i ușureze acel dulce chin.

Colin spera din tot sufletul că ea era pregătită pentru el primi. Îi luă brațele și i le puse în jurul gîtului lui, îi îndepărtă și mai mult coapsele și apoi mîinile lui o prinseră de sub șolduri, ca s-o țină cît mai lipită de el. O pătrunse încet, oprindu-se cînd întîlni bariera virginității ei pe care încercă s-o depășească, împingînd ușor. Nu reuși. Își strînse dinții strînși și respira foarte greu, de parcă alergase cale de

nită, căci plăcerea era atît de intensă încît aproape nu mai putea rezista pasiunii. Știa că o doare. Alesandra țipă și încercă să-l îndepărteze.

Iubito, va fi bine, încercă el s-o liniștească. Durerea îți va ține mult. Ține-mă strîns. Oh, iubito, nu te mișca așa... nu încă.

Încercînd să n-o forțeze, nu făcea decît să-i prelungească durerea... și el simțea că înnebunește. Fruntea îi era acoperită de broboane de transpirație și știa că își va ieși din minți dacă nu se va îngropa în ea.

Își schimbă puțin poziția, îi ridică șoldurile și apoi cu o mișcare puternică, o pătrunse adînc. Ea țipă ; acum durerea era la fel de intensă ca și plăcerea. Încercă din nou să-l îndepărteze. Dar apăsarea lui nu o lăsa să facă nici o mișcare. Posesiunea lui era acum completă și se potriveau extraordinar de bine. Colin rezistă nevoii puternice de a se mișca puțin, pentru a o putea pătrunde din nou, căci dorea să-i dea timp să se obișnuiască. Unghiile ei îi lăsară dîre roșii pe umeri și el înțelese că dorea să-l facă să-i dea drumul. Încercă s-o sărute din nou, dar ea își întoarse fața. Așa că o sărută pe gît, apoi pe obraz, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze controlul pînă ce reușea să reaprindă în ea dorința mișcare. Fața ei era inundată în lacrimi și suspina încet.

Nu plînge, iubito. Îmi pare rău. Doamne, trebuia să știu, dar în cîteva minute totul va fi bine. Ești atît de bună. Strînge-mă în brațe, iubito. Strînge-mă în brațe.

Îngrijorarea din glasul lui o liniști mai mult decît cuvintele pe care i le spusese. Durere și plăcere ; era nedumerită de două senzații atît de opuse, încît nu știa ce să facă. Ar fi vrut ca el să se oprească, dar ar fi vrut să rămînă așa. Nu înțelegea ce i se întîmplă. Trupul ei cerea să fie eliberat ; dar eliberat de ce ? Nu știa. Brusc simți nevoia să se miște ; fiecare nerv îi cerea asta.

Vreau să mă mișc, șopti ea aproape imperceptibil.

Colin se sprijini în coate și o privi. Ochii ei străluceau, pupilele dilatate, dar mai important era că încetase să plîngă.

Și eu vreau să mă mișc. Vreau să mă retrag și apoi să pătrund din nou.

Vocea lui era aspră de emoție. Instinctiv, Alesandra îl strînse în brațe. Se hotărî să încerce din nou, ca să se asigure acum că va fi mai puțin dureros. Cu cîteva clipe înainte avusese impresia că va muri de durere, dar acum senzația nu mai era la fel de intensă și cînd începu să se miște în brațele lui, nu mai simți nici un pic de durere. Plăcerea pe care o simți o surprinse.

— Începe să fie... plăcut.

Era permisiunea de care avea nevoie. Stăpînirea de sine cedă. Gura lui o acoperi pe-a ei într-un sărut lacom. Își retrase încet și apoi o pătrunse adînc. Ritualul împerecherii îl consumă total, iar cînd ea se strînse lîngă el și-și ridică bazinul pentru a-l primi, Colin își îngropă fața în adîncitura dintre umărul și gîtul ei, gemînd puternic. Presiunea ce creștea în el era minunată. Nu mai cunoscuse niciodată așa ceva pînă atunci. Alesandra era un foc mistuitor în brațele lui, iar răspunsul ei sălbatic, deschis, îl răscolea. Alesandra nu ascundea nimic din ceea ce simțea și această ultimă sine îl forța și pe el să facă la fel. Patul scîrțîia, protestînd fiecare mișcare a lui. Colin nu se mai gîndea decît la nevoia amîndurora de împlinire.

Deznodămîntul veni repede. Ea fu prima care atinse culmea plăcerii și cînd, instinctiv, îl strînse puternic în brațe lipindu-se de el, el ajunse la orgasm.

Alesandrei îi trebui mult să revină la realitate. Se agăță de soțul ei și se lăsă purtată de valul plăcut al cedării. Colin spunea că atîta timp cît îl va ține pe Colin în brațe, va fi în siguranță. Nu va trebui să se străduiască să-și păstreze controlul. El va avea grijă de ea. Alesandra închise ochii și se lăsă invadată de încîntătoarea minune a nopții lor de dragoste.

Nu se mai simțise niciodată atît de liberă, atît de protejată.

Colin trăia, însă, un sentiment opus. Era zguduit de ceea ce i se întîmplase, pentru că niciodată pînă atunci nu abandonase orice urmă de control. Niciodată. Era înfiorat. Coapsele ei mătăsoase îi alungaseră toate gîndurile. Ea era inocentă, el experimentat, și totuși ea reușise să-l facă fără nici un fel de apărare. Nu se putuse abține nici un pic

...o sfîrșit, cînd amîndoi atingeau împlinirea, el fusese la fel ...mult la dispoziția ei pe cît fusese ea la dispoziția lui. Și ...ales, niciodată nu mai fusese atît de bine. Era îngrozit.

Pentru prima oară în viață, se simțea vulnerabil, prins în ...ană.

Erau încă uniți. Colin se retrase încet, înainte ca atingerea ...stîrnească din nou. Strînse din dinți de plăcere în timp ...făcea această mișcare. Nu avea încă puterea să se ...depărteze de ea, dar știa că apăsarea lui o strivea. Brațele ...erau încolăcite de gîtul lui și el i le îndepărtă cu blîndețe. ...aplecă s-o sărute pe gît ; îi simți bătaia repezită a inimii și ...în aceasta o arogantă satisfacție masculină — nici ea nu-și ...reținc complet.

...întinse apoi pe spate, departe de ea. Respiră adînc și ...închise ochii. Avea încă pe buze gustul pielii ei și aproape că ...simțea din nou excitat.

Alexandra se reculese, în sfîrșit, și se întoarse spre el. Se ...sprijini într-un cot și-l privi.

...contarea lui o uimi.

Colin ? șopti ea. Te simți bine ?

Colin întoarse capul spre ea și, într-o clipă, expresia feței ...schimbă. Nu voia să-i arate că era vulnerabil. Îi zîmbi și ...puse mîna s-o mîngîie pe obraz. Ea își înclină capul, ...atinsă de mîngîierea lui.

Nu ar trebui să te întreb dacă te simți bine, spuse el.

Alexandra îi părea că se simte excelent. Ochii îi sclipeau ..., gura purta urmele sărutărilor lui, părul îi era adunat pe ...umăr și lui Colin i se părea că era cea mai atrăgătoare ...ființă din lume.

Te-a durut, nu-i așa ?

Ea dădu încet din cap, dar observă că el nu părea prea ...mulțumit din cauza asta.

Eram...

Încîntată ?

Alexandra roși. El rîse. Apoi o strînse în brațe.

Vream tîrziu să te simți rușinată, nu crezi ? Sau ai ...fost sălbatică erai adineauri ?

Nu uitase. Roşi pînă-n vîrful urechilor, amintindu-şi reacţia ei nestăpînită. Colin se amuza copios. Dar ei nu-i păsa că rîdea de ea. I se întîmplase cel mai încîntător lucru din lume şi nimic nu-i putea strica bucuria. O caldă strălucire o învăluia încă, făcînd-o să se simtă fericită şi moleşită.

— N-am fost prea demnă, nu ?

— Vrei să spui că n-ai fost demnă cînd m-ai implorat să nu mă opresc ? întrebă el, mîngîind-o uşor şi leneş pe spate.

— Chiar aşa am făcut, nu-i aşa ?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zîmbească.

— Da, spuse el tărăgănat. Chiar aşa.

— A fost plăcut, nu ? întrebă ea oftînd.

— A fost cu mult mai mult de-atît, rîse el.

Cîteva minute se scurseră în linişte. El fu cel care întrerupse această linişte căscînd zgomotos.

— Colin ? Am... am...

Nu reuşea să-şi termine întrebarea. Propria ei vulnerabilitate o făcea prea timidă ca să întrebe dacă se purtase bine.

Colin ştia ce aştepta ea.

— Alesandra ?

Modul în care îi pronunţase numele îi păru o mîngîiere.

— Da ?

— Ai fost perfectă.

— E drăguţ din partea ta să spui asta.

Se simţi relaxată şi închise ochii. Se linişti auzindu-l rîzînd încet şi ascultîndu-i bătăile inimii. O mînă îi mîngîia spatele, iar cealaltă o atingea uşor pe gît şi aproape adormise cînd îl auzi pronunţîndu-i numele.

— Hmmm ?

— Vrei acum să încep să-ţi explic ? întrebă Colin.

Aşteptă cîteva minute să-i răspundă, apoi îşi dădu seama că ea adormise. Îşi răsfiră degetele prin părul ei şi se aplecă puţin s-o sărute pe creştet.

— Corpul unei femei este ca un templu, şopti el.

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu primi vreunul. Trase cuverturile peste ei, îşi strînse mireasa în braţe şi închise ochii.

Ultimul gînd care-i trecu prin minte, înainte să adoarmă, fu cel să zîmbească. Stareța avusese dreptate cînd îi spusese Alexandrei că bărbații vor dori să se închine la templu.

El, fără nici o îndoială, o făcuse.

Nu era nebun și nici nu-și pierduse mințile. Mai avea încă conștiință. Dar hotărîse să nu o ia în seamă. Da, știa că nu e bine ce face. Îi mai păsa încă sau cel puțin îi păsase atunci, prima dată. Ea îl respinsese și merita să moară. Furia fusese cea care înmuiase mîna și pumnalul. El nu dorise decît s-o ucidă. Nu așteptase la graba aceea, nu știuse cît de puternic se va simți, cît de invincibil.

Se putea opri. Ridică paharul și sorbi îndelung. Se va opri, da, el.

Cioburile jerpelite erau într-un colț. Le privi îndelung înainte să se hotărî să le arunce, a doua zi. Pe masă erau flori... împlinind... disprețuindu-l parcă.

Aruncă furios paharul în cămin. Cioburile de sticlă se împrăștiară pe jos. Întinse mîna să ia sticla, în timp ce-și scanda neliniștea.

Se va opri.

CAPITOLUL IX

Alesandra se trezi tîrziu în dimineața următoare. Colin nu mai era în dormitor. Dar asta era foarte bine, pentru că nu-și dorea s-o vadă în starea în care era. Era înțepenită, o dureau toate și oftă ca o bătrînă cînd se dădu jos din pat. Nu era de mirare că se simțea așa, gîndi ea, cînd văzu petele de sînge de pe cearșaf. Se încruntă, îngrijorată și enervată. Nimeni nu-i spusese nimic despre asta. Oare era normal să sîngereze ? Dacă nu era normal ? Dacă Colin îi făcuse o rană care nu se mai putea vindeca ?

Încercă să nu intre în panică și rezistă pînă începu să facă spele. Dar o nouă sîngerare o sperie. Și se simțea foarte jenată. Nu voia ca Flannaghan să vadă petele de sînge cînd va schimba așternutul, așa că desfăcu ea patul.

Alesandra continuă să fie neliniștită în timp ce se îmbrăcă. Își puse o rochie de un albastru pal, cu pantofi asortați, din piele. Rochia avea o bordură albă în jurul decolteului pătrat și în jurul mînecilor. Era o rochie foarte feminină și era una dintre cele preferate ale Alesandrei. Își perie apoi părul și coborî să-l caute pe soțul ei.

Prima lor întîlnire, după intimitatea nopții de dinainte, avea să fie foarte jenantă pentru ea și voia să treacă de acest moment cît mai repede. Dacă se străduia, era sigură că va reuși să-și ascundă stînjeneala.

Colin era în birou. Ușa ce dădea spre coridor era deschisă. Alesandra rămase în ușă, întrebîndu-se dacă să-l întrerupă din lucru sau nu. Simțindu-i probabil privirea, el își ridică ochii, încruntat încă datorită concentrării asupra scrisorii pe care o citea. Dar expresia i se schimbă rapid, și privirea deveni plină de blîndețe cînd îi zîmbi.

Nu era sigură, dar avea impresia și ea că-i zîmbea. Doamne, Dumnezeule, oare nu va reuși niciodată să se obișnuiască cu prezența lui în preajma ei ? Era un bărbat atît de frumos ! Umerii lui îi păreau și mai lați acum, părul și mai negru, pielea și mai bronzată. Cămașa albă pe care o purta îi accentua farmecul, contrastînd puternic cu pielea bronzată. Privirea îi rătăci pe buzele lui și dintr-o dată se simți inundată de amintirea senzației pe care i-o dădeau sărutările lui.

Grăbită, Alesandra își coborî privirea asupra bărbiei lui. Nu voia să se vadă cît de stînjenită se simțea. Dorea să fie demnă și sofisticată.

Bună dimineața, Colin ! Vocea îi era răgușită și fața parcă îi luase foc. Retragerea părea singura soluție. Va trebui să dea ochii cu el mai tîrziu, cînd va fi în stare să se controleze. Văd că ești ocupat, spuse ea grăbită, vrînd să plece. O să cobor.

Se întoarse și se îndepărtă.

Alesandra.

Da.

Vino încoace.

Alesandra se întoarse și se opri din nou în ușă. Colin se lăsă pe speteaza scaunului și îi făcu semn cu degetul să se apropie. Alesandra își îndreptă umerii, se forță să zîmbească și păși în cameră. Se opri lîngă biroul lui. Dar nu asta voia Colin. Îi făcu semn să vină lîngă el. Păstrîndu-și atitudinea depășitoare, ea ocoli biroul și se apropie de el. Colin nu-și da seama cît era de stînjenită, gîndi ea.

El o privi îndelung.

Vrei să-mi spui ce te frămîntă ?

Ești un om greu de înșelat, remarcă ea.

Da, dar cum tu n-o să încerci niciodată să mă înșeli, asta n-are nici o importanță, spuse el încruntat.

Așa este.

Colin mai așteptă cîteva clipe. Și cum ea nu-i spuse nimic, o întrebă din nou.

Spune-mi ce te neliniștește.

Ea își plecă privirea în pămînt.

— Este... mă simt jenată să te văd după...

— După ce ?

— Noaptea trecută.

Obrajii ei se îmbujorară ușor. Colin găsi reacția ei încîntătoare — și excitantă. O luă în brațe, o prinse de bărbie și îi zîmbi.

— Și ? o îndemnă el.

— La lumina zilei, amintirea a ceea ce am făcut noi doi azi-noapte mă rușinează.

— Pe mine mă face să te doresc din nou.

Ochii ei se măriră la auzul unei astfel de mărturisiri.

— Dar nu poți.

— Ba, sigur că pot, spuse el vesel.

— Eu nu pot, șopti ea, clătinînd din cap.

— De ce nu poți ? se încruntă el.

— Nu-i de ajuns să-ți spun că nu pot ? întrebă ea, roșind atît puternic, încît crezu că o să ia foc.

— La naiba, sigur că nu-i de ajuns.

— Îmi îngreunezi situația, spuse ea plecîndu-și privirea. Dacă mama mea ar fi aici, aș vorbi cu ea, dar așa...

Nu mai continuă. Tristețea din vocea ei îl făcu să-și uite enervarea. Alesandra era îngrijorată de ceva și el trebuia neapărat să afle despre ce era vorba.

— Poți să-mi spui mie, zise el. Sînt soțul tău, ai uitat ? Nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt. Ți-a plăcut cînd am făcut dragoste, adăugă el.

Îi părea îngrozitor de arogant.

— Poate, replică ea, numai ca să-l înțepe.

— Poate ? exclamă el exasperat. Te-ai topit în brațele mele, șopti el. Amintirea acelor momente îi înăspri vocea. Ai uitat chiar atît de repede ?

— Nu. N-am uitat Colin. M-a durut.

Acum îi spusese și aștepta ca el să-i ceară iertare. În urmă îi va spune de rana ei, iar el va înțelege de ce nu mai trebuia s-o atingă.

— Iubito, știu că te-a durut.

Căldura din vocea lui, atît de aspră, atît de masculină, făcu să se înfioare. Se așeză mai bine la el în brațe și își

prinse imediat de șolduri, ca s-o țină nemișcată. Căci, neînțeles, ea nu avea nici cea mai mică idee ce simțea el, ținînd-o în brațe, lipită de el. Era deja excitat.

Alesandrei îi pieri stînjeneala. Era enervată că soțul ei părea atît de aspru ; nu avea nici o remușcare.

Expresia de enervare de pe fața ei îl făcu să zîmbească.

Iubito, începu el cu o voce mai blîndă. N-o să te mai doară.

Ea clătină din cap. Nu îndrăzni să se uite în ochii ei, și-și ațintirea asupra bărbiei lui.

Nu înțelegi, șopti ea. S-a... întîmplat ceva.

Ce s-a întîmplat ? întrebă el, păstrîndu-și calmul.

Mi-a curs sînge. Au rămas pete pe cearșaf și...

În sfîrșit, înțelesese. Colin își încolăci brațele în jurul ei și o strînse la piept. Avea două motive să facă asta. Dorea s-o țină în brațe și dorea să-și ascundă zîmbetul. Îi era teamă însă să creadă că rîde de ea.

Ea nu-i dorea îmbrățișarea, dar el era mult mai puternic și hotărît, așa că o mîngîia, cu sau fără voia ei. Cînd în sfîrșit ea se relaxă și se sprijini de el, Colin oftă și-și frecă obrazul de creștetul ei.

Și ai crezut că s-a întîmplat ceva rău, nu ? Ar fi trebuit să-ți explic. Îmi pare rău. Te-ai îngrijorat degeaba.

Blîndețea vocii lui o liniști puțin. Dar încă nu era convinsă.

Vrei să spui că trebuia să-mi curgă sînge ?

Vinea îi părea suspicioasă și ea se îngrozi. Colin nu rîse.

Da, anunță el. Trebuia să-ți curgă sînge.

Dar e ceva... barbar.

El o contrazise. Îi spuse că găsise asta plăcut și incitant, și îi anunță imediat că și el era un barbar.

Alexandra trăise izolată, alături de călugărițe. Sosise acolo copilă, și plecase femeie. Nu avusese voie să vorbească cu nimeni despre transformările pe care le suferise corpul ei și nici despre ceea ce însemnau acele transformări. Colin se simți binecuvîntat că senzualitatea ei nu fusese distrusă. Mama stareță poate că nu dorise să vorbească despre sex, dar asta nu o făcuse pe Alesandra să-i fie teamă ; n-o înfricoșase

băgîndu-i în cap tot felul de prostii. Stareța pusese actul marital pe o treaptă superioară, folosind în explicațiile ei eufemisme de genul „templu" și „închinare" chiar și „nobil" și „prețios", iar datorită atitudinii ei, Alesandra nu considera asta ceva degradant sau murdar.

Mireasa lui era ca un fluture ieșind din adăpostul tubular al coconului. Probabil că propria senzualitate și reacția ei pasională o speriase tare mult.

— Ce norocos sînt că nimeni nu ți-a băgat în cap să îi temi de căsătorie !

— De ce ar fi făcut-o ? întrebă ea nedumerită. Căsătoria e sfîntă. Ar fi fost un păcat dacă nu am fi respectat-o.

Colin era foarte mulțumit de ea. O îmbrățișă. Îi ceru iertare că o lăsase să-și facă griji degeaba și apoi îi explică în detaliu de ce trebuia să-i curgă sînge. Dar nu se opri aici. Maica stareță îi spusese Alesandrei că un copil era rezultatul nobil și prețios al unirii lor. Colin îi explică exact cum avea loc concepția copilului. Îi vorbi despre diferențele dintre trupurile lor, mîngîind-o leneș pe spate. Lecția neașteptată dură aproape douăzeci de minute. La început ea se rușinase, dar atitudinea lui o ajută să-și învingă timiditatea. Era foarte curioasă să știe mai multe despre corpul lui și-l bombardă cu întrebări. El îi răspunse la toate.

La sfîrșitul explicației, se simți mult mai liniștită. Vru să-i mulțumească pentru explicație, dar îi întîlni ochii și privirea lor caldă o făcu să uite ce voia să spună. În loc de orice îl sărută.

— Chiar ai crezut că n-o să mai...

— M-am temut că nu vom mai putea, îl întrerupse el.

— Te doresc acum.

— Sînt prea sensibilă acum, șopti ea. Și adineaori ai spus că îmi vor mai trebui cîteva zile pînă să mă simt bine.

— Sînt și alte moduri de a obține satisfacția.

— Da ? întrebă ea cu răsuflarea tăiată și foarte curioasă.

— O grămadă de alte moduri.

Felul în care o privea o făcea să-l dorească foarte mult. O căldură ce venea din stomac i se răspîndi în corp și simți

să fie mai aproape de el. Își puse brațele în jurul gîtului lui, îi trecu degetele prin părul lui și-i zîmbi.

Cîte moduri sînt ?

Sute, exageră el.

După felul cum îi zîmbea, Alesandra înțelese că o tachina. Îi răspunse la fel.

Atunci ar trebui să-mi iau notițe în timp ce-mi explici. Nu vreau să uit vreunul.

Demonstrația e mai plăcută decît luatul notițelor.

Vă rog să mă iertați, domnule, dar aveți un vizitator.

Alesandra încercă să se ridice din brațele lui Colin imediat ce auzi vocea lui Flannaghan, dar el nu o lasă. Continuînd s-o privească, îl întrebă pe Flannaghan :

Cine este ?

Sir Richards.

La dracu' !

Nu-ți place ? întrebă Alesandra.

Colin oftă. Îi dădu drumul Alesandrei și se ridică.

Sigur că-mi place. Am înjurat pentru că nu pot să nu-l invit. Flannaghan, trimite-l sus.

Majordomul plecă să-l aducă pe director. Alesandra vru să plece și ea, dar Colin o prinse de mînă și o trase înapoi. Își trecu brațele în jurul ei și o sărută îndelung. Gura lui era fierbinte, umedă, nesățioasă și cînd el îi dădu drumul, Alesandra tremura de dorință. Răspunsul ei neinhibat îl încîntă.

Mai tîrziu, șopti el, înainte de a o lăsa să plece.

Promisiunea întunecată din ochii lui nu-i lăsă nici o îndoială asupra gîndurilor lui. Dar Alesandra nu avu încredere în vocea ei și înclină doar din cap în semn de aprobare. Se întoarse și ieși din birou. Mîinile îi tremurau, cînd își trecu părul pe spate și se lovi de zid cînd se întoarse să iasă pe hol. Scoase un oftat, plîngîndu-și de milă. Era de ajuns ca el să o privească și mintea ei o lua razna. Era de ajuns s-o atingă și ea i se prăbușea în brațe.

Era bizar, dar adevărat. Poate că după ce se va obișnui cu faptul că are un soț, nu va mai fi așa. Spera asta din tot sufle-

tul, pentru că nu dorea să-și petreacă restul vieții lovindu-se de ziduri și mergînd ca prin ceață.

Dar nici n-ar fi vrut să nu-i mai pese de el. Gîndul acesta o făcu să zîmbească. Colin n-o va lăsa niciodată să devină nepăsătoare. Era un bărbat pătimaș, care pretindea multe, dacă se lua după noaptea trecută, se părea că și ea avea aceste calități.

Alesandra se întoarse în dormitorul lui Colin și rămase la fereastră, privind afară. Era o zi minunată și asta datorită faptului că soțul ei o dorea. Probabil că fusese perfectă cu o noapte în urmă, gîndi ea. Nu era îngîmfată — altfel, nu ar fi dorit-o din nou atît de curînd, nu ?

Dorința și dragostea erau două lucruri diferite, Alesandra înțelesese asta destul de bine. Se considera realistă. Știa Colin se căsătorise cu ea din datorie. Nu putea nega asta, și nici nu l-ar putea face s-o iubească, dar considera că, o dată cu trecerea timpului, inima lui va fi a ei. Doar îi devenise deja, prietenă.

Căsătoria lor va fi o căsnicie frumoasă, durabilă. Amîndoi se legaseră în fața lui Dumnezeu și a martorilor să fie soț și soție pînă cînd moartea îi va despărți. Colin era prea serios pentru a-și călca jurămîntul și cu siguranță că, în anii ce vor urma, va învăța s-o iubească.

Ea era deja îndrăgostită de el. Alesandra negă cu tărie din cap. Nu era încă pregătită să se gîndească la propriile sentimente.

Vulnerabilitatea ei o sperie. Căsătoria, își spuse ea, era ceva mult mai complicat decît crezuse.

— Prințesă Alesandra, vă deranjez dacă schimb aș[illegible]tul ?

— Voi fi încîntată să te ajut, spuse ea întorcîndu-se zîmbindu-i lui Flannaghan.

— De fapt chiar ați ...

Era prea uimit ca să mai poată continua. Ea era nedumerită.

— Acolo unde am locuit înainte de a veni în Anglia, eram pe deplin responsabilă de întreținerea hainelor mele

dormitorului. Dacă îmi doream luxul de a avea un așternut curat, trebuia să-l schimb singură.

Cine putea cere așa ceva unei prințese ?

Maica stareță, răspunse ea. Am locuit la o mînăstire. Nu beneficiam de un tratament special. Mă bucuram să fiu considerată o persoană obișnuită.

Flannaghan clătină din cap.

Acum înțeleg de ce nu sînteți deloc răsfățată, izbucni el. Adică... Vreau să spun... Am spus asta ca un compliment, bîigui el bîlbîindu-se.

Mulțumesc, răspunse ea.

Majordomul se grăbi spre pat și începu să desfacă așternutul

Am schimbat deja așternutul pe patul dumneavoastră, prințesă. Voi scoate cuvertura imediat după cină.

Explicația lui o nedumeri.

De ce te-ai deranjat atîta ? Credeam că o să dorm cu soțul meu în patul lui.

Flannaghan nu-i observă îngrijorarea din voce. Era ocupat de înfățatul patului.

Domnul mi-a spus că veți dormi în camera dumneavoastră, îi spuse el.

Frînturile aceea de explicație o nedumeri și mai mult. Se uită și se prefăcu că privește pe fereastră, pentru ca Flannaghan să nu-i observe chipul. Se îndoia că supărarea îi va citi în ochi.

Înțeleg, replică ea, negăsind altceva mai bun de spus. Nu v-a explicat de ce ?

Nu, răspunse Flannaghan. Se îndreptă apoi și merse spre cealaltă parte a patului. Majoritatea soților și soțiilor din familia dorm în apartamente separate. Așa e obiceiul pe-aici.

Alexandra începu să se simtă mai bine. Apoi, Flannaghan continuă explicația.

Desigur, fratele lui Colin, Caine, nu urmează acest obicei. Sterns este majordomul marchizului și unchiul meu, adăugă el cu o notă de mîndrie în glas. Mi-a destăinuit o dată stăpînul lui și soția sa nu dorm niciodată separat.

Alesandra se simți din nou nenorocită. Sigur că Jade și Caine dorm în același pat. Ei se iubesc. Era sigură că și ducele și ducesa împărțeau același dormitor, căci și ei țineau foarte mult unul la celălalt.

Alesandra își îndreptă umerii. Nu avea de gînd să-l întrebe pe Colin de ce nu dorea să doarmă în același pat cu ea. La urma urmelor, avea și ea mîndria ei. Colin îi arătase că se poate de clar ce simțea pentru căsătoria lor. Întîi își tăiase părul și acum dorea să doarmă singur. Așa să fie, hotărî ea. Bineînțeles că nu se va simți jignită. Nu, sigur că nu. Ar fi destul de incomod să doarmă în același pat. Nu avea nevoie de căldura lui în timpul nopții și cu siguranță că nu va duce dorul îmbrățișărilor lui.

Dar minciunile nu aveau efect. Alesandra renunță să încerce să-și aline durerea. Își dădu seama că avea nevoie de o ocupație, ca să nu aibă timp să se gîndească la asta.

Flannaghan termină de făcut patul. Ea îl urmă pe hol. Ușa biroului era închisă. Alesandra așteptă să treacă de ora aceea și apoi îl întrebă pe Flannaghan cît timp credea că va dura discuția.

— Directorul avea un teanc de hîrtii cu el, spuse Flannaghan. Aș pune pariu că va dura cel puțin o oră până vor termina.

Flannaghan se înșelă cu cîteva ore. Era trecut de două cînd duse sus tava cu mîncarea pregătită de bucătar. Când se întoarse, o anunță pe Alesandra că cei doi erau încă aplecați asupra hîrtiilor.

Dreyson era programat pentru ora trei și Alesandra încercă să se grăbească cu cititul corespondenței primite în dimineața aceea. Erau peste cincizeci de scrisori de felicitare și cam tot atîtea invitații. Alesandra împărți scrisorile și apoi făcu o listă cu ele. Îi dădu lui Flannaghan invitațiile pe care le refuza și scrise încă un bilet lui Neil Perry, implorîndu-l să-i mai acorde o oră ca să discute despre sora lui.

— Trebuie să discut cu stăpînul să vă angajeze o cameristă și o secretară, remarcă Flannaghan.

— Nu, replică Alesandra. Nu am nevoie nici de una nici de cealaltă, decît dacă îți displace să mă ajuți din când

ul, Flannaghan, iar stăpînul tău este ocupat cu firma lui. Îi poate permite cheltuieli suplimentare.

Vehemența vocii ei îl făcu pe majordom să înțeleagă că Alesandra s-ar supăra dacă ar insista. Înclină din cap în semn de acceptare.

E drăguț din partea dumneavoastră că sînteți atît de îngăduitoare în privința afacerilor financiare ale soțului dumneavoastră. Nu vom mai fi săraci multă vreme de acum înainte, adăugă el zîmbind.

Nici acum nu erau săraci, gîndi Alesandra. Dacă soțul ei s-a folosi de banii ei, bineînțeles.

Stăpînul tău e foarte încăpățînat, șopti ea.

Flannaghan nu știa care era cauza care provocase această remarcă. Se auzi o bătaie în ușă și el se scuză imediat.

Morgan Atkins păși în hol. O văzu pe Alesandra în sufragerie și îi zîmbi.

Felicitări, prințesă. Tocmai am auzit despre căsătoria dumneavoastră. Sper că veți fi fericită.

Alesandra vru să se ridice, dar Morgan îi făcu semn să rămînă așezată, explicîndu-i că întîrziase deja la întîlnirea cu Colin și cu directorul.

Era un gentleman într-adevăr încîntător. Se înclină din nou, apoi se întoarse și îl urmă pe Flannaghan pe scări. Ea îi urmări pînă dispăru din vedere apoi dădu din cap. Colin se înșela. Morgan Atkins nu era deloc crăcănat.

După douăzeci de minute, sir Richards și Morgan coborîră împreună. Schimbară cîteva politețuri cu Alesandra, apoi își luară rămas bun. În aceeași clipă sosi Dreyson.

Sînt foarte alarmat, prințesă, spuse Dreyson, după ce salutară. Putem sta undeva de vorbă între patru ochi ?

Raymond și Stefan erau amîndoi în hol, cu Flannaghan. Amîndoua veneau să vadă cine era vizitatorul. Alesandra considera că mai avea nevoie de protecția lor, căci acum era înarmată și la adăpost de general, dar știa că amîndoi vor dori să-și facă datoria pînă cînd vor fi concediați. Dar voia să-i concedieze înainte de a le găsi alte slujbe în familia Raymond și Stefan lăsaseră de înțeles că vor să

rămînă în Anglia şi ea era hotărîtă să-i ajute. Dorea să facă măcar atît, pentru a le răsplăti loialitatea.

— Mergem în salon ? îi sugeră Alesandra agentului.

Dreyson aprobă. Aşteptă ca prinţesa s-o ia înainte şi apoi se întoarse spre Flannaghan.

— Sir Hallbrook este acasă astăzi ? întrebă el.

Flannaghan înclină afirmativ din cap. Dreyson păru uşurat.

— Vrei, te rog, să-l chemi ? Cred că vrea să audă veştile proaste.

Majordomul se întoarse şi urcă grăbit scările. Dreyson intră în salon şi se aşeză în faţa Alesandrei.

— Aveţi o privire cumplită, spuse ea. Îşi împreună mîinile în poală şi îi zîmbi agentului. Veştile sînt chiar atît de îngrozitoare ?

— Am două veşti proaste, admise Dreyson.

Vocea lui părea obosită.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez a doua zi după ce v-aţi căsătorit. Oftă şi apoi continuă :

— Omul meu de legătură tocmai m-a informat că o sumă considerabilă din fondurile dumneavoastră — de fapt toţi banii din conturile de acasă — nu vă va fi cu totul prinţesă. Se pare că un general numit Ivan a descoperit un mod de a confisca o adevărată avere.

Alesandra nu se impacientă prea tare la auzul acestor veşti. Era puţin nedumerită de explicaţie.

— Eu am înţeles că toţi banii fuseseră deja transferaţi la banca din Austria, spuse ea. Nu este aşa ?

— Da, au fost transferaţi, replică Dreyson.

— Generalul Ivan nu are nici o putere acolo.

— Tentaculele lui ajung foarte departe, prinţesă.

— A luat pur şi simplu banii din bancă sau a blocat conturile ?

— Ce mai contează ?

— Vă rog să-mi răspundeţi şi o să vă explic motivul pentru care vă întreb.

— Conturile au fost blocate. Banca nu-l lasă pe Ivan să se atingă de bani, dar, în acelaşi timp, cei de la bancă nu

intimidați de acest om și nu vor să transfere banii la banca Angliei.

Asta-i o problemă, aprobă Alesandra.

Problemă ? Prințesă, eu i-aș spune dezastru. Nu știți că banii zac acolo în bancă ? Păi, e cea mai mare parte a averii dumneavoastră.

Dreyson părea că mai are puțin și plînge. Alesandra încerca să-l liniștească.

Îmi mai rămîne destul pentru a duce o viață confortabilă, îi aminti ea. Mulțumită investițiilor dumneavoastră bune, nu voi deveni o povară pentru nimeni, și mai puțin pentru soțul meu. Sînt totuși zăpăcită de această veste. Dacă tatăl a crezut că o să mă mărit cu el, de ce ar fi...

Știa că ați părăsit mînăstirea, explică Dreyson. Și cred știa că fugiți de el. E pornit să vă pedepsească pentru că l-ați sfidat.

Răzbunarea este întotdeauna un mobil minunat, spuse Colin din ușă.

Alesandra și Dreyson se întoarseră spre el. Agentul se uita Colin se întoarse, închise ușa, apoi se duse să se așeze lîngă Alesandra, făcîndu-i semn lui Dreyson să ia loc.

Colin, răzbunarea n-are nimic minunat, spuse Alesandra și se întoarse din nou spre agent. Cred că știu cum să deblocăm conturile. O să-i scriu maicii starețe și o să-i trimit un bilet pentru toată suma. Bancherii or fi intimidați de general, dar or să se sperie de maica stareță cînd se va duce să ia banii. Da, Dreyson, asta e soluția. Mînăstirea Holy Cross are nevoie de bani. Eu n-am.

Colin clătină din cap.

Tatăl tău a muncit din greu ca să-și facă averea. Nu vreau să o risipești.

Pentru ce am nevoie de ei ? comentă ea.

Dreyson pronunță suma în discuție și Colin păli. Dar Alesandra ridică din umeri.

Vor servi unei cauze nobile. Tata ar fi de acord. Maica stareță și celelalte călugărițe au îngrijit-o pe mama cînd era bolnavă. Au fost foarte bune cu ea. Da, da, tata ar fi de

acord. Voi scrie scrisoarea și voi semna biletul înainte să pleci, Matthew.

Alesandra se întoarse spre soțul ei. El însă nu părea mulțumit de hotărîrea ei, pe cînd ea era încîntată că nu comenta decizia.

— În legătură cu vaporul, prințesă, interveni Dreyson. Au fost de acord cu condițiile dumneavoastră.

— Ce vapor ? întrebă Colin.

Alesandra se grăbi să schimbe subiectul.

— Spuneai că mai ai o veste proastă, Matthew. Care e ?

— Mai întîi să explice ce e cu vaporul, insistă Colin.

— Trebuia să fie o surpriză, șopti ea.

— Alesandra ! insistă din nou Colin.

— Cînd am fost în biblioteca tatălui tău, am citit din întîmplare despre o nouă invenție. Se numește vaporul cu aburi, Colin, și poate traversa Atlanticul în numai două și șase de zile. Nu-i extraordinar ? adăugă ea în grabă. Fie scrisoarea mea către maica stareță va ajunge de-abia în trei luni, poate mai mult.

Colin dădu din cap. Cunoștea foarte bine noua invenție, desigur. El și asociatul lui discutaseră deja despre posibilitatea de a cumpăra unul, pe care să-l adauge flotei lor. Dar costul era prohibitiv și proiectul fusese amînat.

— Și tu ai cumpărat unul, nu-i așa ? întrebă Colin furios.

Nu-i dădu timp soției sale să-i răspundă. Se întoarse încruntat spre agent.

— Anulați comanda imediat, ordonă el.

— Nu vorbești serios, strigă Alesandra deznădăjduită.

Era furioasă pe Colin. Ar fi vrut să-l bată. Vaporul cu aburi i-ar fi sporit veniturile considerabil, și el era încăpățînat doar pentru că banii proveneau din moștenirea ei.

— Ba vorbesc foarte serios, spuse el tăios.

Era furios pe ea fiindcă fusese foarte categorică cînd i-a spusese că nu se va atinge de banii ei, iar ea îi numise hotărîrea. Colin strîngea din dinți și Alesandra înțelese că nu-l va putea convinge. Tocmai voia să-i spună lui Dreyson să anuleze comanda, cînd acesta interveni :

Nu înțeleg, spuse el, sir Hallbrook, vreți să spuneți că refuzați cadoul de nuntă al unchiului Albert ? Credeam că se cuvine să primești cadourile.

Cine este unchiul Albert ? o întrebă Colin pe Alesandra.

Ea nu știa ce să facă. Dacă i-ar fi spus adevărul, că Albert nu există, Dreyson s-ar fi simțit insultat și ar fi refuzat să mai facă afaceri cu ea, iar ea nu dorea să pericliteze această relație.

Dar nici nu voia să-l mintă pe soțul ei.

Adevărul ieși învingător.

Nu-i unchiul meu, începu ea.

Dreyson o întrerupse entuziasmat.

Dar îi place să se considere așa. Este un prieten al familiei. Îl cunosc de ani de zile, adăugă el lăudîndu-se, și am avut un profit frumos din investițiile lui, aș putea spune. Albert se ocupă de unele fonduri ale soției dumneavoastră. Știu că s-ar simți foarte jignit dacă nu-i acceptați darul.

Colin o privea pe Alesandra. Dar expresia ei nu-i spunea nimic. Era senină. Totuși, mîinile ei spuneau altceva. Și le avea strîns împreunate în poală. Ceva nu era în regulă, dar Colin nu și putea da seama ce anume.

De ce nu mi-ai spus pînă acum de unchiul Albert ? Și de ce n a fost invitat la nuntă ?

Va trebui să mintă pînă la urmă, căci adevărul n-ar fi fost bine nimănui.

Alesandra și-o imagina pe maica stareță clătinînd din cap, nemulțumită. Se forță să scape de imaginea ei. Va avea timp să se simtă vinovată mai tîrziu.

Credeam că ți-am spus de Albert, zise ea. Albert n-ar putea veni la nuntă, minți ea privind fix bărbia lui Colin. Nu iese niciodată nicăieri și nu primește vizite, adăugă ea scuturînd din cap.

Trăiește izolat, interveni Dreyson. Alesandra este singura lui legătură cu lumea exterioară. Nu are familie, nu-i așa, prințesă ? Dacă ezitați să primiți darul din cauza acestui, stați liniștit. Își poate permite, sir Hallbrook.

— Îl cunoşti pe omul acesta de ani de zile ? îl întrebă Colin pe Dreyson.

— Da, desigur.

Colin se sprijini de pernele de pe canapea. Ştia că îi datora Alesandrei scuze pentru că se grăbise să creadă altceva. Dar se hotărî să-şi ceară scuze mai tîrziu, cînd vor rămîne singuri.

— Transmite-i mulţumirile mele în scrisoarea ta, îi spuse Colin, Alesandrei.

— Deci, accepţi...

Dar se opri cînd îl văzu clătinînd din cap.

— E foarte drăguţ din partea lui, dar prea extravagant. Eu — adică noi — nu putem accepta. Sugerează-i altceva.

— Ce altceva ?

— Te gîndeşti tu la ceva, spuse el ridicînd din umeri. Ţi altceva doreşti să discutăm ? întrebă, întorcîndu-se spre Dreyson.

Agentul deveni neliniştit. Începu să explice, dar se opri brusc. Îşi trecu mîna prin păr, îşi drese glasul şi începu din nou.

— A apărut o situaţie delicată, anunţă el. Vă previn că este ceva foarte neplăcut.

— Ce anume ? îl grăbi Colin cînd agentul păru să ezite.

— Sînteţi la curent cu Legea asigurării pe Viaţă din 1774 ?

Dar nu le dădu timp să răspundă şi continuă.

— Nimeni nu mai dă atenţie legilor în ziua de azi. A fost votată cu atîta timp în urmă...

— În ce scop ? întrebă Alesandra neînţelegînd unde trebuia să ajungă discuţia.

— Se descoperise o practică ruşinoasă, explică Dreyson. Se găsiseră oameni amorali care asigurau viaţa cuiva şi apoi plăteau un ucigaş, ca să poată ridica profitul. E ruşinos, în adevărat, prinţesă.

— Dar ce legătură are...

Colin o întrerupse.

— Lasă-l să explice, Alesandra.

— Da, sigur, şopti ea.

Dreyson se întoarse spre Colin.

Nu mai sînt multe firme care dau atenție Legii. A avut un scop, pentru un timp... Totuși mi-a atras atenția faptul că a fost emisă o poliță de asigurare pe numele soției dumneavoastră. Este datată cu data de ieri și suma este considerabilă.

Colin scăpă o înjurătură. Alesandra se sprijini de el.

Cine ar face așa ceva ? Și de ce ?

Există niște stipulații, adăugă Dreyson. Și o limită de timp

Am auzit că viața lui Napoleon a fost asigurată, dar numai pentru o lună, șopti Alesandra. Și ducele de Westminster și-a asigurat calul. La asta te referi cînd vorbești despre limita de timp, Matthew ?

Da, prințesă, aprobă agentul înclinînd din cap.

Cine a semnat polița ? întrebă Colin, abia stăpînindu-și furia.

Firma Lloyd din Londra ? întrebă Alesandra.

Nu, răspunse Matthew. Au o reputație prea bună ca să se implice în așa ceva. Morton & Sons au semnat polița. Sînt vinovații. Ar accepta orice contract dacă suma e pe măsură. Eu nu fac afaceri cu ei, bineînțeles, dar am un client care face afaceri cu ei și el este cel care m-a anunțat. Datoria Domnului că m-am întîlnit cu el.

Spuneți-mi amănuntele, ceru Colin. Care este limita de timp ?

O lună.

Cine beneficiază dacă ea moare ?

Cel care a făcut contractul dorește să rămînă anonim.

Poate face asta ? întrebă Alesandra.

Da, răspunse Dreyson. Și unchiul dumneavoastră ar putea face la fel, folosindu-și inițialele și n-ar fi obligat să le spună, dacă n-ar dori. Firma este obligată să păstreze secretul.

Agentul se întoarse din nou spre Colin.

Până acum, eu și prietenul meu nu am reușit să aflăm ce se ascunde în spatele acestei murdării. Aș pune totuși pariu că este același ticălos care a blocat banii soției dumneavoastră.

— Generalul Ivan ? Nu se poate, comentă Alesandrei. Abia m-am căsătorit, de o zi, cu Colin. Nu se poate să fi aflat deja.

— Își ia precauțiuni, speculă Dreyson.

Colin înțelese ce vrea agentul să spună. Își puse brațul în jurul soției sale, o strînse afectuos lîngă el, apoi spuse :

— Probabil că a dat ordine unuia dintre cei pe care i-a trimis după tine. Asta-i distracția lui, nevastă. Altfel, e un învins. Știa, bineînțeles, că nu vrei să te căsătorești cu el. Nu uita că ai fugit de la mînăstire înainte de ivirea zorilor.

— Ce inimă crudă are !

Colin se gîndi că erau cel puțin o sută de alte denumiri mai exacte.

— E crud, într-adevăr, spuse el pentru a-i face pe plac Alesandrei.

— Matthew, chiar ai vorbit serios, cînd ai spus că Morton & Sons ar emite orice fel de poliță ?

— Nu poliță, prințesă, ci contract, o corectă Dreyson.

— Care este diferența ?

— Soțul dumneavoastră își asigură navele. Sunt o poliță pentru a le proteja împotriva dezastrelor. Un contract este cu totul altceva. Cel puțin actul scos de Morton & Sons este diferit, adăugă el. Nu e altceva decît un pariu, dar făcut sub forma unei polițe de asigurare, astfel încît să nu violeze Legea din 1774. Acum, să vă răspund la întrebare. Da, ei emite orice fel de poliță. Îmi amintesc de unul special. Toată lumea din Londra vorbea despre asta. Soția marchizului de Covingham a născut un băiat și imediat a fost făcut un contract pe un an, pentru viața copilului. Suma era foarte mare și se plătea numai dacă micuțul murea.

— Vreți să spuneți că acest contract putea fi făcut în scop opus ? Să fie plătit dacă micuțul trăia ?

— Da, prințesă, aprobă Dreyson. Toată lumea a fost îngrozită. Marchizul era nebun de furie. În timpul acelui an s-au făcut tot felul de speculații, căci vedeți dumneavoastră, cumpărătorul contractului poate rămîne necunoscut pe timpul cumpărării, dar identitatea lui este aflată cînd vine să-și ridice suma cuvenită. Trebuie să se prezinte personal

Morton & Sons și să semneze chitanța. Nu poate trimite un reprezentant.

Deci, peste o lună vom ști dacă generalul Ivan este cel care a cumpărat un astfel de contract, spuse Alesandra.

Colin clătină din cap.

Va fi plătit numai dacă mori, ai uitat ? Și cum n-o să se întîmple nimic, generalul nu va avea nici un ban de ridicat. Nu va avea nici un motiv să vină în Anglia.

Da, desigur, spuse Alesandra. Matthew, băiețelul a murit sau a murit ? întrebă ea, interesată încă de povestea ducelui de Covingham.

A trăit.

Cine a cumpărat contractul ?

Nu s-a aflat nici pînă acum, răspunse el. Dar, prințesă, sînt încîntat că primiți aceste vești cu mult calm.

Lui Colin îi veni să zîmbească. Alesandra se pricepea atît de bine să-și ascundă reacțiile. O simțea tremurînd în brațele lui, dar expresia feței nu o trăda. Părea chiar senină.

El însă o cunoștea mai bine.

N-are nici un motiv de îngrijorare, spuse el. Știe că îl voi proteja. Matthew, aș dori să încerci în continuare să descoperi cine se ascunde în spatele acestei afaceri. Putem bănui că e vorba de generalul, dar eu vreau dovezi clare.

Da, sigur. Voi continua.

Mă întreb dacă se știe deja la Londra despre acest contract, spuse Alesandra. Dacă cineva a fost auzit lăudîndu-se...

Dacă cineva se va lăuda, voi auzi și eu, o asigură Colin. Totuși, nu m-aș baza pe așa ceva, acum cînd noul scandal face înconjurul Londrei.

Ce scandal ? întrebă Alesandra, curioasă.

Păi, necazul vicontelui de Talbolt, desigur. Soția lui a provocat scandalul. Și-a părăsit soțul. Uimitor, nu-i așa ?

Colin nu mai auzise ceva mai absurd. Soții și soțiile trăiau împreună, indiferent de dificultățile întîmpinate.

Trebuie să existe o altă explicație, spuse el.

Îl cunoști pe viconte ? îl întrebă Alesandra pe soțul

— Da, a fost coleg la Oxford cu fratele meu. E un om bun. Probabil că lady Roberta s-a dus doar pînă la proprietatea ei de la țară pentru cîteva zile. Protipendada nu face decît să caute motiv de bîrfă.

Dreyson înclină din cap în semn de aprobare.

— Am auzit acest zvon de la lordul Thorton și sînt gata să recunosc că este un mare bîrfitor. Totuși, faptele vorbesc. Lady Roberta pare să fi dispărut. Vicontele este bolnav de îngrijorare.

Alesandra se cutremură.

— A dispărut ? șopti ea.

— Va apărea ea, se grăbi Dreyson să spună, cînd va vedea îngrijorarea prințesei. Pun pariu că au avut un conflict conjugal nic și ea vrea să-l pedepsească. O să iasă din ascunzătoare peste vreo două-trei zile.

Agentul se ridică. Colin îl însoți în hol. Dar Alesandra îl opri, strigîndu-i :

— Matthew, ești sigur că Morton & Sons ar accepta orice contract indiferent cît de scandalos ar fi ?

— Da, prințesă.

Alesandra îi zîmbi lui Colin.

— Dragul meu soț, aș vrea să-mi dovedești că ești hotărît să mă protejezi.

Soția lui continuă să-i zîmbească, după ce-l insultase în felul acesta. El înțelese că punea ceva la cale, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea fi vorba.

— Ce vrei să spui ? întrebă el.

Alesandra se apropie de Colin.

— Încheie un contract pentru viața mea și treci-te pe tine drept beneficiar, pentru exact aceeași sumă și limită de timp.

Colin începu să clatine din cap în semn de dezaprobare înainte chiar ca ea să termine ce avea de spus.

— E un plan inteligent, comentă ea. Și nu-ți mai clătina capul atîta.

— Și polița va fi plătită dacă trăiești sau dacă mori, Alesandra ?

Dacă trăiesc, bineînțeles, se încruntă ea. Se întoarse spre Dreyson. Știu că vă displace să faceți afaceri cu Morton & Sons, dar v-ați putea ocupa de această tranzacție ?

Nu am acceptat încă ...

Te rog, Matthew, îl întrerupse ea pe soțul ei, neluîndu-i în seamă protestul.

Deci vreți ca numele lui să fie scris pe act, astfel ca toată lumea să afle ? întrebă Dreyson.

Da, desigur, răspunse ea.

Va trebui să plătiți o primă mare și nu sînt deloc sigur că se va găsi cineva care să-și pună semnătura alături, îi spuse el lui Colin.

Mi-ați spus odată că Lloyd din Londra ar asigura și un vas pe cale de a se scufunda, dacă prețul este destul de mare, îi aminti Alesandra lui Dreyson. Sînt sigură că Morton & Sons, cu reputația lor pătată, se vor repezi la o astfel de ocazie pentru a scoate un profit.

Poate... Dacă ați fi căsătorită cu oricine altcineva decît cu Hallbrook, ar fi adevărat. Totuși reputația soțului dumneavoastră vă va nărui planul, prințesă. Nimeni nu va juca împotriva lui.

De ce ? întrebă ea.

Dreyson zîmbi.

Soțul dumneavoastră a devenit o legendă. Este temut în multe cercuri. Faptul că a lucrat pentru Departamentul de Stat...

De ajuns, Dreyson, îl întrerupse Colin. O îngrijorezi pe soția mea.

Agentul își ceru imediat scuze.

Să încerc să găsesc pe cineva să semneze polița, sir Hallbrook ?

Spune-i pe nume, spuse Colin. Un girant.

Dacă ai îndoieli în privința capacității tale de a mă proteja, atunci desigur că voi înțelege refuzul de a depune toți acești bani cîștigați cu atîta trudă...

Știu foarte bine că te voi proteja, izbucni el. Zău, Alesandra, alte femei ar plînge de frică după ce-ar afla că tocmai a semnat un contract pe viața lor, iar tu...

— Da ?

El își clătină capul. Acceptă pînă la urmă înfrîngerea, dar fără prea multă grație.

— Fie atunci, mormăi. Dacă soția mea vrea să se știe în toată Londra că există două polițe pe viața ei, atunci așa să fie.

Alesandra zîmbi.

— Știi Colin, practic tu pariezi pe capacitatea ta. Ești destul de cinstit, de fapt, adăugă ea. Și, după părerea mea, un profit sigur pentru tine. N-ar trebui să fii așa ursuz. Tu ești ultima mea speranță. Așa că nu văd nici un motiv de agitație.

Alesandra nu mai așteptă să audă ce avea Colin de spus despre opiniile ei. Își luă la revedere de la agent și se duse sus.

Flannaghan se ivi din umbră. Îl conduse pe Dreyson la ușa din față, apoi se îndreptă grăbit spre stăpînul său.

— Nu e deloc îngrijorată, nu-i așa, domnule ?

— Cît ai auzit ?

— Tot.

— Unchiul tău ar fi încîntat, răspunse Colin clătinînd din cap. Îi moștenești toate obiceiurile neplăcute.

— Vă mulțumesc, domnule. Loialitatea prințesei dumneavoastră cred că vă flatează.

Colin zîmbi. Nu-i răspunse servitorului său. Urcă scările și intră în birou. Dar cuvintele lui Flannaghan îi răsunau în minte.

Prințesa mea, gîndi el. Da, era acum prințesa lui și, Doamne, cît de mult îi plăcea.

CAPITOLUL X

Îl o înfuriase la culme. Se certaseră pentru prima oară în [illegible] ucca. Alesandra se culcase deja, dar nu putea să doarmă, [illegible] îi făcea lista de îndatoriri pe care voia să le îndeplinească a [illegible] zi. Era în dormitorul ei, desigur, pentru că Flannaghan îi [illegible] că acolo vrea Colin ca ea să doarmă, iar ea încerca [illegible] disperare să nu se supere pe soțul ei, pentru că se [illegible] să fie un ticălos. Nu era el de vină că era așa, nu ? Și [illegible] căsătoria lor nu era o unire din dragoste, iar dacă Colin [illegible] să doarmă separat, ea n-ar fi trebuit să se supere. Și [illegible] era supărată. Se simțea vulnerabilă — și speriată — și [illegible] putea înțelege de ce o asaltau asemenea emoții.

Încercă să înțeleagă ce se întîmpla cu ea. Ajunse la [illegible] luzia că se simțea atît de nesigură deoarece Colin o [illegible] într-o postură de negociere mult mai slabă. Apoi [illegible] din cap la această închipuire. Ce mai avea de [illegible] ? Soțul ei respinsese tot ceea ce avusese ea de oferit.

[illegible] rul să o ajute, începea să se autocompătimească.

Maica stareță, într-una din lecțiile ei zilnice, îi spusese că [illegible] și femeile doresc adesea lucruri pe care nu le pot [illegible] niciodată. Invidia, îi explica ea, se transforma curînd în [illegible], și o dată ce tentaculele acelui sentiment păcătos [illegible] rădăcini, urma nenorocirea. Gelozia ardea, măcina, [illegible] nu mai rămînea loc pentru bucurie, dragoste sau [illegible]

„Dar nu sînt geloasă", își șopti ea. Totuși, era invidioasă [illegible] un mic oftat de îngrijorare, admițînd asta. Era deja [illegible] pe căsnicia fericită a fratelui lui Colin ; însemna [illegible] că în curînd se va transforma într- o scorpie geloasă [illegible] nefericită tot restul zilelor ei ?

Căsnicia, hotărî ea, este o treabă complicată.

Colin nu avea timp de asta. Dispăruse în camera lui de lucru imediat după cină, pentru a lucra la conturile lui. Faptul că avea o soție nu urma să-i schimbe obiceiurile. Construia un imperiu, și nimeni, cu atît mai puțin o nevastă nedorită, nu trebuia să se amestece în treburile lui. Colin nu avusese nevoie să-i explice punctul lui de vedere. Acțiunile lui vorbeau pentru el.

Alesandra nu era supărată pentru această atitudine. În fapt îi aproba dăruirea. Și nici nu avea îndoieli în privința lui. Colin putea îndeplini orice țel și-ar fi propus. Era puternic, foarte deștept și deosebit de disciplinat.

Ea nu avea nici o intenție de a-i sta în cale. Și nici nu voia să-l distrage. Ultimul lucru de care avea nevoie Colin era o nevastă sîcîitoare. Și totuși... noaptea, cînd treaba era terminată, ar fi vrut ca el să dorească să fie cu ea. Ar fi fost plăcut să adoarmă în brațele lui, să-l simtă foarte aproape în lungile ore ale nopții. Îi plăcea felul în care o atingea, o săruta...

Îi scăpă un suspin. Nu se va putea concentra niciodată asupra listelor ei, dacă nu va înceta să viseze cu ochii deschiși la soțul ei. Se scutură de închipuiri și se forță să se întoarcă la lucru.

Era aproape miezul nopții cînd Colin intră în dormitorul ei, prin ușa ce lega camera lui de a ei. Purta numai o pereche de chiloți negri, pe care și-i scoase înainte de a ajunge la pat.

Era foarte nepăsător față de goliciunea lui. Încercă și ea să fie nepăsătoare :

— Ai terminat de lucrat la conturi ? întrebă ea, cu privirea pironită pe pat.

Roșeața îi inundase obrajii și vocea îi suna de parcă ar fi fost sugrumată. Colin zîmbi.

— Da, răspunse el. Acum sînt complet prins.

— Prins de ce ?

El încercă să nu rîdă.

— Alesandra, nu ai de ce să te simți stînjenită.

— Nu sînt stînjenită.

De fapt, îl privi drept în ochi, cînd îi spuse aceasta minciună. Colin aprecie acest lucru ca pe un progres. Dădu din

cuvertura și se băgă în pat, iar ea sa grăbi să-și strîngă hainele.

El se sprijini cu spatele de tăblia patului și lăsă să-i scape un oftat. În mod intenționat îi dădea timp să se calmeze. Ea s-ar fi făcut și mai roșie, ar fi luat foc. Mîinile îi tremurau cînd îi atinse hîrtiile. El nu înțelegea de ce era atît de timidă cu el, dar se hotărî să mai aștepte pînă s-o întrebe. Întrebările n-ar fi făcut decît să înrăutățească situația.

Îi e frig ?

Nu.

Îi tremură mîinile.

Poate că mi-e puțin frig. Părul îmi e încă umed ; am făcut baie și n-am avut timp să-l usuc.

El îi întinse mîna și îi cuprinse ceafa. O simțea tensionată și începu să o maseze, ca s-o ajute să se relaxeze. Ea închise ochii și oftă de plăcere.

La ce lucrezi ? întrebă el.

La listele de sarcini pentru fiecare. Am făcut o listă pentru Flannaghan, alta pentru bucătar, cîte una pentru Desmond și Stefan și cîteva liste pentu mine. Oh, și lista principală, desigur. Pe asta tocmai am terminat-o.

Făcu greșeala de a se întoarce să-l privească. Firul gîndurilor îi zbură atunci pe geam. Nu-și mai putea aminti nici măcar dacă și-a terminat sau nu explicația.

Totul era numai din cauza lui. Dacă n-ar fi avut ochi atît de hipnotici, și zîmbetul acela minunat, și dacă dinții nu i-ar fi fost așa de albi cum numai Dumnezeu îi are, desigur nu ar fi fost atît de zăpăcită. N-ar fi fost de prea mare ajutor nici să închidă ochii. Ar putea încă simți căldura trupului lui, ar mirosul lui plăcut, de mascul, ar...

Ce este lista principală ?

Poftim ?

El zîmbi :

Lista principală, repetă, știind că ea se pierduse cu

Dacă te luai după zîmbet, Colin se bucura de încurcătura

Aceasta o ajută să mai capete puțin aplomb.

— Este o listă a listelor mele, explică ea.

— Ai făcut o listă a listelor tale ?

— Da, desigur.

Colin izbucni în rîs. Patul se zgîlțîi de hohotele lui, pe cînd ea se simți lezată de această atitudine.

— Colin, listele sînt cheia adevăratei organizări.

Vocea ei era plină de autoritate. Pentru că ea era atît de sinceră, el încercă să-și stăpînească rîsul.

— Înțeleg, vorbi el tărăgănat. Și de unde ai învățat acest fapt atît de important ?

— Maica stareță m-a învățat tot ce trebuie să știu despre organizare.

— A fost la fel de conștiicioasă ca atunci cînd ți-a explicat lucruri intime... ?

Ea nu-l lăsă să termine.

— Cu mult mai conștiincioasă. Îi era foarte greu să vorbească despre... celelalte. La urma urmelor, eram călugăriță și a făcut un jurămînt de castitate, cu mulți ani în urmă. Reticența ei este de înțeles, nu ? Nu avea prea multă experiență.

— Nu, nu-mi imaginez că ar fi avut prea multă experiență, consimți el.

Colin se întinse în pat. Ea se trase tot mai spre margine pentru a face loc picioarelor lui, iar el continuă să se întindă pînă cînd se simți confortabil. Se întinse, căscă și în sfîrșit ocupa tot spațiul.

Îi luă și hîrtiile. Le puse pe noptiera de lîngă el, apoi suflă în cele două lumînări și se întoarse spre ea.

Alesandra își împreună mîinile în poală și își impuse să nu mai fie atît de nervoasă.

— Fără organizare am avea anarhie.

Ce spunea era stupid, dar nu se putea gîndi la ceva mai bun. Murea să-l întrebe ce căuta în patul ei. Avea de gînd să doarmă cu ea în camera ei în fiecare noapte ? Nu, să glumească ea. Nu avea nici un sens. Patul lui era mult mai mare și mult mai confortabil. Alesandra decise să dirijeze discuția spre aranjamentul lor de culcare. Era calmă acum și chiar stăpînită. La urma urmelor, era soțul ei și putea să i

fel de întrebări, indiferent cît de personal ar fi fost obiectul.

În depărtare se auzi un tunet. Alesandra tresări puternic. El o prinse și o trase lîngă el.

Tunetul te sperie ?

Nu, răspunse ea. Colin, mă gîndeam...

Scoate-ți cămașa de noapte, scumpo, porunci el exact în același timp.

Comanda lui o făcu atentă.

De ce ?

Vreau să te ating.

O, spuse ea, dar nu se mișcă.

Alesandra ? Ceva nu e în regulă ?

Mă derutezi, șopti ea. Am crezut că-ți place să... și când Flannaghan mi-a spus să... ei bine, n-am făcut-o...

Își dădu seama că vorbea incoerent. Renunță să mai încerce să explice și îi luă în considerare ordinul. Ar fi vrut să nu se uite la el și ar fi vrut să fie mai întuneric în cameră. Focul din cămin era destul de strălucitor pentru a arunca o lumină deasupra patului. Știa că nu ar trebui să se simtă stînjenită. Îl văzuse soțul ei și văzuse deja fiecare centimetru al trupului ei. Îi plăcea că era rușinoasă și ar fi dorit să poată fi la fel de inhibată ca și el.

Și totuși, nu erau căsătoriți decît de două zile. Alesandra încercă să i spună cît de stîngace se simțea și să capete poate cîteva indicații pentru a-și învinge rușinea.

Apoi, el îi distrase atenția cînd îi trase cămașa peste cap. Ea trebui să se abțină să nu-l lovească peste mîini.

Ce faci ?

Spuse cu sufletul la gură, simțindu-se complet caraghioasă, deși știa exact ce făcea el.

Te ajut.

Ai observat cît de nervoasă par în seara asta ?

Da, am observat, răspunse el.

Vocea lui era amuzament, dar și căldură. Dorința de a-l atinge îl urmărise toată ziua ; îi fusese imposibil să se concentreze și acum, în sfîrșit, urma să-și satisfacă dorința care se acumulase în el.

— Încă te mai jenezi de mine, nu, Alesandra ?

Ea își ridică privirea în tavan. Dacă se jena ? Simțea că era gata să explodeze de stînjeneală.

Colin îi trase cămașa peste cap și o aruncă lîngă pat. Ea încercă imediat să se acopere cu pătura. Dar el nu voia să o lase să se ascundă privirii lui și o dezveli pînă la mijloc.

Alesandra avea forme perfecte. Sînii ei erau plini și frumoși. Sfîrcurile roz erau deja tari, pregătite, iar el observă cu aroganță că apropierea lui provocase această reacție. Și nici nu credea că pielea de găină de pe brațele ei ar fi fost din cauza frigului din cameră. Trupul ei îi răspundea deja, și nici nu o atinsese măcar.

O privi în voie. Ea apucase cuvertura.

— Nu sînt obișnuită să dorm fără cămașă de noapte.

— Nu o să dormim, scumpo.

Ea zîmbi pentru prima oară.

— Știu, șopti ea.

Se hotărî să-și învingă stîngăcia și, cu toate că avu nevoie de toată hotărîrea din ea, se întoarse spre el. Privirea lui era atît de caldă, de mîngîietoare — îi înlesni îndrăznească îi încolăci mîinile de gîtul lui și se lipi de el.

Era minunat să-l țină atît de aproape, atît de intim. Părul de pe pieptul lui îi gîdila sînii. Îi scăpă un mic oftat de plăcere și, intenționat, se strînse din nou lîngă el. Îl auzi drept răspuns. Brațele lui o cuprinseră și o apăsară pulsînd pe tăria excitării lui. Fața îi era ascunsă lîngă bărbia lui. Colin îi ridică bărbia, apoi își aplecă capul spre ea.

Îi sărută mai întîi fruntea, apoi nasul și apoi îi deschise gura, apăsîndu-i buza de jos cu dinții. Gura lui rămase pe buzele ei deschise. Îi simțea atingerea catifelată a buzelor, buzele lui și dulceața gustului ei îl făcu să o dorească și mai mult. Pătrunderea înceată a limbii lui o făcu să se înfioare. Suspină încet cînd el se retrase, dar apoi limba lui pătrunse din nou, mai adînc. Leneșul joc al dragostei continuă nesfîrșit și sărutul părea să nu se mai termine, în timp ce gura lui o pecetluia pe a ei iar și iar ; plăcerea lui era intensificată de gemetele ei de plăcere. Nu avusese niciodată o femeie care să răspundă cu atîta dăruire. Senzualitatea

[illegible] și, Doamne, nu știuse pînă noaptea trecută, cînd o [illegible] prima oară, că între un bărbat și o femeie putea [illegible] o asemenea pasiune. Ea nu avea nici o reținere, și acel [illegible] deschis îl obliga să nu păstreze la rîndul lui nici un [illegible], nici o barieră.

[illegible] răsturnă pe spate, o sărută din nou, apoi își îndreptă [illegible] spre o latură a gîtului ei. Simțea respirația lui sacadată [illegible] urechea ei.

Mă faci să ard, șopti el, cu vocea gîtuită de dorință. [illegible] aprinzi atît de tare și atît de repede, încît aproape mă [illegible]ești.

Părea supărat cînd îi spunea cum îl face să se simtă, dar [illegible] mărturisirea lui drept un compliment.

Din cauza felului în care mă atingi, Colin, șopti ea ca [illegible]. Nu mă pot împotrivi și...

Ultimele ei cuvinte se terminară într-un suspin slab, căci [illegible] tocmai pusese stăpînire pe sînii ei. Mîna îi alunecă [illegible] între coapsele ei și începu să dezmierde focul din ea. [illegible] lui o pătrundeau încet. Ea strigă de durere și [illegible], apoi încercă să-i oprească mîna. Voia să-l împingă [illegible], pentru că era încă foarte sensibilă, dar nu reuși să-și [illegible] să facă asta. Nu se putea opri nici să se răsucească în [illegible] lui. Cu vîrful degetului mare, Colin descria cercuri în [illegible] nasturilor mătăsoși de la îmbinarea coapselor ei. [illegible] mai adînc și atinse miezul fierbinte de carne, ascuns [illegible] petalele netede de piele. Ea îi rosti, gemînd, numele.

Colin, nu trebuie... nu pot... Nu face asta... strigă ea [illegible] degetele lui o pătrunseră din nou. Mă doare. Ah, [illegible], nu te opri.

[illegible] agăță de soțul ei în timp ce îi dădea ordine contradic- [illegible] știa că vorbește fără șir, dar părea că nu poate găsi [illegible] potrivite pentru a explica cum o făcea el să se simtă. [illegible] opri protestul, acoperindu-i gura cu a lui. Sărutul [illegible], nesfîrșit, extenuant. Cînd se trase înapoi, ea era [illegible] copleșită de propria dorință încît nu se mai gîndea la [illegible]

[illegible] mai putea gîndi deloc.

Colin privea frumoasa femeie din brațele lui și era aproape înnebunit de pasiunea oglindită în ochii ei. Buzele ei, umflate și roșii de sărutările lui, îl chemară din nou. Căzu tentației și o sărută din nou.

— Îți amintești că ți-am spus că sînt mai multe feluri de a face dragoste ? o întrebă el, cu vocea subțiată de emoție.

Încercă să se concentreze la ceea ce-i spunea el, dar era foarte greu. Tot ce era legat de Colin o copleșea. Pielea lui era atît de fierbinte în contact cu a ei și se mișca întruna lipită de el, încercînd să ajungă tot mai aproape. Mirosul lui, un amestec erotic de mascul și sex, o excita la fel de mult ca și atingerea lui magică. Tălpile i se atingeau de părul de pe picioarele lui musculoase, iar sînii i se frecau de părul aspru de pe pieptul lui ; mîinile îi mîngîiau rotunjimile musculoase ale brațelor. Colin era ca oțelul fierbinte, iar forța pe care i-o simțea, atingîndu-l, era ea însăși o beție. Era un bărbat atît de puternic și totuși era extraordinar de delicat cu ea.

Colin nu aștepta răspuns la întrebarea lui. Nevoia de a o cunoaște total îi copleșea toate celelalte gînduri. Îi sărută pîntecul plat, îi trasă pe buric o urmă cu limba și apoi, înainte ca ea să-i poată înțelege intenția, îi îndepărtă coapsele cu mîinile și coborî mai jos, pentru a gusta căldura lichidă din ea.

— Nu, nu trebuie să faci asta, spuse ea suspinînd. Ceea ce îi făcea el era cu siguranță interzis. Era îngrozitor de minunat. Controlul ei slăbea tot mai mult, cu fiecare mîngîiere erotică a limbii lui, în cea mai intimă parte a ei. O plăcere incandescentă urca în spirală prin trupul ei. Știa că această dulce agonie e ucigătoare. Atingerea limbii lui aspre, pe miezul sensibil al dorinței ei o făcea sălbatică. Încercă să-i spună să se oprească, deși îl ținea acolo și se arcuia înspre el, pentru a primi mai mult din această atingere erotică.

Răspunsul ei îl înnebuni. Ar fi vrut să-i ofere ei satisfacție mai întîi, apoi să o învețe cum să-i facă lui plăcere, dar ritmul neinhibat în care ea se mișca sub el îl făcu să-și piardă controlul. Gemetele ei excitante îl făcură sălbatic în dorința de a o avea. Abia dacă mai știa ce face. Dorința îl copleșea

mulceca fiecare gînd. Mișcările lui deveniră aspre, energice; îngenunche între coapsele ei mătăsoase, îi puse mîinile în jurul gîtului și o pătrunse adînc. Fruntea i se acoperi de broboane de sudoare, respirația îi deveni întretăiată, iar mușchii i se încleștară de incredibila senzație ce o simțea. I se zbătea complet și arșița umedă care îl înconjura îl făcu să geamă de o plăcere primară. O auzi țipînd. Își încetini mișcările, zîmbind acelei dulci torturi :

Te doare, iubito ?

Nu i-ar fi putut răspunde nici dacă ar fi vrut ; gura lui o capturase din nou pe a ei, punînd-o în imposibilitatea de a mai vorbi și gîndi. Îngrijorarea din vocea lui străbătu vălul ceții al pasiunii și ar fi vrut să-i spună „da, mă doare, dar nu contează". Plăcerea pe care el i-o dădea era cu mult mai puternică și mai acaparatoare. Acum, ea pulsa spre final. El începu să se miște destul de repede pentru a fi în ritm cu ea. Ea își încolăci picioarele în jurul coapselor lui și se arcui spre el, cerîndu-i, fără cuvinte, că voia mai mult, și mai mult, și mai mult.

Colin înțelese. Își îngropă fața în curbura gîtului ei și începu să se miște odată cu ea. Nu mai împingea cu măsură, puternic, repede, pentru că era imposibil acum să mai controleze ceva. Focul din ea îl chema, îl ardea, iar el voia și era nevoie să se apropie și mai mult.

Ar fi vrut ca agonia și extazul să nu se termine niciodată. Se cufundă în ea iar și iar. Totuși, cînd o simți strîngîndu-se în jurul lui și mai mult, o auzi srigîndu-l pe nume și știu că urma eliberarea, plonjă adînc pentru ultima oară și scoase un geamăt de acceptare în timp ce își vărsa sămînța în

Îi se păru că murise. Și că ajunsese în paradis. Se prăbuși peste ea, respiră adînc și gemu din nou. Era atît de plăcut, încît simțea nevoia să zîmbească. Totuși, nu putea. Nu mai avea putere s-o facă.

Alexandrei îi trebuiră multe minute pentru a-și reveni. Simțea în siguranță, îi era bine în brațele atît de tandre ale lui Colin. Greutatea pe care o simțise cu puține secunde înainte se adăuga cu fiecare respirație întretăiată a lui Colin.

— Fir-ar să fie, ești minunată, spuse el și se răsuci pe spate.

Bărbatul acesta nu știe să vorbească prea frumos, gîndi Alesandra cu un surîs. Nu conta. Era arogant de mîndră de ea însăși pentru că îi plăcuse lui. Poate că ar trebui și ea să-l laude puțin. Se răsuci pe o parte pentru a fi față în față cu el, își puse mîna pe pieptul lui deasupra inimii care îi bătea cu putere, și șopti :

— Și tu ești minunat. Ăsta-i adevărul, ești cel mai minunat pe care l-am avut vreodată.

El deschise ochii și o privi.

— Sînt *singurul* pe care l-ai avut vreodată, nu uita !

Vocea lui era plină de afecțiune.

— Nu uit, spuse ea.

— Nici un alt bărbat nu te va atinge vreodată, Alesandra. Ești a mea.

Nu o deranja că era posesiv. De fapt, atitudinea lui o reconforta, o făcea să creadă că ținea la ea. Ea îi aparținea lui acum, iar gîndul de a face cu alt bărbat ceea ce tocmai făcuse cu el îi displăcea. Nu exista decît Colin și el îi aparținea.

Își sprijini obrazul de umărul lui.

— Nu mi-aș dori pe nimeni altcineva decît pe tine.

Îi făcu plăcere să audă mărturisirea ei plină de fervoare și se întinse să o sărute pe frunte, pentru a-i da de știre cît de încîntat era.

Trecură în tăcere cîteva minute. Alesandra se gîndi la ceea ce tocmai se întîmplase și încercă să descopere logica propriului ei comportament. Sarcina se dovedi imposibilă pentru că răspunsul ei la inițiativele lui Colin era absolut ilogic.

— Colin ?

— Da ?

— Cînd mă atingi, îmi pare că-mi pierd controlul. Mi se pare că mintea mea se separă de trup. Nu prea are sens, nu ?

Ea nu-i așteptă răspunsul.

— A fost îngrozitor — și copleșitor, în același timp — dar a fost totodată... splendid.

Colin zîmbi în întuneric. Ce spunea soția lui era foarte confuz — și suna a îngrijorare în același timp.

- Este de presupus că trebuie să fie plăcut, scumpo, mai ales pentru el.

- Maica superioară nu a menționat lucrul acesta.

- Nu, îmi imaginez că nu l-a menționat, răspunse el.

- Mi-ar plăcea să găsesc un sens în acest bizar ritual de împerechere, anunță ea.

- De ce ?

- Pentru că aș dori să pot înțelege, răspunse ea.

Se aplecă să-l privească. Colin avea ochii închiși și arăta foarte pașnic. Se gîndi că adormise și se hotărî să lase baltă problema. Se cuibări lîngă soțul ei și închise ochii. Totuși, mintea ei nu voia să coopereze, și întrebările îi veneau în minte una după alta.

Colin ?

El mormăi un răspuns.

- Ai avut și alte femei ?

Nu-i răspunse imediat. Alesandra îl înghionti ușor. El oftă :

- Da.

- Foarte multe ?

- Depinde de cine face numărătoarea, răspunse el aproape împingînd-o de pe umărul lui.

Acest răspuns îi displăcu foarte mult. Fuseseră oare două sau douăzeci ? Gîndul unei intimități între Colin și fie și numai o singură altă femeie, îi făcu stomacul ghem. Reacția ei nu era deloc rezonabilă. Trecutul lui nu ar fi trebuit să o privească. Și totuși, o interesa :

Ce te-a făcut să le vrei, pofta sau dragostea ?

Alesandra, de ce îmi pui toate întrebările astea ?

Părea enervat. Înțelegînd acest lucru, se enervă și ea. Se simțea vulnerabilă, dar nesimțitorul ei soț era prea obtuz pentru a înțelege.

Izbucnirea ei de mînie se stinse aproape imediat ce țîșni. Cum putea Colin să înțeleagă, cînd ea însăși nu înțelegea ? Nu era deloc dreaptă cu el — și nici logică.

Se opri pentru a-i zîmbi.

— Dacă aș fi avut experiența ta, probabil că nu m-aș fi simțit atît de vulnerabilă.

— Nu e un păcat ca soția să se simtă vulnerabilă, zise el. Oricum, în situația ta nu are nici un sens.

— De ce nu are sens ?

— Pentru că îți dai seama, cu siguranță, că voi avea grijă de tine și deci nu ai nici un motiv să te simți vulnerabilă.

— Este foarte arogant ce spui, bărbate.

El ridică din umeri.

— Sînt într-adevăr un bărbat arogant.

— Soții nu se simt niciodată vulnerabili ?

— Nu.

— Dar, Colin, dacă...

Nu o lasă să termine. Gura lui o acoperi pe a ei făcînd imposibilă orice conversație. Nu se gîndise decît să o facă să uite acest subiect bizar, dar ea își deschise gura pentru a-i primi limba și își încolăci brațele în jurul gîtului lui, prinzîndu-l deodată într-o izbucnire de pasiune, pe care el nu mai dori să o piardă.

Făcu din nou dragoste cu ea, încercînd să fie blînd și să o ia încet și ușor, dar ea îi alungă nobilele intenții, prin abandonul cu care răspunse. Deși părea imposibil, de fiecare dată se simțea mai bine, mai împlinit. Propriul punct culminant aproape îl ucise și, cînd îi simți lacrimile pe umărul lui, crezu că de data asta o duruse foarte tare.

Colin aprinse lumînările și se întoarse spre ea. O luă în brațe și o alină cu vorbe dulci. Ea îl asigură că nu o durusese dar nu putu să explice de ce începuse să plîngă.

Colin nu o îmboldi la o altă conversație. Înțelese că era epuizată, cînd o văzu căscînd. Ciudat, dar era foarte treaz din nou. Teama că s-ar fi putut s-o fi rănit din nou nu-i dădea pace și știa că i-ar trebui mai mult de cîteva minute pentru a se relaxa iar. Listele ei îi atraseră atenția cînd se întoarse să sufle în lumînări. Pe lista de deasupra erau două nume. Mai întîi lady Victoria, apoi lady Roberta. Alesandra pusese cîte un semn de întrebare după fiecare nume.

Inutil să mai spunem, curiozitatea îi fusese trezită. Alexandra era pe cale să adoarmă, cînd el o înghionti.

– Ce înseamnă asta ?

Ea nu deschise ochii. Colin îi citi numele și îi ceru explicații.

– Nu putem discuta despre asta mîine dimineață ?

Era gata să se supună cererii ei, cînd ea murmură :

– Ar putea fi o legătură între cele două femei. Amîndouă au dispărut, la urma urmelor. După ce voi sta de vorbă cu soțul lui lady Roberta, îți voi explica totul. Noapte bună, Colin.

– Nu vei vorbi cu vicontele.

Tonul vocii lui pătrunse tăios prin vălul ei de somn.

– Nu ?

– Nu, nu o vei face. Omul are destule pe cap acum. Nu mai are nevoie și de tine, să-l hărțuiești cu întrebări.

– Colin, eu...

El nu o lăsă să termine.

– Îți interzic, Alesandra. Dă-mi cuvîntul tău că nu-l vei deranja.

Ea era uimită și înfuriată de atitudinea lui arogantă. Nu era un copil care să aibă nevoie de permisiunea părinților pentru a-și urma un interes sau o preocupare, iar Colin ar fi făcut mai bine să înțeleagă că avea propria ei minte și o putea utiliza după împrejurări.

– Promite-mi, Alesandra, ceru el din nou.

– Nu.

Lui nu-i venea să creadă ce auzise.

– Nu ?

Pentru că fața îi era încă ascunsă sub bărbia lui și el nu-i putea vedea expresia, ea își permise o grimasă. Doamne, era supărat. Brațul lui se strînse în jurul ei. O soție bună ar fi încercat probabil să-și împace soțul, presupuse ea.

Dar se gîndi că poate nu avea calitatea de a fi o bună soție, căci nici un bărbat — nici măcar Colin — nu avea să-i controleze acțiunile.

Să-i ceară voie, auzi ! Ea se trase de lîngă el și se ridică. Părul îi acoperea pe jumătate fața ; își împinse pletele peste umăr și îi înfruntă privirea.

— Căsătoria este nouă pentru tine, Colin, așa că va trebui să mă crezi pe cuvînt, cînd îți spun că...

— Corectează-mă dacă greșesc, dar nu sîntem căsătoriți de tot atîta timp ?

— Ba da...

— Atunci căsătoria este la fel de nouă și pentru tine, nu ?

Ea aprobă.

— Nouă sau veche, Alesandra, jurămintele nu s-au schimbat. Soțiile se supun soților lor.

— Căsătoria noastră nu e una obișnuită, replică ea. Tu și cu mine am stabilit o anumită înțelegere înainte de a rosti jurămintele. În mod evident, ai uitat și de aceea nu voi lua în seamă cererea ta jignitoare. Îți voi reaminti, totuși, că am fost amîndoi de acord să nu ne ținem unul de capul celuilalt.

— Nu, n-am fost de acord.

— A fost o promisiune nerostită și pe care ne-am făcut-o unul celuilalt. Ți-am spus că nu vreau un soț care să se țină de capul meu și tu ai recunoscut că nici tu nu vrei o soție care să se țină de capul tău.

— Ce dracu' are asta de-a face cu...

— Prin asta înțeleg „cineva care se amestecă", îi spuse ea. Ai spus clar, de mai multe ori, că nu dorești ajutorul sau amestecul meu în treburile tale și acum aș dori să folosesc această ocazie pentru a insista ca nici tu să nu te amesteci în treburile mele.

Nu putea să-l privească direct în ochi. Expresia lui neîncrezătoare o făcea nervoasă. Își mută privirea pe bărbia lui.

— Tatăl meu nu i-a interzis niciodată nimic mamei mele. Căsătoria lor s-a bazat pe încredere și respect reciproc. Sper că, în timp, vom putea ajunge la același fel de aranjament.

— Ai terminat ?

Alesandra se bucură că el nu părea supărat pe ea. Până la urmă, Colin avea să fie rezonabil. Ascultase ceea ce ea avusese

de spus și nu permisese propriei lui naturi arogante să-i stea în cale.

— Da, mulțumesc.

— Uită-te la mine.

Ea își ridică privirea spre ochii lui. Colin nu mai spuse nimic în următorul minut. Totuși, privirea lui o îngrijoră. Expresia lui nu o lăsa să ghicească la ce se gîndea, iar nimitoarea lui abilitate de a-și masca gîndurile și sentimentele o impresiona. Era și un pic invidioasă. Ar fi vrut să aibă la el de multă stăpînire de sine.

— Ai vrut să-mi spui ceva ? întrebă ea cînd nu mai putu suporta nici o secundă de tăcere în plus.

El încuviință din cap. Ea zîmbi.

— Nu vei vorbi cu vicontele despre soția lui.

Se întorseseră exact de unde plecaseră. Evident, Colin nu auzise nici un cuvînt din ceea ce spusese ea. Ar fi vrut să-l înjure pe bărbatul acesta încăpățînat. Dar nu o făcu, desigur, pentru că era o lady și imposibilul ei soț nu trebuia să știe niciodată cît de furioasă era.

Pe Dumnezeu, ar fi putut s-o facă și pe maica stareță să înjure de enervare.

Colin se forță să nu zîmbească. Problema era prea importantă pentru a o lua în derîdere, dar, Doamne, Dumnezeule, expresia ei era neprețuită. Arăta de parcă ar fi fost să-l omoare.

Promite-mi, nevastă.

— Bine, în regulă. Ai cîștigat. Nu-l voi deranja pe vicontele.

Nu e vorba de a cîștiga sau a pierde, observă el. Vicontele are destule pe cap. Nu vreau să-l faci să sufere și mai mult.

Nu ai deloc încredere în judecata mea, nu-i așa, Colin ?

Nu.

Acest răspuns o răni cu mult mai mult decît porunca lui poruncă. Încercă să plece de lîngă el, dar el întinse mîna și o apucă de bărbie.

Dar tu ai încredere în judecata mea ?

— Eram numai curioasă, șopti ea. Ai iubit pe vreuna dintre aceste femei ?

— Nu.

— Atunci, nu era decît poftă ?

El oftă din nou.

— Da.

— Și cu mine a fost poftă ?

Sau dragoste ? ar fi vrut să întrebe. Îi fusese prea frică să adauge acest cuvînt la întrebarea ei, temîndu-se că răspunsul ar fi putut să nu fie ceea ce dorea să audă. Ah, Doamne, n[illegible] nici un sens. Știa că soțul ei nu o iubea. Atunci de ce avea [illegible] această imperioasă nevoie de a-l auzi spunîndu-i că o iubește [illegible]

Pentru Dumnezeu, ce se întîmplă cu ea ?

Colin dorea să pună capăt interogatoriului. Alesandra [illegible] îmboldea să răspundă la întrebări la care nu era pregătit [illegible] se gîndească. La dracu', da, pofta îl făcuse să o ia în [illegible] decise el. Din momentul cînd o văzuse prima oară, și-o [illegible] în patul lui.

Totuși i se părea o atrocitate să o pună pe Alesandra [illegible] aceeași categorie cu celelalte femei cu care se culcase. A [illegible] dragoste cu ea fusese complet diferit și cu mult, mult [illegible] satisfăcător. Nici o altă femeie nu-l făcuse să ardă așa [illegible] făcuse ea ; nici o altă femeie nu-l făcuse să se [illegible] complet.

Era vorba de mai mult decît poftă. Colin recunoscu [illegible] față de el însuși. Ținea la Alesandra. Ea îi aparținea [illegible] și era o înclinație naturală pentru un soț să vrea să-și [illegible] soția.

Dar dragoste ? Colin nu știa de fapt dacă o iubea [illegible] Oricum, nu avea destulă experiență pentru a ști ce [illegible] este dragostea. Reacția lui primară la întrebarea ei [illegible] toare era că nu putea să-și îngăduie să iubească pe [illegible] cu intensitate reală. Nu uitase agonia prin care [illegible] prietenul și asociatul lui, Nathan, cînd se îndrăgostise [illegible] soția lui. Colin se îngrozi gîndindu-se la posibilitatea [illegible] fi cu nimic mai puternic pe plan emoțional decît Nathan [illegible] crezuse că e posibil ca un uriaș atît de puternic să fie [illegible]

[illegible] de ușor. Totuși, lui Nathan i se întîmplase. Și devenise al [illegible] de vulnerabil.

Colin își alungă gîndurile neplăcute și întinse mîna ca s-o [illegible] pe Alesandra. Ea încerca să se dea jos din pat. Nu [illegible] de gînd să o lase să plece. O trase în brațele lui, o [illegible] ușor pe spate și apoi o acoperi din cap pînă în [illegible] cu trupul lui. Își sprijini greutatea în brațe și se uită [illegible] Se încruntă, preocupat, cînd văzu lacrimile din ochii ei.

Te-a durut iar, iubito ? Cînd facem dragoste, devin [illegible] nebun. Eu...

Vocea îi era sugrumată de emoție. Ea întinse mîna și îl [illegible] pe obraz.

Și eu am simțit că înnebunesc puțin, mărturisi ea. [illegible] făcut să-mi uit cu totul durerea.

Atunci de ce ești supărată ?

Nu sînt. Încercam numai să-mi clarific unele lucruri.

Să-ți clarifici lucruri ca pofta și dragostea ?

Ea aprobă din cap. Colin zîmbi.

Scumpo, mi-era poftă de tine de multă, multă vreme. [illegible] a fost poftă de mine, adăugă el dînd din cap.

[illegible] că recunoașterea lui îi va face plăcere. Ea îl [illegible], încruntîndu-se.

Pofta este un păcat, șopti ea. Recunosc că mă [illegible] foarte mult, dar cu siguranță nu te voiam în patul [illegible]

Și de ce dracu', nu ?

[illegible] venea să creadă că afirmația ei îl înfuria. Fără să-și [illegible], călcase peste orgoliul lui masculin, presupuse ea.

Pentru că nu știam ce se va întîmpla. Nimeni nu mi-a [illegible] de minunat poate fi să faci dragoste. Acum înțelegi ?

[illegible], cu un aer timid.

[illegible], Colin, acum am înțeles totul, anunță ea. Nu [illegible] înțelege de ce mă simțeam vulnerabilă, dar acum [illegible] și mă simt mult mai bine.

Explică-mi și mie, îi ceru el.

[illegible] vulnerabilă pentru că această intimitate e desigur [illegible] pentru mine. Nu bănuiam că va fi atît de minunat și [illegible] că mă voi implica emoțional atît de mult.

Se aștepta cu siguranță să audă aceeași negație. Alesandra nu-l cunoștea suficient de bine pentru a-i acorda încrederea ei deplină. Cu timpul, desigur, cînd amîndoi se vor obișnui unul cu celălalt și ea va începe să-i acorde încredere.

— Ba da, sigur că am încredere în judecata ta.

El nu-și putu stăpîni nici surprinderea și nici plăcerea. Îl prinse de ceafă, o trase spre el și în același timp se aplecă și îi sărută mîna.

— Mă bucur să știu că ai deja instinctiv încredere în mine, îi spuse el.

Ea se trase înapoi și se încruntă la el.

— Nu instinctiv, spuse ea. Mi-ai dovedit deja că pot avea o judecată sănătoasă, la nevoie.

— Cînd a fost asta ?

— Cînd te-ai căsătorit cu mine. Atunci ai judecat sănătos. Desigur, acum înțeleg că știai ceva ce eu nu știam.

— Și ce anume știam ?

— Că nimeni altcineva nu te-ar vrea.

Încercase deliberat să-l înfurie cu această remarcă pentru că era încă supărată pe el, dar Colin nu se simți ofensat. Palma dată aroganței lui trecu neobservată. „Nu știe că l-am insultat sau nu-i pasă", își spuse ea cînd el izbucni în rîs.

— Îmi placi, Alesandra.

— Sigur că-ți plac. Tocmai am cedat.

Își așeză perna, apoi se băgă la loc sub cuvertură și se întinse pe partea ei. Căsătoria e mai complicată decît credeam, șopti ea. Va trebui să fiu întotdeauna cu ochii pe cedează ?

Părea disperată.

— Nu, nu va trebui să cedezi întotdeauna.

Își dădu seama că nu-l crede, după pufnetul cel delicat gant.

— Căsătoria este un angajament bazat pe compromis

— În care soția acceptă și se supune întotdeauna soțului

Nu-i mai răspunse la întrebare. Se întoarse și o luă brațe. Umerii ei se sprijineau pe pieptul lui, iar spatele lipit de abdomenul lui. Coapsele ei, atît de netede mătăsoase, acopereau partea de sus a coapselor lui și, l

bine era s-o simtă lipită de el. Își trecu un braț peste ea, își plecă bărbia și-o sprijini de creștetul ei și închise ochii.

Minute lungi trecură în tăcere. El credea că Alesandra adormise deja, dar cînd încercă să se desprindă de ea, ea șopti :

Nu-mi place cuvîntul supunere, Colin.

Asta am înțeles și eu, îi răspunse el sec.

O prințesă n-ar trebui să fie obligată să se supună bărbatului.

Iată un argument deplorabil.

Dar tu ești prințesa mea, îi aminti el. Și de aceea vei face ce cred eu că e mai bine. Va trebui să ne plecăm amîndoi în fața tradiției pentru o vreme, adăugă el. Nici unul dintre noi nu are experiență în căsătorie. Nu sînt un căpcăun, adevărul e că ai promis să te supui. Îmi amintesc cu claritate că te-am auzit făgăduind, cînd rosteai jurămintele.

Aș vrea să fii mai rezonabil.

Întotdeauna sînt rezonabil.

Colin ?

Da ?

Culcă-te !

Îi lăsă să aibă ultimul cuvînt. Așteptă îndelung pînă cînd crezu că adormise, înainte de a părăsi patul, apoi se duse în camera lui.

Nu îl simți cum pleacă. Aproape că îi veni să-l întrebe de ce voia să doarmă cu ea restul nopții, dar mîndria o opri. Ochii i se umplură de lacrimi și se simți de parcă tocmai ar fi respinsă de soțul ei. Reacția aceasta nu avea prea mult sens, mai ales după felul pătimaș în care făcuseră dragoste, era prea obosită pentru a-și mai explica ceva.

Alesandra dormi agitat. După numai o oră, un zgomot venit din camera lui Colin o trezi. Se dădu imediat jos din pat pentru a vedea ce se întîmplă. Nu avea intenția să se dezbrace și de aceea nu se obosi să-și ia halatul sau papucii.

Auzi o înjurătură, exact în timp ce deschidea ușa să arunce o privire înăuntru. Colin stătea în fața focului. Trăgea rezemătoarea pentru picioare și, în timp ce

ea îl privea, el își puse piciorul rănit pe pernă și se aplecă și-l maseze, cu amîndouă mîinile.

Colin nu știa că ea era acolo și-l privea. Era sigură de asta, datorită expresiei lui. Acum nu se mai supraveghea și deși nu putea să-i vadă decît o parte a feței, era suficient să știe că suferea cumplit.

Îi trebui toată puterea de stăpînire, ca să nu alerge la el în cameră să-i ofere un sprijin, cît de mic. Era în joc mîndria lui și ea știa că ar fi fost furios dacă și-ar fi dat seama că l urmărise.

Durerea nu trecea însă prin masajul mușchilor răniți. Colin se ridică și începu să se plimbe încoace și încolo prin fața focului. Încerca să înlăture tensiunea mușchiului sau din ceea ce mai rămăsese din glezna piciorului stîng. Când apăsă cu toată greutatea pe piciorul rănit, un spasm de durere îl străbătu în sus, pînă în piept. Era ca și cum un trăsnet ar fi lovit brusc fiecare nerv din corp și aproape că-l doboară. Colin refuză să cedeze suferinței. Își încleștă strîns maxilarele, inspiră adînc și continuă să maerge. Știa din experiență că, în cele din urmă, va putea alunga durerea. În unele nopți îi lua numai o oră. În altele, îi lua mult mai mult timp.

Colin merse pînă la ușa de legătură cu camera Alexandrei. Întinse mîna spre clanță, apoi se opri. Voia să privească înăuntru, dar nu voia s-o trezească, știind că ea avea somnul ușor. Aflase asta cînd fusese bolnav și ea dormise lîngă el.

Alesandra avea nevoie de odihnă. Se întoarse și reveni. Îl năvăliră deodată frînturi din conversația lor despre principiile lui și supunerea ei. Își amintea cum sunaseră vorbele ei cînd îi spusese că nu-i plăcea cuvîntul *supunere*. I a dit nu o condamna. Se gîndi că era barbar pentru o femeie să promită că se va supune soțului ei pentru tot restul vieții. O asemenea opinii radicale ar fi ajuns la închisoarea Newgate dacă conservatorii ar fi prins de veste ce gînduri subversive avea, iar Colin era destul de cinstit să admită că exista o parte în el — una foarte mică — care găsea dezgustătoare ideea ca o femeie să se supună tuturor poruncilor lui. Un

[illegible] nu putea dura prea mult. Existau servitori plătiți [illegible] îndeplinească ordinele. Și poate că existau și soții, care [illegible] împace la fel de bine cu asta. Alesandra nu făcea parte [illegible] această categorie. „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta", [illegible] spusc. Era mîndră și hotărîtă și nici lui nu i-ar fi plăcut să [illegible] altfel. Punea atîta suflet în orice făcea !

Prințesa lui, hotărî el, era perfectă în defectele ei.

Alesandra nu făcuse nici un zgomot cînd se întorsese [illegible] înapoi în pat și se băgase sub cuvertură. Nu putea să-și [illegible] din minte imaginea expresiei chinuite a lui Colin. O [illegible] inima pentru soțul ei. Pînă în noaptea aceea nu înțele- [illegible] cît de teribilă era durerea lui, dar acum cînd știa, ar fi [illegible] orice să-l poată ajuta.

Dintr-o dată, avea o misiune. Aprinse lumînările și făcu [illegible] cu ceea ce avea de făcut. În primul rînd, va citi orice [illegible] disponibilă pe această temă. În al doilea rînd, trebuia [illegible] o vizită medicului, sir Winters. Îi va pune întrebări și-i [illegible] sugestii. Alesandra nu-și mai imagina nici un lucru [illegible] ar fi putut adăuga acum pe listă, dar era obosită, și [illegible] un somn bun, de care avea atîta nevoie, va găsi cu sigu- [illegible] și alte planuri de acțiune.

Puse lista pe noptieră și suflă în lumînări. Obrajii îi erau [illegible] de lacrimi. Îi șterse cu cearșaful, apoi închise ochii și [illegible] să adoarmă.

Tocmai cînd era gata să adoarmă, avu o revelație bruscă. [illegible] nu voia să doarmă în pat cu ea din cauza piciorului. [illegible] cu ea să-i afle calvarul. Da, acum înțelegea. Mîndria [illegible] desigur cauza, dar se gîndea și la ea. Dacă avea nevoie [illegible] plimbe în fiecare noapte, ar fi trezit-o. Înțelegea asta. [illegible] oftă ușurată.

Știa la urmă, Colin nu o respinsese.

CAPITOLUL XI

Colin o trezi pe Alesandra a doua zi de dimineață.

— Scumpo, deschide ochii. Vreau să-ți vorbesc înainte de plecare.

Ea se strădui să se scoale.

— Unde pleci ?

— La lucru, răspunse el.

Ea vru să se bage înapoi sub cuvertură. Colin se aplecă peste marginea patului și o luă de după umeri. N-ar fi putut spune dacă avea ochii deschiși sau nu, pentru că părul ei lung și cîrlionțat i se revărsa pe față și-l împiedica să vadă. Îl ținu cu o mînă, iar cu cealaltă îi împinse părul pe spate. Era exasperat și amuzat în același timp.

— Te-ai trezit ?

— Cred că da.

— Vreau să stai în casă pînă cînd mă întorc eu. Am dat deja ordinele necesare lui Stefan și Raymond.

— De ce trebuie să rămîn în casă ?

— Ai uitat de polița care expiră peste treizeci de zile ?

Alesandra căscă zgomotos. Probabil că uitase.

— Vrei să spui că trebuie să stau închisă sub cheie o lună întreagă ?

— Vom lua fiecare zi la rîndul ei, nevastă.

— Colin, cît e ceasul ?

— Cîteva minute după răsărit.

— Doamne, Dumnezeule !

— Mi-ai auzit instrucțiunile ? întrebă el.

Ea nu-i răspunse. Coborî din pat, își puse halatul și se duse în dormitorul lui. Soțul ei o urmă.

— Ce faci ?

Mă bag în patul tău.

De ce ?

Aici e locul meu.

Alexandra se băgă sub cuvertură și un minut mai tîrziu dormea adînc. Colin trase puțin cuvertura, se aplecă și o sărută pe obraz.

Flannaghan aștepta în hol. Colin trecu în revistă instrucțiunile pentru majordom. Vreme de treizeci de zile, casa trebuia să devină o fortăreață și nu trebuia lăsat înăuntru nimeni, în afară de familia apropiată.

Va fi ușor să nu lăsăm pe nimeni să intre, domnule, dar va fi foarte greu s-o ținem pe prințesa noastră înăuntru.

Profeția lui Flannaghan se dovedi corectă. Bătălia începu chiar în acea dimineață, ceva mai tîrziu. Majordomul privi pe noua lui stăpînă așezată pe podea, în dormitorul lui Colin. Era înconjurată de o mulțime de pantofi ai soțului ei.

Ce faceți, prințesă ?

Colin are nevoie de încălțări noi, replică ea.

Dar are cel puțin cinci perechi pe care nu le poartă aproape niciodată. Preferă vechii Hessian, deși Wellington-ii au devenit mai moderni acum.

Alexandra se uită la tălpile cizmelor.

Flannaghan, ai observat că tocul de la cizma stîngă e ceva mai puțin tocit ?

Majordomul îngenunche lîngă stăpîna lui și privi cizma pe care aceasta o ținea în mînă.

Arată nou-nouță, remarcă el. Dar știu că le-a purtat...

Da, a purtat aceste cizme, îl întrerupse ea. Ridică cizma stîngă. Dar asta se vede că e purtată, nu ?

Ce vreți să spuneți, prințesă ?

Ceea ce vorbim acum rămîne între noi, Flannaghan. Nu vreau ca soțul meu să știe nimic despre această discuție. Este foarte sensibil cînd e vorba de piciorul lui.

Nu i voi spune nici un cuvînt.

Mi se pare că piciorul rănit al lui Colin este puțin mai scurt decît celălalt. Aș vrea ca un cizmar să se uite la aceste cizme și să facă unele ajustări.

— Adică să facă un toc mai scurt ? Colin își va da seama prințesă.

Ea scutură din cap.

— Mă gîndeam la un fel de inserție — poate o foaie subțire de piele de-a lungul tălpii. Cine îi face acum cizmele lui Colin ?

— Perechea asta a făcut-o Hoby, răspunse Flannaghan. Toți domnii din lumea bună se încalță la el.

— Atunci nu e persoana care-mi trebuie, replică ea. Nu vreau să știe nimeni de experimentul ăsta. Trebuie să găsim pe altcineva.

— Mai este Curtis, spuse Flannaghan după un moment de gîndire. El îi făcea încălțările tatălui lui Colin. E la pensie acum, dar trăiește la Londra și ar putea fi convins să ne ajute.

— Mă voi duce la el imediat. Voi lua cu mine numai o pereche de încălțări de-ale lui Colin. Dacă am noroc, valetul meu nici nu va observa că lipsesc.

Flannaghan clătină din cap cu vehemență.

— Nu puteți părăsi casa. Aș fi fericit să mă duc în locul dumneavoastră, adăugă el, cînd văzu că ea e pusă pe harță. Dacă scrieți pe hîrtie ce doriți de la Curtis...

— Da, fu ea de acord. Voi face o listă de sugestii. E o idee bună ! Poți să te duci în după-amiaza asta ?

Majordomul aprobă imediat. Alesandra îi întinse perechea de cizme, apoi se ridică.

— Dacă planul acesta reușește, îi voi cere lui Curtis să îi facă lui Colin o pereche de semi-Wellingtoni. Atunci va avea o pereche pe care s-o poarte sub pantaloni. Acum, Flannaghan, vreau să te mai rog ceva.

— Da, prințesă ?

— Îi duci te rog un bilet lui sir Winters ? Aș vrea să vină astăzi la sfîrșitul după-amiezii.

— Da, desigur, răspunse majordomul. Pot îndrăzni să vă întreb de ce doriți să-l vedeți pe medic ?

— Voi fi bolnavă în această după-amiază.

Flannaghan se înecă :

— Da ? Cum puteți ști...

Alesandra oftă.

Dacă ți-aș explica și ți-aș cere să fii discret, ar trebui să îl mințî stăpînul. Nu putem face asta, nu ?

Nu, sigur că nu.

Atunci, Flannaghan, vezi că este mai bine să nu știi.

E legat de Colin, nu ?

Poate, răspunse ea zîmbind.

Îl lăsă pe Flannaghan să pună ceilalți pantofi la loc în dulap și se duse înapoi în camera ei să facă lista pentru doctor. Cizmele pe care le trimitea erau din piele moale și roșie de vițel, iar ea adăugă un bilet pentru Curtis, în care își exprima speranța că acesta va putea întinde suficient vîrful pantofului, pentru a face o inserție pe care era sigură că o va putea realiza.

Apoi Alesandra îi trimise un bilet lui sir Winters, solicitîndu-i o vizită. Fixă întîlnirea pentru ora patru.

Medicul fu punctual. Stefan îl însoți în salon. Îndrăzni să se încrunte la stăpîna lui, pentru că aceasta insistase să-l lase pe medic înăuntru. Ea îi răspunse valetului printr-un zîmbet.

Soțul dumneavoastră ne-a dat ordine precise ca nimeni să nu fie lăsat înăuntru, în afară de familia apropiată, după el.

Sir Winters este ca din familie, răspunse ea. Iar eu nu mă simt deloc bine, Stefan. Am nevoie de serviciile lui.

Valetul cedă imediat. Alesandra se simțea un pic vinovată să spună acea minciună sfruntată, dar scăpă repede de orice sentiment cînd își aminti că era vorba de interesul lui Colin.

Îl lăsă pe paznic afară și închise ușile salonului. Sir Winters se așeză lîngă ea. Ținea sub braț o geantă mare de piele. Ea îi făcu semn să se așeze pe canapea.

Dacă sînteți indispusă, n-ar trebui să stați în pat, spuse el ?

Nu sînt chiar așa de bolnavă, anunță ea zîmbind. Nu am decît o mîncărime în gît. Asta-i tot.

Atunci, ar fi bun un ceai fierbinte, răspunse sir Winters. Ba chiar și o gură de coniac.

Pentru că bărbatul cu păr alb era atît de sincer și părea atît de preocupat, ea nu mai fu în stare să continue cu minciuna.

— V-am chemat aici cu un alt scop, mărturisi ea. Aș vrea să vă vorbesc despre Colin.

Alesandra se așeză pe un scaun, față în față cu medicul, și își împreună mîinile în poală.

— Am mințit ca să vă fac să veniți aici, recunoscu ea.

Se purta de parcă tocmai mărturisise un păcat îngrozitor.

— De fapt nu mă doare gîtul. Acesta e adevărul ; singura dată cînd mă doare este atunci cînd vreau să fac față încăpățînatul meu soț și știu că nu pot.

Sir Winters zîmbi.

— Colin poate fi foarte încăpățînat, nu-i așa ?

— Da, șopti ea.

— Deci e bolnav ? întrebă doctorul, încercînd să înțeleagă adevăratul motiv pentru care fusese chemat.

Ea clătină din cap.

— Este vorba de piciorul lui, explică ea în șoaptă. Nu vrea să vorbească despre rana lui. Vedeți, e foarte sensibil în privința asta, dar eu știu că îl doare foarte tare. Mă gîndeam dacă nu cumva s-ar putea face ceva care să-i ușureze durerea.

Medicul se sprijini de pernele canapelei. Îngrijorarea de pe fața prințesei îi spunea că preocuparea ei era reală.

— Nu v-a spus cum și-a rănit piciorul, nu ?

— Nu.

— Un rechin l-a mușcat de picior, prințesă. Chiar l-am îngrijit și, la un moment dat, chiar m-am gîndit să-i tai piciorul. Asociatul lui Colin, Nathan, nu m-a lăsat. Vedeți, soțul dumneavoastră nu-mi putea spune ce voia, pentru că a avut norocul să fie anesteziat în momentele cele mai cumplite.

O bătaie în ușă le întrerupse conversația. Flannagan intră cu o tavă de argint. Nici Alesandra și nici sir Winters nu mai scoaseră nici un cuvînt pînă cînd majordomul le turnă cîte o ceașcă de ceai fierbinte și părăsi din nou salonul.

Sir Winters își puse deoparte geanta și se aplecă, pentru a se servi din biscuiții dulci de pe tavă. Înghiți unul și luă o gură de ceai.

Colin ar fi extrem de supărat dacă ar ști că discutăm despre sănătatea lui, admise ea. Și mă simt vinovată, fiindcă știu că i va displace ceea ce-am făcut.

Prostii, replică sir Winters. Doar vă gîndiți la binele lui. Nu i voi spune nimic despre discuția noastră. Și acum, să răspund la întrebare. Cum să-l ajutați ? V-aș sugera laudanum sau coniac atunci cînd durerea devine persistentă, deși știu că nu va bea nici una din acestea.

Din mîndrie întrebă ea, încercînd să înțeleagă.

Winters clătină din cap.

Din cauza dependenței, răspunse el. Laudanumul te face dependent, prințesă, și unii spun că și alcoolul la fel. Oricum, Colin nu va risca.

Înțeleg, spuse ea, cînd medicul tăcu.

Am sugerat de asemenea o tijă de oțel de la genunchi în jos. Soțului dumneavoastră nu i-a plăcut deloc ideea.

Este un bărbat mîndru.

Winters aprobă.

Este de asemenea și mai isteț decît mine, remarcă el. Am crezut că va putea vreodată să meargă fără ajutor. A trebuit să recunosc că am greșit. Mușchii care i-au rămas s-au întărit destul pentru a-l susține. Acum abia dacă mai șchiopătează.

Șchiopătează noaptea, cînd e obosit.

Atunci ar trebui aplicate prosoape fierbinți. Sigur că nu îi întărește piciorul, dar îi vor ușura durerea. Și un masaj ar fi de ajutor.

Ea se întreba cum Dumnezeu să-l facă pe Colin să accepte măcar aceste sfaturi. Oricum, asta era problema ei, nu a lui Winters, și se va gîndi la ea, după plecarea acestuia.

Altceva ? întrebă ea.

Cînd durerea se intensifică, ar trebui să stea întins, spuse sir Winters. N-ar trebui să aștepte pînă cînd devine insuportat.

Alexandra aprobă din cap. Era total descurajată, dar își păstră expresie senină, astfel încît medicul să nu știe cît de descurajată era. Sfaturile lui erau în cel mai bun caz superfi-

— Îmi dați recomandări care să abordeze simptomele Sir Winters, dar eu speram să aveți una sau două idei privitoare la cauză.

— Sperați într-un miracol, replică sir Winters. Nu se poate face nimic care să repare piciorul, prințesă.

Vocea lui era plină de bunătate.

— Da, șopti ea. Speram într-un miracol, probabil. Totuși sfaturile dumneavoastră îmi vor fi de ajutor. Dacă vă mai vine vreo idee, îmi veți scrie un bilet ? Voi avea nevoie de orice sfat mi-ați putea da.

Sir Winters luă ultimul biscuit de pe tavă. Era absorbit în întregime de starea lui Colin și nu-și dădu seama că mănâncă toată tratația. Alesandra îi umplu din nou ceașca cu ceai.

— Toți soții sînt încăpățînați ? îl întrebă ea pe medic.

— Pare a fi o trăsătură pe care o au majoritatea soților, spuse sir Winters zîmbind.

Îi povesti apoi Alesandrei cîteva istorii amuzante privind oamenii de vază care refuzaseră să accepte ideea că au nevoie de un medic. Povestea lui favorită era aceea cu marchizul de Ackerman. Implicat într-un duel, gentlemanul fusese împușcat în umăr și nu dădea voie nimănui să-i vadă rana. Sir Winters fusese chemat de fratele marchizului, pentru a vedea ce poate să facă.

— L-am găsit la „White", la una din mesele de joc, îi spuse el. A fost nevoie de trei prieteni ai lui pentru a-l scoate de acolo. Cînd i-am scos jacheta, era plin de sînge peste tot.

— Marchizul și-a revenit ?

Winters aprobă.

— Era prea încăpățînat ca să moară, remarcă el. Când cînd i-a trecut, a vorbit despre rană ca despre un fleac. Am sfătuit-o pe soția lui să-l lege de pat pînă când va fi însănătoși.

Alesandra zîmbi imaginîndu-și scena.

— Și Colin este la fel de încăpățînat, anunță ea. Apoi oftă. V-aș fi recunoscătoare dacă ați păstra secretul în privința acestei convorbiri. După cum v-am spus, Colin este foarte sensibil cînd e vorba de piciorul lui.

Sir Winters își puse ceașca și farfurioara înapoi pe tavă, își luă geanta și se pregăti să-și ia rămas bun.

Nu trebuie să fiți îngrijorată, prințesă. Nu voi spune nici un cuvînt despre această vizită. Ați fi surprinsă dacă ați afla cîte soții îmi cer sfatul, pentru binele soților lor.

Ușa salonului se deschise, tocmai cînd medicul era gata să pună mîna pe clanță. Colin se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Winters. Îl salută scurt din cap pe medic, apoi se întoarse către soția lui.

Flannaghan mi-a spus că ești bolnavă. Nu-i dădu timp să răspundă, ci se întoarse spre Winters. Ce are ?

Alexandra nu voia ca medicul să mintă pentru ea.

Aveam ceva în gît, dar acum mi-e mai bine. Sir Winters mi-a recomandat ceai fierbinte, adăugă ea.

Da, așa este, aprobă Winters.

Ceva nu era tocmai în ordine, dar Colin nu ar fi putut spune cu precizie ce anume, Alesandra nu-l putea privi în ochi. O cunoștea destul de bine pentru a ști că nu-i spunea adevărul. Nu arăta bolnavă. Obrajii îi erau colorați intens, parcă i-ar fi fost rușine de ceva. Se hotărî să aștepte pînă vor fi singuri ca să afle ce nu era în ordine.

Alexandra rămase alături de Colin, în timp ce acesta își făcea oficiile de gazdă pe lîngă doctor. Privi întîmplător în jos și îl văzu pe Flannaghan stînd doar la cîțiva pași mai încolo. Majordomul îi oferi o expresie înțelegătoare.

Se simți deja vinovată că își mințise soțul, iar expresia lui Flannaghan o făcu să se simtă și mai prost.

Dar motivele ei erau îndreptățite, își spuse imediat. Apoi îi scăpă un oftat ușor. Era exact aceeași scuză pe care folosise cînd îi întocmise maicii starețe o dublă contabili-

Păcatul rămîne păcat, sau cel puțin așa susținuse călugărița, cînd aflase despre mica minciună. Mare sau mic, conteaza. Dumnezeu, o asigurase maica stareță cu multă fermitate în voce, păstrează o listă corectă cu fiecare păcat făcut de fiecare bărbat și femeie de pe acest pămînt. Lista aceasta, speculase călugărița, era probabil destul de lungă pentru a atinge fundul oceanului.

Alesandra nu credea că păcătuise atît de mult, sau de des. Își imagina că lista ei trebuia să aibă probabil lungimea propriei ei umbre. Se întreba dacă Dumnezeu avea două coloane pe lista lui despre ea — una pentru infracțiuni mici și alta pentru păcate mai substanțiale.

Sir Winters o readuse la realitate destul de abrupt spunînd :

— Mi-a părut rău cînd am auzit că ai pierdut „Diamantul" Colin. Mare ghinion.

— Ai pierdut un diamant ? întrebă Alesandra, încercînd să înțeleagă.

Colin negă din cap.

— E vorba de un vapor, Alesandra. S-a scufundat cu toată încărcătura. Winters, cum de ai auzit despre asta atît de repede ? Eu am aflat abia ieri.

— Un prieten de-al meu a avut de încheiat unele tranzacții la Lloyd, astăzi. Unul dintre agenții de acolo a amintit despre asta. Ei au asigurat pierderea, nu ?

— Da.

— E adevărat că e al doilea vas pe care tu și Nathan îl pierdeți anul acesta ?

Colin aprobă.

— De ce nu mi-ai spus ? întrebă Alesandra.

Încerca să nu i se citească jignirea în voce. Era o sarcină dificilă.

— N-am vrut să fii îngrijorată, explică Colin.

Nu era convinsă că acesta era adevăratul motiv. Era probabil adevărat că el nu voia să-i provoace griji, dar asta ce era mai important era că el nu voia să-i împărtășească greutățile. Încercă să nu se simtă jignită. Colin făcuse ceea ce crezuse de cuviință pînă acum și, desigur, nu era ușor pentru el să acorde încredere cuiva, fie chiar și soției sale.

Trebuia să aibă răbdare, decise ea. Colin va trebui să se obișnuiască să o aibă în preajmă, pînă va căpăta destulă încredere în ea pentru a-i mărturisi toate greutățile.

Soțul ei încă mai vorbea cu medicul, cînd ea se scuză și se duse sus. Intră în camera ei și începu să facă o listă cu recomandările date de Winters, pentru ușurarea durerii.

[illegible]torul lui Colin, dar mintea nu-i stătea la această sarcină. [illegible]u ar să fie, ar fi trebuit ca el să-i spună despre vapor. Dacă [illegible] îngrijorat, avea și ea toate drepturile să fie îngrijorată. [illegible]ții și soțiile trebuie să-și împărtășească problemele, nu ?

[illegible]Flannaghan veni să o cheme la cină. În timp ce coborau, [illegible]lexandra îi ceru o nouă favoare :

Ai auzit de problemele vicontelui de Talbot ?

O, da, răspunse Flannaghan. Toată lumea vorbește [illegible]spre asta. Lady Roberta și-a părăsit soțul.

Colin mi-a interzis să-i vorbesc vicontelui și trebuie [illegible] îndeplinesc dorința. Soțul meu crede că aș putea să-l [illegible]ăt pe viconte.

De ce vreți să vorbiți cu el ?

Cred că ar putea fi o legătură între dispariția bruscă a [illegible]ui lui și cea a prietenei mele, lady Victoria. Și ea a [illegible]ărut, Flannaghan. Mă întrebam dacă ai vrea să le [illegible]ți servitorilor lui, din partea mea. Vreau să aflu dacă [illegible] Roberta a primit vreun mic dar de la un admirator [illegible]unoscut.

[illegible]Ce fel de dar, prințesă ?

Flori, poate ciocolată, spuse ea ridicînd din umeri. [illegible]istele ar fi observat asemenea daruri, nu ?

Da, desigur că ar fi observat, aprobă Flannaghan. Și [illegible] vorbit între ele. Totuși, mie nu-mi vor spune. Dar [illegible]ăreasa ar putea afla cîte ceva, cînd se va duce mîine la [illegible] Să i transmit rugămintea dumneavoastră ?

Da, te rog, răspunse Alesandra.

Despre ce șușotiți voi doi ?

Colin pusese această întrebare stînd în ușa sufrageriei. [illegible]ând văzu tresărirea soției sale.

Pari puțin nervoasă în seara asta, remarcă el.

[illegible]a nu găsi un răspuns rapid la această remarcă. Îl urmă [illegible]annaghan în sufragerie. Colin îi ținu scaunul, apoi își [illegible]ul în capul mesei, lîngă ea.

Va trebui oare să stau închisă în casă o lună întreagă ?

[illegible]ea.

Da.

Era ocupat cu sortarea unui teanc de scrisori și nu se obosi să o privească, atunci cînd îi răspunse. Nu avea timp să se rupă de munca lui, nici măcar cît să mănînce ca lumea la masă. Alesandra se întrebă dacă el avea probleme cu digestia și fu gata să-i pună această întrebare personală, dar se răzgîndi și schimbă subiectul, către o problemă mai presantă.

— Ce se aude cu primul bal al lui Catherine ? Nu mai e decît o săptămînă, Colin. N-aș vrea să-l pierd.

— Îți voi povesti eu totul despre bal.

— Te vei duce fără mine ?

Se putea ghici din glasul ei că se simțea frustrată. El zîmbi.

— Da, răspunse. Trebuie să mă duc, adăugă el. Iar tu trebuie să fii rezonabilă în privința asta.

Hotărîrea de pe fața lui îi spuse că nu avea să cedeze. Nervoasă, începu să bată darabana cu degetele pe masă.

— Este o dovadă de proastă creștere să-ți citești corespondența la masă.

Colin era atît de ocupat să citească scrisoarea asociatului său, încît nu o auzi. Termină lunga scrisoare, apoi puse hîrtiile pe masă.

— Soția lui Nathan a născut o fetiță. I-au pus numele Joanna. Scrisoarea e datată cu aproape trei luni în urmă și scrie că, de îndată ce Sara se va simți mai bine, o va aduce împreuna cu copilul la Londra, pentru o scurtă vizită. Jimbo se va ocupa de birouri, cît timp va fi el plecat.

— Cine este Jimbo ? întrebă Alesandra, zîmbind la auzul acestui nume ciudat.

— Un prieten foarte bun, răspunse Colin. Este căpitan pe unul din vapoarele noastre, „Smaraldul", dar vasul suferă multe reparații, așa că Jimbo are destul timp liber.

— Astea sînt vești bune, Colin, remarcă ea.

— Da, desigur.

— Atunci de ce te încrunți ?

Nu-și dăduse seama că se încrunta, pînă nu-l întrebase ea. Se lăsă pe speteaza scaunului și-și concentră întreaga atenție asupra ei.

Nathan vrea să ofere zece sau douăzeci de acțiuni spre vînzare. Nu-mi place deloc ideea și știu că, în sinea lui, Nathan simte la fel. Totuși, îl înțeleg. Are acum o familie și vrea să le ofere tot ce poate. El și Sara au trăit în camere închiriate, și acum, că a venit copilul, vrea o locuință permanentă.

De ce sînteți voi doi atît de potrivnici ideii de a vinde acțiuni ?

Vrem să menținem controlul.

Alesandra nu înțelegea.

Chiar dacă se vînd zece sau douăzeci de acțiuni, tu și Nathan veți continua să fiți principalii acționari și deci veți avea controlul total.

Colin nu păru impresionat de logica ei, pentru că se grăbi în continuare. Ea încercă o altă abordare.

Dar dacă ai vinde din acțiuni membrilor familiei ?

Nu.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ?

Ar fi un fel de împrumut, spuse el oftînd.

Ba nu ar fi, argumentă ea. Caine și tatăl tău ar scoate apoi din urmă un profit frumos. Ar fi o investiție solidă.

De ce ai trimis după Winters ?

Colin schimbă intenționat subiectul. Dar ea nu era dispusă să-l lase.

Nathan a dat deja permisiunea pentru vînzare ?

Da.

Și tu cînd te vei decide ?

M-am decis deja. Dreyson se va ocupa de tranzacție. Acum, destul despre asta. Răspunde-mi la întrebare. De ce ai trimis după Winters ?

Ți-am explicat deja, începu ea. Gîtul meu...

Știu, spuse Colin. Aveai ceva neplăcut în gît.

De fapt era o ușoară jenă, spuse Alesandra, jucîndu-se cu șervetul.

Da, aprobă el. Acum vreau să-mi spui adevărul. Și să mă privești în timp ce vorbești.

Ea lăsă să-i cadă șervetul în poală și în cele din urmă se uită la el

— Este o dovadă de proastă creștere să sugerezi că mă minți.

— Ai mințit ?

— Da.

— De ce ?

— Pentru că dacă ți-aș spune adevărul, te-ai înfuria pe mine.

— Pe viitor n-ai să mă mai minți, nevastă. Dă-mi cuvîntul tău.

— Și tu m-ai mințit.

— Cînd ?

— Cînd mi-ai spus că nu mai lucrezi pentru sir Richard. Am văzut intrările de bani din registre, Colin, și l-am auzit vorbindu-ți despre o nouă misiune. Da, m-ai mințit. Dacă îmi promiți că nu vei mai minți pe viitor, voi fi fericită să-ți dau și eu cuvîntul meu.

— Alesandra, nu este deloc același lucru.

— Nu, nu este.

Era deodată furioasă pe soțul ei. Aruncă șervetul pe masă, tocmai cînd Flannaghan intra pe ușa batantă purtînd în mîini o tavă încărcată cu mîncare.

— Eu nu risc, Colin. Tu riști. Nu-ți pasă deloc de mine, nu ?

Nu-i dădu timp să răspundă, ci se grăbi să continue.

— Te-ai băgat singur în bucluc. Eu n-aș face niciodată așa ceva. Acum că sîntem căsătoriți, nu mă gîndesc numai la binele meu, ci și la al tău. Dacă ți s-ar întîmpla ceva, aș fi nenorocită. Dar dacă mie mi s-ar întîmpla ceva, cred că ai avea numai o ușoară neplăcere. Înmormîntarea mea te-ar obliga să renunți la munca ta pentru cîteva ore. Te rog să mă scuzi, domnule, pînă nu spun ceva ce știu că voi regreta.

Nu așteptă permisiunea lui pentru a pleca de la masă, ignoră și comanda de a sta jos, apoi alergă tot drumul până sus, în dormitorul ei. Ar fi vrut să-și verse nervii, trîntind ușa. Totuși, nu cedă acestui impuls, pentru că nu ar fi fost atitudine demnă din partea ei.

Din fericire, Colin nu o urmă. Alesandra avea nevoie să fie singură, pentru a-și stăpîni propriile sentimente. Era

[illegible] că se supărase atît de tare pe Colin și atît de repede. [illegible] nu avea de gînd să-l împiedice. Dacă voia să lucreze [illegible] Richards, ea nu putea și nici nu va încerca să-l [illegible] convingă să renunțe.

Dar Colin n-ar fi trebuit să dorească asemenea riscuri, [illegible] ca. Dacă îi păsa de ea, n-ar fi jignit-o astfel, în mod [illegible] berat.

Alesandra încercă să-și alunge mînia. Agitată, se plimbă [illegible] fața căminului vreo zece minute, bombănind tot timpul.

Maica stareță n-ar fi intrat niciodată în bucluc de [illegible] voie. Știa că depindeam de ea și nu și-ar fi asumat [illegible] asemenea riscuri. Ea mă iubea, fir-ar să fie.

Deși nu era catolică, Alesandra își făcu semnul crucii [illegible] murmurase acea blasfemie.

Mă îndoiesc că Richards i-ar cere maicii stareț[illegible] pentru el, Alesandra.

Colin făcu acel comentariu stînd în ușă. Ea fusese atît de [illegible] cu bombănitul ei, încît n-o auzise deschizîndu-se. Se [illegible] și-l văzu pe soțul ei rezemîndu-se de tocul ușii. Își [illegible] brațele încrucișate, nepăsător, pe piept. Zîmbea, dar [illegible] din ochii lui aproape că o doborî.

Nu-mi place că te amuzi.

Mie nu-mi place cum te comporți, replică el. De ce [illegible] ai spus că ești supărată din cauza afacerilor mele cu [illegible] ?

Nu știam că sînt.

Colin ridică o sprînceană la această ciudată remarcă.

Vrei să termin cu el ?

Ea începu să dea din cap în semn că da, apoi se răzgîndi [illegible] semn că nu.

Vreau să vrei tu să termini. Este o diferență, Colin. [illegible] lui Dumnezeu, într-o zi ai să înțelegi.

Ajută-mă să înțeleg acum.

Alesandra se întoarse cu fața la foc, apoi vorbi din nou.

Eu nu mi-aș fi asumat niciodată riscuri deliberat pe [illegible] când trăiam la mînăstire — cel puțin, nu după lecția [illegible] am învățat-o. Știi, a fost un incendiu și eu am fost [illegible] înăuntru. Am ieșit tocmai cînd se prăbușea acope-

rișul. Maica stareță era îngrozitor de îngrijorată. Plîngea pur și simplu. Era atît de bucuroasă că am scăpat și atît de furioasă că luasem o lumînare, ca să citesc scrisoarea Victoriei în loc să mă rog așa cum ar fi trebuit... și m-am simțit îngrozitor, pentru că îi provocasem atîta suferință. Incendiul a fost un accident, dar mi-am promis mie însămi să nu mai acționez nebunește.

— Cum ai acționat nebunește dacă a fost un accident ?

— Mă duceam mereu înăuntru să salvez picturile și mătăsurile pe care călugărițele le depozitaseră acolo.

— Era nebunie curată într-adevăr.

— Da.

— Maica stareță te iubea ca pe o fiică, nu ?

Alesandra aprobă.

— Și o iubeai și tu.

— Da.

O clipă lungă trecu în tăcere.

— O dată cu dragostea, vine și responsabilitatea, spuse ea. Nu am înțeles acest adevăr, pînă cînd nu am văzut cît de supărată era maica stareță pe mine.

— Mă iubești, Alesandra ?

Intrase direct în miezul problemei. Ea se întoarse spre el cînd Colin plecă de lîngă ușă venind către ea. Începu să dea înapoi.

— Nu vreau să te iubesc.

Panica din vocea ei nu îl opri.

— Mă iubești ? întrebă el din nou.

Ce bine că nu era făcut focul în cămin în seara aceea. Rochia ei s-ar fi topit de mult în flăcări, pentru că se retrăgea pînă se lipise de cămin.

Încerca să scape de el sau de întrebarea lui incomodă ? Colin nu era sigur. Totuși, era neobosit în încercarea de a o face să-i răspundă. Voia... nu, avea nevoie s-o audă pe ea, noscînd adevărul.

— Răspunde-mi, Alesandra.

Ea încetă deodată să mai încerce să scape de el. Își încrucișă brațele pe piept și păși direct în fața lui. Avea capul dat pe spate ca să-l poată privi în ochi.

Da.

Da, ce ?

Da, te iubesc.

Încruntarea lui satisfăcută îi spuse totul. Dar nu părea [illegible] surprins, ceea ce o derută cu totul.

Știai deja că te iubesc, nu-i așa ?

Colin dădu încet din cap, în semn că da. Ea făcu un semn [illegible] negare.

Cum puteai să știi, cînd eu însămi nu știam ?

Încercă s-o ia în brațe. Alesandra făcu un pas înapoi.

Oh, nu, n-ai s-o faci. Vrei să mă săruți, nu ? Și atunci [illegible] să-mi uit toate gîndurile. Mai întîi îmi vei răspunde, [illegible]

Dar el nu admitea împotrivire. O luă în brațe, îi ridică [illegible] și o sărută lung și apăsat. Limba lui se strecură înăuntru, [illegible] o întîlni pe a ei. Cînd Colin își ridică în cele din [illegible] capul, ea oftă adînc. Se prăbuși la pieptul lui și închise [illegible] brațele lui îi înconjurară mijlocul. O îmbrățișă strîns [illegible] bărbia pe creștetul ei.

Era atît de bine s-o țină în brațe ! Acum era nerăbdător [illegible] încheie ziua de muncă pentru că știa că ea îl așteaptă [illegible]

Colin înțelese brusc că-i plăcea să aibă o soție. Dar nu [illegible] soție, se corectă el. Ci pe Alesandra. De obicei nu-i [illegible] deloc serile, pentru că atunci durerea devenea de [illegible]. Totuși micuța și drăgălașa lui soție îi luase [illegible] de la durere. Îl exaspera dar îl și încînta și de obicei [illegible] de ocupat să reacționeze la ce făcea ea, încît nu mai [illegible] în mintea lui pentru nimic altceva.

Îi iubea.

Acum am să-ți răspund la întrebare, șopti el răgușit și [illegible] păru minunat de atrăgătoare vocea lui.

Care întrebare ?

Chiar îți uiți toate gîndurile cînd te ating, nu-i așa ?

Rîzînd.

Nu e nevoie să arăți atît de fericit pentru acest fapt [illegible] Nu ești mai presus de un asemenea comportament,

nu ? Chiar îmi imaginez că ești plin de gînduri cînd mă săruți.

— Da, sînt.

— Ah, spuse ea abătută.

— Și fiecare dintre ele se îndreaptă spre ceea ce vreau să-ți fac cu gura, cu mîinile, cu...

Îi acoperi gura cu mîna, ca o precauție, pentru a nu auzi ceva nedelicat. Reacția ei îl făcu pe Colin să rîdă din nou.

Îi îndepărtă mîna și spuse :

— Te întrebi cînd mi-am dat seama că mă iubești.

— Da, vreau să știu.

— În noaptea nunții noastre, explică el. Modul în care îmi răspundeai dovedea că erai îndrăgostită de mine.

Ea scutură din cap.

— Dar mie nu-mi era clar.

— Ba da, iubito, replică el. Nu poți ascunde nimic. Fiecare reacție a ta este a naibii de sinceră. N-ai fi putut să te pierzi așa, dacă nu m-ai fi iubit.

— Colin ?

— Da.

— Ar trebui să faci ceva cu aroganța asta a ta. Este pur și simplu necontrolată.

— Îți place aroganța mea.

Ea nu răspunse acestei remarci scandaloase.

— Nu mă voi amesteca în planurile tale, Colin, îți promit.

— Nici n-am crezut vreodată că ai s-o faci, replică el zîmbind pentru că ea părea atît de pătimașă.

— Nu ți-ai schimbat planul, nu ? Încă mai ai nevoie de cinci ani încheiați pînă ce...

Nu mai continuă.

— Pînă ce anume ?

Pînă ce îți vei îndrepta atenția spre dragoste și spre soția ta, prostule, gîndi ea. Și spre copii, adăugă. Peste cîțiva ani el se va hotărî probabil să aibă unul sau doi copii. Se întrebă dacă nu va fi prea bătrînă pentru a avea atunci copii.

În orice caz nu putea să aibă unul acum. Un copil ar fi o povară prea mare pentru Colin. Uite cum s-a schimbat el

statul lui, Nathan ! Acum voia să facă ceva ce înainte i s-ar fi părut inacceptabil. A vinde acțiuni era ultimul lucru la care ar fi recurs, și ceea ce-l făcuse să se răzgîndească fusese căsătorea fiicei lui.

Alesandra, pînă ce anume ? întrebă Colin din nou. Nostalgia din vocea ei îl deconcerta.

Pînă ce îți vei atinge scopurile, trînti ea.

Da, spuse Colin. Mai am nevoie de cinci ani.

Făcuse acest comentariu în drum spre pat. Se așeză pe marginea patului și se aplecă să-și scoată cizmele.

Nu mi-am dat seama că erai îngrijorată fiindcă lucrez pentru Richards, spuse el, reluînd subiectul. Ar fi trebuit să-mi spui

Își aruncă cizmele și ciorapii, apoi se concentră asupra cămășii. Aveai dreptate cînd spuneai că amîndoi sîntem responsabili unul față de celălalt. Nu m-am gîndit deloc la sentimentele tale. Iartă-mă.

Ea îl privi cum își trage cămașa peste cap. Nu-și putea lua ochii de la el. Se agăța de fiecare cuvînt al lui, sperînd că va spune ce simțea pentru ea. Nu avea suficient curaj să-l întrebe dacă o iubește. Dar la urma urmelor, el știa deja răspunsul ei.

Ea nu-l știa pe al lui.

Clătină din cap, ca să-și alunge aceste gînduri ciudate. Bărbații nu se gîndesc la lucruri precum dragostea, sau cel puțin ea nu credea că se gîndesc. Dacă Colin nu avusese timp să se gîndească la sentimentele ei față de munca periculoasă pe care o făcea pentru Richards, de ce Dumnezeu să aibă timp să se gîndească dacă o iubește ? Mintea lui era deja plină de planuri care să-i transforme compania într-un imperiu iar pentru simplu nu mai era loc pentru nimic altceva. Alesandra își îndreptă umerii și ținuta. Își reaminti că devotamentul lui ei i se păruse admirabil. Putea să aibă răbdare. Colin se va întoarce la ea cam peste cinci ani.

El îi distrase atenția de la aceste gînduri, cînd spuse :

Am dat cuvîntul meu lui Richards că mă voi uita peste niște hîrtii pentru el.

Se opri pentru a-și arunca cămașa pe un scaun și se sculă în picioare.

— Cît despre cealaltă misiune care mi s-a oferit, i-o voi lăsa lui Morgan. De fapt, deja mă hotărîsem să nu particip la această misiune, pentru că ar fi însemnat să lipsesc din Londra cel puțin două săptămîni, poate chiar trei. Borders ar fi putut avea grijă de birou, desigur, dar nu voiam să te las singură.

Ea se gîndi că acesta era cel mai drăguț lucru pe care Colin i-l spusese vreodată. I-ar fi fost dor de ea. Vru să-l mai audă rostind aceste cuvinte.

— De ce nu voiai să mă lași singură ?

— Din cauza poliției, desigur.

Umerii i se încovoiară.

— Stefan și Raymond m-ar putea păzi foarte bine.

— Eu răspund de tine, Alesandra.

— Dar nu vreau să răspunzi de mine, murmură ea. Ai destule pe cap. Nu mai e nevoie să mă adaugi și pe mine pe listă.

El nu făcu nici un comentariu. Își descheie pantalonii și îi scoase restul hainelor.

Gîndurile ei se fărîmițară. Nu se putea opri să nu îl privească fix soțul. Doamne, era magnific. Era așa cum și-l închipuia că ar fi arătat un zeu al războiului din timpuri străvechi. Colin era tot numai mușchi, numai putere, dar avea linii atît de fine și dulci.

Îl urmări cu privirea cum traversează camera și închide ușa dormitorului. Apoi trecu din nou pe lîngă ea în drum spre pat. Dădu cuverturile la o parte, se întoarse și îi făcu semn cu degetul, să vină.

Alesandra nu ezită. Păși spre el și se opri direct în fața lui. Mîinile îi erau încrucișate pe piept. Părea amîndouă nepăsătoare, dar Colin știa ce simțea. La baza gîtului, pulsul îi bătea nebunește, și observă asta cînd îi ridică părul și se aplecă să o sărute.

Ea începu să se dezbrace. Colin îi împinse înapoi mîinile de pe rochie.

— Lasă-mă pe mine, șopti el.

Mîinile îi căzură pe lîngă corp. Colin o dezbrăca mult mai repede decît ar fi făcut-o ea. Totuși, nu era la fel de atent. Nu se opri să-i împăturească hainele, ci le aruncă la întîmplare peste ale lui. Era nerăbdător să ajungă la pielea ei fină. Observă că mîinile îi tremurau cînd deznodă panglica de mătase care-i susținea cămașa și zîmbi la gîndul surescitării lui.

Era surprins de propriul răspuns, atît de rapid. Respirația îi era deja întretăiată, inima îi bătea puternic în piept și încă nici nu o atinsese — cel puțin, nu așa cum voia s-o atingă. Anticiparea îl excita puternic.

Gîndurile Alesandrei erau ceva mai ordonate. Era hotărîtă să-l facă să-i spună că i-ar fi fost dor de ea dacă ar fi respectat misiunea.

Cînd rămase complet goală, își întoarse privirea spre chipul soțului ei și-i șopti numele.

Colin ?

Da.

Dacă ai fi plecat din Londra, ți-aș fi lipsit ?

El îi ridică bărbia, astfel încît să se uite la el. Zîmbetul lui era plin de tandrețe.

Da.

Ea era atît de încîntată de răspuns, încît suspină ușurată. El se aplecă și-i acoperi gura cu gura lui.

Dar tu te-ai întrebat dacă mi-ai fi lipsit ?

Nu.

De ce nu ?

El îi distrase atenția luîndu-i mîinile și punîndu-și-le pe gît. Apoi începu să-i dezmierde lobul urechii.

Pentru că știam deja că o să-ți lipsesc. Mă iubești, îți amintești ?

Ea nu putu combate acest raționament. Soțul ei nu avea niciodată probleme cu respectul de sine, asta era sigur. Se gîndi să i-o reamintească imediat ce va înceta să-i tulbure gîndurile cu sărutările lui.

Colin o sărută pe gît. Pulsul îi bătea acum frenetic și era deja în brațele lui. El se gîndi că acesta este un început

O înnebunea cu atingerea lui și știa asta. Dintr-o dată, ea înțelese acest lucru și se smulse de lîngă el. Colin o lăsă să se desprindă, dar în privirea lui se citea nedumerirea.

— Ce s-a întîmplat, iubito ? De ce mă îndepărtezi ? Știu că mă vrei, iar tu știi al dracului de bine cît de mult te vreau eu.

Alesandra era hotărîtă să cîștige ea de data asta. Se băgă în pat, se așeză la mijloc, apoi îngenunche cu fața la el. Simțea cum roșește, dar refuză hotărît să cedeze stînjenelii. Colin era soțul ei, iubitul ei și ea ar fi trebuit să poată face ce vrea cu el.

Îi făcu semn cu degetul. El fu atît de surprins de îndrăzneala ei, încît rîse. Se băgă în pat și încercă s-o ia în brațe. Ea negă din cap și-l împinse, spunîndu-i fără cuvinte că vrea ca el să se întindă pe spate.

— Îți place îndrăzneala mea ?

— Da, răspunse el, îmi place.

Nu atît ceea ce răspunsese, cît mai ales cum răspunsese îi dădu Alesandrei curaj să-și continue jocul. Își plimbă degetele în jos pe pieptul lui.

— Cînd mă atingi, îmi vine să înnebunesc, șopti el. Ții în seara asta...

Nu mai continuă. Degetele ei îl atingeau ușor, înconjurîndu-i încet, buricul. Zîmbi la scurta lui tresărire, dar mîna ei își continuă mișcarea în jos.

— Da ? întrebă el, cu o voce asprită de dorință.

— Îți vei pierde controlul înaintea mea. Accepți provocarea, bărbate ?

Drept răspuns, Colin își puse mîinile sub cap și închise ochii.

— Eu voi cîștiga, Alesandra. Am mult mai multă experiență.

Alesandra rîse la auzul acestei fanfaronade. Cuda faptul că recunoscuse că-l iubește, o eliberase oarecum de orice rezervă. Se simțea sălbatică, jucăușă și nu-i păsa deloc că nu e demnă. Credea într-adevăr că nu putea păstra aparențele cînd era goală pușcă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus că te iubesc, Colin.

— Cu plăcere, iubito.

Colin aștepta încordat. Vocea lui era fermă cînd spuse:

Ai reușit să-ți aduni curajul ?

Îmi plănuiesc atacul, replică ea.

Această remarcă îl făcu să zîmbească. Trupul lui îi [illegible] nervozitatea. Voia să-i învețe gustul, tot așa cum el [illegible] gustul ei. Gîndul la ceea ce avea de gînd să-i facă o [illegible] să roșească și mai intens, dar ochii lui Colin erau [illegible], așa că nu trebuia să-și facă griji sau să fie stînjenită.

Colin... totul e permis sau există ceva ce n-ar trebui să [illegible] ?

Nimic nu e interzis, răspunse el. Trupurile noastre [illegible] unul celuilalt.

O, asta-i bine !

[illegible] se lăsă pe călcîie gîndindu-se de unde i-ar plăcea să [illegible]. I-ar fi plăcut gîtul, dar la urma urmelor îi plăcea tot [illegible] lui.

Scumpo, am să adorm dacă nu începi, anunță el.

Alesandra decise să nu piardă timpul și să ajungă la zona [illegible] intriga cel mai tare.

Colin ar fi trebuit să-și țină ochii deschiși. Cînd îi simți [illegible] pe vîrful erecției lui, aproape sări din pat. Geamătul lui [illegible] sună brutal.

[illegible] răscolit. Îi trebui toată stăpînirea pe care o avea ca să [illegible] împrăștie sămînța pe loc. Fruntea îi transpirase. Limba [illegible] se plimbă pe pielea sensibilă, pînă cînd el ajunse [illegible] stare în care nu se mai putea stăpîni.

[illegible] rezistă multă vreme. Gemu deodată puternic, luînd-o [illegible] și ridicînd-o în sus. Îi desfăcu genunchii cu coapsa [illegible] încît ea să-l încalece, îi prinse ceafa cu mîna pentru [illegible] gura de a lui, apoi îi sărută buzele moi și o pătrunse [illegible] singură mișcare puternică. Căldura lichidă pe care o [illegible] spuse că ea era pregătită să-l primească. Mîinile îi [illegible] pe coapsele ei și o ridică puțin pentru a putea [illegible] din nou. Pierduse orice urmă de rațiune și imediat [illegible] strîngîndu-se instinctiv în jurul lui, nu mai putu [illegible] reacția propriului trup. Punctul culminant îl [illegible] surprindere. Îi scăpă un alt geamăt adînc, cedînd [illegible] de împlinire.

[illegible] Alesandrei crescuse prin atingerea atît de intimă [illegible] și urmărirea răspunsului lui neinhibat. El termină [illegible], dar nu-și opri mișcarea înăuntrul ei. Extazul era

aproape de nesuportat. Ea îi şopti numele, cînd arşiţa începu să se răspîndească, precum un pîrjol, în tot trupul. Capul îi căzu pe spate, capitulînd în faţa extazului lui. Colin simţi primele zvîcniri ale orgasmului ei şi îşi strecură mîna printre trupurile lor unite pentru a o mîngîia. Atingerea lui o ajută să-şi găsească propria satisfacţie. Se încordă în el, rigidă de plăcerea devoratoare care i se răspîndea în cascade, prin trup.

Fiorii păreau să nu se mai sfîrşească, copleşitori în intensitate, dar nu-i era deloc frică, căci Colin o înconjurase cu braţele şi o apăsa la pieptul lui. O ţinu strîns, pînă ce furtuna plăcerii încetă.

Frumuseţea modului în care făceau dragoste era prea mult pentru ea. Ea era atît de zguduită de ceea ce tocmai se întîmplase, încît începu să plîngă în hohote, cu faţa îngropată lîngă gîtul lui.

Colin era la fel de zguduit. O mîngîie pe spate şi-i şopti cuvinte dulci, cu o voce aspră ca vîntul de iarnă, pînă când îşi mai reveni.

— De fiecare dată este mai bine, şopti ea.

— E chiar atît de îngrozitor ? întrebă el.

— Într-o săptămînă am să mor, replică ea. Nu simţi cum îmi bate inima ? Sînt sigură că nu poate fi bine pentru mine.

— Dacă mori, iubito, vei muri fericită, se lăudă el. Îţi este plăcut să stai deasupra, nu ?

Ea aprobă încet.

— Am cîştigat provocarea, nu ?

Rîsul lui umplu camera.

— Da, recunoscu el.

Alesandra era mulţumită. Îşi închise ochii şi se cuibări lîngă soţul ei.

— Am uitat să mîncăm de seară, şopti ea.

— Vom mînca mai tîrziu, replică el. După ce vine rîndul meu.

Ea nu înţelese ce însemna asta.

— După ce-ţi vine rîndul la ce ?

Colin o răsturnă pe spate şi o acoperi cu trupul lui. Îşi sprijini greutatea pe coate şi zîmbi, privind-o.

Cînd gura lui era la numai cîţiva centimetri deasupra celei a ei, îi răspunse.

— Să cîştig.

CAPITOLUL XII

A l iubi și a-l plăcea pe Colin erau două lucruri destul de [illegible]. Era imposibil să vorbești rațional cu acest bărbat, [illegible] extrem de ușor să-l săruți. Din prudență, ea nu-i oferi [illegible] ce-i mai rămăsese din moștenire pentru a investi în [illegible] lui, și în cele din urmă trebui să recurgă la șmecherii [illegible] veche, pentru a-l ajuta. Urmă exemplul tatălui ei și [illegible], nu numai o dată, că Dumnezeu va înțelege, chiar [illegible] soțul ei nu înțelegea. În cele din urmă, Colin își va [illegible] încăpățînarea, dar ea nu voia să lase străinii să [illegible] în companie, așteptînd să-i vină lui mintea la cap.

Vînzarea stocului către public începu la ora 10 într-o [illegible] de miercuri. Două minute mai tîrziu, tranzacțiile [illegible] încheiate și toate cele douăzeci de acțiuni fuseseră [illegible]. Prețul era extrem de ridicat.

Colin era uimit de sumă. Era și suspicios, însă. Ceru să [illegible] numele noilor acționari. Dreyson nu voia să-i spună [illegible] un singur cumpărător achiziționase toate cele 20 de [illegible], dar că nu avea libertatea de a-i divulga numele.

Îmi vei răspunde la o singură întrebare, ceru Colin. [illegible] știu dacă numele soției mele se află pe acele acțiuni [illegible] de proprietar.

Dreyson negă imediat.

Nu, sir Hallbrook, răspunse el sincer. Prințesa [illegible] nu este proprietarul.

Colin era încredințat că agentul spunea adevărul. Apoi [illegible] la o altă posibilitate.

Dar consilierul ei, cel căruia îi spune unchiul Albert ? [illegible] proprietarul ?

— Nu, răspunse Dreyson imediat. Sînt sigur că ar fi folosit ocazia, dar acțiunile au fost vîndute cît ai clipi din ochi. Nu ar fi fost timp să fie anunțat.

În cele din urmă, Colin renunță. Alesandra spuse în gînd o rugăciune de mulțumire pentru că soțul ei nu avea de gînd să cerceteze mai serios.

Se simțea extrem de vinovată că folosise un șiretlic. Știa că nu e bine să-și manipuleze soțul, dar punea păcatul ei pe seama încăpățînării lui. Credea că ar putea trece peste asta, dar descoperi că se simțea tot mai nefericită cu cît amîna mai mult să-i mărturisească soțului ei adevărul. Se mișca zdravăn. Din fericire, Colin nu era acolo să o audă. Lucra douăsprezece ore pe zi la compania lui maritimă. Flanaghan o auzi bodogănind, desigur, dar crezu că e pur și simplu într-o stare de spirit proastă fiindcă stătea prea mult în casă.

Luna de zile trecu repede. Se povestea că balul Catherinei fusese un succes deosebit și evenimentul era povestit în toate detalii atît de ducesă, cît și de nora ei, lady Jade. Alesandra tau, desigur, că Alesandra nu putuse veni, dar înțelegea motivul deciziei luate de Colin de a o ține încuiată în casă.

În după-amiaza următoare, Catherine trecu pe la Alesandra pentru a-i oferi propria descriere a balului. O anunță că era deja îndrăgostită de un marchiz și doi conți și era nerăbdătoare, așteptînd să primească de la tatăl ei permisiunea de a fi vizitată de gentlemanii respectivi.

Deoarece Colin lucra atît de mult timp, Alesandra prețuia timpul pe care îl petreceau împreună și nu voia să discute probleme legate de afaceri. Cu toate astea, nu era necesar. Agentul imobiliar îl anunță pe Flanaghan că proprietarii casei se hotărîseră să rămînă în străinătate și voiau să vîndă casa din oraș. Alesandra se atașase de casă și voia s-o cumpere, așa că aduse vorba despre acest lucru la masa de seară.

Atitudinea lui Colin față de moștenirea ei nu se schimbase de loc. Îi spuse că lui nu-i păsa ce făcea ea cu banii ei.

Apoi ea deveni mai concretă.

— Mi-ar plăcea să cumpăr această casă, anunță ea

Nu-i dădu răgaz să-i respingă cererea imediat, ci se grăbi să explice mai departe.

Din cauza legilor voastre englezești imperfecte, este aproape imposibil pentru o femeie căsătorită să încheie un contract pe cont propriu. Nu te-aș plictisi cu această poveste, dar am nevoie de semnătura ta în acte.

Motivația acestor legi este lesne de înțeles, replică el. Bărbații sînt responsabili din punct de vedere legal pentru orice inițiativă a soțiilor lor.

Da, dar problema în discuție...

Problema este dacă eu pot sau nu să te întrețin, întrerupse el.

Vioara i se înăsprise.

Te îndoiești că sînt capabil să te întrețin ?

Nu, sigur că nu, răspunse ea.

Colin aprobă, satisfăcut. Alesandra oftă. Nu va fi rezonabil în privința asta. Se gîndi pentru moment să își utilizeze talentele, apoi să pretindă că unchiul Albert cumpărase casa pentru ei, dar pe urmă renunță la această idee. Colin s-ar fi supărat foarte tare. Și pe urmă, o astfel de șmecherie ar fi fost o minciună fără sfîrșit și se îndoia că Dumnezeu i-ar ierta acest păcat din moment ce nu avea decît motive bune. A folosi un pic de înșelătorie ca să pună în siguranță banii și să le păstreze în familie pentru a-l ajuta pe Colin cu proiectul lui era una, în timp ce a manipula cumpărarea unei case, numai pentru că îi plăcuse, era cu totul altceva. Lista de păcate crescuse vertiginos de cînd se căsătorise cu Colin, se gîndi ea, dar cu siguranță că majoritatea păcatelor figurau pe lista lui Dumnezeu la capitolul păcate minore. O minciună sfruntată, spusă pentru a face ce vrea ea, s-ar plasa cu siguranță la capitolul păcatelor majore.

Nu putea să-l mintă.

Așa cum vrei, Colin. Mi-ar plăcea să ții seama că ești extrem de puțin rezonabil în problema asta.

Așa a notat, răspunse el sec.

De data asta, nici măcar nu o lăsase să aibă ultimul cuvînt. În toate că era adesea insensibil la cererile ei, se purta destul altfel cu alți oameni. Uneori putea fi chiar foarte

atent. După ce luna trecu, iar Raymond și Stefan nu mai erau necesari pentru paza ei, Colin le oferi de lucru în compania lui. Cei doi erau dornici să lucreze pe o navă și să călătorească în toată lumea, căci amîndoi erau tineri și liberi, iar Colin îi plasă sub supravegherea prietenului său Jimbo pentru a primi o calificare potrivită.

Colin continuă să fie un amant pătimaș. Petrecea fiecare noapte în patul ei și, după ce făceau dragoste, o ținea strîns în brațe, pînă cînd i se părea că a adormit. Apoi se întorcea în camera lui. Alesandra se temea să aducă vorba despre acest ritual, pentru că soțul ei arătase clar că nu voia să vorbească despre piciorul lui. Pretindea chiar că nu avea nici o problemă. Nu înțelegea cum funcționează mintea lui. Nu s-ar fi simțit inferior dacă ar fi recunoscut o slăbiciune umană ? Și dacă o iubea, nu era oare de datoria lui să împartă cu ea bucuriile și necazurile lui ?

Dar Colin nu o iubea — cel puțin nu încă, își reamintea Alesandra. Nu era totuși nefericită, pentru că avea încredere deplină în soțul ei. La urma urmelor, era un bărbat inteligent și era sigură că încăpățînarea lui va slăbi cu timpul și va înțelege ce soție minunată avea. Dacă nu reușea să înțeleagă asta în cinci ani, nu conta. Ea putea să aștepte. Își va ține promisiunea. Nu se va amesteca.

Oricum, modificările pe care le făcuse pantofilor soțului ei nu însemnau, după părerea ei, că se amestecă. Nu bănuia foarte mult că el purta acum perechea specială de Wellington aproape în fiecare zi. Cizmarul făcuse două inserții de piele. Prima era prea subțire sau cel puțin așa credea ea, căci Colin nu le purtase decît cîteva minute și-și pusese o altă pereche. A doua inserție, făcută sub talpă, se dovedi mult mai bună. Colin credea că cizmele au cedat și acum erau foarte confortabile. Ea știa mai bine, desigur, ce se întîmplase, dar nu-i suflă o vorbă. Și nici Flannaghan nu spuse nimic. Majordomul îi șopti Alesandrei că observase că șchiopătatul stăpînului său la sfîrșitul zilei nu mai era atît de pronunțat ca înainte. Alesandra aprobă. Era atît de bucuroasă de succesul planului ei, încît comandă imediat alte două perechi de

...ie, pentru ca soțul ei să aibă încălțăminte confortabilă ... pentru zi, cît și pentru seară.

Pentru lumea din afară, Colin părea un om fără nici o ... Arbora întotdeauna un zîmbet nonșalant și era unul ... oamenii cei mai populari din Londra. Cînd intra într-o ...pere, era imediat înconjurat de prieteni. Și nici femeile ... ochi după el. Pentru majoritatea doamnelor nu conta că ... era căsătorit, ele continuînd să se înghesuie în jurul ... Colin era fermecător, desigur, dar nu flirta. De obicei o ... pe Alesandra de mînă în timp ce se străduia să îmbine ...erile cu plăcerea. Nu era numai inteligent — era și abil. ...ajoritatea afacerilor lui erau negociate în sălile de bal. ...l ca înțelese acest lucru, nu-i mai păsa că stăteau în fie-... noapte pînă tîrziu.

Totuși, Alesandra dormea mult după-amiaza. Ea și Colin ...seră la petreceri aproape în fiecare seară în ultimele ... luni și era atît de epuizată, încît avea uneori amețeli.

Totuși, abia aștepta seara aceea, pentru că toată familia ... Colin urma să vină la balul contelui de Allenborough. ...le și ducesa o însoțeau pe fiica lor Catherine, iar fratele ... Colin, Caine, cu soția lui, urmau să fie și ei acolo.

Contele închiriase pentru bal Casa Harrison. Minunata ...ie din marmură și piatră era aproape la fel de mare ca ...alul prințului regent.

Alesandra purta rochia ei de culoarea fildeșului. Decol-... nu era foarte mare, dar Colin comentă ceva în legătură ... Singura ei podoabă era un frumos colier de aur cu ..., care i se potrivea de minune în jurul gîtului. Era nu-... un safir în centrul unui lanț spiralat, dar piatra prețioasă ... cel puțin două carate și părea fără cusur. Colin știa că ...ul valora o avere și nu-i plăcea că Alesandra îl purta.

— Colierul acesta îmi place în mod deosebit, remarcă ea ... se instalaseră în trăsură și erau în drum spre bal. ... pot să spun după cum te încrunți că ție nu-ți place. De ... Colin ?

— De ce îți place ?

Îl mîngîie colierul cu degetele.

— Pentru că a aparținut mamei mele. De cîte ori îl port, îmi amintesc de ea. I l-a făcut cadou tata.

Atitudinea lui Colin se îndulci imediat.

— Atunci ar trebui să-l porți.

— Dar de ce ți-a displăcut ? Am văzut cum te-ai încruntat cînd l-ai văzut prima oară.

— Nu-mi plăcea că n-am fost eu cel care ți l-a cumpărat, spuse el ridicînd din umeri.

Ea nu știa ce să creadă auzind aceasta. Își duse mîna la gît și începu să desfacă închizătoarea colierului. Colin o opri.

— M-am purtat prostește. Lasă-l. Culoarea pietrei se potrivește cu culoarea ochilor tăi.

După privirea lui, ea înțelese că soțul ei îi făcuse un compliment și nu o critică. Își încrucișă mîinile în poală, îi zîmbi soțului ei și schimbă subiectul.

— Asociatul tău n-ar trebui să vină acasă foarte curînd ?

— Ba da.

— O să-mi placă ?

— Cu timpul.

— Soția lui o să-mi placă ?

— Da.

N-o supărau răspunsurile lui scurte. Putea spune, după expresia lui, că suferea. Probabil că piciorul îl durea în seara asta, se gîndi ea, și cînd Colin își propti piciorul pe perna de lîngă ea, știu că ghicise.

Îi trebui toată stăpînirea de sine de care era în stare pentru a nu întinde mîna să-i atingă piciorul.

— Nu sîntem obligați să mergem în seara asta, spuse el. Pari obosit.

— Mă simt bine, răspunse el pe un ton hotărît.

Alesandra se hotărî să nu-l contrazică. Schimbă din nou subiectul.

— Cred că ar fi potrivit din partea noastră să le oferim un dar lui Nathan și Sarei pentru copilul lor.

Colin se rezemase de perne și închise ochii. Nu era sigură dacă era atent la ce spunea ea. Își plecă privirea și începu să aranjeze cutele rochiei.

M-am gîndit că nu vrei să fii plictisit cu această sar-
, așa că m-am ocupat eu de asta. Pentru că tu și Nathan
o companie maritimă, m-am gîndit că ar fi drăguț să
o replică în miniatură a uneia dintre corăbii. Cum ți se
ideea ? Cînd ei vor cumpăra o casă, Sara ar putea să
darul nostru pe poliția căminului.

Sînt sigur că o să-i placă, răspunse Colin. Sînt de
cu orice decizie a ta.

În bibliotecă erau mai multe desene cu vasele tale,
ca. Sper că nu te superi că l-am luat pe cel care repre-
„Smaraldul" și l-am dat meșterului.

Limuzina se opri în fața Casei Harrison. Colin păruse pe
adormit, pînă cînd vizitiul le deschise portiera.
manierele lui se schimbară. O ajută pe Alesandra să
, o luă de braț și începu să urce scările. Îi zări pe fra-
lui și soția acestuia îndreptîndu-se către ei și zîmbi ime-

Colin nu-și revenise în mod miraculos. Zîmbetul lui era
, dar Alesandra știa că e singura care înțelege ce chin
. Medicul îi spusese că soțul ei nu trebuia să stea în pi-
cînd simțea durerea. Dar soțul ei nu ar fi ascultat ase-
sfaturi. Probabil că ar fi dansat toată noaptea, numai
dovedească că el avea dreptate.

Aerul nopții era umed și înghețat. Alesandra simți deo-
o ușoară amețeală. Stomacul i se strînse și se bucură că
mîncase prea mult din cina ușoară, pregătită de
acasă. Cu siguranță, era epuizată și de aceea nu se
bine, își spuse ea.

observă ce palidă era Alesandra și făcu o remarcă în
. Atît Caine, cît și Colin se întoarseră să se uite la

De ce nu mi-ai spus că nu te simți bine ? întrebă

Sînt numai un pic obosită, răspunse ea repede. Nu te
la mine, Colin. Nu sînt obișnuită să ies din casă
scară și de aceea sînt un pic slăbită. Adevărul e că
mai degrabă acasă.

Nu îți plac petrecerile ?

Soțul ei părea surprins.

— Facem ce trebuie, replică ea ridicînd din umeri.

— Explică-mi ce vrei să spui, scumpo, spuse Colin nevrînd să abandoneze subiectul.

— Bine, spuse ea. Nu, nu-mi plac petrecerile în mod special.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum ?

Era exasperat. Ea clătină din cap.

— Pentru că fiecare petrecere e o bună ocazie de afaceri pentru tine și Nathan, explică ea. Nici ție nu-ți place să fac adăugă. Și de aceea am spus că facem ceea ce trebuie. În cele din urmă aș fi spus ceva.

Soția lui era o femeie foarte vicleană. Îi cunoștea slăbiciunile vele și știa exact ce simțea el cu adevărat pentru toate petre cerile la care o trăgea după el.

— În cele din urmă ? repetă el cu o grimasă. Cînd, mai exact, te-ai fi plîns ?

— Nu m-aș fi plîns niciodată și ar trebui să-ți cer scuze pentru că sugerezi că aș fi făcut-o, replică ea. În cele din urmă, înseamnă peste cinci ani. Atunci mi-aș fi exprimat preferința de a sta acasă.

Caine îi zîmbi Alesandrei și spuse.

— Mulțumește-i prietenului tău Albert pentru sfatul privitor la acea investiție. Stocul a crescut deja de trei ori.

Ea încuviință.

— Ce investiție ? întrebă Colin.

Caine răspunse.

— Ultima dată cînd am fost la voi mi-am exprimat interesul față de investiții și Alesandra mi-a spus că Albert a recomandat acțiunile de la Campton Glass. Tocmai au fost puse în vînzare.

— Credeam că ai investit în fabrica de confecții din Kent, interveni Jade.

— Încă mă mai gîndesc în legătură cu asta, răspunse Caine.

Alesandra clătină din cap înainte de a se putea controla.

— Nu cred că ar fi o investiție înțeleaptă, Caine. Apoi înainte s-o faci ai să te gîndești foarte bine.

Simțea cum Colin o privește fix, dar nu se întoarse să se uite la el.

– Și Albert era interesat de fabrica de confecții. L-a trimis pe agentul lui, Dreyson, să cerceteze locul. Dreyson a raportat că era o vechitură prost condusă. Sute de femei și copii sînt angajați acolo, iar condițiile sînt deplorabile. Albert nu a vrut să-l îmbogățească pe proprietar, sau pe el înșuși, printr-o asemenea afacere. Ar fi însemnat să profite de pe urma mizeriei altor oameni — cel puțin, așa mi-a spus în ultima scrisoare.

Caine fu imediat de acord. Subiectul fu abandonat cînd intrară cu toții în holul Casei Harrison. Ducele și ducesa așteptau într-o rotondă din apropiere, împreună cu Catherine, și le făcură semn imediat lui Caine, Colin și soțiilor lor să li se alăture. Problemele de afaceri fură lăsate deoparte. Catherine o îmbrățișă pe Jade, apoi se întoarse spre Alesandra. Remarcă imediat colierul cu safire și declară că moare de invidie. Catherine purta în jurul gîtului un simplu șirag de perle. În timp ce-și pipăia distrată decolteul, spuse în treacăt că ținuta ei violet ar fi arătat mult mai strălucitoare dacă soțul ei i-ar fi dat să poarte un safir.

Alesandra rîse la aluzia nu prea subtilă. Pentru că nimeni nu o observa, își scoase repede colierul și i-l întinse lui Caine.

– A fost al mamei mele, așa că trebuie să fii foarte atentă cu el, șopti Alesandra, ca să n-o audă Colin. Închizătoarea este foarte sigură și atîta timp cît îl porți, nu-l vei pierde.

Catherine protestă cu jumătate de gură, în timp ce-și dădu propriul colier și-l dădu Alesandrei. Jade ținu ritmul de dansuri al lui Catherine în timp ce cumnata ei punea colierul, apoi o puse să se întoarcă pentru a fi sigură că închizătoarea era bine pusă.

– Să ai grijă de el, ordonă ea.

Colin nu observă schimbarea bijuteriilor timp de o oră. Richards veni în grabă să salute familia ducelui de Wilshire și, în timp ce Caine era ocupat să răspundă unei întrebări a tatălui său, directorul îi făcu semn lui Colin că

vrea să-i vorbească între patru ochi. Privirea lui Richards arăta că problema era serioasă.

Ocazia unei scurte discuții se ivi cînd tatăl lui Colin cere un dans Alesandrei. Imediat ce ei se îndreptară către centrul sălii de bal, Colin se duse spre director. Richards stătea la intrarea într-o nișă triunghiulară, urmărind mulțimea.

Cei doi bărbați stătură alături unul de celălalt, fără să vorbească, timp de cîteva minute. Colin îl observă pe Neil Perry și se încruntă, indispus. Spera ca Alesandra să nu-l observe. Era hotărîtă să încerce să-l încolțească imediat ce l-ar fi zărit și să-i ceară răspunsuri despre sora lui. Neil ar fi răspuns printr-o insultă, desigur, iar Colin ar fi fost nevoit probabil să-i tragă o palmă.

Posibilitatea aceasta îl făcu pe Colin să zîmbească. Atenția îi fu atrasă de sora lui. Dansa cu Morgan. Colin își duse mîinile la spate și urmări perechea. Morgan îl zări pe Colin și înclină capul. Colin îi răspunse la fel.

Sir Richards îl salută și el pe noul recrut. Înclină din cap și zîmbi. De aceea, Colin fu surprins de tonul supărat al vocii lui, cînd spuse :

— N-ar fi trebuit să-i dau misiunea lui Morgan, șoptit el. A făcut-o în bătaie de joc. Îți amintești de Devins ?

Colin aprobă. Omul la care se referea Richards era un agent care transmitea uneori informații guvernului.

— Acum e mort. Din cîte mi-am putut da seama, a fost prins în ceea ce s-a dovedit a fi o luptă sîngeroasă. Morgan a spus că Devins a intrat în panică. Își așteptau omul de legătură, cînd a apărut fiica lui Devins. A fost un ghinion teribil. Fata a fost ucisă în schimbul de focuri. La dracu', Colin, ar fi trebuit să meargă ușor, dar graba și lipsa de experiență care-l caracterizează pe Morgan au transformat o misiune absolut simplă într-un fiasco. Ghinion sau nu, omul nu are instinctele necesare pentru genul ăsta de muncă, încheie el.

— Nu-l mai folosi altă dată.

Vocea lui Colin tremura de mînie.

— Devins nu era tipul care să intre în panică. Avea temperament, da, dar te puteai baza pe el întotdeauna.

– Da, în împrejurări obișnuite aș fi de acord cu evaluarea ta. Totuși, era și un tată grijuliu, Colin. Pot să-mi imaginez că a intrat în panică dacă i s-a părut că fiica lui era în primejdie.

Eu cred mai degrabă că un tată ar reacționa tocmai bine. Avea mai multe motive să nu intre în panică.

Richards confirmă cu o mișcare a capului.

I-am spus lui Morgan că e scos din joc. Nu i-a plăcut deloc ideea mea, desigur. I-a părut rău că a ieșit prost și a recunoscut că a reacționat exagerat. Te-a învinuit și pe tine, fiule, pentru că nu i-ai dezvăluit cum să tragă sforile, ca să spunem așa.

Colin clătină din cap. Nu admitea această scuză. Judecând după privirea directorului, nici acesta nu o înghițea.

Ai dreptate, Richards. Nu are instinctele necesare.

Păcat, remarcă directorul. Este dornic să placă și are destui de bani. Îmi imaginez că va face o căsătorie bună. Are succes la femei.

Colin privi din nou către ringul de dans. Îl reperă pe Morgan imediat. Îi zîmbea lui Catherine în timp ce o conducea în jurul sălii. Sora lui rîdea și era, evident, în culmea extazului.

În momentul acela, Colin observă colierul pe care îl purta Catherine. Se întoarse imediat s-o caute pe Alesandra în mulțime. Îl văzu mai întîi pe tatăl lui și apoi pe Alesandra, care purta acum perlele Catherinei. Colin se încruntă, îngrijorat. Dar nu schimbarea bijuteriilor era cauza. Fața soției lui era albă ca rochia. Părea gata să leșine.

Colin se scuză față de director și se duse lîngă soția lui. Îl bătu pe umăr pe tatăl său și o luă pe Alesandra în brațe. Ea încercă să zîmbească și se sprijini de soțul ei.

Valsul se termină tocmai cînd Colin își ducea soția pe terasa din fața clădirii.

Ești chiar bolnavă, nu-i așa, iubito ?

Colin stătea împreună cu soția lui lîngă ușile care duceau afară. Se uită la Alesandra și imediat se dădu cu un pas înapoi. Culoarea lui se înverzise la față. Spera din toată inima să nu aibă vreo boală molipsitoare.

Alesandra nu se putea hotărî dacă să înghită sau să vomite. Se rugă să nu se întîmple nici una nici alta înainte de a ajunge acasă. Aerul proaspăt păru totuși să o ajute și după cîteva minute amețeala îi dispăru.

— E din cauza piruetelor, îi spuse ea soțului ei.

Caine scoase un oftat de ușurare și păși spre ea pentru a-i oferi ajutorul. Colin o lăsă pe Alesandra sprijinită de fratele lui pînă cînd își luă la revedere, apoi se întoarse să o ia. Alesandra nu purta pelerină, așa că își scoase jacheta și i-o puse pe umeri pe drumul către trăsura care-i aștepta.

Dar revenirea nu dură mult. Mișcarea trăsurii îi făcu stomacul să se agite din nou. Își încleștă mîinile în poală și respiră de cîteva ori adînc, începînd să se calmeze.

Colin se întinse și o luă pe genunchi. Îi sprijini capul sub bărbia lui și o ținu strîns.

O purtă apoi în brațe în casă și pînă sus, în dormitorul ei. O lăsă pe marginea patului și îi pregăti paharul cu apă de pe care îl ceruse.

Alesandra se ghemui peste cuvertură și închise ochii. O clipă mai tîrziu dormea adînc.

Colin o dezbrăcă. Flannaghan, dincolo de ușă, făcea un îngrijorat, dar Colin nu voia să-l lase să-l ajute. Îi scoase nele și o băgă sub cuvertură. Era într-adevăr epuizată, pentru că dormea ca un copil ; nici măcar nu deschise ochii o ridică s-o învelească.

Se hotărî să stea toată noaptea cu ea. Dacă era într-adevăr bolnavă, voia să fie aproape, să o poată ajuta. Doamne, dintr-o dată se simți epuizat. Își scoase și el și se băgă în pat lîngă ea. Ea se răsuci și i se cuibări în brațe. Colin o sărută pe frunte, o înlănțui cu brațele închise ochii. Peste un minut, dormea și el.

Se trezi cu puțin înainte de răsăritul soarelui, când lui se lipi cu spatele de el. Ea încă dormea. Colin era cient de treaz, pentru a-și da seama ce face. Făcu dragoste ea și după ce amîndoi terminară, adormi din nou, ținîndu-brațe.

A doua zi, Alesandra se simțea foarte bine. Catherine [illegible] la ora două după-amiază, pentru a înapoia personal co[illegible]. Dar avea și multe vești.

Se bucura foarte mult de sezonul monden și voia să-i [illegible] Alesandrei totul despre cererile în căsătorie pe care le [illegible] deja tatăl ei.

Catherine o luă pe Alesandra de braț și o plimbă prin [illegible].

Unde este fratele meu în această minunată după-a[illegible] de duminică ?

Lucrează, răspunse Alesandra. Ar trebui să vină [illegible] la cină.

Catherine o așeză pe scaunul de lîngă canapea. Flanna[illegible] stătea lîngă ușă, încercînd să descopere dacă era nevoie [illegible].

Abia dacă pot să-mi amintesc toți bărbații, exageră Catherine.

Trebuie să faci o listă cu domnii care te interesează, o [illegible] Alesandra. Atunci n-ai mai face confuzii.

Catherine se gîndi că acesta era un plan bun de acțiune. [illegible]sandra îi ceru imediat lui Flannaghan să-i aducă hîrtie și [illegible].

I-am cerut deja tatei să refuze cîțiva gentlemeni și el [illegible] împotrivă. Nu se grăbește să mă vadă la casa mea.

Poate că ar trebui să ai și o listă cu cei pe care vrei să-i [illegible], sugeră Alesandra. Lîngă fiecare nume să treci moti[illegible], desigur, în caz că te răzgîndești sau că uiți de ce i-ai res[illegible].

Da, e o idee minunată, strigă Catherine. Ce drăguț [illegible] parte ta că mă ajuți.

Alesandra era încîntată să-i fie de ajutor.

Organizarea este cheia, Catherine.

Cheia pentru ce ?

Alesandra deschise gura să răspundă, apoi își dădu seama [illegible] era tocmai sigură.

Pentru o viață bine organizată și fericită, decise ea cu [illegible].

Flannaghan se întoarse cu lucrurile cerute. Alesandra îi mulțumi și apoi se întoarse spre Catherine.

— Să începem cu respingerile ?

— Da, aprobă Catherine. În capul listei pune-l pe Neil Perry. Mi-a făcut cererea ieri. Nu-mi place deloc.

Alesandra scrise titlul listei, apoi scrise numele lui Perry

— Nici mie nu-mi place prea mult, anunță ea. Dovedește o judecată sănătoasă respingîndu-l.

— Mulțumesc, răspunse Catherine.

— Ce motiv aș putea trece lîngă numele lui ?

— E dezgustător.

Alesandra rîse.

— Așa e, remarcă ea. Este cu totul opus sorei lui. Victoria este o adevărată doamnă.

Catherine nu o cunoștea pe Victoria și de aceea nu putea fi nici de acord, nici împotrivă. Continuă cu numele bărbaților pe care îi considera inacceptabili. Se grăbea să termine pentru că dorea să ajungă cît mai repede la candidații atrăgători. Avea vești noi pe care ardea de nerăbdare să le împărtășească Alesandrei.

— Bine, atunci să începem a doua listă.

Catherine îi dădu patru nume. Ultimul era Morgan.

— Nu m-a cerut, desigur, și l-am cunoscut abia astăzi dar, Alesandra, este atît de frumos și de fermecător. Când zîmbește, am senzația că inima mea încetează să mai bată. Totuși, mă îndoiesc că voi avea vreo șansă cu el. Este foarte popular printre doamne. Oricum, a spus că-i va vorbi tatălui dacă i se ivește ocazia.

— L-am cunoscut pe Morgan, replică Alesandra. Sînt de acord că e fermecător. Cred că și lui Colin îi place.

— Ar fi o partidă grozavă, decise Catherine. Și totuși mai este cineva la care mi-ar plăcea să mă gîndesc.

— Spune-mi numele și-l voi adăuga pe listă.

Catherine începu să roșească.

— E ceva foarte romantic, șopti ea. Dar tata n-ar fi de aceeași părere. Trebuie să-mi promiți că nu spui nimănui

— Ce să spun ?

— Mai întîi promite-mi, şi pe urmă am să-ţi explic. Pune-ţi mîna pe inimă. Asta o să-ţi întărească promisiunea.

Alesandra nu îndrăzni să rîdă. Catherine părea foarte sinceră. Nu voia să-i rănească sentimentele. Făcu ce i se ceruse şi-şi puse mîna pe inimă în timp ce jura.

— Acum îmi explici ?

Nu ştiu încă numele domnului, spuse Catherine. Era aseară la bal. Sînt sigură de asta. Şi sînt sigură că e minunat.

Cum ştii că e minunat dacă nu l-ai întîlnit niciodată ? Nu l-ai întîlnit ? Aşa e ? Numai că nu-i ştii numele. Spune-mi cum arată. Poate că l-am cunoscut.

Oh, nu l-am văzut încă.

Nu te înţeleg.

Catherine rîse.

Are un nume pe care îl putem pune pe listă acum.

Alesandra îşi înmuie pana în călimară. Catherine aşteptă ca acest lucru să fie îndeplinit, apoi şopti :

Domnul admirator secret.

După ce-i rosti numele, oftă adînc. Alesandra tresări puternic în acelaşi timp. Pana îi căzu în poală. Cerneala îi pătă rochia roz.

Doamne Dumnezeule, uite ce-ai făcut, strigă Catherine. Rochia ta...

Alesandra clătină din cap.

Lasă rochia, replică ea.

Vocea îi tremura de îngrijorare.

Vreau să aud despre acest admirator secret.

Catherine se încruntă.

N-am greşit cu nimic, Alesandra. De ce eşti atît de supărată pe mine ?

Nu sînt supărată... cel puţin nu pe tine, spuse Alesandra.

Ai strigat la mine.

N am vrut să strig, spuse ea şi văzu lacrimile din ochii Catherinei.

Surioara ei era foarte sensibilă şi uşor de jignit. Era încă mult copil decît femeie şi se hotărî să nu-i vorbească

imediat despre îngrijorarea ei. O să-i spună mai întîi lui Colin. El va ști ce să facă cu admiratorul secret.

— Îmi pare rău că te-am supărat. Te rog să mă iertați, adăugă, încercînd să-și îmblînzească tonul. Mă interesează foarte mult să știu totul despre acest admirator secret. Îmi explici ?

Catherine își șterse lacrimile.

— Nu sînt prea multe de explicat, spuse ea. Azi-dimineață am primit un buchet minunat, cu o carte de vizită. Nu avea nici un mesaj — numai semnătura.

— Cine semna ?

— „Admiratorul tău secret". Mi s-a părut foarte romantic. Nu înțeleg de ce te porți atît de ciudat.

— Doamne, șopti Alesandra, și se prăbuși pe spătarul canapelei. Era înspăimîntată. Colin va trebui s-o aducă hotărî ea, chiar dacă va trebui să-l lege de pat în somn, pentru a-și atinge scopul.

— Tremuri, Alesandra, spuse Catherine.

— Mi-e numai puțin frig.

— Mama i-a spus lui Jade că i se pare că ești însărcinată.

— Sînt ce ?

Nu avusese intenția să țipe, desigur, dar cuvintele Catherinei o șocaseră.

— Ei cred că s-ar putea să porți copilul lui Colin, explică Catherine. Așa e ?

— Nu, sigur că nu. Nu se poate. E prea devreme.

— Ești măritată de mai bine de trei luni, îi aminti Catherine. Mama i-a spus lui Jade că amețeala ta ar putea fi un simptom. Va fi dezamăgită dacă nu ești însărcinată. Ține-o gură, Alesandra ?

— Da, sînt sigură.

Nu-i spunea Catherinei adevărul. Nu era sigură deloc. Doamne, ar putea fi însărcinată ! Era destul de mult timp de cînd avusese ultimul ciclu — cu peste trei luni în urmă. Numără înapoi pentru a fi sigură. Da, așa era. Ultima dată fusese cu două săptămîni înainte de a se căsători. Și de atunci nimic. Era oare posibil ca stomacul să n-o supere din cauza oboselii ? Înainte nu ațipea deloc în timpul zilei.

spuse, iar acum cu greu rezista fără un somn de după-amiază. Desigur, ea și Colin ieșiseră în oraș în fiecare noapte, iar ea era convinsă că dormea după-amiaza pentru că se culca tîrziu.

Își puse mîna pe pîntec, cu un gest protector.

— Mi-ar plăcea să am un copil de la Colin, spuse ea. Dar el are planuri mari și am promis să nu mă amestec.

— Ce legătură au planurile cu copiii ?

Alesandra încercă să se adune. Era uluită. Nu-și putea organiza gîndurile. Cum de nu și-a dat seama... de posibilitate... singurul răspuns logic... Oh, da, era însărcinată.

— Alesandra, explică-mi te rog, ceru Catherine.

— Este un plan pentru cinci ani, explodă Alesandra. Apoi voi avea copii.

Catherine crezu că glumește. Izbucni în rîs. Alesandra reuși să-și păstreze calmul pînă cînd cumnata ei plecă, peste cîteva minute. Apoi alergă sus în dormitorul ei, trînti ușa și izbucni în lacrimi.

O cuprinseră cele mai diverse emoții. Era încîntată să aibă un băiat sau o fată de la Colin. O viață prețioasă care creștea înăuntrul ei i se părea un adevărat miracol și era copleșită de bucurie — dar și de vinovăție.

S-ar putea ca soțul ei să nu fie deloc încîntat de copil. Alesandra nu se îndoia de calitățile lui de tată, dar oare un copil n-ar fi acum o nouă povară ? Ah, Dumnezeule, cît de mult dorea ca el să o iubească ! Și ar mai fi vrut să nu fie atît de înrăpțînat în privința moștenirii ei.

Nu voia să se simtă vinovată ; și cum de putea simți euforie și teamă în același timp ?

Flannaghan veni sus cu o ceașcă de ceai fierbinte pentru stăpîna lui. Tocmai se pregătea să bată la ușă, cînd o auzi țipînd. Rămase acolo, neștiind ce să facă. Ar fi vrut să afle ce era problema, desigur, pentru a încerca să o ajute, dar închise ușa, din dorința de a fi lăsată în pace.

Servitorul auzi ușa de la intrare deschizîndu-se și se îndreptă imediat către scări. Ajunse pe palier tocmai cînd Colin intra înăuntru. Nu era singur. Îl urma asociatul lui,

Nathan, care era atît de înalt, încît trebui să-și aplece capul sub arcada ușii.

Flannaghan știa că nu e bine să-și exprime îngrijorarea pentru stăpîna lui de față cu străini. Se grăbi să coboare scările, se înclină în fața stăpînului lui, apoi se întoarse pentru a-i saluta asociatul.

— Mergem în salon, spuse Colin. Caine și soția lui vin veni și ei în curînd. Unde este Alesandra ?

— Prințesa dumneavoastră este sus și se odihnește, răspunse Flannaghan. Încerca să se poarte cu demnitate îl mai întîlnise pe Nathan, totuși omul acesta îl intimida.

— Las-o să se odihnească pînă cînd sosește fratele meu

Se întoarse către asociatul lui și spuse :

— A trebuit să ieșim în fiecare noapte. Alesandra este epuizată.

— Îi place să iasă în fiecare noapte ? întrebă Nathan.

Colin zîmbi.

— Nu.

Tocmai cînd Colin și asociatul lui pășeau în salon, auzi o bătaie în ușă. Flannaghan presupuse că erau rudele lui Colin. Se grăbi să deschidă și tocmai făcea o plecăciune adîncă, cînd observă că în prag nu era decît un băiat cu un mesaj. Ținea în mîini o cutie albă, de cadouri, legată cu o fundă roșie. Îi dădu pachetul lui Flannaghan.

— Mi s-a dat un bănuț pentru ca prințesa Alesandra să primească asta, anunță el.

Flannaghan luă cutia, încuviință, apoi închise ușa. Se întoarse către scări zîmbind, pentru că avea un motiv bun să întrerupă pe prințesă și poate că, odată intrat în camera ei, va putea afla motivul pentru care era atît de supărată

Ciocănelul de la intrare se auzi din nou. Flannaghan puse cutia pe o măsuță și se întoarse la ușa din față. Nu trecuse nici un minut și era convins că se întorsese mesagerul

La intrare așteptau fratele lui Colin și soția acestuia. Lady Jade zîmbi frumos către Flannaghan. În schimb, Nathan aproape că nu-i dădu nici o atenție. Se încrunta la soția lui

— Bună ziua, spuse Flannaghan pe cînd deschidea ușa.

Jade se grăbi să intre și răspunse salutului lui Flannaghan. Caine dădu scurt din cap. Părea preocupat.

– N-am terminat încă discuția, îi spuse el soției pe un ton apăsat, hotărît.

– Ba da, am terminat, replică ea. Ești de-a dreptul irresponsabil, bărbate. Flannaghan, unde sînt Colin și Nathan ?

– Vă așteaptă în salon, doamnă.

– Vreau să merg pînă la capăt, Jade, murmură Caine. Indiferent cît timp îmi va lua.

– Ești absurd de gelos, Caine.

– La dracu', sigur că sînt.

Făcu această afirmație emfatică, cu voce tare, urmîndu-și soția în salon.

Cînd Jade intră în salon, atît Nathan cît și Colin se ridicară imediat în picioare. Nathan își luă sora în brațe și o ținu strîns. Privi fix spre Caine, pentru că-l auzise ridicînd vocea asupra lui, apoi spuse :

Un soț nu ar trebui să ridice vocea la soția lui.

Caine rîse. Colin i se alătură.

Te-ai schimbat complet, remarcă Caine. Parcă îmi amintesc că tu țipai întotdeauna.

M-am schimbat, replică Nathan cu o voce calmă. Sînt mulțumit.

Pariez că Sara este acum cea care țipă tot timpul, spuse Colin.

Nathan se încruntă.

Femeiușca asta a mea are temperament, remarcă el.

Jade se așeză pe scaunul de lîngă Nathan. Fratele ei se așeză și el, apoi își îndreptă atenția către Caine.

Aveți cumva vreo divergență de opinie ?

Nu, răspunse Jade.

Da, răspunse Caine în aceeași clipă.

Nu vreau să discutăm despre asta acum, anunță Jade, ignorînd intenționat subiectul. Abia aștept să văd copilul, Nathan. Seamănă cu tine sau cu Sara ?

Are ochii mei și picioarele Sarei, mulțumesc lui Dumnezeu, răspunse Nathan.

Unde sînt acum ? întrebă Colin.

— Am lăsat-o pe Sara la mama ei, ca să le arate copilul.

— Stai cu familia ei cît timp ești la Londra ? întrebă Caine.

— La dracu', nu, răspunse Nathan.

În vocea lui era un tremur veritabil.

— M-ar înnebuni și probabil că l-aș omorî pe unul din ei. Stăm la voi.

Caine aprobă. Ba și zîmbi. Cum îl știa, lui Nathan îi plăcea să ordone, nu să ceară. Jade bătu din palme de bucurie. Era evident că veștile o entuziasmau.

— Unde e soția ta ? îl întrebă Nathan pe Colin.

— Flannaghan s-a dus să o anunțe. Va coborî într-un minut.

Dar minutul se transformă în zece. Alesandra își schimbase deja rochia pătată cu cerneală și-și pusese alta, de culoarea violet. Stătea la masa ei de scris, absorbită de sarcina de a face o listă de îndatoriri pentru Colin. Nu-i va arăta niciodată soțului ei lista, bineînțeles, pentru că nici unul din ordine nu era potrivit. Tocmai începea să învețe că soțiile ar face mai bine să le dea soților lor sugestii. Majoritatea, inclusiv Colin, nu suportau să primească ordine în nici o privință.

Totuși era plăcut să-ți imaginezi, și a scrie pe hîrtie îi aștepta de la el o făcea să se simtă mai bine. În capul listei scrise numele lui Colin. Urmau ordinele.

Mai întîi, ar trebui să asculte cînd soția lui îi expune temerile ei privind coincidențele alarmante care o implicau pe Victoria și un bărbat ce-și spunea admiratorul secret. În paranteză scrise numele Catherinei.

În al doilea rînd, Colin ar trebui să-și schimbe atitudinea față de moștenirea ei. În paranteză adăugă cuvintele „prea încăpățînat".

În al treilea rînd, Colin n-ar trebui să aștepte decît pentru a-și da seama că o iubește. Ar trebui să-și dea seama acum și să i-o spună.

În al patrulea rînd, ar trebui să încerce să fie fericit, pentru că urma să fie tată. N-ar trebui să dea vina pe ea și să se amestecă în planurile lui.

Alesandra reciti lista și oftă cu voce tare. Era atît de entuziasmată că va avea un copil de la Colin și se temea atît de mult că el va fi nefericit, încît îi venea să plîngă și să strige în același timp.

Oftă din nou. De obicei nu era atît de dezorganizată și emoționată.

Adăugă listei o întrebare : „Oare soțiile însărcinate pot deveni călugărițe ?“

Nu terminase și mai adăugă o propoziție : „Maica superioară mă iubește“.

Da — acea amintire importantă o făcu să se simtă puțin mai bine. Dădu din cap, mai calmă acum, și ridică foaia de hîrtie în mîini, cu intenția de a o rupe.

Flannaghan o întrerupse. Bătu la ușă și, cînd ea îl chemă înăuntru, acesta se grăbi să intre.

Era ușurat să vadă că stăpîna lui nu mai plîngea. Avea însă ochii puțin umflați. Nici unul dintre ei nu făcu nici o aluzie la acest lucru.

Prințesă, am...

Nu-l lăsă să termine.

Te rog să mă ierți că te întrerup, dar nu vreau să uit să te întreb. A reușit bucătăreasa să vorbească cu cineva din casa vicontelui ? Știu că te-am bătut la cap cu problema asta și îmi cer scuze, dar din motive serioase doresc să știu răspunsul, Flannaghan. Te rog să ai răbdare cu mine.

Încă nu s-a întîlnit la piață cu nici una dintre slujnice, răspunse Flannaghan. Pot să vă sugerez ceva ?

Da, desigur.

De ce n-o trimiteți acasă la viconte ? Dacă intră pe ușa din spate, vicontele n-o să știe că a venit. Nu cred că slujnicele i-ar spune ceva.

Aprobă imediat.

E o idee bună, spuse ea lăudîndu-l. Este prea important ca să mai pot amîna. Spune-i bucătăresei să plece imediat. Poate să ia trăsura noastră.

O, nu, prințesă, nu i-ar plăcea să se ducă cu trăsura. I s-ar cuveni. Reședința vicontelui nu este prea departe, sper eu. Îi va face plăcere o scurtă plimbare.

— Dacă ești sigur, răspunse Alesandra. Și acum spune-mi despre ce voiai să-mi vorbești, înainte de a te întrerupe ?

— Avem musafiri, explică Flannaghan. Asociatul soțului dumneavoastră este aici. Cu el sînt fratele domnului și soția lui.

Vru să se ridice, apoi se răzgîndi.

— Așteaptă numai un minut și vin cu tine jos. Am făcut o listă pentru tine.

Flannaghan zîmbi și aștepta. Începuseră să-i placă listele ei, pentru că în sufletul lui știa că ea ținea destul de mult la el și îl ajuta să se organizeze. Amesteca întotdeauna mici laude cu sugestii pentru sarcini pe care credea că el ar vrea să le îndeplinească în ziua respectivă. Prințesa lui era întotdeauna mulțumită și grațioasă cînd făcea complimente.

O urmări cum căuta în vraful de foi. Alesandra găsi în cele din urmă foaia de hîrtie cu numele lui Flannaghan pe ea și i-o dădu.

El băgă lista în buzunar și o însoți pe scări. Zări pachetul pe masa din hol și numai atunci își aminti că ar fi trebuit să i-l dea.

— Cutia aceea a sosit acum cîteva minute, îi spuse el. Vreți să o deschideți acum, sau mai tîrziu ?

— Mai tîrziu, te rog, răspunse ea. Sînt foarte curioasă să-l cunosc mai întîi pe asociatul lui Colin.

Cînd intră în salon, Colin tocmai se pregătea să se ducă după ea. Bărbații se ridicară în picioare. Alesandra se duse la Jade, dădu mîna cu ea și-i spuse ce plăcere îi făcea să o reîntîlnească.

— Te-ai aranjat foarte bine, Colin, fir-ar să fie !

Nathan șoptise acea laudă. Alesandra nu-i auzi remarca. În cele din urmă, își adună suficient curaj pentru a se duce către uriașul acela și a-i zîmbi.

— Să-mi plec capul în fața unei prințese ? întrebă Nathan.

— Dacă o faci, voi putea să te sărut pe obraz drept răsplată. Altfel mi-ar trebui o scară.

Nathan rîse. Se aplecă, primi un sărut pe obraz, apoi se îndreptă din nou.

— Și acum explică ce înțelegi prin apreciere, zise el.

Doamne, era un diavol frumos ! Și cu limba foarte as-uțită.

— Apreciere pentru că te-ai asociat cu Colin, desigur. Înțeleg acum de ce tovărășia voastră merge atît de bine. Colin este cel încăpățînat, iar tu ești cu siguranță cel care face pace în companie.

Colin își dădu capul pe spate și rîse din toată inima. Nathan păru ușor rușinat.

— Ai înțeles invers, Alesandra, explică Caine. Nathan este încăpățînatul și Colin împăciuitorul.

Ea îmi spune Balaurul, anunță Colin.

Alesandra se încruntă la soțul ei, care lăsase să-i scape acel secret, apoi se duse să se așeze lîngă el, pe canapea.

Caine, nu te mai zgîi la soția ta, ordonă Colin.

Este foarte supărat pe mine, explică Jade. Și e ridicol, de înțeles. N-am încurajat eu atracția.

Nici n-am spus c-ai încurajat-o, sări Caine.

Jade se întoarse către Colin.

A aruncat florile. Poți să-ți imaginezi ?

Colin ridică din umeri. Se întoarse spre Alesandra, o cuprinse cu brațul, apoi își întinse picioarele.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

Ați face mai bine să terminați cearta asta înainte de a aduce aici pe Sara și Joanna. Fiicele au nevoie de un mediu pașnic, anunță Nathan.

Caine și Colin se întoarseră să se uite la el. Amîndoi cu o privire uimită. Nathan îi ignoră.

Ți-a plăcut cînd ai descoperit că vei fi tată ? Alesandra încerca să pară nepăsătoare cînd îi puse lui Nathan acea întrebare, dar mîinile i se încleștaseră în poală.

Dacă lui Nathan întrebarea i se păru ciudată, el nu comentă.

Da, mi-a plăcut foarte mult.

Dar cum rămîne cu planul vostru pe cinci ani ? întrebă Alesandra.

Ce-i cu el ? replică Nathan, în mod evident neștiind despre ce vorbește.

— Copilul nu-ți strică planurile pentru companie ?

— Nu.

Nu-l credea. Nathan n-ar fi vîndut niciodată acțiuni ale companiei dacă n-ar fi apărut copilul. Colin îi spusese că vrea să cumpere și o casă pentru familia lui.

Oricum, ea nu avea de gînd să atace acel subiect delicat.

— Înțeleg, spuse ea. Ai lăsat loc în planul tău pentru o asemenea eventualitate.

— Colin, despre ce vorbește soția ta ?

— Cînd am întîlnit-o prima oară pe Alesandra, i-am explicat că nu aveam de gînd să mă căsătoresc timp de cinci ani.

— Sau să ai o familie ? interveni ea.

— Sau să am o familie, repetă el pentru a-i face plăcere.

Caine și Jade schimbară o privire.

— Ce organizat ești, îi spuse Caine fratelui său.

Alesandra crezu că fratele lui Colin îi făcuse un compliment.

— Da, este foarte organizat, aprobă ea cu entuziasm.

— Planurile se mai schimbă, spuse Jade.

Cînd făcu această remarcă, se uită la Alesandra, cu o expresie plină de înțelegere. Alesandra arăta dintr-o dată foarte nefericită. Jade crezu că știe de ce.

— Un copil e o binecuvîntare, izbucni ea.

— Da, aprobă Nathan. Jade are dreptate și cînd spune că planurile se pot schimba, adăugă el. Colin și cu mine contam pe moștenirea soției mele, de la rege, pentru a finanța companiei, dar prințul regent a hotărît să păstreze banii și a trebuit să ne gîndim la altă soluție.

— De aici, planul pe cinci ani, explică Colin.

Alesandra părea gata să izbucnească în lacrimi. Își simți că-i vine să-l strîngă de gît pe fratele lui. Ar fi de ajuns o privire a lui Colin spre Alesandra ca să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Totuși, era evident că fratele lui știa ceva important, iar Caine nu credea că ar trebui să se amestece... încă.

Alesandra se lăsă prinsă de propriile gînduri. Își dădu cum devine furioasă pentru remarca făcută de Nathan

altă nonșalanță. Spusese clar că atît el cît și Colin nu aveau nimic împotrivă să folosească moștenirea lui Sara. Atunci de ce refuză Colin cu atîta încăpățînare să folosească o parte dintr-a ei ?

Colin vorbi din nou, atrăgîndu-i atenția.

— Caine, vrei te rog să nu te mai încrunți la soția ta ?

— Mă învinuiește pe mine, anunță Jade.

— Nu te învinuiesc, o contrazise Caine.

— Pentru ce te învinuiește ? întrebă Colin.

— Azi-dimineață am primit un buchet de flori. Nu era decît un bilet, numai o semnătură.

Nathan și Colin se încruntară în același timp.

Ai primit flori de la un alt bărbat ? întrebă Nathan, evident uimit.

Da.

Nathan se întoarse și-l privi pe cumnatul lui.

Fir-ar să fie, ar trebui să faci ceva, Caine. E soția ta. Nu i poți permite unui alt bărbat să-i trimită flori. De ce dracu' nu l-ai omorît pe nemernic ?

Caine îi era recunoscător lui Nathan că era de partea lui.

Am să-l omor, desigur, imediat ce voi afla cine este.

Colin clătină din cap.

Nu poți omorî pe nimeni, anunță el exasperat. Va trebui să fii rezonabil, Caine. A trimite flori nu este o crimă. Probabil că nu este decît un tinerel infatuat.

E ușor pentru tine să fii rezonabil, Colin. Jade nu e soția ta.

Aș fi la fel de rezonabil și dacă florile i-ar fi fost trimise Alesandrei, susținu Colin.

Caine clătină din cap.

Spune-mi numele lui, Jade, ceru Nathan.

Nimeni nu-i acorda nici o atenție Alesandrei, și ea le era recunoscătoare. Mintea îi era plină de speculații. Cînd Colin spusese că poate nu e decît un tînăr infatuat, ea clătinase din cap.

Da, o întrebă Colin pe Jade. Cine le-a trimis ?

Își semnează toate cărțile de vizită „admiratorul tău secret", spuse Alesandra.

Toți se întoarseră în aceeași clipă să se uite la ea. Jade rămase cu gura căscată.

— Nu-i așa, Jade ?

Cumnata ei aprobă.

— De unde știi ?

Nathan se lăsă pe speteaza scaunului.

— E mai mult decît admirație la mijloc, nu-i așa ?

Nimeni nu spuse nimic timp de cîteva minute. Alesandrei își aminti dintr-o dată de pachetul despre care îi spusese Flannaghan. Încercă să se ducă să-l ia. Colin nu o lăsă să se miște, strîngînd-o și mai tare de umăr.

— Cred că s-ar putea ca omul acela să-mi fi trimis ceva explică ea. Este un pachet în hol.

— Pe dracu' ți-a trimis. Flannaghan ! urlă Colin.

Alesandrei îi țiuiră urechile. Flannaghan veni alergînd Avea în mîini pachetul, ceea ce dovedea că ascultase conversația. Aproape că-i aruncă pachetul lui Colin.

Alesandra încercă să pună mîna pe pachet. Privirea fioroasă lui Colin o făcu să se răzgîndească. Colin se aplecă înainte pentru a ataca cutia. Rupse hîrtia mormăind, apoi ridică capacul și se uită înăuntru. Alesandra se uita peste umărul soțului ei, pentru a vedea ce e acolo. Apucă să zărească un evantai pictat, foarte frumos, înainte ca el să trîntească capacul la loc.

— Ticălosul ! urlă Colin.

Repetă înjurătura și a doua oară. Alesandra observă că Nathan încuviința din cap, de fiecare dată cînd se rostea cîte vinte urîte. Se părea că împărtășea aceleași sentimente.

Colin se uita fix la cartea de vizită pe care o ținea în mînă.

— N-ai de gînd să fii rezonabil ? îl provocă Caine.

— Nu, fir-ar să fie !

— Exact, murmură Caine.

— Încă unul și veți fi destui ca să alcătuiți o mulțime pusă pe linșat, anunță Jade. Îi vezi pe soții noștri, Alesandra ? Fac din țînțar armăsar. O astfel de gelozie nu e bună, adăugă ea.

Se aștepta ca Alesandra să fie de acord cu ea și de aceea fu surprinsă cînd cumnata ei clătină din cap.

— Colin și Caine n-ar trebui să fie geloși, șopti Alesandra. Dar ar trebui să fie îngrijorați.

— Cum de știai ce semnătură era pe cartea de vizită ? întrebă Nathan. Ai mai primit și alte cadouri ?

Colin se întoarse să o privească. Avea o privire glacială. La fel era și tonul lui cînd spuse :

— Mi-ai fi spus dacă ai mai fi primit și alte cadouri. Nu-i așa, Alesandra ?

Era fericită că putea să-i dea dreptate. Furia lui Colin o speria puțin.

— Da, ți-aș fi spus. Nu am mai primit alte cadouri.

Colin aprobă. Se lăsă pe spate, o luă din nou pe după umeri și o strînse lîngă el. Ea găsea alinare în gestul său posesiv și nu-i păsa deloc că o strîngea atît de tare, încît abia mai putea respira.

— Știi mai multe decît spui, făcu Nathan.

Alesandra dădu din cap că da.

— Da, răspunse ea. Și am încercat să fac pe cineva să mă asculte, de multă vreme. I-am cerut ajutorul pînă și lui sir Edward Hurds.

Se întoarse și se încruntă la soțul ei.

— Ești gata să auzi ce am de spus ?

Colin era puțin surprins de comentariile soției lui, desigur, dar era uimit și de tonul mînios al vocii ei.

— Ce ai încercat să-mi spui ?

— Victoria primise scrisori și cadouri de la un admirator secret.

Colin fu luat prin surprindere de această replică. Alesandra încercase să explice de ce era îngrijorată pentru prietena ei, dar el nu o lăsase. Acum înțelegea că ar fi trebuit să asculte.

— Cine este Victoria ? întrebă Caine.

Alesandra îi răspunse. Explică și cum o întîlnise pe Victoria.

— După ce s-a întors în Anglia, mi-a scris cel puțin o dată pe lună. Îi răspundeam imediat, desigur, și-mi făcea

plăcere să primesc veşti de la ea. Avea o viaţă atît de palpi tantă ! Totuşi, în ultimele scrisori amintea de un admirator care îi trimitea cadouri. I se părea că totul e foarte romantic Ultima ei scrisoare am primit-o la începutul lui septembrie.

— Şi ce spunea în acea scrisoare ? întrebă Caine.

— Se hotărîse să se întîlnească cu acel bărbat, răspunse Alesandra. Am fost, desigur, îngrijorată şi i-am răspuns imediat. I-am sugerat să fie prudentă şi să-l ia pe fratele ei cu ea, dacă era hotărîtă să afle cine era admiratorul ei.

Alesandra începu să tremure. Colin o strînse instinctiv.

— Nu ştiu dacă Victoria a primit sau nu ultima mea scrisoare. Poate că plecase deja.

— Plecase ? Unde ? întrebă Jade.

— S-a spus că Victoria a fugit la Gretna Green, explică Colin. Alesandra nu crede acest lucru.

— Nu a fost înregistrată nici o căsătorie, replică Alesandra.

— Ce crezi că i s-a întîmplat ? întrebă Nathan.

Pînă în acel moment, Alesandra nu-şi permisese să spună cu voce tare ceea ce o speria. Inspiră pentru a se calma şi-şi întoarse privirea către asociatul soţului ei.

— Cred că a fost omorîtă.

Se plimba de colo-colo prin bibliotecă, furios. Nu era vina lui. Nimic din toate astea nu erau din vina lui. Se oprise. Ignorase dorinţa, nu cedase tentaţiei. Nu era vina lui. Nu, nemernicul acela era vinovat. N-ar mai fi omorît niciodată... n-ar mai fi cedat nevoii imperioase.

Răzbunare. O să-i arate el. O să fie chit. O să-l distrugă i să înceapă prin a-i lua tot ceea ce preţuia. O să-l facă să sufere.

Zîmbi anticipat. Va începe cu femeile.

CAPITOLUL XIII

Afirmația provocă o reacție imediată.

– Doamne, Dumnezeule, șopti Caine.

– E posibil ? întrebă Nathan.

– Nu mi-am dat seama... șopti Jade și-și puse mîna pe gură.

Colin reacționă ultimul și cel mai logic.

– Explică-ne de ce crezi asta.

– Flannaghan, vrei să te duci sus și să-mi aduci lista ? Ai o listă cu motivele pentru care bănuiești că prietena ta a fost ucisă ?

Are cîte o listă pentru orice.

Remarca îi aparținuse lui Colin, dar ea era bucuroasă că nu fusese deloc condescendentă.

Da, am o listă, spuse Alesandra. Voiam să-mi organizez gîndurile privind dispariția Victoriei și să încerc să fac un fel de plan. Am știut că ceva nu e în ordine, imediat ce am aflat că a fugit. Victoria nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Pentru ea, aparențele erau mai importante decît dragostea. Și pe urmă, nu cred că și-ar fi permis să se îndrăgostească de cineva pe care îl credea inferior ca rang. Uneori era puțin superficială și chiar snoabă, dar astea erau singurele ei defecte. Era foarte bună la suflet.

Dar el trebuie să fie cineva din societate, gîndi Nathan cu voce tare.

Da, și eu cred la fel, fu de acord Alesandra. Cred că bărbatul acela a implorat-o să-l întîlnească undeva și curiozitatea ei a făcut-o să nu mai fie prevăzătoare. Era desigur flatată de atenția lui.

Trebuie că a fost foarte naivă, remarcă Jade.

— Și Catherine e la fel.

— Catherine ? Ce are de-a face sora mea cu asta ?

— M-a rugat să promit că nu spun, dar pentru că e în joc siguranța ei, trebuie să-i înșel încrederea. Și ea a primit flori în dimineața asta.

— La dracu', vreau un coniac, murmură Caine.

Tocmai atunci Flannaghan se întoarse în salon. Îi dădu lui Colin un teanc de hîrtii, pentru a i le înmîna Alesandrei. Auzi cererea lui Caine și anunță imediat că va pregăti coniacul.

— Adu sticla, ordonă Caine.

— Sper din tot sufletul că ne înșelăm cu concluziile noastre, spuse Nathan.

— Ar fi bine să fie așa, replică Caine. Trei femei din familia noastră sînt curtate de un nemernic. Să ne gîndim la ce e mai rău și să facem un plan în consecință, adăugă el.

Colin căută în vraful de hîrtii lista care corespundea din cutiei lor. Se opri cînd văzu numele lui în capul unei liste.

Alesandra nu-i dădea atenție soțului ei în acel moment. Privirea ei era ațintită asupra fratelui lui.

— Caine, nu ai suficiente informații pentru a presupune că sînt numai trei, explică ea. Bărbatul acesta ar fi putut trimite duzini de cadouri femeilor din toată Londra.

— Aici are dreptate, aprobă Nathan.

Caine scutură din cap.

— Ceva îmi spune că o urmărește pe una de-a noastră.

Colin tocmai terminase de citit lista Alesandrei. Trebuia să-și folosească toată iscusința pentru a nu arăta ceea ce simțea. Mîna îi tremura cînd puse lista sub celelalte.

Va fi tată. Era atît de fericit, încît îi venea s-o ia pe Alesandra în brațe și s-o sărute.

„Dar în ce moment am aflat !" se gîndi el. Desigur, îi va lăsa să-și dea seama că el a citit lista. Va aștepta ca spună ea. Îi va da răgaz pînă diseară, cînd vor fi amîndoi în pat...

— De ce zîmbești, Colin ? E o reacție a draculului de bizară față de acest subiect, îi spuse Caine.

— Mă gîndeam la altceva.

— Te rog să fii atent, ceru Alesandra.

Colin se întoarse să o privească. Ea văzu lucirea din ochii lui și se întrebă la ce Dumnezeu se putuse gîndi, pentru a avea o asemenea reacție. Înainte să-l poată întreba, el se aplecă și o sărută.

Era un sărut apăsat și scurt, care se termină înainte ca ea să poată reacționa.

— Pentru Dumnezeu, Colin, murmură Caine.

— Sîntem căsătoriți de curînd, spuse Alesandra, încercînd să găsească o scuză oarecare pentru demonstrația de afecțiune a soțului ei.

Flannaghan intră cu o tavă plină cu pahare și o sticlă mare de coniac. Așeză tava pe masă, lîngă Alesandra, și se aplecă să-i șoptească acesteia la ureche.

S-a întors. Bucătăreasa.

Are vești ?

Flannaghan confirmă energic din cap. Caine își turnă un pahar și-l dădu pe gît dintr-o înghițitură. Atît Nathan cît și Colin refuzară coniacul.

Pot să beau și eu ? întrebă Alesandra. Nu-i plăcea prea mult gustul coniacului, dar se gîndea că lichidul ar putea s-o încălzească puțin. Îi era și puțin greață și era sigură din cauza discuției despre crimă.

Flannaghan, adu-i Alesandrei niște apă, ordonă Colin.

Aș vrea mai degrabă coniac, replică ea.

Nu.

Era uimită de refuzul lui hotărît.

De ce nu ?

Colin nu putu răspunde repede la această întrebare. Ar fi vrut să spună că băutura nu era bună pentru starea ei delicată. Dar bineînțeles că nu putea, fiindcă ea nu-i spusese încă despre copil.

De ce zîmbești ? Zău, Colin, ești foarte deconcertant.

El se obligă să se întoarcă la subiectul discuției.

Nu-mi place să bei, spuse el.

Nu beau niciodată.

— Așa e, aprobă Colin. Și n-ai să începi să bei tocmai acum.

Flannaghan o bătu pe umăr pe Alesandra, amintindu i de mesajul lui.

— Mă scuzați un moment ? întrebă ea. Observă atunci că el avea în mînă listele ei. Ce faci cu astea ?

— Le țin pentru tine, răspunse el. Vrei să mă uit prin ele, să găsesc lista pe care ai făcut-o despre Victoria ?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Luă hîrtiile, găsi lista despre Victoria și apoi vru să se ridice în picioare. Colin dădu din cap în semn că nu și o trase înapoi.

— Nu te duci nicăieri.

— Trebuie să vorbesc cu bucătăreasa.

— Flannaghan poate să-i răspundă la întrebări.

— Nu înțelegi, spuse Alesandra încet. A făcut o mică cercetare pentru mine și voiam să aflu rezultatele.

— Ce fel de cercetare ?

O clipă sau două nu se putu hotărî dacă să-i răspundă sau nu.

— Ai să te înfurii, șopti ea.

— Nu, n-am să mă înfurii.

Expresia ei îi spunea că nu-l crede.

— Alesandra ?

Îi rostise numele pe acel ton de care era sigur că o va face să-i răspundă cît mai repede, dar cînd ea îi zîmbi, știu că nu era deloc impresionată.

— Te rog să-mi spui, ceru el.

O rugase, nu-i ordonase, și în mintea ei asta era cu totul altceva. Îi răspunse imediat.

— Am trimis-o acasă la vicontele Talbolt. Înainte de a te supăra pentru asta, Colin, te rog să-ți amintești că m-ai rugat să nu vorbesc cu vicontele. Ți-am respectat dorința.

El era într-o totală confuzie.

— Tot nu înțeleg, admise el.

— Am trimis-o pe bucătăreasă să vorbească cu slujnicele lui lady Roberta. Voiam să aflu dacă a primit vreun bilet înainte de a dispărea. Bărbate, știm amîndoi că ea n-a plecat de la soțul ei. O astfel de scuză este inimaginabilă.

— A primit cadouri, izbucni Flannaghan. Vicontele a avut un acces de furie din cauza asta. Slujnicele cred că lady Roberta a fugit cu admiratorul ei. Vicontele nu vorbește, dar slujnicele lui cred că și el e convins că ea a fugit. Camerista i-a spus bucătăresei că vicontele s-a apucat de băut ca să-și aline suferința și că stă închis în bibliotecă zi și noapte.

— Ce dracu' se întîmplă aici ? întrebă Caine. Ar putea fi o legătură între cele două femei ?

— Amîndouă au dispărut, îi aminti Jade soțului ei. Nu e oare asta o legătură suficientă ?

— Nu asta am vrut să spun, iubito.

— Poate că tipul le alege la întîmplare, sugeră Nathan.

— De obicei există un mobil, susținu Colin.

Poate numai în cazul primei femei, fu de acord Nathan.

Alesandra fu deconcertată de comentarii.

De ce un mobil pentru prima și nu și pentru a doua ?

Înainte de a răspunde, Nathan se uită la Colin. Colin dădu din cap.

Probabil că a fost un mobil în spatele primului omor, explică Nathan. Dar pe urmă a căpătat gustul crimei.

Unii așa fac, admise Caine.

Doamne, Dumnezeule, șopti Jade.

Tremura vizibil. Caine se ridică imediat și se duse lîngă ea. Îl luă pe scaun, se așeză și o luă pe genunchii lui. Ea se sprijini de el.

Vrei să spui că-i place să ucidă ? întrebă Alesandra.

S-ar putea, răspunse Nathan.

Alesandra simți că i se face din nou greață. Se cuibări și mai mult lîngă Colin, în speranța de a lua puțin din căldura lui. Se simțea alinată și în siguranță cînd era lîngă el. Asta semăna dragoste, își spuse ea.

Va trebui să obținem mult mai multe informații, spuse Caine.

Am încercat să vorbesc cu fratele Victoriei, dar n-a vrut deloc un ajutor, spuse Alesandra.

O să fie de ajutor dacă vorbesc eu cu el, spuse Colin.

— Nu-mi pot imagina de ce ar fi mai cooperant, replică Alesandra. Ultima oară cînd ai vorbit cu el, l-ai aruncat afară în stradă.

— Dar dacă l-am ruga pe Richards să ne ajute ? sugeră Nathan.

Alesandra închise ochii și ascultă discuția. Colin îi mîngîia mîna, absent. Atingerea lui era minunată. Vocile bărbaților erau scăzute și în timp ce-și formulau planurile de acțiune, ea se gîndea cît de bine era să-l aibă, în sfîrșit, alături pe soțul ei. Știa că el va descoperi ce s-a întîmplat cu Victoria... și de ce. Nu avea nici o îndoială privind capacitatea lui Colin de a descoperi vinovatul, pentru că era sigură că se măritase cu cel mai inteligent bărbat din toată Anglia. Probabil că era și cel mai încăpățînat, dar cusurul ăsta va fi de folos acum. Nu va renunța pînă cînd nu va afla răspunsurile.

— Ce naiba să mai facem ? întrebă Caine.

Înainte de a-i răspunde, Alesandra își privi lista.

— Să descoperiți cine ar profita de pe urma morții Victoriei. Colin, tu ai putea afla dacă poliția a întreprins ceva. Dreyson ar fi fericit să te ajute.

Toți cei trei bărbați zîmbiră în același timp.

— Credeam că dormi, remarcă Colin.

Ea îi ignoră comentariul.

— Ar trebui de asemenea să luați în considerare toate celelalte motive... în sens general, explică ea. Gelozia și respingerea, sînt două mobiluri. Neil a spus că sora lui respinse cîteva cereri în căsătorie. Poate că unuia dintre acești bărbați nu i-a plăcut să i se spună nu.

Jade se gîndi deodată că Alesandra era de fapt foarte inteligentă. Colin se încruntă, sugerîndu-i lui Jade că și el era conștient de istețimea soției sale, dar Nathan și Caine încă nu-și dăduseră seama.

— Da, sigur, o să luăm în calcul orice mobil posibil, spuse Caine. Aș vrea doar să fi avut un fir.

— O, dar aveți, replică Alesandra. Faptul că trei femei din familia voastră au primit daruri este un fir destul de bun

Caine. Mie mi se pare că unul dintre voi, bărbații, sau una dintre noi, femeile, l-a ofensat pe tip.

Colin aprobă.

— Gîndul ăsta mi-a venit și mie, spuse el.

— Individul începe să fie mai puțin prevăzător.

— Sau mai îndrăzneț, interveni Nathan.

— Oare nu uitați un fapt important ? întrebă Jade.

— Care ? își întrebă Caine soția.

— Nu există cadavre. Am putea pur și simplu să ne aflăm într-o direcție greșită.

— Crezi ? întrebă Alesandra.

Jade medită timp de un minut, apoi șopti :

— Nu.

Atunci Colin preluă conducerea. Dădu fiecăruia, cu excepția Alesandrei, cîte o sarcină. Îi ceru lui Jade să vorbească cu cît mai multe doamne, pentru a afla dacă a mai primit cineva cadouri. O preveni să nu le spună despre cadourile primite de ea, Catherine și Alesandra, pentru că unele dintre femeile s-ar putea să creadă că totul nu era decît un fel de joc competitiv.

Lui Nathan îi reveni sarcina de a se ocupa de birouri, în timp ce Colin urma să se concentreze asupra găsirii răspunsurilor.

Caine, Alesandra are dreptate. Neil n-o să vorbească cu mine. Va trebui să te ocupi tu de el.

Mă voi ocupa, aprobă Caine. Ar trebui să vorbesc și cu Talbot, adăugă el. Am fost la Oxford împreună și poate va fi mai receptiv față de mine.

Eu voi vorbi cu tata, spuse apoi Colin. Va trebui să o supravegheze atent pe Catherine, pînă cînd nemernicul va fi prins.

Alesandra aștepta să vadă ce-i va da Colin de făcut ei. Trecură cîteva minute și își pierdu răbdarea. Îl trase de mînecă pentru a-i atrage atenția.

Pe mine m-ai uitat ?

Nu.

Care este sarcina mea, Colin ? Ce vrei să fac eu ?

Să te odihnești, scumpo.

— Să mă odihnesc ?

Părea pornită. Colin nu-i permise să se certe cu el. Caine era gata de plecare. Își ridică soția de pe genunchi și se ridică la rîndul lui. Nathan porni și el către ușă.

— Vino, Alesandra. Ai nevoie de un somn de după-amiază, spuse Colin.

Nu avea nevoie să doarmă, își spuse ea, și dacă n-ar fi fost atît de obosită i-ar fi spus asta soțului ei. Totuși, ca să se certe cu el avea nevoie de putere, iar Alesandra simțea că nu i-a mai rămas deloc. Sinistra discuție îi luase toată energia.

Caine îi zîmbea. Alesandra nu voia s-o creadă neputincioasă, și știa că el îl auzise pe Colin insistînd să se odihnească. Îi arătă listele din mîinile ei.

— Mai sînt și alte mobiluri pe care le scrisesem și poate ar fi bine să le vezi, spuse ea.

Înainte ca el să-i poată mulțumi, ea izbucni :

— Sînt puțin obosită, dar numai pentru că Colin și cu mine ne-am culcat tîrziu în fiecare seară. Și el e obosit, adăugă ea.

Caine îi făcu cu ochiul. Alesandra nu știa ce să creadă. Colin îi distrase atenția, împingînd-o în sus pe scări. Flanaghan îi conducea pe oaspeți spre ieșire.

— De ce mă tratezi ca pe o invalidă ? întrebă ea cînd ajunseră în dormitor.

Colin îi descheia rochia.

— Pari extenuată. Și-mi place să te dezbrac.

Era foarte delicat cu ea. După ce rămase numai în cămașa albă de mătase, el se aplecă, îi ridică părul și o sărută pe ceafă.

El trase cuverturile deoparte și o băgă în pat.

— Am să mă odihnesc numai cîteva minute, spuse el. Nu îndrăznesc să adorm.

El se aplecă peste pat și o sărută pe frunte.

— De ce nu ?

— Dacă dorm acum, n-o să mai pot dormi diseară.

Colin se îndreptă spre ușă.

— Bine, iubito. Odihnește-te.

— Nu vrei să te odihnești și tu ?

El rîse.

— Nu. Am ceva de lucru.

— Îmi pare rău.

— De ce să-ți pară rău ? întrebă el deschizînd ușa.

— Întotdeauna mi se pare că te deranjez în munca ta. De asta îmi pare rău.

El dădu din cap, vru să iasă, apoi se răzgîndi. Se întoarse lîngă pat. Era ridicol din partea ei să se scuze pentru asta și voia să i-o spună. La urma urmelor, era soția lui și nu vreo rudă îndepărtată și nesuferită.

Dar nu-i mai spuse nimic. Trebuia să aștepte pînă mai tîrziu pentru a-și instrui soția, cînd ea îl va putea asculta. Acum dormea adînc. Era puțin mirat de cît de repede adormise și imediat se simți vinovat că o tîrîse după el în fiecare seară. Doamne, i se părea atît de delicată și de vulnerabilă !

Colin nu mai știa cît timp stătuse acolo, privind-o pe Alexandra. Era absorbit de nevoia de a o proteja. Niciodată nu se simțise atît de posesiv... sau atît de binecuvîntat, hotărî el deodată.

Alexandra îl iubea.

Dumnezeule, cît o iubea și el ! Adevărul nu-l copleși și nu îl izbi, deși imaginea era destul de nostimă pentru a-l face să zîmbească. Știuse de mult că o iubește, chiar dacă refuzase cu încăpățînare să recunoască deschis acest lucru. Numai Dumnezeu știa că avusese toate simptomele unui bărbat îndrăgostit. Din momentul în care o cunoscuse, se purtase atît de posesiv și protector. Nu fusese în stare să-și ia mîinile de pe ea și multă vreme crezuse că era doar consumat de o simplă poftă. După o vreme, își dăduse seama. Nu era deloc poftă.

O, da, o iubea de multă vreme. Nu-și putea imagina de ce o iubea ca. Dacă ar fi fost trează, ar fi întrebat-o pe loc. Ei bine, ar fi putut fi mai bine cu altcineva. Cineva cu un titlu... cu pămînt și moșteniri... cineva cu un trup solid, sănătos.

Colin nu se considera un romantic. Era un bărbat logic, practic, care învățase că putea avea succes dacă muncea suficient de mult. Într-un colț întunecat al minții lui păstrase totuși că Dumnezeu îi întorsese spatele. Era o convingere

irațională și se înfiripase după ce piciorul îi fusese aproape distrus. Își amintea că-l auzise pe medic șoptind că trebuia să i-l amputeze, și-și mai amintea refuzul vehement al prietenului său. Nathan nu-l lăsase pe sir Winters să se atingă de picior, dar lui Colin tot îi mai era frică să adoarmă, de groază că la deșteptare s-ar putea să nu mai fie întreg.

Piciorul supraviețuise, dar durerea constantă cu care trăia zi de zi făcea ca victoria lui să fie zadarnică.

Colin crezuse întotdeauna că miracolele erau pentru alții — pînă cînd în viața lui intrase Alesandra. Prințesa lui îl iubea cu adevărat. În inima lui știa că dragostea ei nu punea restricții sau condiții. Dacă ar fi întîlnit un bărbat cu un singur picior, l-ar fi iubit la fel de mult. I-ar fi cîștigat poate înțelegerea, dar nu și mila. Fiecare acțiune a Alesandrei îi arăta puterea și hotărîrea ei de a avea grijă de el.

Ea va fi întotdeauna acolo pentru el, cicălindu-l, contrazicîndu-l — și iubindu-l, orice s-ar întîmpla.

Și asta, decise Colin, era sigur un miracol.

Dumnezeu nu-l uitase, la urma urmelor.

Ea voia să-l părăsească. Alesandra știa că nu era rezonabilă, dar era atît de supărată, încît cu greu se putea gîndi ce să facă. Remarca nepăsătoare a lui Nathan despre felul în care el și Colin contaseră pe moștenirea Sarei, pentru a ajuta compania lor maritimă, i se învîrti în minte pînă cînd îi veni să plîngă.

Colin, hotărî ea, o respinsese în toate privințele. Nu o lăsase să-l ajute la evidențele companiei, nu dorea moștenirea ei, nu o voia în mod special și nici nu avea nevoie de dragostea ei. Inima lui părea înconjurată de scuturi și Alesandra nu credea că va putea să-l facă vreodată să o iubească.

Știa că e vrednică de milă. Dar nu-i păsa. În dimineața aceea, sosise scrisoarea maicii stareță și Alesandra o citise cel puțin zece ori.

Voia să se ducă acasă. Îi era atît de dor de călugărițe și de locurile acelea, încît izbucni în plîns. Dar nu conta. La urma urmelor era singură, Colin lucra în biroul lui, cu ușa închisă. Nu putea s-o audă.

Doamne Dumnezeule, ar fi vrut să nu fie atît de emotivă în zilele acelea ! Parcă nu mai putea aplica logica la nimic. Stătea la fereastră, în cămașă de noapte pe deasupra, privind afară, iar mintea îi era atît de plină de griji, încît nici nu auzi ușa deschizîndu-se.

— Ce s-a întîmplat, iubito ? Nu te simți bine ?

Vocea lui Colin era plină de îngrijorare. Ea respiră adînc, încercînd să se calmeze și se întoarse să-l privească.

— Aș vrea să mă duc acasă.

Nu era pregătit pentru o asemenea pretenție. Păru foarte uimit. Dar își reveni repede. Închise ușa în urma lui și păși către ea.

- Ești acasă.

Ar fi vrut să se certe cu el. Dar nu o făcu.

- Da, sigur, recunoscu ea. Dar aș vrea să-mi dai voie să mă duc la Holy Cross, în vizită. Mînăstirea nu e departe de Stone Haven, și aș dori să mai văd o dată casa părinților mei.

Colin înaintă către măsuța ei de scris.

Ce înseamnă asta ? o întrebă el.

Se sprijini de marginea mesei, așteptîndu-i răspunsul.

Am primit o scrisoare de la maica stareță astăzi, și încă o dată mi s-a făcut foarte dor de acasă.

Colin nu reacționă în nici un fel la rugămintea ei.

Acum nu am timp să...

Stefan și Raymond ar putea veni cu mine, îl întrerupse ea. Nu mă așteptam să vii cu mine. Știu cît de ocupat ești.

El simțea cum se înfurie. Numai ideea ca soția lui să plece într-o asemenea călătorie fără el îl îngrozea. Totuși se stăpîni și nu-i respinse imediat solicitarea, pentru că n-o mai văzuse niciodată atît de tulburată. Dată fiind condiția ei delicată, îl îngrijora foarte tare.

Nu era în toate mințile dacă-și închipuia că ar putea s-o lase să se ducă undeva fără el. Dar nu-i spuse nici asta.

Se hotărî să facă apel la rațiune, pentru a o face să înțeleagă.

Alesandra ...

Colin, nu ai nevoie de mine.

Fu surprins de acest comentariu absurd.

— Pe dracu' n-am nevoie de tine, o contrazise el aproape țipînd.

Ea clătină din cap. El dădu din cap, în semn că da. Apoi ea se întoarse cu spatele la el.

— Niciodată n-ai avut nevoie de mine, șopti ea.

— Alesandra, stai jos.

— Nu vreau să stau jos.

— Vreau să vorbesc cu tine despre această... era pe cale să-i spună că voia să vorbească cu ea despre această „noțiune ridicolă", dar se opri la timp.

Ea îl ignoră și continuă să privească pe fereastră.

El observă teancul de hîrtii de pe masa ei și dintr-o dată știu ce avea de făcut. Căută repede prin listele ei pînă când găsi pe cea care purta numele lui.

Alesandra nu-i dădea nici o atenție. Colin îndoi hîrtia în două și o băgă în buzunar. Apoi îi zise din nou să stea jos. Vocea lui era mai apăsată, mai insistentă.

Ea se supuse, dar nu imediat. Își șterse lacrimile de pe față, cu dosul mîinilor și în cele din urmă se îndreptă spre marginea patului. Se așeză, își împreună mîinile în poală și își plecă capul.

— Ai încetat dintr-o dată să mă mai iubești ?

Nu fusese capabil să-și ascundă îngrijorarea din voce, fiindcă era atît de surprinsă de întrebare, încît se uită la el.

— Nu, sigur că nu am încetat să te iubesc.

El aprobă, cu plăcere și ușurare, auzindu-i răspunsul plin de fervoare. Apoi se îndepărtă de masă, pentru a veni să stea în picioare în fața ei.

— Nu există nici un unchi Albert, nu-i așa ?

Schimbarea de subiect o nedumeri.

— Ce legătură are Albert cu dorința mea de a pleca acasă ?

— La dracu', asta este casa ta, replică el.

Ea își lăsă din nou capul în jos. Colin regretă imediat izbucnirea de furie și inspiră pentru a se calma.

— Ai răbdare cu mine, doar un moment, Alesandra, și răspunde-mi la întrebare.

Pentru un lung moment ea nu se hotărî dacă să-i spună adevărul.

— Nu, nu există nici un unchi Albert.

— Nici n-am crezut.

— De ce ?

— N-au sosit aici niciodată scrisori scrise de el, totuși le-am auzit spunîndu-i lui Caine că ai primit un mesaj. L-ai inventat, și cred că știu de ce.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Mă simt slăbită în seara asta. Este destul de tîrziu, e aproape zece.

Dar el nu avea de gînd să o lase să evadeze din această discuție.

— Astăzi ai dormit patru ore după-amiază, îi reaminti el.

— Recuperam somnul pierdut, anunță ea.

— Dreyson nu ar accepta ordine, privind acțiunile, de la o femeie, nu ? Așa că l-ai inventat pe Albert — o soluție potrivită — mai ales că din întîmplare are aceleași inițiale ca și tine.

Renunțase să-l mai contrazică.

Da.

Își prinse mîinile la spate și se încruntă la ea.

Îți ascunzi inteligența, nu-i așa, Alesandra ? Este evident că ai fler pentru bursă, dar în loc să te lauzi cu istețimea și la investiții, ai inventat un alt bărbat care să primească toate.

Ea privi în sus către el, ca s-o vadă că era încruntată.

Bărbații ascultă de bărbați, anunță ea. Nu se admite ca o femeie să aibă asemenea preocupări. Nu este considerată ceva feminin. Și nu este doar fler, Colin. Citesc ziarele și urmăresc sugestiile lui Dreyson. Ca să asculți de sfatul lui, nu-ți trebuie o minte strălucită.

Dar ești de acord că ești inteligentă și poți judeca mai multe lucrurilor în mod logic ?

Ea se întreba unde va duce această discuție. Soțul ei se purta extrem de ciudat și nu-și putea imagina de ce.

Da, răspunse ea. Recunosc că sînt destul de inteli-

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ai fost în stare să judeci un fapt evident și să-ți dai seama că te iubesc ?

Ochii i se măriră și ea se lăsă pe tăblia patului. Deschise gura să spună ceva, dar nu-și mai amintea ce.

— Te iubesc, Alesandra.

Fusese greu să-i spună ce avea pe inimă, dar de îndată ce rosti acele cuvinte, se simți incredibil de liber. Îi zîmbi soției sale și repetă încă o dată ceea ce spusese.

Ea sări din pat și se încruntă la el.

— Nu mă iubești, spuse ea.

— Pe dracu', sigur că te iubesc, o contrazise el. Dacă ai judeca puțin...

— Am judecat, îl întrerupse ea. Și am ajuns la concluzia opusă.

— Iubito...

— Nu îndrăzni să-mi spui „iubito", strigă ea.

Colin vru s-o atingă, dar ea îl evită, așezîndu-se din nou

— O, m-am gîndi de nenumărate ori. Vrei să-ți spun concluziile mele ?

Dar nu-i dădu timp să răspundă.

— Ai întors spatele la tot ceea ce voiam să-ți ofer. Ai fi ilogic să presupun că mă iubești.

— Ce-am făcut ? întrebă el, uimit de vehemența din vocea ei.

— Ai respins totul, șopti ea.

— Ce anume am respins ?

— Titlul meu, poziția mea, castelul meu, moștenirea mea, chiar și ajutorul meu în companie.

În cele din urmă, el înțelese. O ridică în picioare și o înlănțui cu brațele. Ea încercă să se smulgă de lîngă el. Căzură pe pat. Colin o imobiliză cu greutatea lui și se aplecă deasupra ei. Îi bloca partea de jos a trupului cu coapsele lui și se așeză pe coate, pentru a putea privi în jos către ea.

Părul ei se răsfiră pe perne, iar ochii ei, întunecați de lacrimi care nu curgeau, o făceau să pară și mai vulnerabilă. Doamne, ce frumoasă era — chiar și atunci cînd îl privea așa.

— Te iubesc, Alesandra, șopti el. Și am luat tot ceea ce tu mi-ai dat.

Ea începu să protesteze. El nu voia s-o lase. Îi puse mîna peste gură, ca ea să nu-l poată întrerupe.

— Nu am respins nimic valoros. Mi-ai oferit tot ceea ce un bărbat ar putea dori. Mi-ai dat dragostea, încrederea, loialitatea, mintea, inima și trupul tău. Nici unul din aceste daruri nu este material, iubito, și dacă ai fi pierdut toate afacțiile financiare care au apărut o dată cu tine, nu ar fi contat pentru mine. Ești tot ceea ce am dorit vreodată. Acum înțelegi ?

Era copleșită de cuvintele lui frumoase. Ochii lui erau încețoșați, și ea își dădu seama că-i venise greu să-i spună ceea ce simte. Colin o iubea. Era atît de bucuroasă, încît izbucni în plîns.

— Iubito, nu plînge, o rugă el. Îmi vine foarte greu să te văd nefericită.

Ea încercă să se oprească din plîns și-i spuse că nu era deloc nefericită. Colin își luă mîna de pe gura ei și-i șterse cu delicatețe lacrimile.

Cînd ne-am căsătorit, eu nu aveam nimic să-ți ofer, îi spuse el. Și totuși... în noaptea nunții noastre am știut că mă iubești. La început mi-a venit greu să accept. Părea atît de nedrept pentru tine. Ar fi trebuit să-mi amintesc un comentariu pe care l-ai făcut de față cu mine despre prințul regent. Dacă mi l-aș fi amintit, am fi fost amîndoi scutiți de o mulțime de griji.

Ce comentariu am făcut ?

Eu ți-am spus că prințul regent te place, răspunse el. Îți amintești ce mi-ai spus atunci ?

Își amintea.

Ți-am spus că îi plăcea ce sînt, nu cine sînt.

Ei ? întrebă el într-o șoaptă aspră.

Ei ce ?

Zîmbetul ei era radios. În sfîrșit înțelesese.

Credeam că ești destul de inteligentă, aruncă el.

Mă iubești.

Da.

El se aplecă și o sărută. Ea oftă cînd el se îndepărtă, părînd destul de convinsă.

— Și tu ai dedus asta singur ?

El nu înțelese ce voia să spună prin această întrebare. Era ocupat să-i descheie nasturii de la rochie.

— Ce să deduc ?

— Că m-am îndrăgostit de cine ești, nu de ceea ce ești, răspunse ea. Ceea ce m-a atras la tine au fost puterea și curajul tău, Colin. Aveam nevoie de amîndouă.

Era atît de încîntat de soția lui, încît trebui s-o sărute din nou.

— Aveam nevoie de tine, recunoscu el.

Voia s-o sărute din nou. Ea voia să vorbească.

— Colin, te arăți lumii ca un om luptînd să construiască o companie.

— *Sînt* un om care luptă să construiască o companie.

El se rostogoli lîngă ea, pentru ca ea să-și poată scoate mai ușor rochia.

— Nu ești sărac, spuse ea. Stătea în șezut în pat și începu să-și scoată rochia de pe umeri. Colin o ajută.

— M-am uitat bine la documentele tale, îți amintești ? Ai obținut un profit uluitor, dar ai reinvestit fiecare particică în afaceri și rezultatul este de-a dreptul impresionant. Ai încercat să construiești un imperiu, dar dacă ai face doar un pas înapoi și te-ai uita bine, ai vedea că ți-ai atins deja obiectivul. Acum ai aproape douăzeci de nave, cu comenzi de transport pînă anul viitor și asta ar trebui să te convingă că firma ta nu mai e o aventură pentru care încă mai trebuie să lupți.

Îi era greu s-o asculte. Ea își scoase rochia și acum își trăgea cămașa peste cap. El simți cum se sufocă. Alexandra scăpă în sfîrșit de ultima barieră. Colin se repezi s-o ia în brațe, dar ea scutură din cap.

— Mai întîi, aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare, te rog.

Probabil că aprobă, deși nu putea fi sigur. În el ardea un foc și tot ceea ce-și dorea era să se îngroape în ea. Era atît de nerăbdător s-o atingă, încît își distrugea pur și simplu cămașa în graba de a și-o scoate.

— Colin, cînd va fi destul ?

Întrebarea ei cerea concentrare. Dar el nu avea de risipit așa ceva.

— Nu voi putea niciodată să mă satur de tine.

— Nici eu de tine, șopti ea. Dar nu asta te-am întrebat.

Colin o reduse la tăcere acoperindu-i gura cu a lui. Ea nu l-ar mai fi putut rezista nici o clipă. Îl înlănțui cu brațele și cedă miracolului pasiunii... și iubirii lui.

Era exigent și în același timp incredibil de delicat cu ea. Atingerea lui era magică, și chiar în timp ce ea era copleșită de propria ei capitulare fericită, el îi spuse iar și iar cît de mult o iubea.

I-ar fi spus și ea că-l iubește, dar Colin o epuizase și nu mai avea putere să vorbească. Alesandra se răsuci pe spate, închise ochii și își ascultă bătăile puternice ale inimii, în timp ce aerul îi răcea pielea înfierbîntată.

Se răsuci și el pe o parte, își sprijini capul într-o mînă și îl admbi. Arăta profund satisfăcut.

El o mîngîia, coborînd de la bărbie spre abdomen, și mîna lui se plimbă delicat pe pîntecul ei.

— Iubito, ai ceva să-mi spui ?

Se simțea prea mulțumită pentru a se mai gîndi la orice altceva decît la ceea ce i se întîmplase.

Colin avea de gînd s-o tragă de limbă pînă ce i-ar fi spus despre copil, dar tocmai atunci Flannaghan începu să bată în ușa dormitorului, întrerupîndu-i discuția.

— Domnule, a venit fratele dumneavoastră. L-am condus în birou.

— Vin imediat, strigă Colin.

Mormăi ceva despre proasta inspirație a fratelui său în alegerea momentului. Alesandra rîse. Nici nu se osteni să-și deschidă ochii cînd spuse.

— Acum zece minute ar fi fost și mai rău. Eu aș spune că a nimerit foarte bine.

El fu de acord cu remarca ei. Vru să se dea jos din pat, însă se răzgîndi și se întoarse spre ea. Alesandra deschise ochii tocmai la timp, pentru a-l vedea cum se apleacă și o

sărută pe buric. Îl mîngîie pe umăr. Părul de pe ceafa lui se încolăci în jurul degetelor ei.

Colin își lăsa din nou părul să crească. O șocă această constatare. Îi plăcea atît de mult, încît era gata să înceapă să plîngă din nou. Dar nu o făcu, desigur ; Colin îi spusese că îl supără să o vadă plîngînd și oricum se îndoia că el va înțelege. Totuși ea înțelegea, și era destul. Căsătoria nu se transformase într-o închisoare pentru soțul ei.

El era nedumerit de expresia de pe fața ei.

— Iubito ? întrebă el.

— Ești încă liber, Colin.

La această remarcă, ochii lui se măriră.

— Spui cele mai ciudate lucruri, zise el.

— Fratele tău te așteaptă.

El aprobă.

— Cît timp vorbesc cu Caine, vreau să te gîndești la întrebarea mea. Da, iubito ?

— Ce întrebare ?

Colin se dădu jos din pat și-și puse pantalonii.

— Te-am întrebat dacă aveai ceva să-mi spui, îi reaminti el.

Își strecură picioarele goale în pantofi și porni spre dormitorul lui în căutarea unei cămăși curate. Pe cea pe care o purtase o sfîșiase.

— Mai gîndește-te, îi spuse el.

Își luă haina, îi făcu cu ochiul, apoi părăsi camera.

Caine stătea foarte comod în fotoliul îmbrăcat în piele de lîngă cămin. Colin îl salută și se așeză la biroul său. Găsi hîrtie și toc.

Caine îi aruncă o privire fratelui său, apoi făcu un gest larg.

— Văd că te-am deranjat. Îmi pare rău, adăugă el.

Colin ignoră amuzamentul din vocea fratelui său. Părea arăta cam răvășit. Nu se obosise să-și pună cravata. Nu se obosise nici să se pieptene.

— Căsătoria îți prieste, Colin.

Colin nu pretinse că ar fi indiferent. Îl privi pe fratele lui și-l lăsă să vadă adevărul pe fața lui. Scuturile fuseseră lăsate deoparte.

— Sînt un bărbat îndrăgostit.

Caine rîse.

— Ți-a luat cam mult timp să înțelegi asta.

— Nu mai mult decît ți-a luat ție să înțelegi că o iubești pe Jade.

Caine aprobă. Colin continuă să scrie pe hîrtia lui.

— Ce faci ?

Colin zîmbi mînzește, cînd recunoscu că începea o listă.

— Se pare că m-am molipsit de obsesia soției mele pentru organizare, spuse el. Ai vorbit cu vicontele ?

Zîmbetul lui Caine dispăru. În timp ce răspundea, își trase cravata.

— Harold e în ultimul hal, spuse el, referindu-se la vicontele. Abia mai vorbește coerent. Ultima oară cînd a văzut-o pe soția lui s-au certat și de atunci și-a petrecut fiecare minut frămîntîndu-se pentru cuvintele grele pe care i le-a spus. E dureros să-l vezi cît suferă.

Sărmanul de el, spuse Colin.

Scutură din cap, apoi întrebă.

Ți-a spus de ce s-au certat ?

Era sigur că ea avea un amant, răspunse Caine. Primea cadouri și Harold s-a grăbit să tragă concluzia că ea avea o legătură cu un alt bărbat.

Pe dracu' !

Nu e încă pe deplin lămurit, Colin. I-am spus despre zvonurile primite de soțiile noastre, dar era prea amețit de băutură pentru a înțelege implicațiile. Spunea întruna că soția lui a aruncat-o pe Roberta în brațele iubitului ei și a vrut să fugă cu el.

Colin se lăsă pe speteaza scaunului.

A mai spus ceva care ne-ar putea ajuta ?

Nu.

Cei doi frați tăcură, fiecare prins de gîndurile lui. Colin împinse scaunul în spate și se aplecă să-și scoată pantofii.

Îl aruncă pe cel stîng, apoi pe cel drept și se pregătea să se ridice cînd observă o fîșie apărută pe pantoful lui stîng.

— La dracu', murmură pentru sine. Cea mai comodă pereche de pantofi începea să se strice. Luă pantoful în mînă să vadă dacă ar putea fi reparat. Bucata subțire ce fusese băgată înăuntru îi căzu în mînă.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Luă imediat și celălalt pantof și-l examină. Flannaghan alese tocmai acest moment pentru a intra în birou cu o sticlă de coniac pentru Caine, dacă avea chef să bea. Zări ceea ce ținea Colin în mînă și dădu imediat să iasă.

— Vino înapoi, Flannaghan, ordonă Colin.

— Doriți să beți ceva, domnule ? îl întrebă Flannaghan pe Caine.

— Da, răspunse Caine. Dar vreau apă, nu coniac. După ce l-am văzut pe Harold în seara asta, numai gîndul la băutură îmi face greață.

— Vă aduc imediat apa.

Flannaghan încercă din nou să plece. Colin îl chemă înapoi.

— Doriți și dumneavoastră apă ? îl întrebă servitorul.

Colin îi arătă inserția.

— Doresc să aflu dacă știi ceva despre asta.

Flannaghan nu știa ce să facă. Era servitorul lui Colin, desigur, și-i era cu siguranță loial, dar îi promisese și principiului sei să nu spună nimic despre cizmar.

Tăcerea lui Flannaghan era ciudată. Caine începu să rîdă.

— După cum arată, aș zice că știe o groază de lucruri despre asta. Ce ții în mînă, Colin ?

Îi aruncă inserția de piele lui Caine.

— Tocmai am găsit asta ascunsă sub căptușeala pantofului meu. A fost făcută special pentru piciorul stîng.

Își întoarse privirea către majordom.

— Alesandra e în spatele acestei povești, nu-i așa ?

Flannaghan își drese glasul.

— Au devenit pantofii dumneavostră preferați, domnule, se grăbi el să sublinieze. Inserția a făcut pantoful să fie

potrivească mult mai bine pe călcîiul dumneavostră. Vă rog să nu vă supărați prea tare.

Colin nu era supărat deloc, dar servitorul lui era prea tînăr și prea prins de propria îngrijorare pentru a înțelege asta.

— Prințesa noastră a înțeles că sînteți puțin... sensibil în legătură cu piciorul, continuă Flannaghan, și de aceea a recurs la o mică șmecherie. Sper că nu vă veți supăra pe ea.

Colin zîmbi. Îi plăcea modul în care Flannaghan o apăra pe Alesandra.

— Vrei s-o rogi pe „prințesa noastră" să vină aici ? Bate ușor la ușă, Flannaghan, și dacă nu răspunde imediat, poți să presupui că doarme.

Flannaghan se grăbi să iasă din birou. Își dădu seama că mai ținea încă în mînă sticla de coniac și se întoarse repede în birou. Puse sticla pe o măsuță și ieși din nou.

Caine îi aruncă inserția înapoi fratelui său.

— Merge improvizația asta ?

— Da, răspunse Colin. Nu mi-am dat seama...

Caine citi în ochii fratelui său vulnerabilitatea și rămase mirat. De obicei, Colin nu lăsa pe nimeni să privească dincolo de zîmbetul său. Se simți dintr-o dată mai aproape de fratele său și asta numai pentru că el nu-l respingea. Se aplecă în față cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Ce anume nu ți-ai dat seama ?

Colin privea fix grosimea inserției pentru călcîi în timp ce răspunse.

Că piciorul meu stîng era mai scurt decît dreptul. E ciudat. Pierderea mușchiului...

Se forță să ridice din umeri. Caine nu știa exact ce să-i spună. Era prima oară cînd Colin își recunoștea condiția și Caine nu era prea sigur cum ar fi trebuit să procedeze. Dacă s-ar arăta prea degajat, fratele lui ar fi putut trage concluzia că nu i pasă. Dar dacă se arăta prea cinstit și-l asalta cu întrebări, Colin ar fi putut așterne tăcerea peste acest subiect, timp de cinci ani din acel moment.

Era al dracului de complicat. Pînă la urmă nu spuse nimic, schimbă subiectul.

— Ai vorbit cu tata despre Catherine ?

— Da, răspunse Colin. A promis să fie în gardă. A alertat și servitorii. Dacă se mai primește ceva, tata va fi primul care va vedea cadoul.

— Are de gînd să-i spună lui Catherine ?

— Nu voia s-o îngrijoreze, replică Colin. Dar eu am insistat. Trebuie să înțeleagă că e ceva serios. Catherine e un pic... superficială, nu ?

Caine zîmbi.

— Încă nu a crescut destul, Colin. Dă-i răgaz.

— Și protejeaz-o pînă crește.

— Da.

Alesandra apăru în ușă, însoțită de Flannaghan. Purta un halat albastru închis, care o acoperea de la bărbie pînă la papuci. Păși în birou, îi zîmbi lui Caine, apoi se întoarse către soțul ei. Colin îi arătă inserția. Ea își pierdu imediat zîmbetul și încercă să plece din cameră.

Nu părea speriată, ci doar îngrijorată.

— Alesandra, știi ceva despre asta ?

După expresia lui nu putea ghici dacă era supărat pe ea sau doar enervat. Își aminti că soțul ei îi jurase că o iubește doar cu cîteva minute în urmă și făcu un pas înainte.

— Da.

— Da, ce ?

— Da, știu ceva despre inserție. Bună seara, Caine. Mă bucur că te revăd, adăugă ea în grabă.

În mod intenționat se prefăcea indiferentă. Colin clătină din cap.

— Ți-am pus o întrebare, nevastă, spuse el.

— Acum îți înțeleg întrebarea, izbucni ea.

Mai făcu un pas înainte.

— Chiar înainte să ieși din cameră, m-ai întrebat dacă am ceva să-ți spun și acum îmi dau seama că ai găsit inserția. Bine, deci. Am să-ți spun. M-am amestecat. Da, eu am făcut. Am făcut-o cu cele mai bune intenții pentru tine, Colin. Îmi pare rău că ești atît de supărăcios cînd vine vorba de plăcere, dacă n-ai fi fost așa, aș fi discutat mai întîi cu tine și abia pe urmă l-aș fi trimis pe Flannaghan la cizmar. A trebuit să

oblig pe omul tău să preia această sarcină. Îți este deosebit de credincios, se grăbi ea să adauge, pentru ca el să nu creadă că Flannaghan îl trădase cumva.

— Nu, prințesă, o contrazise Flannaghan. Eu v-am implorat să mă lăsați să preiau sarcina.

Colin ridică ochii în tavan

— Cum ți-a veni ideea ?

Alesandra păru surprinsă de întrebare.

— Șchiopătezi puțin... seara, cînd ești obosit, tinzi să schiopătezi ușor. Colin, îți dai seama că-ți forțezi piciorul drept, nu ?

El aproape rîse.

— Da, îmi dau seama.

— Ești de acord că ești suficient de inteligent ?

Îi întorcea acum vorbele. El se încruntă.

— Da.

— Atunci de ce n-ai încercat să vezi de ce șchiopătezi ?

El ridică din umeri.

— Un rechin m-a mușcat de picior. Consideră că sînt prost, Alesandra, dar am presupus că aceasta este cauza pentru care șchiopătez.

Ea clătină din cap.

— Asta era cauza rănii, explică ea. M-am uitat la tălpile pantofilor tăi. Călcîiul stîng nu era tocit aproape deloc la toate perechile. Atunci, desigur, am știut ce să fac. Oftă. Aș fi vrut să nu fii atît de sensibil în problema asta.

Se întoarse să-l privească pe Caine.

— Și totuși e sensibil. Ai observat, așa, din întîmplare ?

Caine recunoscu că da. Zîmbi mulțumită că obținuse aprobarea lui.

Nu vrea nici să vorbească despre asta.

Vorbește acum, îi spuse Caine.

Ea se răsuci rapid pentru a-l privi pe Colin.

Vrei să vorbești ? strigă ea.

Părea emoționată. Colin nu știa ce să creadă.

Da, fu el de acord.

Atunci mă vei lăsa să dorm în patul tău în fiecare noapte ?

Caine rîse. Alesandra îl ignoră.

— Știu de ce te întorci în camera ta. O faci pentru că te doare piciorul și ai nevoie să mergi. Am dreptate, nu-i așa, Colin ?

El nu-i răspunse.

— Vrei, te rog, să spui ceva ?

— Îți mulțumesc.

Era nedumerită.

— De ce îmi mulțumești ?

— Pentru inserție.

— Nu ești supărat ?

— Nu.

Era uimită de atitudinea lui.

El era umilit de grija ei.

Se priviră lung, un minut întreg.

— Nu ești supărat pe Flannaghan, nu ? întrebă ea.

— Nu.

— De ce nu ești supărat pe mine ?

— Pentru că te-ai gîndit la binele meu.

— Ce drăguț din partea ta să spui asta.

Colin rîse. Ea zîmbi. Flannaghan veni în fugă în birou și îi aduse lui Caine un pahar de apă. Atenția lui era fixată asupra Alesandrei. Ea îi văzu expresia îngrijorată și șopti :

— Nu e supărat.

Caine îi distrase atenția anunțînd că se duce acasă. În timp ce-i spunea noapte bună fratelui său, Colin nu-și luă ochii de la soția sa.

— Alesandra, stai aici. Flannaghan o să-l conducă pe Caine.

— Cum vrei, bărbate.

— Doamne, ce mult îmi place cînd ești supusă !

— De ce ?

— Se întîmplă atît de rar !

Ea se scutură. El rîse din nou.

— Mai aveai și altceva să-mi spui ? o întrebă el.

I se încovoiară umerii. Era prea șiret.

— Bine, murmură ea. Am vorbit cu sir Winters despre piciorul tău, pentru a-mi da o sugestie. Am vorbit în secret, desigur.

Colin ridică o sprînceană.

— Sugestii pentru ce ?

— Pentru a afla ce să fac ca să te simți mai bine. Am făcut o listă cu ideile lui. Vrei să ți-o arăt ?

— Mai tîrziu, răspunse el. Dar acum spune-mi, nu mai aveai și altceva de vorbit cu mine ?

Întrebarea acoperea o gamă largă de subiecte. Colin decise că va trebui să-i pună întrebarea asta în fiecare săptămînă pe viitor, astfel încît să mai afle ce mai pune ea la cale.

Dar Alesandra nu avea de gînd să mai lase să-i scape vreo mărturisire pînă cînd nu va ști ce vrea el.

— Ai putea fi mai precis, te rog ?

Întrebarea ei îi dezvălui că existau mai multe secrete.

— Nu, răspunse el. Știi la ce mă refer. Spune-mi.

Ea își trecu degetele prin păr și se duse lîngă biroul lui.

— Dreyson ți-a spus, nu-i așa ?

El scutură din cap.

— Atunci cum ai aflat ?

— O să-ți spun cum am aflat după ce-mi vei povesti tu, promise el.

— Știi deja, spuse ea. Vrei numai să mă faci să mă simt inovată, nu ? Ei bine, n-o să meargă. Nu am anulat comanda pentru vaporul cu aburi și este prea tîrziu să mai intervii. Și pe urmă, mi-ai spus să fac ce vreau cu moștenirea mea. Am comandat vaporul pentru mine. Da, asta am făcut. Întotdeauna mi-am dorit așa ceva. Totuși, dacă tu și Nathan veți dori să folosiți vaporul meu din cînd în cînd, voi fi fericită să-l împart cu voi.

I-am spus lui Dreyson să anuleze comanda, îi aminti

Eu i-am spus că Albert îl vrea, totuși.

Și ce naiba altceva ai mai ascuns de mine ?

Nu știai ?

Alesandra...

— Începi să mă enervezi, Colin. Încă nu înțelegi cît de mult m-ai jignit, anunță ea. Poți să-ți închipui cum m-am simțit cînd l-am auzit pe Nathan spunînd că el și cu tine erați foarte hotărîți să folosiți moștenirea Sarei pentru a construi compania ? Ai făcut atîta caz de faptul că nu ai nevoie de moștenirea mea.

Colin o luă pe genunchi. Ea îl prinse imediat cu brațele după gît și-i zîmbi.

Colin se încruntă la ea.

— Banii au fost puși deoparte de rege, atît pentru Nathan, cît și pentru Sara, explică el.

— Tatăl meu și-a pus banii deoparte pentru mine și soțul meu.

Aici avea dreptate, gîndi el. Și o știa și ea.

— Tatăl tău se întreabă de ce continuă să se ocupe de fondurile mele, Colin. E penibil. Ar trebui să preiei tu sarcina. Eu te-aș ajuta.

Zîmbetul lui era plin de tandrețe.

— Dar dacă eu te-aș ajuta să administrezi tu ?

— Ar fi minunat.

Se lipi de el.

— Te iubesc, Colin.

— Și eu te iubesc. Iubito, dar nu cumva mai ai și altceva să-mi spui ?

Nu-i răspunse. Colin se căută în buzunar și scoase hîrtia ei. Ea se lipi și mai tare de el.

El desfăcu hîrtia.

— Aș vrea să poți să-mi vorbești despre orice, îl explică el. De acum încolo. Ea încercă să se îndepărteze, dar el o strînse mai tare. Din cauza mea ți-a fost imposibil să îmi vorbești despre picior, da ?

— Da.

— Îmi pare rău, iubito. Acum stai liniștită în timp ce îți răspund la întrebări, da ?

— Dar nu am nici o întrebare.

— Grăbește-te, iubito, ordonă el.

El o ținu strîns cu o mînă și ridică foaia de hîrtie cu cea laltă. Citi în tăcere prima ei notiță, apoi spuse :

— Ți-am ascultat îngrijorările în legătură cu Victoria, da ?

— Da, dar de ce ...

Colin o mîngîie.

— Ai răbdare, comandă el.

Citi a doua notiță.

— Promit să-mi îmblînzesc atitudinea față de moșteni-rea ta.

În paranteză, Alesandra scrisese cuvîntul „încăpățînat". Ofti oftă.

— Și n-o să mai fiu încăpățînat, în privința asta.

A treia notiță îl făcu să zîmbească. Ea îl instruise să nu aștepte cinci ani pentru a-și da seama că o iubește.

Din moment ce el îndeplinise deja porunca asta, trecu mai departe. Ar trebui să încerce să fie fericit că va deveni mamă și n-ar trebui să o condamne pentru că intervenea în planurile lui.

Pot soțiile însărcinate să devină călugărițe ? Colin decise să răspundă mai întîi acestei probleme.

— Alesandra ?

— Da ?

El o sărută pe creștet.

— Nu, șopti el.

Rîsul care se ghicea în vocea lui o uimea. La fel și ne-voia lui.

— Nu, ce, bărbate ?

— Soțiile însărcinate nu pot deveni călugărițe.

Dacă ar fi lăsat-o, ea ar fi sărit jos de pe genunchii lui. O ținu strîns, pînă cînd se calmă.

Dar ca tot făcu destul tapaj.

Ai știut... tot timpul... O, Doamne, deci lista a fost cauza ! Ai găsit-o și de aceea mi-ai spus că mă iubești.

Colin îi ridică bărbia cu forța și o sărută apăsat.

Știam că te iubesc înainte de a fi citit lista, îi spuse el. Va trebui să ai încredere în mine, Alesandra. Și în inima ta.

Dar...

Gura lui îi opri protestul. Cînd el se dădu înapoi, Alesandra avea lacrimi în ochi.

— Am să te întreb ceva pentru ultima oară, spuse el. Ai ceva să-mi spui ?

Dădu din cap, încet, în semn că da. El părea atît de sigur de fericirea lui ! Doamne, cît îl iubea ! După felul în care o privea, știa că și el o iubește la fel de mult.

Oh, da, era fericit pentru copil. Nu mai era îngrijorată în privința asta. Mîna lui alunecase pe pîntecul ei și o mîngîia ușor. Credea că el nici măcar nu-și dă seama ce face. Dar gestul spunea tot. Își mîngîia fiul sau fiica încă nenăscută.

— Răspunde-mi, îi comandă el cu o șoaptă aspră.

Acum părea atît de mîndru și de pornit ! Ea zîmbi drept răspuns. Colin încerca întotdeauna să fie serios și disciplinat. Îi plăcea această trăsătură a lui, desigur, dar descoperea că îi face o plăcere nebună să-l facă să uite de sine din cînd în cînd.

Îi plăcea într-adevăr să-l tachineze, pentru că el reacționa atît de surprinzător.

Colin nu-și mai putea stăpîni nerăbdarea.

— Răspunde-mi, Alesandra.

— Da, Colin. Am ceva să-ți spun. M-am hotărît să mă călugăresc.

El arăta de parcă ar fi vrut s-o strîngă de gît. Privirea lui o făcu să rîdă. Îl înlănțui cu brațele din nou și-și vîrî capul sub bărbia lui.

— Vom avea un copil, șopti ea. Ți-am mai spus cumva ?

CAPITOLUL XIV

În următoarele două săptămîni, un șir nesfîrșit de vizitatori îi reținu atenția lui Colin. Sir Richards venea atît de des, încît ar fi putut la fel de bine să-și instaleze un dormitor propriu. Caine se oprea în fiecare după-amiază pe la ei, la fel și Nathan. Alesandra nu îl vedea prea mult pe soțul ei în timpul zilei, dar serile îi aparțineau. Colin îi spunea ultimele noutăți despre investigațiile lui, imediat după cină.

Dreyson se dovedi foarte util. El descoperi că, doar cu patru luni înainte de dispariția Victoriei, fusese făcută o poliță de asigurare pe viață. Beneficiarul înscris în contract era unchiul ei, Neil. Polița era susținută de Morton & Sons.

Prin sursele lui, Colin află că Neil ar moșteni considerabila dotă a surorii lui, pusă deoparte în ziua nașterii ei de o mătușă îndepărtată, în caz că ea nu se mai întorcea de la Londra să o revendice.

Sir Richards venise să ia cina cu ei. Îl ascultă pe Colin explicîndu-i Alesandrei ce aflase, apoi mormăi un comentariu pentru sine.

— Nu poate pune mîna nici pe moștenirea ei și nici pe banii de asigurare pînă cînd nu găsește un cadavru. Dacă el este vinovatul, iar mobilul sînt banii, de ce s-ar fi dus atît de departe să-i ascundă cadavrul?

— Da, nu e prea logic, aprobă Colin. Iar el însuși are un sold mare în bancă.

Sir Richards aprobă.

— Dar poate că s-a gîndit că-i trebuie mai mult, spuse Alesandra. Ne-a spus că Neil n-o plăcea prea mult pe sora lui, adăugă el. Iată o dovadă, chiar dacă întîmplătoare, care îndreaptă spre Neil. Vedeți, a cerut-o în căsătorie pe Ro-

berta acum șase ani, dar ea l-a preferat pe viconte. S-a zvonit că Neil a continuat să-i facă curte și după ce s-a căsătorit. Unii credeau că între ei doi este ceva. Aici intervine legătura dintre cele două femei.

— Nu-mi pot imagina nici o femeie care să-l vrea pe Neil Perry, șopti Alesandra. Nu e deloc... fermecător.

— Ai mai primit vreun dar ? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Cadoul pe care l-am comandat pentru Nathan și Sara a sosit în dimineața asta. Colin aproape că l-a distrus de furie înainte de a-și aminti că eu l-am comandat. Din fericire, n-a stricat decît cutia.

— Ai uitat să spui că ai comandat ca darul să fie legat cu benzi aurite, spuse Colin. Ar fi fost nevoie de cinci oameni ca să-l distrugă.

Caine îl întrerupse, dînd buza în sufragerie.

— Au găsit cadavrul Victoriei !

Colin se întinse și o luă pe Alesandra de mînă.

— Unde ? întrebă el.

— Pe un cîmp, la distanță de o oră, cu calul, de aici. Un țăran a dat din greșeală peste locul unde era îngropat. Lupii au...

Caine se opri la jumătate. Privirea Alesandrei îi arătase durerea ei. Caine nu avea de gînd să intre în detalii și să-i sporească suferința.

— Autoritățile sînt sigure că este al Victoriei ? întrebă ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se forță să-și păstreze calmul. Va plînge pentru Victoria mai tîrziu — și pentru sufletul ei — și le va face pe amîndouă... după ce va fi prins omul care-i făcuse rău.

— Bijuteriile pe care le purta... cu ajutorul lor s-a făcut identificarea, explică Caine.

Sir Richards dorea să vadă unde fusese găsit cadavrul și împinse scaunul înapoi și vru să se ridice.

— E prea întuneric ca să se vadă ceva, îi spuse Caine din rectorului.

Trase scaunul de lîngă Alesandra și se așeză.

— Va trebui să aștepți pînă mîinie.

— Cine e proprietarul terenului unde a fost găsită ? întrebă Colin.

— Neil Perry.

— Ce coincidență ! spuse Colin.

— Prea mare coincidență ! fu de acord Caine.

— Deocamdată ne bazăm pe ce avem, anunță Richards. Apoi vom cerceta pentru a afla adevărul.

— Cînd vor începe să sape oamenii tăi ? întrebă Colin.

— Mîine în zori.

— Să sape ? întrebă Alesandra. Dar Victoria a fost deja găsită. De ce ...

— Vrem să vedem dacă nu mai găsim și altceva, explică Richards.

— Crezi că s-ar putea ca și Roberta să fie îngropată acolo ?

— Da.

— Și eu cred, interveni Caine.

— Neil n-ar fi atît de prost încît să-și îngroape victimele pe pămîntul lui, spuse ea.

— Noi credem că s-ar putea să fie el vinovat, spuse Caine. Nu credem că este un tip deștept.

Ea îl prinse pe Caine de mînă, ca să-i acorde întreaga lui atenție.

— Dar tocmai asta e, argumentă ea. Pînă acum a fost deștept, nu ? De ce ar îngropa el toate femeile pe pămîntul lui ? N-are sens. Și mai uitați ceva.

— Ce ? întrebă Caine.

— Voi toți presupuneți că sînt numai două femei. Ar putea să fie mai multe.

— Aici are dreptate, Caine, fu de acord Colin. Iubito, ajută-l pe fratele meu.

Își dădu seama că mîngîia mîna lui Caine și îi dădu repede drumul. Își întoarse atenția spre director.

Și ce alte planuri mai aveți ?

Neil va fi cu siguranță acuzat, anunță el. Este doar un suspect, Alesandra. Ca și tine, nici eu nu sînt pe deplin convins că el este vinovatul. Nu-mi plac coincidențele.

Ea era mulțumită de răspunsul lui. Se sculă de la masă. Caine se ridică și-i ținu scaunul. Ea se întoarse să-i mulțumească. Fu surprinsă cînd el își puse mîinile pe umerii ei și se aplecă. Înainte de a-l putea întreba ce face, el o sărută pe frunte.

— Felicitări, Alesandra, spuse el. Jade și cu mine sîntem foarte fericiți de vești.

— Ce vești ? întrebă sir Richards.

Ea îl lăsă pe Colin să-i spună. Îi zîmbi lui Caine.

— Și noi sîntem foarte fericiți, șopti ea.

Richards îi strîngea mîna lui Colin cînd ea se îndreptă spre ușă. Deodată, un gînd o opri. Se întoarse să-l privească din nou pe Colin.

— Nu te întrebi de ce au fost alese trei femei din familia ta ? Tu l-ai dat pe Neil afară, îi aminti ea. Oare asta l-ar înfuria îndejuns încît să caute să se răzbune ?

Colin nu gîndea la fel. Alesandra îl lăsă cu Caine și Richards să treacă în revistă posibilitățile și se duse sus. Flannaghan o aștepta în birou. Sora lui mai mică, Megan, aștepta împreună cu el.

— Iat-o, anunță Flannaghan, cînd Alesandra păși înăuntru.

— Prințesă Alesandra, aceasta e Megan, anunță el. Abia așteaptă să vă ajute.

Flannaghan o înghionti pe sora lui. Ea păși imediat în față și făcu o plecăciune stîngace.

— Aș fi fericită să vă servesc, doamnă.

— Nu doamnă, o instrui Flannaghan. Prințesă.

Megan confirmă din cap. Semăna foarte mult cu fratele ei. Avea același ten, iar zîmbetul îi era aproape identic cu al lui Flannaghan. Îl privi pe fratele ei cu o adevărată adorație și devotamentul ei o mișcă pe Alesandra.

— Ne vom înțelege foarte bine, prezise ea.

— O voi învăța ce trebuie să știe, anunță Flannaghan

Alesandra aprobă.

— Unde este Kate ? Credeam că ne-am înțeles să nu începe de mîine să mă ajute cu corespondența ?

— Încă își mai împachetează lucrurile, explică Flannaghan. I-ați pomenit soțului dumneavoastră de surorile mele ?

— Nu, răspunse Alesandra. Nu mai fi atît de îngrijorat, Flannaghan. Se va bucura la fel de mult ca mine.

— Am instalat-o pe Megan în ultimul dormitor de pe holul de sus, spuse Flannaghan. Dacă se poate, Kate va avea camera de lîngă ea.

— Da, desigur.

— Este o cameră frumoasă, doamnă, izbucni Megan. Și prima pe care o am doar pentru mine.

— Prințesă, nu doamnă, o corectă din nou fratele ei.

Alesandra nu îndrăzni să rîdă. Nu voia să-i submineze poziția lui Flannaghan.

— Vom începe mîine pregătirea ta, Megan. Cred că acum o să mă duc să mă bag în pat. Dacă ai nevoie de ceva, cere-i fratelui tău. El va avea grijă de tine. Are grijă foarte bine de Colin și de mine. Nu știu ce ne-am face fără el.

Flannaghan roși. Megan fu impresionată.

Colin rîse cînd ea îi spuse despre noii membri ai personalului. Totuși, se potoli repede cînd află că majordomul lui, la fel de prost plătit, era unicul susținător al surorilor lui, Megan și Kate. El știa că ambii părinți ai lui Flannaghan erau morți. Sterns îi spusese asta cînd îl implorase să-i angajeze nepotul, dar nu le menționase pe surori.

Nu, nu știuse și era recunoscător Alesandrei că le angajase pe cele două fete. A doua zi dimineață îi mări salariul lui Flannaghan.

În acea după-amiază sosiră flori pentru Alesandra. Le trimisese Dreyson cu un bilet plin de simpatie pentru tragica pierdere.

Alesandra aranjase florile într-o vază albă de porțelan, în timp ce Colin se uită pe bilet.

Despre ce-i vorba ? întrebă el.

A murit Albert.

Colin izbucni în rîs. Ea zîmbi.

Credeam că o să-ți placă.

E al dracului de urît din partea ta să rîzi, Colin.

Caine stătea în ușa sufrageriei, certîndu-l pe fratele lui. Se întoarse spre Alesandra pentru a-şi exprima simpatia şi numai atunci observă că ea zîmbea.

— Dar Albert nu e un bun prieten al vostru ?

— Nu mai e, izbucni Colin.

Caine clătină din cap. Colin rîse din nou.

— N-a existat niciodată, explică el. Alesandra l-a inventat, pentru ca Dreyson să-i accepte ordinele privind acțiunile.

— Dar mi-a dat sfaturi bune. La dracu', o să-mi lipsească. Eu...

— Alesandra ți-a dat sfaturile *ei* bune. Întreab-o pe ea pe viitor, sugeră Colin.

Caine părea uimit. Alesandra îl privi pe soțul ei cu un aer de „ți-am-spus-eu-că-așa-o-să-fie", înainte de a se întoarce către fratele lui.

— Dreyson era mult mai dornic să vorbească cu mine despre investiții pentru că credea că-i trimit informațiile lui Albert. Acum, ori de cîte ori va auzi de ocazii bune, va vorbi cu Colin. Va fi foarte supărat dacă va afla că Albert n-a existat niciodată și de aceea te rog să nu-i spui nimic.

— De ce să-și fi bătut capul cu un intermediar ? întrebă Caine, încă nesigur dacă s-o creadă sau nu.

— Pentru că bărbaților le place să vorbească cu bărbații, explică ea cu răbdare.

— De ce-ai venit ? întrebă Colin, schimbînd subiectul. Ai vești noi ?

— Da, răspunse Caine, revenind la scopul cu care venise. Au găsit cadavrul lui lady Roberta, cam la 50 de metri de mormîntul Victoriei.

— Doamne, Dumnezeule ! șopti Alesandra.

Colin își luă soția de după umeri.

— Au mai fost găsite și altele ?

Caine scutură din cap.

— Încă nu, dar mai caută. Neil a fost acuzat de al doilea omor. A trimis prin avocatul său solicitarea de a-i vorbi Alesandrei.

— Este exclus.

— Colin, cred că ar trebui să vorbesc cu el.

— Nu.

— Te rog să fii rezonabil, îl rugă ea. Nu vrei să fii sigur că el e criminalul ?

Colin oftă.

— Atunci mă duc eu să-i vorbesc.

— Neil nu te place, îi aminti ea soțului ei.

— Nu-mi pasă dacă mă place sau nu, replică Colin.

Ea se întoarse spre Caine.

— Colin l-a dat afară, îi explică ea. Nu-mi imaginez că acum va dori să-i vorbească.

— Ai fi surprinsă să afli cum se schimbă un om în închisoarea Newgate, spuse Caine. Cred că va vorbi cu oricine care l-ar putea ajuta.

— Nu te vei duce, Alesandra, îi spuse Colin. Oricum, se grăbi el să adauge văzînd că ea încearcă să-l contrazică, dacă îi vei scrie întrebările pe hîrtie, am să-l întreb pe Neil tot ce vrei să știi.

— Am deja o listă, răspunse ea.

— Atunci du-te și adu-mi-o.

— Colin, voi merge cu tine, anunță Caine.

Alesandra știa că e inutil să continue să se certe cu soțul ei. După privirea lui, știa că el se va încăpățîna. Se duse sus să-și ia lista, adăugă alte cîteva întrebări pe coala de hîrtie, apoi se grăbi să coboare din nou.

— Vom lua trăsura mea, îi spuse Colin fratelui său.

Colin fu de acord. Luă lista de la soția lui, o puse în buzunar și o sărută.

— Stai acasă, îi ordonă el. Nu voi lipsi mult.

Nu poate sta acasă, interveni Caine. Am uitat să-ți spun că Nathan va veni să o ia cam peste o oră.

De ce ? întrebă Colin.

Jade vrea ca soția ta să o cunoască pe Sara, explică el. Mama și Catherine sînt și ele acasă.

Nathan o va însoți pe Alesandra ? întrebă Colin.

Da.

Alesandra se întoarse și porni în sus pe scări. Se grăbea să-și schimbe rochia. Voia să arate cît mai bine cînd o va întîlni pe Sara.

— Să iau și cadoul nostru cu mine ? îl întrebă ea pe Colin.

Acesta tocmai ieșea pe ușă. Îi spuse că era o idee bună, dar văzu după modul în care răspunsese, ridicînd din umeri, că nu-i dădea nici o atenție.

Megan o ajută să se schimbe. Sora lui Flannaghan era emoționată și stîngace, dar se vedea clar cît de dornică era să-i placă stăpînei.

Nu mult timp după aceea, Nathan veni să o ia. Alesandra ducea cadoul, pe care Flannaghan îl împachetase din nou. Îi întinse lui Nathan cutia, ca să i-o ducă el, dar nu-i explică ce era.

Asociatul lui Colin părea preocupat și abia scoase un cuvînt în drum spre casa lui Caine.

În cele din urmă, ea îl întrebă dacă s-a întîmplat ceva.

— M-am uitat prin registre, explică el, încercînd să-mi dau seama de unde veneau toate încasările. Colin este cel mai priceput la cifre, adăugă el. Eu încerc să păstrez socotelile la zi, dar e greu.

— Cît a fost bolnav Colin, am operat eu intrările, spuse ea. Poate că eu am făcut o greșeală. Crezi că bilanțurile sînt greșite ?

Nathan clătină din cap.

— Colin mi-a spus că tu l-ai prins, spuse el. Apoi zîmbi și-și întinse picioarele lungi. Ea își dădu rochia la o parte pentru a-i face mai mult loc.

— N-am putut să găsesc actele pentru unele din depozitele făcute, spuse el.

În cele din urmă, ea înțelese ce-l supăra. Banii pe care Colin îi transferase în contul companiei proveneau din plata pentru servicii aduse Ministerului de Război.

— Nu sînt chitanțe pentru patru intrări, remarcă ea.

— Da, exact patru, aprobă Nathan. Știi cumva de unde a luat Colin banii ? N-are nici o logică. Venitul din vapoare este înregistrat și știu că el nu are un alt venit.

— L-ai întrebat ?

Nathan clătină din cap.

— N-am descoperit enigma decît azi-dimineață.

— Tu și Colin... vă spuneți tot ? Vreau să întreb dacă vreunul din voi are secrete față de celălalt ?

— Sîntem asociați, Alesandra. Dacă nu putem avea încredere unul în altul, în cine dracu' am putea să mai credem ?

O privi stăruitor.

— Știi de unde vin banii, nu-i așa ?

Ea încuviință.

— Cred că Colin ar trebui să-ți spună — și nu eu, gîndi ea cu voce tare.

— Banii erau de la tine ?

— Nu.

— Atunci de unde ?

Nu voia să renunțe ; și pentru că Nathan nu era numai asociatul lui Colin, ci și cel mai bun prieten al lui, Alesandra decise că n-ar fi incorect să-i spună.

— Trebuie să promiți că nu vei spune nimic lui Caine sau altcuiva din familia lui Colin, începu ea.

Nathan aprobă. Desigur, curiozitatea îi era stîrnită.

— Promit.

— Colin a lucrat pentru a mări capitalul.

Nathan se aplecă în față.

— Pentru cine a lucrat ?

— Pentru sir Richards.

Mîrîitul lui aproape că dădu jos cadoul de pe pernele canapelei. Nathan păruse doar ușor interesat și din cauza asta reacția lui furioasă era surprinzătoare. Ea tresări vizibil și se încruntă cînd el murmură niște cuvinte foarte urîte.

Nathan își recăpătă controlul și-și ceru scuze pentru că folosise acele cuvinte. Dar privirea lui rămase glacială.

— Cred că ar fi mai bine să-l lași pe Colin să-ți explice, spuse ca. Oricum, nu mai lucrează pentru Richards.

— Ești sigură ?

Ea dădu din cap.

— Sînt foarte sigură.

Nathan oftă prelung și se lăsă pe spate.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Colin ți-ar fi spus, nu-i așa ?

Îngrijorarea din vocea ei era vizibilă. Nathan se gîndi că îi părea rău că îi spusese. Zîmbi.

— Da, mi-ar fi spus. De fapt, am să-l întreb despre actele care lipsesc, chiar în seara asta.

Schimbă apoi subiectul pentru ca ea să nu mai fie preocupată. Peste cîteva minute, ajunseră la casa lui Caine.

Alesandra îl cunoscu pe Sterns, unchiul lui Flannaghan, cînd acesta le deschise ușa. Era un domn foarte bătrîn, cu fața împietrită, rigidă, dar ochii lui licăriră cu interes cînd o întîmpină. Se pare că Flannaghan o lăudase, iar Sterns menționă că tocmai auzise că atît Megan cît și Kate făceau acum parte din personalul casei ei.

Ușile salonului erau larg deschise. Fiica lui Caine îl zări prima și fugi spre intrare. Micuța de patru ani apucă mîna lui Sterns pentru a nu cădea în timp ce executa o reverență. Dar purtarea ei de lady nu dură mult. În secunda în care îl mină cu acea formalitate plictisitoare, îi dădu drumul lui Sterns și se aruncă la picioarele unchiului ei Nathan. Cînd acesta o ridică și o aruncă în aer ca pe o pălărie, lăsă să i scape un chiot de bucurie.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că există plafoane înalte, remarcă Sterns.

Nathan auzi comentariul și rîse. Își luă nepoata în brațe și o urmă pe Alesandra în salon.

Jade și Catherine ședeau pe canapea una lîngă cealaltă. Ducesa era așezată într-un fotoliu, față în față cu fotoliul ei. Cele trei femei se ridicară iute în picioare și o înconjurară pe Alesandra.

— Tocmai am auzit minunata veste, anunță ducesa.

Alesandra rîse.

— Eu am auzit de la Catherine, spuse ducesa.

— Eu am auzit de la Jade, replică Catherine.

— Dar eu niciodată... începu Jade să protesteze.

— Am auzit-o pe mama vorbind cu tine, recunoscu Catherine.

— Unde e Sara ? întrebă Nathan.

— Îi dă să mănînce Joannei, explică Jade. Va coborî peste cîteva minute.

Nathan vru să se ducă imediat la soția lui. Încercă să o pună pe Olivia jos, dar aceasta îl strînse mai tare de umeri și anunță că merge și ea.

Alesandra puse cadoul pe o măsuță și își urmă rudele spre fotolii. Se așeză lîngă soacra ei. Ducesa își ștergea ochii cu batista.

— Nu-mi mai încap în piele de bucurie, anunță ea. Încă un nepot. Este o adevărată binecuvîntare.

Alesandra roși de plăcere. Cîteva minute se discută despre copii. Catherine se plictisi repede. Alesandra observă și se hotărî să schimbe subiectul.

— Ești supărată cumva pe mine că i-am spus lui Colin despre florile pe care le-ai primit ?

— La început am fost supărată, dar tata mi-a explicat apoi totul. Atunci mi s-a făcut frică. Acum, că Neil Perry e închis, nu-mi mai e frică și tata mă va lăsa din nou să merg peste tot. Îți dai seama că sezonul este aproape încheiat ? Voi muri de plictiseală cînd va trebui să mă reîntorc la țară.

— N-ai să faci așa ceva, o contrazise mama ei.

— Astăzi mă duc să călăresc în parc cu Morgan Atkins.

— Catherine, credeam că ne-am înțeles că vei refuza invitația și-ți vei petrece după-amiaza împreună cu familia, îi aminti mama ei.

— Dar nu e decît o partidă scurtă de călărie și toți vor băga de seamă dacă nu mă duc. În afară de asta, pot să-mi văd familia oricînd.

— Morgan vine să te ia de acasă ? întrebă Jade.

Catherine aprobă.

— Este atît de drăguț ! Și tatei îi place.

Alesandrei nu-i convenea plimbarea Catherinei. Știa că Morgan era prieten cu Colin și va avea fără îndoială grijă de Catherine, totuși prefera s-o știe pe cumnata ei acasă. Alesandra nu era convinsă că Neil e vinovatul. Totuși, nu voia să-l alarmeze rudele. Ar fi vrut ca soțul ei să fie acolo. El ar ști ce să facă.

N-ar fi lăsat-o pe sora lui să plece. Alesandra ajunse pe loc la această concluzie. Colin era excesiv de prudent, gîndi ea.

— Catherine, cred că ar trebui să stai aici cu noi, izbucni Alesandra.

— De ce ?

Într-adevăr, de ce ? Mintea Alesandrei căută un motiv. Se întoarse spre Jade, implorînd ajutor în tăcere.

Soția lui Caine era foarte isteață. Ea înțelese îngrijorarea din ochii Alesandrei și își exprimă imediat acordul.

— Da, ar trebui să stai cu noi, îi spuse ea Catherinei. Sterns ar fi fericit să-i trimită un bilet lui Morgan, explicîndu-i că o problemă de familie te-a silit să nu-ți poți onora promisiunea.

— Dar vreau să-mi țin promisiunea, argumentă Catherine. Mamă, nu e drept. Michelle Marie se duce să călărească cu contele de Hampton. Surorile ei nu-i impun ce să facă.

— Noi nu-ți impunem ce să faci, replică Alesandra. Pur și simplu n-am vrea să te duci.

— De ce nu ?

Supărarea o făcu pe Catherine să ridice vocea. Din fericire, Alesandra nu mai trebui să inventeze un răspuns, pentru că Nathan și soția lui intrară în cameră, atrăgînd atenția tuturor.

Alesandra sări pur și simplu în picioare. Se grăbi să traverseze camera, în întîmpinarea Sarei.

Soția lui Nathan era o femeie frumoasă. Avea un păr castaniu închis, un ten fără cusur si ochii de culoarea cerului senin. Zîmbetul ei era încîntător, plin de căldură.

Nathan o prezentă soției lui. Alesandra nu era sigură dacă trebuie să facă o reverență sau să ia mîna Sarei. Dilema ei nu dură mult. Femeia își arăta afecțiunea în mod deschis. Făcu un pas și o îmbrățișă pe Alesandra.

În preajma Sarei, nu te puteai simți stînjenit. O trată pe Alesandra ca și cum ar fi fost prietene de cînd lumea.

— Unde este Joanna ? întrebă Alesandra.

— Olivia o aduce jos, explică Sara.

— Cu ajutorul lui Sterns, adăugă Nathan.

Apoi se întoarse spre soția lui.

— Iubito, mă întorc sus să termin registrele.

Jade o strigă pe Sara și îi puse o pernă lîngă ea. Alesandra nu o urmă. Se duse după Nathan. Îl prinse la jumătatea scărilor.

— Pot să-ți vorbesc o clipă între patru ochi ?

— Desigur, răspunse Nathan. În birou e bine ?

Ea aprobă. Îl urmă pînă în birou. Nathan îi arătă un fotoliu, dar ea refuză invitația de a sta jos.

Camera era plină de hărți și registre. Nathan transformase biroul lui Caine într-un adevărat birou de navigație. Îi spuse asta în timp ce el traversa camera.

— Biblioteca lui Caine e jos, îi explică Nathan. N-a vrut să mă lase înăuntru. Dar nici el nu vrea să vină în camera asta, adăugă el cu o grimasă. Cumnatul meu e un fanatic al ordinei. Nu poate suporta dezordinea. Ia loc, Alesandra, și spune-mi ce te preocupă.

Ea refuză din nou invitația de a sta jos.

— Nu durează decît o clipă, explică ea. Catherine vrea să se ducă la călărie cu Morgan Atkins, care va veni s-o ia. Nu cred că e o idee bună să o lași să se ducă, Nathan, dar nu-mi vine nici un argument potrivit de ce nu e bine și ea e foarte hotărîtă să plece.

— De ce nu vrei să se ducă ?

Ar fi putut să se lanseze într-o explicație lungă și confuză, fără nici un sens, dar se hotărî să nu irosească timpul lui Nathan.

— Pur și simplu nu-mi place ideea, spuse ea. Și știu că nici Colin n-ar lăsa-o să se ducă. Nici unul dintre noi nu e convins că Neil Perry e vinovatul, și pînă cînd nu vom fi convinși, n-am vrea ca ea să plece. Colin nu e aici să-i interzică surorii lui să iasă, iar mama ei nu e capabilă să facă asta. Vrei te rog să rezolvi tu problema ? Catherine nu va îndrăzni să te contrazică.

Nathan porni spre ușă.

— Deci Colin n-are încredere în acest Atkins ?

— O, nu, n-am vrut să spun asta, spuse ea. Morgan e prieten cu Colin, adăugă cu vocea mai scăzută. El va prelua

poziția lui Colin în minister, sub supravegherea lui sir Richards.

— Dar tu crezi că Colin n-ar vrea ca ea să iasă. În regulă. Am eu grijă de asta.

— Ce scuze ai să-i oferi ? întrebă Alesandra, încercînd să țină pasul cu uriașul de Nathan.

— Nici una, răspunse Nathan. Apoi îi zîmbi — un zîmbet subtil, fără îndoială. N-am nevoie de nici un motiv. Pur și simplu am să-i spun să stea acasă.

— Și dacă te contrazice ?

Nathan rîse.

— Nu ceea ce-i voi spune e important, ci cum i-o voi spune. Ai încredere în mine, Alesandra. N-o să mă contrazică. Pe lumea asta există doar două femei pe care nu le pot intimida. Sora mea și soția mea. Nu avea nici o grijă, rezolv eu.

— De fapt, Nathan, sînt trei. Nu le poți intimida pe Jade, pe Sara, dar nici pe mine.

Zîmbi cînd văzu privirea lui surprinsă, dar nu îndrăzni să rîdă.

Ducesa aștepta în hol pentru a-și lua rămas bun de la Alesandra și Nathan. Trebuia să se pregătească pentru o cină importantă, explică ea. O sărută pe Alesandra pe obraz, apoi îl puse pe Nathan să se aplece, pentru a-l putea săruta și pe el.

Catherine era încă în salon presupuse Alesandra. Se întoarse să intre înaintea lui Nathan, pentru a putea pretinde că nu se amestecase. Catherine era deja puțin supărată pe ea pentru că-și călcase cuvîntul și Alesandra nu voia să mai adauge încă un păcat pe listă.

Sara ședea pe canapea. Mica Olivia era așezată lîngă ea, ținînd copilașul în poală.

— Sper din toată inima ca Joanna să se facă la fel de frumoasă ca tine, îi spuse Sara Oliviei.

— Probabil că nu va fi așa, răspunse Olivia. Nu are destul păr ca să fie la fel de drăguță ca mine.

Jade privi în sus. Sara zîmbi.

— E încă mică, spuse ea. S-ar putea să-i mai crească.

— Unde e Catherine ? întrebă Alesandra în timp ce traversa camera. Nathan vrea să-i spună ceva.

— A plecat acum cîteva minute, răspunse Jade.

Alesandra trase imediat concluzia că aceasta plecase cu mama ei. Se așeză lîngă Olivia pentru a se uita la copil.

— A fost furioasă fiindcă i-am răsturnat planurile ? Probabil că acum o bate la cap pe mama ei. O, Sara, Joanna este frumoasă. Este atît de mică !

— Va crește, anunță Olivia. Copiii cresc. Așa spune mama.

— Alesandra, Catherine nu s-a dus acasă cu mama ei. A plecat cu Morgan. Am încercat s-o facem să se răzgîndească, dar fără un motiv serios. Mama ei a renunțat în cele din urmă. Catherine plînge foarte ușor și cred că mama ei s-a temut de o scenă.

Copilul începu să se agite. Sara își luă fiica în brațe și se ridică în picioare.

— E timpul să doarmă, anunță ea. Mă întorc imediat. Sterns o să mi-o smulgă din mîini imediat ce va putea. Omul ăsta face minuni cu copiii mici, nu-i așa, Jade ?

— Face minuni și cu cei de patru ani, replică Jade.

Își privi propria fiică.

— E timpul și pentru tine să te culci, Olivia.

Fiica ei nu voia să plece. Jade insistă. O luă de mînă pe Olivia și o împinse ușor.

— Nu sînt un copilaș, mami.

— Știu că nu ești, Olivia, răspunse Jade. De aceea nu dormi decît o dată, după-amiaza. Joanna doarme de două ori.

Alesandra se așeză pe canapea și o privi pe Jade cum își duce fiica afară din cameră. Nathan stătea în pragul ușii.

— Vrei să mă duc după Catherine ? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Cred că-mi fac prea multe griji, Nathan. Sînt sigură că va fi bine.

Tocmai atunci se deschise ușa din față și Caine intră împreună cu Colin. Caine se opri în hol să vorbească cu Nathan, dar Colin se duse imediat în salon la soția lui. Se așeză lîngă ea, o luă în brațe și o sărută.

— Ei ? întrebă ea cînd el începu să o sărute pe gît, fără să-i spună imediat ce se întîmplase.

— Probabil că e vinovat, anunță Colin.

Caine și Nathan intrară și li se alăturară. Alesandra îi dădu un cot lui Colin să înceteze să se mai joace cu lobul urechii ei. Soțul ei oftă și se îndepărtă puțin de ea. Zîmbi cînd o văzu roșind.

— A avut un mobil și ocazia s-o facă, remarcă atunci Colin.

Caine auzi comentariul fratelui lui.

— Cred că încercăm să complicăm lucrurile prea mult. Recunosc că e... o coincidență.

Colin aprobă. Își scoase lista din buzunar.

— În regulă, iubito. Iată și răspunsurile tale. Mai întîi, Neil neagă că ar fi fost cu sora lui pentru a se întîlni cu un bărbat care își zicea admiratorul ei. În al doilea rînd, jură că nu știe nimic de polița de asigurare. Și în al treilea rînd, neagă că ar fi avut vreo legătură cu lady Roberta.

— Mă așteptam la răspunsurile astea, anunță Alesandra.

— Nu era un frate prea bun pentru Victoria, interveni Caine.

Se așeză și căscă sonor.

— Dar cealaltă întrebare a mea pentru Neil ?

— Care ? întrebă Colin.

— Voiam numele pretendenților pe care i-a respins Victoria. Cînd m-a vizitat, el a spus că erau trei și cred că acele respingeri pot fi importante. Sincer, Colin, ai uitat să-l întrebi ?

— Nu, nu am uitat. E vorba de Burke — acum e căsătorit, deci nu-l mai punem la socoteală — și Mazelton.

— Se va căsători în curînd, interveni Caine.

— Și ? întrebă Alesandra cînd Colin nu mai continuă. Cine era al treilea bărbat ?

— Morgan Atkins, spuse Caine.

Colin aprobă. Alesandra îi aruncă o privire lui Nathan. El se încruntă.

— Colin, Morgan nu e prieten cu tine ? întrebă el.

— La dracu' nu, răspunse Colin. Probabil că acum ar vrea să mă sugrume. Mă acuză pentru o situație care a apărut între timp și în care e amestecat și el.

Nathan se aplecă în față.

— Te-ar considera destul de vinovat pentru a-ți urmări nevasta ?

Expresia lui Colin se schimbă. Începu să nege din cap, apoi se opri.

— E posibil, admise el. Nu foarte, dar... la ce te gîndești, Nathan ?

Asociatul lui se întoarse și o privi pe Alesandra.

Rostiră numele în același timp.

— Catherine.

CAPITOLUL XV

— N-am intrat în panică.

— Ba da, am intrat, replică Alesandra. Îi zîmbi soțului ei în timp ce îl contrazicea, apoi își întoarse atenția la ceea ce făcea.

Amîndoi erau în pat. Colin era întins pe spate, cu capul sprijinit pe perne. Alesandra îngenunchease la picioarele patului. Răsuci o altă fîșie de bumbac și o aplică pe piciorul soțului ei. Căldura apei îi înroșise degetele, dar ușoara neplăcere era desigur răsplătită de suspinele de plăcere ale lui Colin.

Soțul ei bombănise ceva cînd ea îi adusese lista de recomandări făcute de sir Winters și refuzase atît medicamentele împotriva durerii, cît și alcoolul, dar își dădu osteneala să explice de ce. Nu voia să devină dependent de nici unul din ele, așa că trebuia să se descurce fără, indiferent cît de tare l-ar fi durut piciorul.

Pansamentele fierbinți îi ușurau totuși durerea și atîta timp cît se gîndea la altceva uita să fie sensibil sau stînjenit de cicatrice.

În orice caz, în mod sigur nu era stînjenit de restul trupului său. Era chiar un pic exhibiționist. Alesandra purta o cămașă de noapte roz cu alb, cu guler înalt, și un halat asortat. Colin nu purta nimic. Își ținea ambele mîini sub cap și cînd oftă din nou prelung, ea își spuse că soțul ei era teribil de neinhibat cu ea... și foarte mulțumit.

— Recunosc că a alergat ceva Caine, dar numai pentru că exista o șansă minimă ca Morgan să fie implicat într-un fel oarecare.

— A alergat un pic ? Glumești, Colin. Și-a luat nevasta și a aruncat-o în trăsură, după care a gonit prin parc după Catherine.

Colin se încruntă gîndindu-se la scenă.

— Da, a intrat în panică de fapt. Dar eu nu.

Ea pufni.

— Deci nu te-am văzut sărind în trăsura lor ca să nu rămîi în urmă ?

— Mai bine să fii în siguranță decît să-ți pară rău, Alesandra.

— Și totul degeaba, spuse ea. Catherine ar fi murit de-a binelea dacă tu și cu Caine ați fi prins-o din urmă. Slavă Domnului că Morgan a dus-o acasă, înainte ca frații ei s-o zărească. Apropo, e numai vina mea.

— Ce e vina ta ?

— Eu i-am pornit pe toți, recunoscu ea. N-ar fi trebuit să le îngrijorez pe rudele tale.

— Sînt și rudele tale, îi aminti el.

Ea aprobă.

— De ce crezi că l-a respins Victoria pe Morgan ?

Schimbarea subiectului nu-l miră pe Colin. Începuse să se obișnuiască cu modul în care mintea soției sale sărea de la un gînd la altul. Era o femeie extrem de logică — și al dracului de inteligentă — și din aceste motive el nu mai respingea nici o preocupare de-a ei. Dacă ea nu era pe deplin convinsă că Neil era vinovatul, atunci nici el nu era pe deplin convins.

— Morgan e înglodat în datorii pînă în gît și ar putea foarte bine să-și piardă proprietățile.

— De unde știi asta ?

— Richards mi-a spus, răspunse el. Poate că Victoria a crezut că ar putea face o partidă mai bună.

— Da, aprobă Alesandra. Bănuiesc că e posibil.

— Iubito, hai să mergem la culcare.

Alesandra se ridică de lîngă pat și puse vasul cu apă pe banchета de lîngă fereastră. Apoi îi scoase fîșiile umede de pe picior, le împături și le puse lîngă vas.

— Colin, te simți vinovat pentru că n-ai vrut să mă asculți cînd am încercat să-ți vorbesc despre Victoria ?

— La dracu', da, mă simt vinovat. De fiecare dată cînd ai încercat să aduci vorba despre asta, ți-am spus s-o lași baltă.

— Bine.

Colin deschise un ochi și se uită la ea.

— Bine ? Vrei să mă simt vinovat ?

— Da, răspunse ea zîmbind.

Își scoase halatul, îl așeză pe marginea patului și începu să-și descheie nasturii cămășii de noapte.

— E bine, pentru că acum am un avantaj în negociere.

El se încruntă văzîndu-i expresia și auzindu-i cuvintele. Părea atît de serioasă !

— Ce vrei să negociezi ?

— Aranjamentul nostru privind culcarea. Am să dorm în patul tău toată noaptea, Colin. Nu e cazul să mă contrazici.

Alesandra renunță să încerce să-și scoată cămașa de noapte și se grăbi să se bage în pat. Se gîndea că ar fi mult mai dificil pentru Colin să-i refuze cererea dacă ea era deja așezată lîngă el. Își trase păturile peste ea, își așeză perna, apoi spuse :

— Dacă nu te simți prea vinovat, atunci am să-ți amintesc de starea mea delicată. Nu cred că ai de gînd să interzici ceva mamei copilului tău.

Colin rîse. Se întoarse pe o parte și o îmbrățișă.

— Ești o adevărată negociatoare, spuse el. Iubito, nu că n-aș vrea să dorm cu tine, dar eu mă scol toată noaptea și nu vreau să te trezesc. Ai nevoie de odihnă.

— N-ai să mă trezești, replică ea. Astăzi a sosit o scrisoare lungă de la maica stareță, spuse ea atunci, schimbînd subiectul. Am lăsat-o pe biroul tău ca s-o poți citi. Pe vremea asta au înflorit trandafirii la Stone Haven. Poate că anul viitor, cînd vom merge să ne vizităm castelul, toate florile vor fi în plină strălucire. Este o priveliște minunată, bărbate.

— Doamne, chiar sînt proprietarul unui castel !

Ea se cuibări mai aproape de el.

— Maica stareță a reușit să obțină eliberarea banilor din bancă. Nu m-am îndoit nici o clipă de capacitatea ei, desigur. Poate fi foarte convingătoare cînd vrea.

Veștile îi făcură plăcere lui Colin. Nu voia ca generalul să se atingă de nimic din moștenirea Alesandrei.

— Dreyson nu va mai fi îngrijorat, remarcă el. O dată ce banii sînt în siguranță aici în bancă ...

— Doamne, Colin, doar nu crezi că maica stareță ne va trimite banii aici ?

— Credeam...

Rîsul ei îl opri.

— Ce e atît de amuzant ?

— Nu a fost greu deloc să i se ia banii generalului, dar e imposibil să încerci s-o determini pe maica stareță să dea drumul banilor.

— De ce ? întrebă el, încă nedumerit.

— Pentru că e călugăriță, răspunse ea. Iar călugărițele au nevoie de bani și în nici un caz nu renunță la ei. Cu generalul nu i-a fost greu deloc și nici cu tine n-o să-i fie. Dumnezeu vrea ca ele să aibă banii, adăugă ea. Și pe urmă, a fost un dar, îți amintești ? Iar ele pot cu siguranță să utilizeze banii. Dreyson o să facă mutre un timp și pe urmă o să lase totul baltă.

Colin se aplecă si o sărută.

— Te iubesc, Alesandra.

Așteptase să audă această declarație și se grăbi s-o folosească.

— Poate că mă iubești un pic, dar sigur nu atît de mult cît o iubește Nathan pe Sara.

Afirmația ei îl uimi. Se sprijini într-un cot pentru a-i vedea mai bine fața. Ea nu zîmbea, dar ochii îi sclipeau. Fără îndoială că urmărea ceva.

— De ce spui așa ceva ?

Nici reproșul din vocea lui nici privirea lui încruntată nu o afectară.

— Negociez din nou, îi explică ea.

— Ce mai vrei de data asta ?

Colin se strădui să rămînă încruntat. Îi venea să rîdă.

— Tu și Nathan aveați de gînd să utilizați darul Sarei de la rege, iar eu vă rog — nu, poruncesc — să luați aceeași sumă din moștenirea mea. Numai așa ar fi drept, Colin.

— Alesandra...

— Nu-mi place să fiu desconsiderată, bărbate.

— Desconsiderată ? De unde Dumnezeu ți-a venit ideea asta ?

— Acum mi-e foarte somn. Gîndește-te dacă ceea ce cer e drept și spune-mi mîine. Noapte bună, Colin.

Rugăminte ? Colin strîmbă din nas la acest cuvînt. Ea impunea de-a binelea, și cu asta basta. Era sigur că ea era hotărîtă și încăpățînată. Nu avea să renunțe. După tonul vocii ei, el știa că ceea ce numea ea desconsiderare era de fapt jignire.

— Mă voi gîndi, promise el în cele din urmă.

Dar ea nu-l auzi. Dormea deja adînc. Colin stinse lumînările, o trase pe soția lui mai aproape și adormi și el cîteva minute mai tîrziu.

Nu toți cei din casă se culcaseră. Flannaghan era încă la parter, terminînd treaba făcută de sora lui. Îi dăduse lui Megan sarcina de a șterge praful în salon și acum ștergea cu îndemînare locurile care îi scăpaseră ei. Flannaghan era un luptător și un perfecționist și pînă cînd surorile lui vor învăța rutina gospodăriei, el va continua să le verifice munca, pentru a fi sigur că standardele lui erau atinse.

Cînd, în cele din urmă, termină cu salonul și stinse lumînările, era trecut de ora unu noaptea. Tocmai ajunsese în hol cînd auzi o bătaie la ușa din față.

Fiind tîrziu, Flannaghan nu deschise ușa să vadă cine era. Se uită mai întîi afară printr-o fereastră laterală, îl recunoscu pe prietenul stăpînului său și apoi trase zăvorul.

Morgan Atkins dădu buzna înăuntru. Înainte ca Flannaghan să-i poată explica că atît Colin cît și Alesandra se culcaseră, Morgan spuse :

— Știu că e tîrziu, dar e vorba de ceva urgent și trebuie să-l văd pe Colin imediat. Sir Richards va fi aici în cîteva minute.

— Dar domnul s-a dus deja să se culce, spuse Flannaghan.

— Trezește-l, replică Morgan.

Își îndulci totuși vocea cînd adăugă :

— S-a întîmplat ceva grav. Va dori să știe despre ce e vorba. Grăbește-te omule. Richards trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Flannaghan nu-l contrazise pe conte. Se întoarse imediat și o luă la fugă în sus pe scări. Morgan îl urmă. Flannaghan presupuse că Morgan voia să aștepte în birou. Se întoarse pe jumătate, pentru a-i spune să ia loc în salon.

O lumină orbitoare îi explodă în cap. Durerea era atît de intensă și devoratoare, încît îl copleși. Nu mai avu timp să strige după ajutor și nici putere să lupte. Flannaghan se cufundă în beznă, în clipa în care i se aplică lovitura la ceafă.

Căzu pe spate. Morgan îl prinse de subțiori pentru ca omul inconștient să nu facă nici un zgomot în cădere, pe scări, apoi îl sprijini de balustradă.

Stătu acolo, uitîndu-se fix la servitor timp de un minut, pentru a fi sigur că-l lovise bine, apoi, convins că nu se va scula prea devreme, își concentră atenția asupra sarcinii mai importante care îl aștepta.

Se furișă în sus pe scări. Într-un buzunar avea pumnalul pe care avea intenția să-l folosească împotriva Alesandrei, în celălalt buzunar era pistolul cu care voia să-l ucidă pe Colin.

Nerăbdarea nu-l făcu mai puțin prudent. Își repetase planul în minte de nenumărate ori pentru a fi sigur că nu avea puncte slabe.

Acum era bucuros că nu cedase ispitei imperioase de a o ucide mai devreme. Ar fi vrut... o, da, ar fi vrut s-o facă, dar nu cedase ispitei. Scosese chiar contractul cu Morton & Sons, al cărui beneficiar era desigur Colin, astfel încît soțul să fie singurul care să aibă de cîștigat de pe urma morții ei. O, da, fusese isteț în legătură cu ceea ce avea să facă. Prințesa îl intrigase din momentul cînd o întîlnise. Va avea oare o senzație deosebită omorînd pe cineva de sînge regesc ?

Zîmbi anticipativ. În numai cîteva minute va afla răspunsul.

Știa care era dormitorul Alesandrei. Aflase acest lucru interesant, prima oară cînd îl căutase pe Colin. O întîlnise pe Alesandra în hol lîngă bibliotecă, o auzise spunînd că trebuie să ia ceva din camera ei și apoi o urmărise cum se îndreaptă în josul holului, trecînd de prima ușă și intrînd pe a

doua. Era întradevăr cel mai deștept. Reținuse informația, gîndind că-i va putea folosi cîndva, iar acum va profita de ea.

Voia s-o omoare mai întîi pe Alesandra. Exista cu siguranță o ușă de legătură între cele două dormitoare, și dacă nu, ușa dinspre hol îi va servi destul de bine. Voia s-o facă pe Alesandra să țipe de spaimă și durere, ca apoi să-l vadă pe Colin alergînd în dormitorul ei, pentru a-și salva soția iubită. Morgan va aștepta pînă cînd Colin va înțelege totul, va vedea sîngele curgînd din trupul Alesandrei și abia după ce se va bucura la vederea spaimei și neputinței din ochii lui Colin, îl va ucide cu un glonț în inimă.

Colin merita să moară încet, în chinuri, dar Morgan nu îndrăznea să riște într-atît. Colin era un bărbat periculos și numai pentru acest motiv îl va ucide repede.

Oricum, Morgan va păstra mult timp în minte privirea lui, cînd va înțelege că soția lui e pe moarte. Și va trebui să-i fie de ajuns, decise el pe cînd înainta încet, de-a lungul coridorului întunecat.

Silențios ca o pisică, aproape fără să respire, trecu de birou, apoi de ușa primei camere și ajunse la ușa spre care o văzuse pe Alesandra îndreptîndu-se.

Acum era pregătit, stăpîn pe sine... invincibil ! Și încă aștepta, mai mult ca să se joace cu anticiparea apropiatei satisfacții. Timp de cîteva lungi minute ascultă tăcerea, așteptînd... lăsîndu-se în voia unei febre mistuitoare, care îi dădea puteri.

Amîndoi meritau să moară. Alesandra pentru că era femeie, desigur, iar Colin pentru că-i distrusese șansele de succes la Ministerul de Război. Richards nu mai avea încredere în el și era numai vina lui Colin că eșuase. Dacă Colin ar fi mers în misiune împreună cu el, n-ar fi cedat febrei ce i cuprinsese cînd o văzuse pe sora francezului. Nu s-ar fi gîndit cît de fină îi era pielea și n-ar fi observat vulnerabilitatea inocentă din ochii ei. Ar fi fost capabil să-și controleze nevoia de a o atinge cu cuțitul în mînă... Dar Colin nu mersese cu el, și norocul nu fusese atunci de partea lui. Fratele se întorsese din oraș mai devreme decît era prevăzut și dăduse peste el în timp ce înfigea cuțitul iar și iar, în pie

priul ritual de împerechere, care-i dădea o plăcere nemăsurată. Țipetele îl alertaseră pe bărbat — țipetele acelea necesare, excitante care îi hrăneau pasiunea — și dacă Colin ar fi fost acolo, acum ar mai trăi atît sora, cît și fratele. Ar fi putut să se cotroleze — da, da, ar fi putut — și, o, Doamne, ea fusese atît de dulce...

Trupul ei părea catifelat pe lîngă erecția lui de oțel, și știa că și trupul Alesandrei va fi la fel de fin. Sîngele ei va fi fierbinte și lipicios țîșnind printre mîinile lui, la fel de fierbinte și de lipicios...

Nu mai îndrăzni să aștepte. După ce Richards îi spusese că atît el cît și Colin ajunseseră la concluzia că nu e potrivit pentru felul acesta de muncă, Morgan păruse dezamăgit, dar înăuntrul lui urla de furie. Cum îndrăzneau să-l considere inferior ? Cum îndrăzneau ?

Se hotărîse pe loc să-i omoare pe amîndoi. Fusese teribil de isteț în planurile lui. Colin și Richards urmau să moară amîndoi în accidente tragice, desigur, dar planurile se schimbaseră astăzi, cînd o luase pe sora lui Colin la o partidă de călărie în parc și ea îi spusese că Alesandra încercase să o convingă să nu se ducă.

Proasta de ea îi spunea tot ce gîndește. Atunci aflase Morgan că deveniseră suspicioși în privința lui. Nu exista nici o dovadă a legăturii lui cu vreuna dintre femei... nu ? Nu, era greșit să se creadă vulnerabil. Era mult prea viclean ca să cedeze neîncrederii în sine.

Totuși, își schimbase imediat planurile. Se gîndise la fiecare detaliu. O va omorî pe Alesandra numai din plăcere, apoi îl va omorî pe Colin și pe drumul de întoarcere se va asigura că majordomul n-o să se mai trezească niciodată.

Nimeni nu va putea să-l acuze. Avea un alibi perfect. Petrecea noaptea cu tîrfa Lorraine și ea va spune oricui va întreba că nu a părăsit patul ei. Îi dăduse o doză mare de laudanum amestecată în băutură și ieșise pe fereastra din spate a casei ei. Cînd se va trezi din somnul provocat de drog, el va fi deja înapoi lîngă ea.

O, da, se gîndise la toate. Își permise să zîmbească cu satisfacție. Scoase pumnalul din buzunar și întinse mîna spre clanță.

Colin auzi zgomotul ușii deschizîndu-se. Era treaz și tocmai se pregătea să se dea jos din pat pentru a-și mai ușura durerea din picior făcînd cîțiva pași, cînd sunetul înăbușit îl atrase atenția.

Nu pierdu timpul așteptînd să mai audă alte zgomote. Instinctele lui îl preveniră. Cineva era acum în dormitorul Alesandrei și știa că nu era nimeni din personalul casei. Servitorii lui n-ar fi îndrăznit să intre în nici unul din dormitoare fără a cere mai întîi permisiunea.

Colin se mișcă iute ca fulgerul, fără să facă nici un zgomot, luă pistolul încărcat pe care îl păstra în sertarul noptierei, apoi se întoarse către soția lui. Îi puse o mînă pe gură și o trase peste pat. Privirea și pistolul îi erau ațintite spre ușa dintre dormitoare.

Alesandra se trezi tresărind. Lumina lunii ce pătrundea prin fereastră era suficientă pentru a vedea privirea soțului ei. Expresia lui era îngrozitoare. Mintea i se limpezi într-o clipă. Se întîmpla ceva foarte grav. În cele din urmă, Colin îi luă mîna de pe gura ei și-i făcu semn să se ducă în cealaltă parte a camerei. Nu se uită nici o clipă direct la ea. Atenția lui continua să fie fixată asupra ușii dinspre camera ei.

Încercă să treacă prin fața lui, dar el n-o lăsă. O apucă de braț și o împinse ușor în spatele lui. Traversă o dată cu ea dormitorul, tot timpul cu spatele la ea, apoi o împinse în colțul îngust dintre perete și dulapul masiv. Se postă în fața ei, protejînd-o de un atac direct.

Alesandra nu-și dădea seama de cît timp stăteau acolo. I se părea o eternitate și totuși ghicea că în realitate nu trecu seră decît cîteva minute.

Apoi ușa se deschise încet. O umbră se întinse pe covor. O siluetă nedeslușită pătrunse înăuntru. Intrusul nu se aruncă în cameră, ci alergă cu rapiditatea și hotărîrea unui demon.

Strigătul grav, gutural, al acestuia îi dădu Alesandrei fiori pe șira spinării. Închise strîns ochii și începu să se roage.

Morgan avea un cuțit pe care-l ținea cu o mînă deasupra capului, iar în cealată un pistol. Pentru că intrase în cameră alergînd, ajunse aproape de marginea patului înainte ca mintea lui să înregistreze faptul că acolo nu era nimeni. Sunetul pe care îl scotea, acel muget înfiorător, inuman, pe care nu-l putea controla, se transformă brusc într-un urlet rănit, semănînd cu cel al unui animal căruia îi scapă prada. Morgan știu înainte de a se întoarce că Colin era acolo, așteptîndu-l. Știu fără nici o îndoială că în cel mai bun caz avea o secundă pentru a se salva, dar era atît de deștept, era superior... încît era sigur că acea secundă era tot ce-i trebuia.

La urma urmelor, era invincibil. Într-o mișcare fluidă, se răsuci, cu pistolul pregătit, cu degetul mîngîind trăgaciul...

Moartea lui fu instantanee. Glonțul pornit din pistolul lui Colin intră în capul lui Morgan prin tîmpla stîngă. Căzu pe podea, cu ochii larg deschiși, strîngînd încă armele în mîini.

— Nu te mișca, Alesandra.

Comanda lui Colin era dură, tăioasă. Ea dădu din cap, apoi își dădu seama că era cu spatele și nu-i putea vedea gestul. Mîinile începură să o doară. Le ținuse încleștate peste piept. Se forță să se relaxeze.

— Fii atent, îi șopti ea cu o voce atît de slabă încît se îndoi că el ar putea s-o audă.

Colin păși peste cadavru, luă pistolul din mîna lui Morgan, apoi îngenunche ca să se asigure că era mort.

Oftă îndelung. Inima îi bătea cu furie.

— Ticălosul, murmură el ridicîndu-se. Se întoarse la Alesandra și-i întinse mîna. Ea ieși din colț, cu privirea pironită asupra lui Morgan Atkins și păși încet către soțul ei. Colin o luă în brațe, împiedicînd-o să vadă.

— Nu te uita la el, îi ordonă el.

— E mort ?

— Da.

— Ai vrut să-l ucizi ?

— La dracu', da.

Se sprijini de el și Colin o simțea cum tremură.

— S-a terminat acum, scumpo. Nu mai poate face rău nimănui acum.

— Eşti sigur că e mort ?

Vocea ei tremura de îngrijorare.

— Sînt sigur, răspunse el mînios.

— De ce eşti atît de furios ?

Colin respiră adînc, înainte de a-i răspunde.

— E doar o reacţie, spuse el. Ticălosul avea planuri mari, Alesandra. Dacă ai fi dormit în camera ta...

Nu mai putu să continue. Gîndul la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla ei era prea îngrozitor pentru el.

Alesandra îşi luă soţul de mînă şi-l duse spre pat. Îl împinse uşor de umeri silindu-l să se aşeze.

— Dar datorită instinctelor tale nu mi s-a întîmplat nimic. L-ai auzit din cealaltă cameră, nu ? îi spuse ea şoptit, încercînd să-l liniştească.

Colin trebui să clatine din cap. Soţia lui îl liniştea într-adevăr... şi la dracu' cu toate, chiar avea nevoie.

— Pune-ţi halatul, scumpo, îi spuse el. Nu vreau să răceşti. Te simţi bine ?

În timp ce o întreba, o prinse în braţe şi o aşeză pe genunchi.

— Da, răspunse ea. Dar tu ?

— Alesandra, dacă ţi s-ar întîmpla ceva vreodată, zău nu ştiu ce aş fi în stare să fac. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

— Şi eu te iubesc, Colin.

Declaraţia ei îl alină. Mormăi încîntat, în timp ce o ridică de pe genunchi şi o aşeză pe pat lîngă el.

Colin mai respiră o dată adînc, apoi se ridică.

— Mă duc să-l trezesc pe Flannghan şi să-l trimit la Richards. Stai aici pînă...

El tăcu cînd ea sări în picioare.

— Merg cu tine. Nu vreau să stau aici cu... el.

— Bine, iubito.

O învălui protector cu braţul şi porni către uşă.

Ea tremura din nou. Colin nu voia s-o cuprindă iar frica.

— Nu spuneai tu că Morgan ţi se pare un tip fermecător ?

— Bineînţeles că n-am spus aşa ceva. Catherine zicea că e fermecător. Eu n-am crezut niciodată asta, se repezi ca să-i răspundă.

Colin nu o contrazise. Nu i se părea că e momentul să-i amintească că-l trecuse pe Morgan pe lista ei de candidați la căsătorie. S-ar supăra și mai tare.

Făcuse remarca aceea numai pentru a-i distrage atenția de la cadavrul pe care trebuiră să-l ocolească, ca să iasă din cameră. Stratagema reuși. Alesandra abia dacă aruncă o privire spre Morgan. Era foarte preocupată să se încrunte la soțul ei. Îi revenise și culoarea din obraji.

— Am fost bănuitoare față de Morgan din clipa cînd l-am cunoscut, adăugă ea văzînd privirea neîncrezătoare a lui Colin.

El nu o contrazise. Cînd ajunseră în hol, își dădu seama că nu purta nici un fel de haine. Se duse înapoi, își puse o pereche de pantaloni, apoi luă o cuvertură din dulap și o aruncă peste Morgan. Nu voia ca Alesandra să mai vadă fața ticălosului. Și nici el nu ținea în mod deosebit să se mai uite la el.

Flannaghan nu era în camera lui. Îl găsiră întins pe scări lîngă holul de jos. Alesandra fu mult mai supărată pentru starea servitorului decît fusese pentru moartea lui Morgan. Izbucni în lacrimi și se agăță de mîna lui Flannaghan pînă cînd Colin o convinse că servitorul fusese doar lovit și dormea adînc. Nu se liniști decît după ce Flannaghan scoase un geamăt slab.

O oră mai tîrziu casa era plină de vizitatori. Colin oprise o trăsură și o trimisese după sir Richards, Caine și Nathan. Cei trei bărbați apărură unul după altul, la intervale foarte scurte.

Richards îl întrebă pe Flannaghan unele lucruri, apoi îl trimise la culcare. Alesandra stătea pe canapea, avîndu-l de o parte pe Nathan și de cealaltă pe Caine. Cei doi bărbați se întreceau în a o liniști. Găsi preocuparea lor foarte plăcută și încercă să răspundă, dar nu reuși s-o facă decît cu stîngăcie, cu vorbe sporadice ce nu aveau prea multă logică.

Colin intră în salon și clătină supărat din cap cînd văzu trio-ul. Soția lui de-abia se mai vedea. Caine și Nathan o țintuiseră pur și simplu pe canapea cu umerii lor largi.

— Nathan, soția mea nu poate respira. Mișcă-te. Și tu Caine.

— Alin-o, are nevoie, zise Caine.

— La dracu', sigur că are nevoie, aprobă Nathan.

— Probabil că v-ați speriat foarte tare, prințesă, spuse sir Richards din pragul ușii.

Se grăbi să străbată camera și se așeză pe scaunul din fața ei.

Directorul își revenea cu greu. Era evident că fusese trezit din somn, pentru că avea părul zburlit, iar cămașa îi era doar parțial băgată în pantaloni. Și nici pantofii nu se potriveau. Erau amîndoi negri, dar numai unul avea canaful Wellington. Celălalt era simplu.

— Sigur că a fost o sperietură, anunță Caine.

Nathan o bătu ușurel pe genunchi pentru a o liniști. Alesandra se uită la Colin. Luminița din ochii ei îi spunea că îi venea să rîdă. Crezu chiar că ea zîmbește, dar era greu de spus, pentru că partea de jos a feței îi era ascunsă de umerii lui Nathan și ai lui Caine.

— Dă-te la o parte, Nathan. Vreau să stau lîngă soția mea.

Nathan o mai atinse o dată înainte de a se muta pe un scaun. Colin se așeză imediat și o strînse pe Alesandra lîngă el.

— Cum l-ai omorît ? întrebă atunci Nathan.

Caine scutură din cap către cumnatul lui, arătînd spre Alesandra. Ea nu observă. Pentru că nimeni nu părea dispus să-i răspundă lui Nathan decise s-o facă ea.

— O singură împușcătură, direct prin tîmpla stîngă, spuse ea.

— Colin a fost întotdeauna foarte precis, îl lăudă sir Richards.

— Ați fost surprins că era Morgan, sir Richards ? întrebă ea.

Directorul aprobă.

— N-aș fi crezut niciodată că ar fi capabil de o asemenea nebunie. Doamne, îi dădusem de lucru în departamentul meu. Felul în care a bălmăjit singura misiune pe care i-am încredințat-o m-a făcut să cred că nu avea instinctele necesare. Din cauza incapacității lui au fost uciși doi frați.

— Poate că nu era incapacitate, spuse Colin. Richards, mi-ai spus că fata era acolo din întîmplare. Acum mă întreb

dacă Morgan n-a omorît-o intenționat. A întocmit un raport, nu ?

Richards se aplecă în față.

— Voi afla eu adevărul, anunță el. Pe Dumnezeul meu că o să-l aflu. Dar mă întreb ce l-a apucat în seara asta ? De ce s-a expus brusc, încercînd s-o omoare pe Alesandra ? Pe celelalte femei le-a dus într-un loc ascuns, dar pentru ea a venit aici. Poate că a devenit mai îndrăzneț, adăugă el.

— Probabil că și-a asumat riscul din cauza Catherinei, spuse Caine. Poate că ea i-a spus lui Morgan că Alesandra a încercat s-o oprească să iasă cu el, Catherinei îi place să spună tuturor tot ceea ce știe. Poate că Morgan a ajuns la concluzia că îl bănuim.

Nathan clătină din cap.

— Ticălosul era dement.

Colin era de acord cu această afirmație.

— Sunetul pe care l-a scos cînd a intrat în cameră mă face să cred că nu era în toate mințile.

— Începuse să-i placă.

Caine făcu această afirmație pe un ton emfatic. Alesandra fu îngrozită la simpla idee că cineva ar putea obține plăcere din durerea altcuiva.

— Poate că dacă nu venea în seara asta după Alesandra, n-am fi aflat niciodată adevărul, spuse Nathan. Neil putea fi spînzurat pentru două crime pe care nu le-a comis.

— Dar care era legătura dintre Morgan și lady Roberta ? Avea o relație cu ea sau a ales-o la întîmplare ? întrebă Alesandra.

Nimeni nu putu răspunde imediat la această întrebare. Richards se hotărî să speculeze.

— Toată lumea știa că vicontele și soția lui aveau dificultăți. Poate că Morgan s-a bazat pe vulnerabilitatea Robertei. Probabil că biletele și darurile de la un admirator secret au flatat-o.

— În cele din urmă l-am fi prins pe Morgan, spuse Caine. Ar fi făcut mai multe greșeli. Nu se mai controla.

— Catherine îl găsea fermecător, spuse Nathan disprețuitor.

Caine aprobă.

— Da, spuse Colin. Într-adevăr dădea gata femeile.

CAPITOLUL XVI

Trecuseră trei luni de la moartea lui Morgan și Alesandra încă se mai gîndea la acel bărbat îngrozitor, cel puțin o dată pe zi. Maica stareță o învățase să se roage pentru sufletul păcătoșilor, pentru că ei aveau mult mai multă nevoie de rugăciuni decît sfinții, dar Alesandra încă nu se putea obliga să se roage pentru Morgan. Încerca să învingă groaza acelei nopți. Totuși, nu voia să o uite pe Victoria și spunea o rugăciune pentru sufletul ei în fiecare seară, înainte de a se culca. Se ruga și pentru Roberta. Voia să creadă că ambele femei își trăiseră purgatoriul pe pămînt în mîinile crude ale lui Morgan și că acum erau împăcate cu Dumnezeu, în rai.

Nathan și Sara se pregăteau pentru călătoria de întoarcere către casa lor de pe insulă. Caine îi invitase pe Colin și pe Alesandra în casa lor din oraș pentru o cină de adio, împreună cu restul familiei. Mîncarea era rafinată și destul de bogată, dar Jade se făcu verde la față în timpul felului doi. Se ridică brusc de la masă și ieși în fugă din sufragerie. Caine nu se arătă prea îngrijorat. De fapt, zîmbea ușor, cu o aroganță tipic masculină.

Atîta lipsă de sensibilitate nu era în firea lui Caine și cînd Alesandra îl întrebă de ce nu era mai preocupat de sănătatea soției sale, zîmbetul i se întinse pe toată fața. Jade, îi explică el, era din nou însărcinată și, atîta timp cît era în această stare minunată, nu-i plăcea ca soțul ei să o încomoareze cu prea multă atenție atunci cînd o apucau obișnuitele grețuri de dimineața și seara.

Toată lumea îl bătu pe Caine pe umeri. Toastară, apoi Nathan și Colin, împreună cu soțiile lor, se duseră în salon.

Sara fu chemată sus de Sterns să-și hrănească fiica nerăbdătoare. Alesandra stătea lîngă soțul ei și asculta discuția de afaceri dintre asociați. Ajunseră la subiectul intrării unei sume mari de bani în contul companiei și Nathan ceru să știe de unde naiba veniseră banii. Colin era surprins de mînia din vocea prietenului său. Alesandra înțelese reacția lui Nathan. Știa că îl bănuia pe Colin că lucrează din nou pentru director.

Colin explică sentimentele Alesandrei față de moștenirea ei. Îi spuse cît de jignită se simțise cînd ei consideraseră că pot folosi banii Sarei, dar nu și pe ai ei.

— Intrarea reprezintă exact suma pe care Sara ar fi primit-o, dacă lacomul nostru conducător n-ar fi decis s-o păstreze pentru sine, remarcă Colin.

Nathan clătină din cap.

— Alesandra, darul tău pentru Joanna a fost și așa prea generos, comentă el. Aruncă o privire către frumoasa replică aurită a vaporului său preferat, „Smarald", așezată pe polița căminului.

Se uită și Colin la comoară. Zîmbi, pentru că Nathan așezase darul acolo.

— E frumos, nu ?

— Nu poți să nu tînjești după el, replică Nathan cu o grimasă. O să-l luăm acasă.

— Mă bucur că vă place, spuse Alesandra.

Se întoarse spre soțul ei, pentru a-i sugera că ar putea cere meșteșugarului să-i facă un alt vapor pentru el, dar Nathan îi întrerupse gîndurile cînd îi spuse că nici el nici Colin nu mai aveau nevoie de banii din moștenirea ei. Aveau o situație financiară suficient de bună acum.

— Investește banii în casa pe care Colin a cumpărat-o pentru voi, sugeră el.

Ea clătină din cap.

— Soțul meu a folosit banii pe care i-a primit dintr-un contract de asigurare, primind o plată consistentă, Nathan, iar castelul nu are nevoie de prea multă muncă. Aș vrea să poți vedea interiorul înainte de a pleca. Nu e departe de unde stăm acum și este foarte spațios.

Colin își întoarse privirea de la vapor spre soția lui.

— Scumpo, dar nu este un castel.

— O, ba da, îl contrazise ea. Este casa noastră, Colin, și deci castelul nostru.

Nu putea lupta cu această mostră de logică.

— Deci, acum am două castele, rîse el. Și o prințesă.

Își întinse picioarele, apoi o cuprinse pe după umeri. Nathan voia să continue discuția despre bani, dar nu-i luă mult timp să înțeleagă că Alesandra nu va ceda.

În cele din urmă, se dădu bătut.

— Drace, murmură el.

— Ce mai e ? întrebă Colin.

— Dacă aș fi știut de darul primit din moștenirea soției tale, n-aș fi sugerat niciodată să vindem acțiuni. Ai aflat cine le-a cumpărat ? Poate le-am putea cumpăra înapoi.

Colin scutură din cap.

— Dreyson nu vrea să spună, cxplică el. Zice că ar însemna să trădeze încrederea clientului lui.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, sugeră Nathan. Lasă-mă cinci minute singur cu Dreyson și-ți promit că ne va spune.

Alesandra încercă imediat să-l calmeze pe Nathan.

— Dreyson este extrem de moral. Tatăl meu n-ar fi făcut niciodată afaceri cu el dacă nu era convins că e o persoană onorabilă. Sînt fiica tatălui meu, Nathan, și calc pe urmele lui. Am încredere deplină în integritatea lui. Aș paria pe toți banii mei că n-ai să poți niciodată să-l faci să trădeze un secret. Mai bine renunță.

— Colin și cu mine avem dreptul să știm cine este proprietarul, argumentă Nathan.

Colin închise ochii și oftă zgomotos, ascultînd conversația. Un comentariu pe care tocmai îl făcuse soția lui îi captă deodată atenția.

Ea era fiica tatălui ei. Colin deschise ochii și se întoarse încet ca să se uite din nou la vapor.

Își amintea castelul cocoțat pe plita căminului din casa tatălui său... și de mica șmecherie pe care o folosise tatăl Alesandrei cînd pusese polițele înăuntru.

Atunci înțelese. Ea era într-adevăr fiica tatălui ei. Acțiunile erau ascunse în vapor. Colin era uimit de descoperire. Cînd se întoarse spre soția lui, i se citea surprinderea pe chip.

— S-a întîmplat ceva, Colin ?

— Nu m-ai minți, nu-i așa, scumpo ?

— Nu, desigur.

— Cum ai făcut-o ?

— Ce ?

— Nu ești tu proprietarul acțiunilor. L-am întrebat pe Dreyson și mi-a spus că nu ești tu. Și tu mi-ai spus același lucru.

— Nu, nu sînt eu. Pentru Dumnezeu, de ce...

Se opri cînd Colin îi arătă macheta vaporului. Înțelese că soțul ei ghicise adevărul.

Era deja în luna a șasea de sarcină, tot mai stîngace în fiecare zi, dar încă putea reacționa repede cînd era nevoie. Se ridică grăbită și o luă spre ușă.

— Cred că am să mă duc să văd ce mai face Sara. Îmi place atît de mult să o țin în brațe pe micuța Joanna. Are cel mai minunat zîmbet.

— Vino înapoi.

— Nu prea vreau, Colin.

— Vreau să-ți vorbesc. Acum.

— Colin, n-ar trebui s-o superi pe soția ta. Pentru Dumnezeu, e însărcinată !

— Uită-te la ea, Nathan. Ți se pare că ar fi supărată ? Mie mi se pare al dracului de vinovată.

Alesandra îl lăsă pe soțul ei să-i vadă exasperarea. Nathan îi făcu cu ochiul cînd ea se întoarse spre canapea. Își împreună mîinile și se încruntă la soțul ei.

— Mai bine nu te-ai înfuria, Colin. Copilul nostru s-ar putea supăra.

— Dar tu nu ești supărată, nu-i așa, scumpo ?

— Nu.

Colin potrivi perna de lîngă el. Ea se așeză și-și aranjă rochia.

Alesandra avea privirea ațintită în pămînt.

— Sînt înăuntrul vaporului, nu-i așa ? întrebă Colin privind-o stăruitor.

— Ce e înăuntrul vaporului ? întrebă Nathan.

— Acțiunile, răspunse Colin. Alesandra, te-am întrebat ceva. Te rog să-mi răspunzi.

— Da, sînt în interiorul vaporului.

Colin răsuflă ușurat. Era atît de fericit că acțiunile nu fuseseră vîndute unui străin, încît îi venea să rîdă.

Alesandra roși ușor.

— Cum ai făcut ? întrebă el.

— Ce ?

— Sînt pe numele meu ? Nu m-am gîndit niciodată să-l întreb pe Dreyson. Eu sînt proprietarul ?

— Nu.

— Atunci sînt pe numele lui Nathan ?

— Nu.

O așteptă, răbdător, să mărturisească. Dar ea se încăpățînă să tacă. Nathan era foarte nedumerit.

— Nu vreau decît să vorbesc cu proprietarul, Alesandra, ca să văd dacă nu cumva dorește să revîndă acțiunile. Nu voi utiliza intimidarea.

— Proprietarul nu poate vorbi cu tine, Nathan, și din punct de vedere legal nu este posibil să cumperi acțiunile — cel puțin nu acum.

Se întoarse și-l privi pe soțul ei.

— Recunosc că am intervenit puțin, bărbate, dar vreau să-ți aduc aminte că ai fost foarte încăpățînat la momentul respectiv cu privire la moștenirea mea și a trebuit să recurg la o mică șmecherie.

— Ca și tatăl tău ? comentă el.

— Da, aprobă ea. Ca și tatăl meu. El nu s-ar fi supărat pe mine. Tu te-ai supărat ? întrebă ea din nou.

Colin nu putu să nu observe că soția lui nu părea preocupată de această posibilitate. Zîmbea ; un zîmbet radios, ce-l făcu să înghită în sec. Foarte curînd avea să-l înnebunească de tot și nu-și putea imagina nimic mai minunat.

Se aplecă și o sărută.

— Du-te și spune-i la revedere Sarei. Apoi ne vom întoarce acasă, la castel. Piciorul meu are nevoie de puțină îngrijire.

— Colin, e prima oară că te aud vorbind despre picior, interveni Nathan.

— Nu mai e nici pe departe atît de sensibil. La urma urmelor, durerea din piciorul lui ne-a salvat viețile. Dacă nu l-ar fi trezit durerea, poate că nu l-ar fi auzit pe Morgan. Maica stareță îmi spunea că există un motiv pentru orice. Cred că avea dreptate. Poate că rechinul te-a mușcat ca să poți să mă salvezi pe mine și pe fiul nostru.

— Am un fiu ? întrebă Colin și zîmbi văzînd cît de naturală părea Alesandra.

— O, da, cred că da, răspuse ea.

Colin ridică privirea spre tavan.

— I-ai dat un nume ?

Ochii ei sclipiră din nou.

— Ar trebui să-l numim Delfinul sau Balaurul. Ambele nume sînt potrivite. La urma urmelor, este fiul tatălui lui.

Alesandra ieși din cameră, în timp ce Colin rîdea. Își mîngîie mijlocul umflat și șopti :

— Cînd îmi vei zîmbi și îmi vei arăta partea bună din tine, mă voi gîndi la tine ca la delfinul meu, iar cînd vei fi furios pentru că nu facem cum vrei tu, am să știu că te-ai transformat în balaurul meu. Te voi iubi din toată inima.

— Ce șoptește ? îl întreba Nathan pe Colin.

Amîndoi bărbații o priviră pe Alesandra, pînă cînd începu să urce scările.

— Vorbește cu fiul meu, mărturisi Colin. Pare a fi convinsă că o aude.

Nathan rîse. Nu mai auzise ceva atît de absurd.

Colin se ridică și se îndreptă spre polița de deasupra căminului. Găsi zăvorul ascuns cu ingeniozitate de o ușiță de pe o latură a vasului și-l deschise. Acțiunile erau făcute sul și legate cu o panglică roz.

Nathan îl urmări cum trage hîrtiile afară, le derulează și citește numele proprietarului.

Apoi Colin izbucni în rîs. Nathan sări în picioare. Curiozitatea îl ucidea.

— Cine le deține, Colin ? Spune-mi numele și am să stau eu de vorbă cu el.

— Alesandra spunea că proprietarul nu poate să-ți vorbească, replică Colin. Avea dreptate. Va trebui să aștepți.

— Cît ? întrebă Nathan.

Colin îi întinse asociatului său acțiunile.

— Pînă cînd fiica ta va învăța să vorbească, cred. Sînt toate pe numele Joannei, Nathan. Nici unul dintre noi nu le poate cumpăra. Amîndoi sîntem numiți executori.

Nathan era uimit.

— Dar de unde a știut ? Acțiunile au fost vîndute înainte ca ea să le întîlnească pe Sara sau pe Joanna.

— Tu mi-ai spus numele fiicei tale în scrisoare, îi aminti Colin prietenului său.

Nathan se așeză. Fața i se lumină într-un zîmbet. Compania era la adăpost de intruși.

— Unde te duci, Colin ? întrebă el cînd asociatul lui dădu să iasă din cameră.

— Acasă, la castel. Cu prințesa mea.

Porni să urce scările pentru a-și lua soția, dar îi auzi rîsul și se opri pentru a se umple de acel rîs.

Prințesa îmblînzise balaurul.

Dar balaurul era învingător : cîștigase dragostea prințesei.

Era mulțumit.

Vă propunem o autoare pentru colecția „Love Story" :

JULIE GARWOOD

Deși și-a început cariera literară relativ tîrziu, Julie Garwood a dovedit o prolificitate remarcabilă, fiind autoare a nu mai puțin de zece romane :

Gentle Warrior
Rebellious Desire
Honor's Splendour
The Lion's Lady
The Bride
Guardian Angel
The Gift
The Prize
The Secret
Castles
Saving Grace (Johanna)